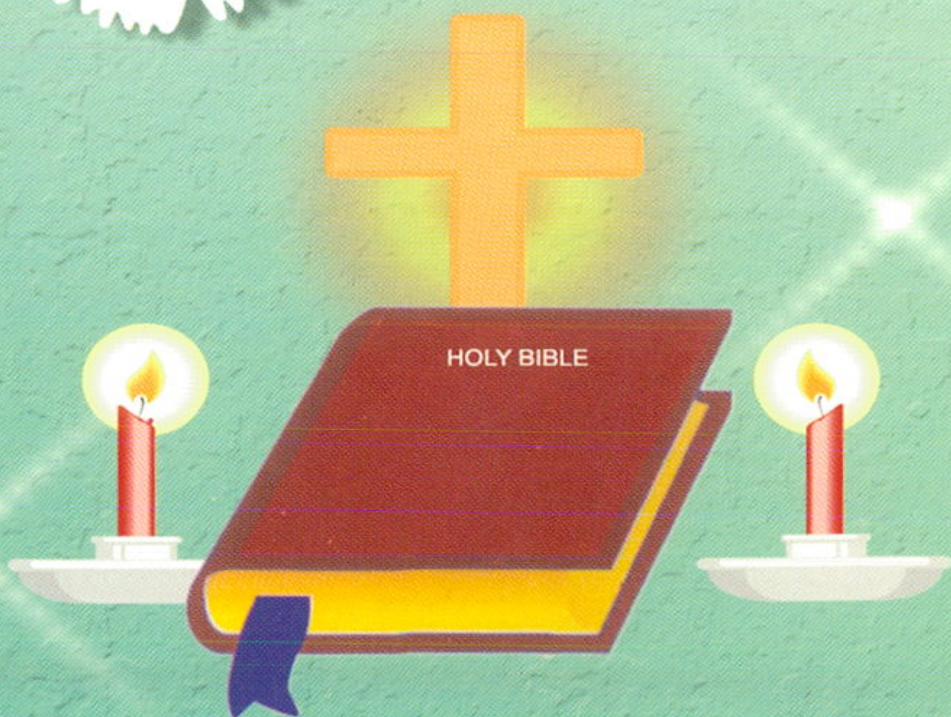

கிறித்தவத் தமிழிலக்கியம்

— சில பார்வைகள்

டாக்டர் ஜி. ஜான் சாமுவேல்

கிறித்தவத் தமிழிலக்கியம்

- சில பார்வைகள்

டாக்டர் ஜி. ஜான் சாமுவேல்

இயக்குநர்

ஆசியவியல் நிறுவனம்

சென்னை - 600 119.

வெளியீடு

ஹோம்லாண்ட் பதிப்பகம்

திருமலைநகர் இணைப்பு

பெருங்குடி

சென்னை - 600 096.

Kirittavat Tamil Ilakkiyaṅka!
- Cila Pārvaikal!
(Christian Tamil Literature - Few Perspectives)

Dr. G. John Samuel (c)

First Edition : April 2005

Price : Rs. 150 US\$ 10

Copies can be had from :

HOMELAND PUBLISHERS

No.23, Thirumalai Nagar Annexe,
Perungudi, Chennai - 600 096

Ph : 2496 4831, E-mail : homeland@xlweb.com

and

INSTITUTE OF ASIAN STUDIES

Chemmancherry, Sholinganallur (P.O)
Chennai - 600 119.

Ph : 24500831, 24502212, 24501851

E-mail : ias@xlweb.com, iasconf@xlweb.com

Type Settings & Printing by :

FEATHER TOUCH SCREENS

No. 4/211, Ramesh Complex,
Old Mahabalipuram Road,

Kandanchavadi, Chennai - 600 096

Ph : 2496 3280

நியூயார்க் நகரில்

கிறித்தவத் தமிழ்க்கோயில் நிறுவி

இறைப்பணியினையும் தமிழ்ப்பணியினையும் இணைத்து

மேற்கொள்ளும் என் இனிய நண்பர்

அருள்திரு முனைவர் சுந்தர் தேவபிரசாத் அவர்கட்கு

இந்நூல் என் அன்புக் காணிக்கை

என்னுரை

கிறித்தவ சமயம் வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த போதிலும் கிறித்தவத் தமிழிலக்கியங்கள் இந்தத்தமிழ் மண்ணில் முளைத்துக் கிளைத்து வளர்ந்தவையே என்பதில் ஐயமில்லை. இந்த இலக்கியச் செல்வங்களைத் தமிழ் மண்ணில் தோற்றுவித்தவர்களின் பட்டியலில் தமிழ்நாட்டுக் கவிஞர்களோடு வீரமாமுனிவர், சீகன்பால்கு, பெப்ரீசியஸ் போன்ற வெளிநாட்டு அருட்தொண்டர்களும் சிறப்பிடம் பெறுவர்.

தமிழ் மண்ணின் இலக்கிய மரபுகளையும், பிறநாட்டு இறைநெறிப்பாடல்களின் உத்திகளையும், உலக இசைப்பாடல் மரபுகளின் ஆரோக்கியமான கூறுகளையும் உள்வாங்கிக் கொண்டு செழிப்பாக இம்மண்ணில் ஆழமாக வேர்விட்டுப் பரந்து கிளைபரப்பி உயர்ந்து பெருமிதத்துடன் வளர்ந்து நிற்கும் இந்த இலக்கியப் பயிர்கள் உலக இலக்கியம் (World Literature) என்ற பரந்த கோட்பாடு பல காலங்களுக்கு முன்னரே தமிழ்மண்ணில் அரும்பியதைக் கட்டியங்கூறி நிற்கின்றன. காதேயும், காரல்மாக்கம் உலக இலக்கிய மரபின் தோற்றத்தைச் சுட்டி விளக்கியுரைப்பதற்கு முன்னரே அது தமிழ்மண்ணில் தமிழ்க்கிறித்தவ இலக்கியம் என்ற பெயரில் செழித்து வளரத்தொடங்கிவிட்டது என்பது மிகைக் கூற்றன்று.

“கிறித்தவத் தமிழிலக்கியம் - சில பார்வைகள்” என்னும் இந்நூல் பல்வேறு காலகட்டங்களில், அதாவது கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளில் கிறித்தவத் தமிழ் இலக்கியம், கிறித்தவத் தொண்டர்களின் தமிழ்ப்பணி ஆகியன பற்றி அவ்வப்போது நான் எழுதி வெளியிட்டுள்ள பல கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகும்.

ஆராய்ச்சி உலகில் நுழைந்து தளிர் நடைபயின்ற ஆரம்பக் காலத்தில் முதன்முதலாக நான் படைத்த ‘வேதநாயகரும் கவிதைக்கலையும்’ என்னும் கட்டுரையோடு அன்மையில் நான்

எழுதிய 'வேதநாயகரும் பெத்லகேங் குறவஞ்சியும்' என்னும் கட்டுரையும் இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத் தக்கது. கிறித்தவம் பற்றிய ஆய்வில் முழுமூச்சுடன் நான் ஈடுபட்டுள்ள இன்றைய நிலையில் அவ்வப்போது இப்பொருண்மை பற்றி நான் ஏற்கனவே எழுதிய கட்டுரைகளை இணைத்துப் பார்ப்பதில் ஒரு தனி மகிழ்ச்சி ஏற்படத்தான் செய்கிறது என்பதை உணர்கிறேன். இந்த உணர்வுதான் இந்நூலின் உருவாக்கத்திற்குரிய இயக்கு சக்தியாக அமைந்துள்ளது.

இப்பொருண்மை பற்றிய ஆய்வில் நான் ஈடுபடத் தொடங்கிய போது நான் சந்தித்த கசப்பான அனுபவங்களை எனது வாழ்க்கை வரலாற்று நூலின் நான்காவது பகுதி விரிவாகவே எடுத்தியம்பும். இத்துறையில் நான் வேகமாக நுழைந்து எதிர்பாராத பல எதிர்ப்புக் களைச் சந்தித்தபோது என் கனவுகள் சிதைந்துவிடாது செயல்வடிவம் பெறத்துணை நின்றவர்களுள் என் அன்பு நண்பர் அருள்திரு. முனைவர். சுந்தர் தேவபிரசாத் அவர்கள் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவர். கிறித்தவம் தொடர்பான என் ஆய்வு முயற்சிகளில் அவர் துணைக் கரம் நீட்டி உதவிய பாங்கினை நன்றியோடு நான் எண்ணிப் பார்க்கிறேன்.

அமெரிக்க நாட்டின் நியூயார்க் நகரில் கிறிஸ்தவத் தமிழ்க் கோயில் என்ற அமைப்பினை 23 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், அதாவது ஆசியவியல் நிறுவனத்தை நான் தோற்றுவித்த அதே ஆண்டில், தோற்றுவித்து, இறைப்பணியினையும் தமிழ்ப்பணியினையும் இணைத்து வளர்த்துவரும் அந்தத் தமிழ் வள்ளலுக்கு இச்சிறு நூலினைக் காணிக்கையாக்குவதில் நான் பெருமகிழ்ச்சி யடைகிறேன். அன்னாரின் அருந்துணையோடு இந்திய மண்ணில் ஆதிக்கிறித்தவத்தின் வரலாறு என்னும் பொருண்மை குறித்த முதல் உலக மாநாடு நியூயார்க் நகரில் நடக்கவிருக்கும் நிலையில் இந்நூல் வெளிவருவது குறிப்பிடத் தக்கது.

இந்நூலை வெளிக்கொணர்வதில் எல்லா நிலையிலும் எனக்கு உதவிய என் அன்பு மனைவி திருமதி இந்திரா சாமுவேலுக்கும், குறித்த காலத்தில் இந்நூலை அழகுற அச்சிட்டு உதவிய திரு. விஜயகுமாருக்கும் என் நன்றி என்றும் உரியது. எனது அனைத்து நூல்களையும் ஆர்வத்துடன் வரவேற்ற தமிழுலகம் இந்நூலினையும் வரவேற்கும் என்ற நம்பிக்கையில் இதனை வெளியிடுகிறேன்.

சென்னை

ஜி. ஜான்சாமுவேல்

02.04.2005.

உள்ளே.....

பக்கம்

1. தமிழகம் வந்த தூய தோமா	1
2. இந்தியப் பண்பாட்டில் ஆதிக்கிறித்தவக் கோட்பாடுகளின் தாக்கம்.....	12
3. கிறித்தவத் தமிழ்க்கவிதைகளின் தோற்றம்.....	29
4. வேதநாயகரும் கவிதைக்கலையும்.....	99
5. வேதநாயகரும் இறைக்காதல் மரபுகளும்.....	131
6. வேதநாயகரும் பெதலகேங் குறவஞ்சியும்.....	151
7. தேம்பாவணியும் காப்பியக் கோட்பாடுகளும்.....	174
8. செம்மொழித் தகுதிப்பாடும் கிறித்தவ அறிஞர்களின் பங்களிப்பும்.....	243
9. கிறித்தவ அறிஞர்களும் திருக்குறள் மொழிபெயர்ப்பும்.....	252
10. சொல்லடைவு	271

1. தமிழகம் வந்த தூய தோமா

ஜூலியஸ் சீசர், மார்கஸ் ஆன்டனி, லெபிடஸ் என்ற மூவரின் தலைமையின் கீழ் அமைந்த உரோமப் பேரரசின் கட்டுப்பாட்டில் பாலஸ்தீனப் பகுதிகளைப் போன்று வேறு சில பிரதேசங்களும் அடங்கிக் கிடந்தன. ஆக்டியம் என்ற பகுதியில் நடைபெற்ற ஆற்றல் மிக்க போரில் பெரும் வீரரான ஆன்டனி, ஜூலியஸ் சீசருக்குப் பின்னர் வந்த அகஸ்டஸ் சீசரால் முறியடிக்கப்பட்டார். மூவர் ஆட்சிமுறையை ஒழித்து உரோம நாட்டின் தனிப்பேரரசராக அகஸ்டஸ் சீசர் முடி சூட்டிக்கொண்டார். அகஸ்டஸ் சீசரின் காலம் உரோம நாட்டின் பொற்காலம் எனப்பட்டது. அகஸ்டஸ் சீசர் காலத்தில் தமிழகத்திற்கும் உரோம நாட்டிற்குமிடையே வணிக உறவு மிக நெருக்கம் அடைந்திருந்தது. பாண்டிய மன்னர்கள் இருமுறை நட்புரிமை கொள்ளும் பொருட்டு, அகஸ்டஸ் சீசருக்குப் பரிசுப் பொருட்களோடு தமிழகத்திலிருந்து தூதுக்குழுக்களை அனுப்பியதாக வரலாறு கூறுகின்றது. தமிழகத்தில் அகழ்வாய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்ட உரோம நாட்டு நாணயங்களுள் பெரும்பாலானவை அகஸ்டஸ் சீசர் காலத்தைச் சார்ந்தவை என்று தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. இது அகஸ்டஸ் சீசர் காலத்தில் தமிழகத்திற்கும், உரோமாபுரிக்குமிடையே நிலவிய வணிகச் சமயப் பண்பாட்டு உறவைத் தெளிவுபடுத்தும் சான்றாக உள்ளது. அகஸ்டஸ் சீசர் காலத்தில் நடைபெற்ற மிகப்பெரிய நிகழ்ச்சி கிறிஸ்து பெருமானின் பிறப்பு என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பெத்லகேம் என்னும் சிற்றூரிலே பிறந்து நாசரேத் என்னும் ஊரில் வளர்ந்த இறைமைந்தரான கிறிஸ்துபெருமான் பாலஸ்தீன மண்ணில் தமது 30-வது வயது தொடங்கி 32-ஆம் வயதுவரை

அறச்சிந்தனைகளையும், புரட்சிகரமான போதனைகளையும் விதைத்து வரலாற்றில் என்றும் நிகழ்ந்திராத அளவிற்கு ஒரு பெரிய சிந்தனைப் போராட்டத்தை, அறப்புரட்சியை ஆற்றலுடன் ஏற்படுத்திச் சென்றார். தொடக்க நிலையில் யூதேயாவிலும், கலிலேயாவிலும், சமாரியாவிலும் அவரது சிந்தனைகள் வேகமாகப் பரவின. சமுதாயத்தின் அடிமட்டத்திலிருந்து தொடங்கிய இந்தச் சிந்தனைப் புரட்சியைக் கவிழ்த்துவிடுவதற்குச் சமய உலகின் தலைமையில் இடம்பெற்ற பிரதானக் குழுக்களான பரிசேயர்கள், சதுசேயர்கள் போன்றோர் துடிதுடித்தனர். கிறிஸ்துவிற்கு முன்னோடியாகத் தோன்றிய திருமுழுக்கு யோவான் என்பவரின் தலை ஏரோது அரசனால் துண்டிக்கப்பட்டது. கிறிஸ்துபெருமானும் சிலுவையில் அறையுண்டு கொல்லப்பட்டு மூன்றாவது நாள் உயிரோடு எழுந்தார். அவரது பன்னிரண்டு திருத்தொண்டர்களுள் அவரைக் காட்டிக்கொடுத்த யூதாஸ் தவிர்ந்த பதினொரு பேரும் அந்த அடக்குமுறைக்கும், உரோம அரசின் கொடுமைக்கும் அஞ்சி நாலாப்பக்கங்களிலும் சிதறி ஓடினர்.

கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல் அஞ்சி நடுங்கிக் கொண்டிருந்த அவர்தம் சீடர்களுக்குப் புதுத்தெம்பினை நல்கியது. இறைத்திருமகனின் வல்லமைபற்றிய அவர்களது ஐயமெல்லாம் காற்றில் கரைந்து போனது. ஆற்றல் மிக்க வீரர்களைப் போன்று கிறிஸ்து பெருமானின் நற்போதனைகளை ஒவ்வொரு திசைக்கும் சென்று துணிச்சலுடன் அவர்கள் எடுத்துரைக்கத் தொடங்கினர். இந்தச் சிந்தனைப் புரட்சிக்குப் பேதுரு போன்ற சீடர்கள் தலைமை தாங்கினர்.

கிறித்தவத் திருமறையில் தொகுக்கப்படாது விடப்பட்ட புறநடைப் பகுதிகள் ஏராளம் உள்ளன. கிறிஸ்து பெருமானின் சீடர்களின் வாழ்வுபற்றி இப்பகுதிகள் (Apocrypha) ஏராளமான வரலாற்றுச் செய்திகளைத் தருகின்றன. இந்தப் பகுதிகளின்படி உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்து பெருமான் தமது சீடர்களுள் யார் எவர் எந்தெந்த நாடுகளுக்குச் செல்லவேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிக்

கின்றார். இதில் தூய தோமாவும், தூய பர்தலேமேயு என்றழைக்கப்பட்ட மற்றொரு சீடரும் இந்தியாவிற்குச் செல்ல வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. முதலில் தயங்கிய போதிலும் இறுதியில் இந்திய நாட்டிற்குச் செல்ல தூய தோமா ஒத்துக்கொள்கின்றார்.

தூய தோமாவின் வரலாறுபற்றிப் பல நூல்கள் பல்வேறு மொழிகளில் இவர் வாழ்ந்த காலத்தையொட்டி எழுந்துள்ளன. அவற்றுள் தோமாவின் நற்செய்தி, (Gospel of St. Thomas) தோமாவின் செயல்பாடுகள் (Acts of St. Thomas) என்பன குறிப்பிடத்தக்கன.

தோமா இந்தியாவிற்கு வந்தார் என்று உறுதியாகக் கூறப்பட்டபோதிலும் அவர் சுவீடன் போன்ற பிற நாடுகளுக்குச் சென்றதாகக் கூறும் சில முரண்பட்ட ஆவணங்களும் உள்ளன. யூதர்களும், உரோம நாட்டினரும் இக்காலகட்டத்தில் கட்டிடக் கலையிலும், தச்சுக் கலையிலும் தேர்ச்சிபெற்று இந்திய நாட்டிற்கு வந்து பல அரண்மனைகளையும், மாளிகைகளையும் கட்டியதாகக் குறிப்புக்கள் உள்ளன. யூதர்கள், உரோம நாட்டினர், கிரேக்கர்கள் ஆகியோர் பழைய இந்திய இலக்கியங்களில் யவனர்கள் என்றே அழைக்கப்பட்டனர். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இத்தகைய பிற நாட்டுக் கட்டிடக் கலைஞர்களான யவனர்கள் அரண்மனை ஒன்றைக் கட்டியதை “யவனத் தச்சரும், அவந்திக் கொல்லரும்...” என்ற பெருங்கதை வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

கொண்டபோரஸ் என்னும் பெயர்பெற்ற வடநாட்டு அரசன் ஒருவன் தனக்கு அரண்மனை கட்டுவதற்கு வெளிநாட்டிலிருந்து தச்சர்களைத் தருவிக்க வேண்டுமென்று விரும்பினான் என்றும் தூய தோமா அந்த மன்னனுக்கு அரண்மனை கட்டும் தச்சனாக வட இந்தியாவிற்கு வந்தார் என்றும் குறிப்புக்கள் உள்ளன. கிறிஸ்து பெருமானின் தந்தை ஒரு தச்சர் என்பதும், இளமையில் கிறிஸ்து பெருமானும் தச்சு வேலைகளில் தந்தைக்குத் துணைநின்றார் என்றும் திருமறை குறிப்பிடுவது இங்குச் சுட்டத்தக்கது.

யூதர்கள், உரோம நாட்டினர், கிரேக்கர்கள்

கொண்டபோரஸ் என்னும் மன்னன் ஒரு வரலாற்று மனிதன் அல்ல என்றும் ஒரு புராண பாத்திரம் என்றும் தொடக்க நிலையில் அறிஞர்கள் கருதி வந்தனர். ஆனால் அகழ்வாய்வின் போது கொண்டபோரஸ் என்னும் மன்னன் காலத்தில் வெளியிடப் பட்ட நாணயங்கள் பல கிடைத்துள்ளன. இது கொண்டபோரஸ் என்னும் மன்னன் ஒரு வரலாற்று மனிதன் என்பதையும், கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் அவன் ஆண்டு வந்தான் என்பதையும் தெளிவுபடுத்துகின்றது. கொண்டபோரஸ் மன்னனின் தச்சனாக வடஇந்தியா சென்ற தூய தோமா எப்படி மலபார் கடற்கரைப் பகுதிக்குச் சென்றார் என்பதும் சோழ மண்டலப்பகுதிகளுக்கு எப்போது வந்தார் என்பதுவும் இன்னமும் தெளிவுபடுத்தப் படவில்லை.

இந்தியாவிற்குத் தூயதோமா வந்ததுபற்றிய வரலாற்று ஆவணங்கள், வட இந்தியப் பகுதி, மலபார் பகுதி, தமிழகத்தில் உள்ள சோழமண்டலப் பகுதி ஆகிய மூன்று பகுதிகளோடு அவரைத் தொடர்புபடுத்திக் கூறுகின்றன. இவற்றுள் சேரநாட்டுப் பகுதிகளான மலபார் பகுதியில் அவர் ஆற்றிய பணிகளபற்றியும், தமிழகப் பகுதியான சோழமண்டலப் பகுதியில் அவர் புரிந்த திருப்பணிகள் பற்றியும் ஏராளமான வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் உள்ளன.

இந்திய நாட்டிற்குக் கிறித்தவக் கருத்துக்களைத் தூய தோமா எடுத்து வந்து விதைத்தார் என்ற எண்ணம் பரவலாகக் காணப்பட்ட போதிலும் ஒரு சிலர் கிழக்கு சிரியா நாட்டுப் பகுதியிலிருந்து வந்த வணிகர்களும், அருட்தொண்டர்களும் முதன்முதலாக இந்தியாவிற்குக் கிறித்தவத்தைக் கொண்டு வந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். வேறு சிலர் பெர்சிய திருச்சபை (Persian Church) கிறித்தவத்தை முதன் முதலாக இந்தியாவிற்குக் கொண்டுவந்ததாக எழுதிச் செல்கின்றனர். எவ்வாறாயினும் தூய தோமா மலபார் பகுதிக்கு வந்து நற்செய்திகளைப் போதித்தார் என்பதை நிலைநாட்டுவதற்குரிய ஏராளமான வரலாற்றுச் சான்றுகள் உள்ளன.

சிரியா மொழியில் மூன்றாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட நூல்களுள் ஒன்று தூயதோமாவின் செயல்பாடுகள் குறித்து விளக்கிச் செல்கின்றது. The Acts of Judas Thomas என்ற இந்த நூல் தூயதோமா இந்தியாவிற்கு வந்தது குறித்து விரிவாக விளக்கிச் செல்லும் முதன் நூலாக அமைந்துள்ளது. இதைத்தவிர ஓரிஜன் (Origen), இசிபியஸ் (Eusebius of Caesarea), ரிபிபுஸ் (Rufinus of Aquileia), சாக்ரடீஸ் (Socrates), எப்ரேம் (Ephrem of Nisibis), கிரஹோரி (Gregory), நிசியானஸ் (Nizianzus), அம்புரோஸ் (Ambrose), ஜெரோம் (Jerome), ஆகியோரும் தூய தோமா இந்தியாவிற்கு வந்ததுபற்றிப் பல வரலாற்றுக் குறிப்புக்களைத் தந்துள்ளனர். இக்குறிப்புக்களில் பலவற்றை அறிஞர்கள் மறுத்துள்ளபோதிலும், பெரும்பாலான குறிப்புக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. தூய எப்ரேம் (St. Ephrem) என்பவர் தோமாவைப்பற்றியப் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். சிரியா நாட்டின் சிறந்த கவிஞராகவும் தேவியல் (Theology) அறிஞராகவும் திகழ்ந்த இவர், தூய தோமாவிற்கு எடிசா (Edissa) என்ற இடத்தில் கட்டப்பட்டுள்ள தேவாலயம் ஒன்றினைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றார்.

சிரியா மொழியில் தூய தோமாவைப்பற்றி எழுதப்பட்ட நூல்களுள் டிடஸ்காலியா (Didascalia) என்பது மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. “இறைத்தொண்டரின் போதனைகள்” என்று பொருள்படுகின்ற இந்த நூல் இந்திய நாடு தூய தோமாவை வரவேற்றதாகக் குறிப்பிடுகின்றது. அதோடு, இந்திய நாட்டின் கடற்கரைப் பகுதிகளும் கடல் தாண்டிய பகுதிகளும் தூய தோமாவை வரவேற்றதாகவும் இப்பகுதிகளிலெல்லாம் அவர் ஆலயங்களைக் கட்டியதாகவும் எழுதிச் செல்கின்றது.

கிறிஸ்து பெருமானின் தொண்டர்களுள் ஒருவரான தூய பர்தலேமேயு இந்தியாவிற்கு வருகை தந்ததுபற்றிப் பல வெளிநாட்டுக் குறிப்புக்கள் உள்ளன. எனினும் இதுபற்றிய உள்நாட்டுக் குறிப்புக்கள் மிகக்குறைவாகவே உள்ளன. கி.பி. 4ஆம்

நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தூய ஜெரோம் (St. Jerome), இசிபியஸ் (Eusebius of Caesaree) ஆகியோர் இது குறித்து விளக்கமாகப் பேசிச் செல்கின்றனர். பாண்டேனியஸ் (Panteaneious) என்பவர் கி.பி.2-ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவிற்கு வந்து கிறிஸ்துவின் போதனைகளைத் தாம் பரப்பியதுபற்றி எழுதும்போது இந்திய நாட்டில் தூய பர்தலேமேயு ஆற்றிய இறைப்பணிபற்றியும் எழுதிச் செல்கின்றார்.

பாண்டேனியஸ் இந்திய நாட்டிற்கு வந்தபோது கிறிஸ்து பெருமானை அறிந்த இந்தியர்களுள் பலர் தூய மத்தேயுவின் நற்செய்திபற்றிய நூலைப் பயன்படுத்தியதாக இசிபியஸ் எழுதிச் செல்கின்றனார். இந்தியர்களின் மத்தியில் தூயபர்தலேமேயு சமயப்பணி நிகழ்த்தியதையும், அவர் எபிரேய மொழியில் எழுதப்பட்ட மத்தேயுவின் நற்செய்திப் புத்தகத்தை அங்கு விட்டுச் சென்றதாகவும் இவர் குறிப்பிடுகின்றார். அலெக்ஸாண்டிரியா நாட்டின் பேராயராகத் திகழ்ந்த டெமட்ரியஸ் (Demetrius) என்பவர் தூய பாண்டேனியஸை இந்தியாவிற்கு அனுப்பியதாக தூய ஜெரோம் எழுதிச் செல்கின்றார். ஆனால் சில அறிஞர்கள் இக்கூற்றை மறுத்துரைத்துள்ளனர்.

தூயஜெரோம் எத்தியோப்பியாவிற்குப் பதிலாக இந்தியாவைப் பர்தலேமேயு வந்த நாடுகளுள் ஒன்றாகத் தவறுதலாகக் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளதாக அவர்கள் சுட்டுகின்றனர். இவர்களின் கருத்துக்கள் பெருமாலில் (A.C. Perumalil), மொரேஸ் (G.M.Moraes) போன்றவர்களால் தக்கச் சான்றுகளுடன் மறுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. தூய தோமாபற்றிய செய்திகளும், தூய பர்தலேமேயுபற்றிய செய்திகளும் தொடக்க நிலையில் தனித்தனியாக அறியப்பட்டிருந்தன என்றும் காலப்போக்கில் இரண்டும் ஒன்றாகச் சேர்ந்ததன் விளைவாக தூயபர்தலேமேயு பற்றிய செய்திகள் அழிந்துவிட்டன என்றும் இவர்கள் கருதுகின்றனர். தூய பர்தலேமேயு தற்போதுள்ள மும்பைப் பகுதியில் இறைப்பணி செய்து வந்ததாகவும் அவர் போதனைகளைக் கடைபிடித்து வந்த கிறித்தவர்கள் போர்த்துக்

கீசியர்கள் வருவது வரைத் தனிப்பிரிவாகச் செயல்பட்டதாகவும், அதன் பின்னர் மும்பை நகரத்திலுள்ள ஏனைய கிறித்தவர்களோடு அவர்கள் இரண்டறக் கலந்துவிட்டதாகவும் ஏ.சி.பெருமாலில் என்ற அறிஞர் கருதுகின்றார்.

தூய தோமா பற்றிய தென்னிந்தியச் செய்திகள் காலங் காலமாகச் செவி வழியாகத் தொடர்ந்து வருவதைக் காண்கின்றோம். அதோடு தூய தோமா கிறித்தவர்கள் (St. Thomas Christians) இச்செய்திகளைத் தலைமுறை தலைமுறையாகப் பாதுகாத்து வருகின்றனர். தூய தோமா பற்றிக் கிடைக்கின்ற செய்திகளுள் மலபாரோடு தொடர்புடைய செய்திகள் மிகப்பழமை வாய்ந்தனவையாக வரலாற்று ஆசிரியர்களால் கருதப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றை விடவும் பழமை வாய்ந்தனவாகச் சோழமண்டலச் செய்திகள் திகழ்வதாகச் சில வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

மலபார் பகுதிகளில் நிலவி வருகின்ற தூய தோமாபற்றிய செய்திகள் தூய தோமாவோடு தொடர்புடைய பல ஊர்களையும், குடும்பங்களையும் சுட்டுகின்றன. கேரளப் பகுதியிலுள்ள பழையூர், பாளூர், கொக்கமங்கலம், நீராணம் ஆகிய பகுதிகளோடு தூய தோமா இணைத்துப் பேசப்படுகின்றார். தூய பவுலடியாரைப் போன்று தூயதோமா மலபார் பகுதிகளில் ஏழு தேவாலயங்களைக் கட்டியெழுப்பியதாகவும் அறிகின்றோம். தூய தோமாவைப்பற்றிய ஏராளமான நாட்டுப்புறப் பாடல்களும் மலபார் பகுதிகளில் உள்ளன.

சோழமண்டலப் பகுதியில் தோமா புரிந்த இறைப்பணிகளை விளக்கி உரைக்கும் செய்திகள் பெரும்பாலும் தூய தோமாவை சென்னையின் பக்கத்திலுள்ள மயிலாப்பூரோடு தொடர்புபடுத்திப் பேசுகின்றன. மயிலாப்பூரில் வாழ்ந்த தூய தோமா சென்னையின் பக்கத்திலுள்ள சின்னமலைப் பகுதியில் பிராமணன் ஒருவனின் அம்புக்குப் பலியாகி மாண்டதாகவும் மயிலாப்பூரில் அவரது உடல் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டதாகவும் தெரிகின்றது. மயிலாப்பூரிலுள்ள தோமாவின் கல்லறையை கி.பி. 1295ல் வெனிசிய நாட்டுப்

பயணியான மார்க்கோபோலோ என்பவர் பார்வையிட்டதாக அவர் எழுதிய குறிப்புத் தெரிவிக்கின்றது. மார்க்கோபோலோ தூய தோமாவைப்பற்றித் தரும் செய்திகளை வேறு எந்த ஆதாரங்களும் இதுவரை மறுத்ததாகத் தெரியவில்லை.

தூய தோமா காலத்திலிருந்து மலபார் பகுதிகளில் கிறித்தவர்கள் தொடர்ந்து இறைப்பணி புரிந்து வந்துள்ளனர். மலபாரில் வாழ்ந்த கிறித்தவர்களுக்குக் கிறித்தவர்கள் அல்லாத மன்னர்கள் போதுமான அளவிற்கு உதவி புரிந்து வந்ததாகவும் தெரிகின்றது. மலபாரில் வாழ்ந்த சில குடும்பங்களுக்குத் தமக்குப் பின் போதகர்களாகத் தொடரும் அங்கீகாரத்தினைத் தூய தோமா கொடுத்ததாக நம்பப்படுகின்றது. இவர்களின் குடும்பத்தினர் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தொடர்ந்து கிறிஸ்து பெருமானின் அருளுரைகளை மலபார் மண்ணில் விதைத்து வந்தனர் என்று அறிகின்றோம்.

இந்திய நாட்டில் பரவியிருந்த பழைய கிறித்தவர்கள் காலப்போக்கில் ஓரளவிற்கு வீழ்ச்சி அடைந்ததாகத் தெரிகின்றது. இப்பகுதியில் வாழ்ந்த கிறித்தவர்கள் பல பிரிவாகப் பிரிந்து வாழ்ந்ததையும் அறிய முடிகின்றது. பாரசீக நாட்டிலிருந்து வந்த கிறித்தவர்களின் எண்ணிக்கை மலபார் மண்ணில் பெருகியபோது இப்பிரிவினைகள் மேலும் அதிகரித்தன. பாரசீக நாட்டுப் பழைய கிறித்தவச் சபைகளுக்கும் பழைய இந்தியக் கிறித்தவர்களுக்கு மிடையே மிக நெருங்கிய தொடர்புகள் இருந்தன என்பதை அறிய முடிகின்றது.

கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த கிழக்கு சிரியா நாட்டைச் சார்ந்த The Chronical of Seert என்ற நூல் கி.பி. 230 முதல் 300-க்கு இடைப்பட்ட பகுதியில் டேவிட் என்ற பேராயர் ஏராளமான இந்திய மக்களைக் கிறித்தவத்திற்கு மாற்றியதாக எழுதிச் செல்வது குறிப்பிடத்தக்கது. ஜெலசியசின் வரலாறு (History of Gelasius) என்ற நூல் 325 பேராயர்கள் கிறித்தவ ஐக்கிய மாநாடு ஒன்றுக்குச் (Nicean Council) சென்றிருந்ததாகவும்

அவர்களுள் பாரசீக நாட்டைச் சார்ந்த ஜான் என்பவர் குறிப்பிடத்தக்கவர் என்றும் எழுதுகின்றது. இந்நூல் குறிப்பிடும் ஜான் என்பவர் பாரசீகம், இந்தியா ஆகிய இரு நாடுகளுக்கும் பொதுவான பேராயராக இருந்தார் என்றும் இந்நூலின் மூலமாக அறிய முடிகின்றது.

கிழக்கு சிரியா நாட்டிலிருந்து ஏராளமான கிறித்தவர்கள் பல்வேறு குழுக்களாகப் பல்வேறு காலகட்டங்களில் மலபார் பகுதிக்கு வந்து குடியேறியதாக அறிகின்றோம். இவர்களுள் நான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தாமஸ் கானா (Thomas of Cana) என்பவரோடு தொடர்புடைய ஒரு குழுபற்றிய செய்தியை நாம் அறியமுடிகின்றது. இவற்றைத்தவிர கி.பி. 9, 10 ஆகிய நூற்றாண்டுகளில் ஆஸ்போர் (Aspor), போட்டோ (Potto) என்பவர்கள் தலைமையிலும் பல சிரியா நாட்டுக் குழுக்கள் மலபாருக்குக் குடிபெயர்ந்ததாக அறியமுடிகின்றது. தூய தோமா பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் பல போர்த்துக்கீசிய மொழியிலும் அமைந்துள்ளன. தூய தோமா தொடர்பாகக் கிடைக்கின்ற அனைத்து வரலாற்றுச் செய்திகளும் கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டில் மலபாருக்கு வந்த தாமஸ் கானா என்பவரிலிருந்து தூய தோமாவைத் தெளிவாக வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றன.

மலபாரிலிருந்த சிரியன் கிறித்தவத் திருச்சபைகளை மிகப்பிற்காலத்தில் வந்த போர்த்துக்கீசியர்கள் போதுமான அளவிற்கு மதிக்கவில்லை என்பதை அறிகின்றோம். மேலைநாட்டுக் கிறித்தவத் தொண்டர்களும், பழைய இந்தியக் கிறித்தவர்களை சந்தேகத்துடனே நோக்கினர் என்று அறிகின்றோம். பழைய கிறித்தவர்கள் ஐரோப்பியத் திருச்சபைகளுக்கு எதிரான நெஸ்டொரியன் (Nestorian) பிரிவைச் சார்ந்தவர்கள் என்று ஐரோப்பிய இறைத்தொண்டர்கள் பழித்துரைத்தனர். இந்தப் பழிச்சொல்லைப் பழைய கிறித்தவர்களான தோமா கிறித்தவர்கள் அதிக வேகத்தோடு மறுத்து வந்தனர்.

கேரளப்பகுதிகளைப் போன்று இக்காலகட்டத்தில் தமிழகத்திலும், கிறித்தவம் மிகப் பெருமளவிற்குப் பரவி இருந்தது. கிறித்தவத்தின் அறக்கோட்பாடுகளும், தேவியல் சிந்தனைகளும் பழைய தமிழ் அறநூல்களான திருக்குறள், நாலடியார் போன்ற வற்றில் சிறப்பாக இடம் பெற்றிருப்பதைக் காண்கின்றோம். தமிழகச் சமயங்களான சைவத்திலும், வைணவத்திலும் கிறித்தவத்தின் தாக்கத்தை நாம் பெருமளவிற்குக் காண முடிகின்றது. தமிழ் இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் யவனர்கள், கிறித்தவ சமயத்தை இந்தியா முழுவதிலும் வேகமாகப் பரப்பியிருக்க வேண்டுமென்பது புலனாகின்றது. தூய தோமாவின் காலத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இம்முயற்சி படிப்படியாக மிகுந்த வளர்ச்சியை அடைந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

தமிழகம் முழுவதும் ஆதிக் கிறித்தவம் பரவி இருந்ததற்கான ஆவணங்கள் அழிந்த போதிலும் அல்லது அழிக்கப்பட்ட போதிலும் இதனை மெய்ப்பிக்கும் புறச் சான்றுகள் பிற மொழிகளில், பிற நாடுகளில் ஏராளம் உள்ளன. இந்திய நாட்டுச் சிந்தனைகளிலும், இந்தியச் சமயங்களிலும் கிறித்தவம் ஏற்படுத்தியப் பாதிப்பு மிக அழுத்தமானது எனலாம். பல புதிய இந்தியச் சமயங்கள் தோன்றுவதற்கும் கிறித்தவம் அடிப்படையாக இருந்தது என்பதை அறிய முடிகின்றது. மகாயான பௌத்தப் பிரிவின் தோற்றத்திலும், போதிசத்துவர் பற்றிய கோட்பாட்டிலும், மைத்ரேய புத்தரின் இரண்டாவது வருகைபற்றிய நம்பிக்கையிலும் கிறித்தவத்தின் தாக்கத்தை நாம் காணமுடிகின்றது. சீன தேசக் கிறித்தவத்தின் ஒரு பகுதியாக அமைந்த பழைய இந்தியக் கிறித்தவம் இந்தியப் பண்பாட்டின் வளர்ச்சிக்கு நல்கிய பங்களிப்பு ஈடு இணையற்றது என்று கூறலாம்.

2. இந்தியப் பண்பாட்டில் தொடக்கக் காலக் கிறித்தவக் கோட்பாடுகளின் தாக்கம்

இந்திய நாட்டில் கிறித்தவச் சிந்தனைகள் கிறிஸ்து பெருமான் உயிர்த்தெழுந்த சில குறுகிய காலகட்டத்திலிருந்தே பேராதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கின என்பது வரலாற்று உண்மை. கிரேக்க உரோமப் பண்பாட்டில் பெருந்தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தும் முன்னரே இந்திய மண்ணில் அவை ஆழ்ந்த பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தின.

தொடக்கக் காலத்தில் தமிழகத்திற்கு வந்த கிறித்தவச் சிந்தனைகள் ஐரோப்பியப் பண்பாட்டுத் தாக்கத்தை அதிகமாகத் தழுவாத அறவியற் கோட்பாடுகளாகவே இருந்தன. கிறித்தவச் சிந்தனைகள் ஆசிய நாட்டில் பிறந்த போதிலும் தொடக்கக் காலத்திலிருந்தே கிரேக்க, உரோமப் பண்பாட்டுக் கூறுகளோடு இணைந்துவிட்டன என்பது தெளிவு. கிறிஸ்து பெருமான் வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் பாலஸ்தீனப் பகுதிகள் உரோமப் பேரரசின் ஆதிக்கத்திலிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. கிறிஸ்துவின் மறைவிற்குப் பின்னரே கிறித்தவக் கோட்பாடுகள் ஒரு சமயம் என்ற நிலையில் நெறிப்படுத்தி முறைப்படுத்தப்பட்டன. இவ்வாறு கிறித்தவச் சமயச் சிந்தனைகளைத் தேவியல் பின்னணிகளோடு நெறிப்படுத்தி, தெளிவான கோட்பாடுகளோடு சபைகள் என்னும் அமைப்புகளைக் (Institution) கட்டி எழுப்பிய பெருமை தூய பவுலடியாரைச் சாரும். நாம் இப்போது பேசுகின்ற நிறுவன ரீதியான கிறித்தவ சமயத்தின் அடித்தளமாக அமைபவர் தூய பவுல் என்னும் திருத்தொண்டரே என்பது மிகைக் கூற்றன்று. கிறிஸ்து பெருமானின் போதனைகள் பெரும்பாலும் அறச்சிந்தனைகளாக, ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளாக

மட்டுமே அமைந்தன. அவற்றை நிறுவன ரீதியாக கிறித்தவம் என்னும் ஒரு சமயமாகக் கட்டி எழுப்பியவர் தூய பவுலடியார் அவர்களே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சவுல் என்னும் பெயர் கொண்ட தூய பவுலடியார் கிறிஸ்துவின் ஏனைய சீடர்களைப் போலன்றி மிகச்சிறந்த அறிஞராக, கிரேக்க, உரோமப் பண்பாட்டுக் கூறுகளில் கற்றுத் துறைபோகிய வித்தகராக உருப்பெற்றவர். கிரேக்க, உரோம, யூத நாட்டுத் தத்துவங்களையும், இறைச் சிந்தனைகளையும் ஆழமாகக் கற்றவர் அவர். ஐரோப்பியக் கலாச்சாரத்தின் ஆணிவேராக அமைந்த கிரேக்க, உரோம நாட்டுக் கலாச்சாரப் பின்னணிகளில் அவர் ஆழ்ந்த புலமைபெற்றவர். எனவே, அவரது சிந்தனைகளிலும், எழுத்துக்களிலும், கிரேக்கக் கலாச்சாரக் கூறுகளும், தத்துவப் பின்னணிகளும் பேராதிக்கம் செலுத்தியது இயல்பானதே எனலாம். புதிதாகக் கட்டியெழுப்பப்பட்ட சபைகளுக்கு அவர் எழுதிய கடிதங்களிலும் (Epistle) அவரது தேவியல் கோட்பாடுகளிலும் கிரேக்க, உரோமச் சிந்தனைகள் இடம்பெற்றதால் கிறித்தவ சமயமும், அவரது காலம் முதல் ஓரளவு கிரேக்க, ஐரோப்பியப் பின்னணியில் வளர்ந்து காலப்போக்கில் ஓர் ஐரோப்பிய சமயம் போன்ற எண்ணத்தினைப் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கிவிட்டது எனலாம்.

இந்திய நாட்டிற்குத் தொடக்கக் காலத்தில் கிறித்தவச் சிந்தனைகளைக் கொண்டு வந்த ஆதிக் கிறித்தவர்களில் பலர் பவுலடியாரின் வருகைக்கு முன்னரே இங்கு வந்துள்ளனர் என்பது சுட்டத்தக்கது. கிறிஸ்துவோடு வாழ்ந்த தூயதோமாவும், தூய பர்தலேமேயுவும் கிறிஸ்துவின் அறநெறிக் கோட்பாடுகளை முதன்முதலாக இந்தியாவிற்குக் கொண்டு வந்தனர். அப்போது இச்சிந்தனைகள் கிறித்தவம் என்ற பெயரைக்கூடப் பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அப்போஸ்தலர்களின் நடவடிக்கைகள் என்ற பகுதிகள் இல்லாத புதிய ஏற்பாட்டுச் சிந்தனைகளையே இவர்கள் பெரும்பாலும் இந்திய மண்ணிற்குச் சுமந்து வந்தனர்

எனலாம். தூய பவுலடியாருக்கு முன்னரே இந்தச் சிந்தனைகள் இந்தியாவிற்கு வந்துவிட்டன. எனவே கிரேக்கச் சிந்தனைகளின் கலப்பும், ஐரோப்பியப் பண்பாட்டின் பாதிப்பும் இல்லாத தூய்மையான ஆசியச் சிந்தனையாகவே தொடக்கநிலையில் கிறித்தவம் இந்தியாவிற்கு வந்தது. எனவே இதனை ஆசியக் கிறித்தவம் (Asian Christianity) என்றோ அல்லது கீழைத்தேசக் கிறித்தவம் (Oriental Christianity) என்றோ குறிப்பிடுவது பொருந்தும். இந்திய வழிபாட்டு மரபுகளை இது தழுவி வளர்ந்ததால் இதனை இந்தியக் கிறித்தவம் (Indian Christianity) என்று கூட அழைப்பது பொருத்தமே.

கிறித்தவத் திருமறையின் பெரும் பகுதியான பழைய ஏற்பாட்டுப் பகுதி எபிரேய மொழியில் எழுதப்பட்டது என்றும் புதிய ஏற்பாட்டுப் பகுதி கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்டது என்றும் அறிகின்றோம். கிறிஸ்து பெருமான் பேசிய மொழி கிரேக்கமொழி அல்ல என்பதும், எபிரேய மொழியோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ள 'அரமைக்' என்னும் மொழி என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. தொடக்கக் காலத்தில் அதாவது கி.பி.2-ஆம் நூற்றாண்டு அளவில் இந்தியாவிற்கு வந்த பாண்டேனியஸ் என்னும் பேராயர், தூய மத்தேயு எழுதிய நற்செய்தி நூல் இந்திய நாட்டில் எபிரேய மொழியில் கிடைத்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனால் கிறித்தவத் திருமறையின் புதிய ஏற்பாட்டுப் பகுதிகள் முழுவதும் கிரேக்க மொழியில் எழுதப்படுவதற்கு முன்னரே குறைந்தபட்சம் சில பகுதிகளாவது எபிரேய மொழியில் எழுதப்பட்டிருந்தன என்பதை அறியமுடிகின்றது.

புதிய ஏற்பாடு, ஐரோப்பியக் கலாச்சாரத்தின் முதுகெலும்பான கிரேக்க மொழியில் எழுதப்படுவதற்கு முன்னரே கிறித்தவச் சிந்தனைகள் இந்திய நாட்டை, குறிப்பாகத் தென்னிந்தியப் பகுதியை வந்து அடைந்துவிட்டன என்பதை மேற்கூறிய செய்தி தெளிவுபடுத்தும். இந்நிலையில் சீனம், பாரசீகம், இந்தியா போன்ற நாடுகளில், தொடக்க நிலையில் பரவியிருந்த கிறித்தவம் ஐரோப்பிய நாடுகளில் பரவிய கிறித்தவத்திலிருந்து வேறுபட்டதாக,

கிறித்தவம் என்ற பெயரைக்கூடப் பெறாத, ஓர் அறக்கோட்பாட்டு இயக்கமாக மட்டும் இருந்து வந்திருக்க வேண்டும். இதில் கிறிஸ்துவின் அருளுரைகளும் இறைவன்பற்றிய அவரது சிந்தனைகளுமே பெரும்பாலும் அடித்தளமாக அமைந்திருக்கலாம். இதன் வழிபாட்டு மரபுகள் பழைய ஏற்பாட்டு வழிபாட்டு முறைகளையும், புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள நற்செய்தி நூல்களில் இடம் பெறும் ஒரு சில வழிபாட்டு மரபுகளையும், இந்திய நாட்டின், குறிப்பாகத் தென்னிந்தியாவின் ஒருசில வழிபாட்டு மரபுகளையும் இணைத்துக்கொண்ட வழிபாட்டு மரபுகளாகவே அமைந்திருந்தன என்று எண்ண முடிகின்றது.

உரோம நாட்டுத் திருச்சபைகளுக்குப் புறம்பான அல்லது முரண்பட்ட கிறித்தவக் கோட்பாடுகளையும் சமய மரபுகளையும், உரோமத் திருச்சபைகள் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தன. அவற்றை கிறித்தவச் சிந்தனைகளுக்கு எதிரானவை என்று அவை பறைசாற்றின. ஆசியாவின் உரோமச் சார்பில்லாத திருச்சபைகளை அவை நெஸ்டோரியன் திருச்சபைகள் (Nestorian Churches) என்று பெயரிட்டுப் பழித்தன. எனவே, உரோமத் திருச்சபைகளின் மரபுகளுக்கு மாறுபட்ட, அதாவது ஐரோப்பியக் கிறித்தவத்திற்கு மாறுபட்ட ஒரு கிறித்தவ சமயமே இந்தியாவில் அல்லது தென்னிந்தியப் பகுதிகளில் தொடக்க நிலையில் உருவாகியிருக்க வேண்டும் என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

கிறிஸ்துவின் அருளுரைகள் ஒரு நிறுவன அமைப்பைப் பெறாத நிலையில், அறச் சிந்தனைகள் என்ற அளவில்தான் அவை தூயதோமா, தூயபர்தலேமேயு போன்றவர்களால் இந்திய மண்ணிற்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. எனவே, தொடக்கக் காலத்தில் இந்தியாவிற்கு வந்த கிறித்தவக் கோட்பாட்டில் இன்றைய வழிபாட்டு மரபுகளும், சடங்காச்சாரங்களும், தத்துவ நோக்குகளும், தேவியல் பின்னணிகளும் இணையாமல் இருந்திருந்தன என்பது இயல்பானதே எனலாம். இந்தக் கோட்பாடுகளை ஆதிக் கிறித்தவத் தொண்டர்கள் இந்திய மண்ணில் விதைத்தபோது இந்திய நாட்டில்

தொடர்ந்து நிலவி வந்த வழிபாட்டு மரபுகளோடு அவை பின்னிப் பிணைந்து பலவிதமான புதிய வழிபாட்டு மரபுகள் தோன்றுவதற்கு வழியமைத்துக் கொடுத்தன. எனவே, கிறித்தவம் என்னும் தனி நிறுவனமாக, ஐரோப்பிய நாடுகளில் பரவிய வழிபாட்டு மரபுகளைப் பின்பற்றாத, தனித்தன்மை வாய்ந்த இந்திய நாட்டு, குறிப்பாகத் தென்னிந்திய நாட்டு வழிபாட்டு மரபுகளும், கிறித்தவச் சிந்தனைகளும் இணைந்த பல புதிய வழிபாட்டு மரபுகள் அல்லது சமயங்கள், இந்தியாவில், குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் அக்கால கட்டத்தில் பிறப்பெடுக்கும் சூழல் உருவானது.

உலகச்சமய வரலாற்றில் மேற்கூறியன போன்ற போக்குகள் இயல்பானவையே என்பதை ஒப்பியல் நோக்கில் சமயங்களை ஆராய்ச்சி செய்பவர்கள் எளிதில் கண்டு கொள்ள முடியும். சான்றாக கௌதம புத்தர் 'சங்கம்' என்ற அமைப்பைப் பௌத்த மரபில் தோற்றுவித்தபோதிலும் கடவுள்களுக்குத் தம் அமைப்பில் அவர் இடம் தரவில்லை. எனவே, இறைவழிபாட்டு மரபுகளை அவர் தோற்றுவிப்பதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. ஆனால் காலப்போக்கில் வேதகாலத்துக் கடவுள்களான இந்திரன், சரஸ்வதி போன்ற கடவுள்கள் சற்று மாறுபட்ட புதிய போக்கில் பௌத்த சமயத்தின் முக்கியக் கடவுள்களாக இணைந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. அவ்வாறே வேதகாலத்துக் கடவுளான மித்திரா பற்றிய வழிபாட்டு மரபுகளோடு கிரேக்கக் கடவுளான பிரமீத்தியஸ், கிறிஸ்துபெருமான் ஆகியோர் தொடர்பான வழிபாட்டு மரபுகளை இணைத்துக் கொண்டு ஈரான் போன்ற பகுதிகளில் மித்திரா வழிபாடு ஒரு தனி சமயமாக (Mitraism) மலர்ந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

மனிதர்களுக்கு நண்பனான மித்திரா கொல்லப்பட்டு, சில தினங்கள் பூமியில் புதைக்கப்பட்டு உயிரோடு எழும்புவதை மித்திரா வழிபாட்டில் காணமுடிகின்றது. அவ்வாறே மனிதர்களுக்குத் துணைபுரிந்த பிரமீத்தியஸ் என்றும் கடவுள் தேவர்களின் தண்டனையைப் பெற்று கழுகுகளால் தின்னப்பட்டு மீண்டும் உயிர்பெறுவதைக் காண்கிறோம். மனிதர்களுக்கு உதவி செய்யும்

பொருட்டு அவதரிக்கும் கடவுள்கள் மாண்டு பின் உயிரோடு எழும்புவது பல சமயங்களுக்கும் உரிய ஒரு பொதுவான அடிக் கருத்தாக (Theme) அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. இது கிறித்தவத்தின் தாக்கத்தால் வந்தது என்று கூறுவாரும் உள்ளனர். மேற்கூறிய சமயங்களின் தாக்குதலையே கிறித்தவத்தில் காண்பதாகக் கூறுவோரும் உளர். மூன்று நாட்கள் மீனின் வயிற்றிலிருந்து, பின்னர் மீண்ட யோனா என்னும் பழைய ஏற்பாட்டின் தீர்க்கதரிசியோடு கிறிஸ்துபெருமான் தமது சாவையும், உயிர்த்தெழுதலையும் ஒப்புநோக்கிச் சுட்டுவது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. பயிர்த்தொழில் சடங்கு முறைகளில் (Fertility Cult) ஒரு பருவக்காலம் மறைந்ததும், அப்பருவக் காலத்திற்குரிய கடவுளைப் புதைப்பதாகவும், அப்பருவக் காலம் திரும்பும்போது அக்கடவுள் மீண்டும் உயிர்பெற்று எழுவதாகவும் உள்ள நம்பிக்கையும் இங்குச் சுட்டத்தக்கது. உலகச் சமயங்கள் பலவும் இவ்வாறு கொள்வினை, கொடுப்பினைப் போக்குகளால், பல பொதுமைத் தன்மைகளை அணைத்துக்கொண்டு வளர்ச்சி பெறுவதைச் சமய ஒப்பாய்வில் (Comparative Religion) நாம் கண்டுகொள்ள முடியும்.

தமிழகத்துத் தொன்மையான வழிபாட்டு மரபுகளில் புதிய கிறித்தவச் சிந்தனைகள் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தியபோது பல புதிய சமயங்கள் அல்லது வழிபாட்டு மரபுகள் இம்மண்ணில் மலர்ந்தன என்பதனை நாம் மறுக்க முடியாது. கிறித்தவப் போதனைகளின் வருகை, இந்தியச் சமயங்களில் ஆழ்ந்த பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தின என்பதற்கு ஏராளமான சான்றுகளைத் தொடக்கக் காலத்திலிருந்து இன்று வரை நாம் காட்டமுடியும். பௌத்த சமயக் காப்பியமான மணிமேகலைக் காப்பியம் பெருநெறி என்று குறிப்பிடும் மகாயான பௌத்தம் தோன்றுவதற்குக் கிறித்தவத்தின் வருகையே அடிப்படை என்பதை நாம் மறந்துவிட முடியாது. மகாயானப் பிரிவு தோன்றுவதற்கு முன்னர் இருந்த பௌத்த சமயத்தின்நிலை வேறு; மகாயானப் பிரிவு மலர்ந்த பின்னர் உருமாற்றம் பெற்ற பௌத்தத்தின் நிலை வேறு என்பதை நாம் தெளிவாக உணர வேண்டும்.

தேரவாதப் பெளத்தம் என்றும், ஈனயானப் பெளத்தம் என்றும் அழைக்கப்படும் பழைய பெளத்த நெறி தனிமனிதனின் ஆன்மீக ஈடேற்றத்திற்கே அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தது. இப்பிரிவில் துறவறத்திற்கே அதிகச் சிறப்பிடம் தரப்பட்டது. தன் ஆன்மாவைப் பிறவிப் பிணிகளிலிருந்து பாதுகாக்கப் போராடி வெற்றி பெறுவதே ஒரு துறவியின் ஆன்ம ஈடேற்றமாக இப்பிரிவில் கருதப்பட்டது. உலகைத்துறந்து, உலக இன்பங்களைத் துறந்து தனது ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்காகப் பாடுபடுபவனே துறவி என்று தேரவாதப் பிரிவில் கருதப்பட்டான். எனவே, சமுதாயத்தை விட்டு விலகித் தன்னந்தனியாகக் காடுகளில் வாழும் துறவிகள் தேரவாதப் பெளத்தப் பிரிவில் மலிந்து காணப்பட்டனர்.

கிறிஸ்து பெருமான் தமது மலைப்பொழிவில் பயனுள்ள வாழ்வு வாழும் இலட்சிய மனிதன் உப்பைப் போன்றும், விளக்கைப் போன்றும் சமுதாயத்திற்குப் பயனுள்ளனவாக இருக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிடுவது சுட்டத்தக்கது. மக்கள் மத்தியில் வாழ்ந்து, பிறரிடம் அன்புகாட்டி, பிறருக்குத் தொண்டு செய்து, பிறர் துன்பத்தைத் தன் துன்பமாகப் பாவித்து, தனக்கென வாழாமல், பிறருக்காக வாழ்பவனே, இலட்சிய மனிதன் (கிறித்தவன்) என்னும் ஆரோக்கியமான சிந்தனையைச் சமய உலகத்திற்குக் கிறிஸ்து பெருமான் ஆற்றலுடன் தந்துள்ளார். தான் கரைந்து உலகத்திற்கு ஒளியைச் சிந்தி இருளை நீக்கும் மெழுகுவர்த்தியும், தான் கரைந்து உணவுக்குச் சுவையூட்டும் உப்பும் நல்ல மனிதனுக்குரிய அல்லது கிறித்தவனுக்குரிய உவமைகளாகக் கிறிஸ்து பெருமானால் முன்மொழியப்பட்டுள்ளன.

கிறிஸ்துவின் மேற்கூறிய அறக்கோட்பாட்டின் பின்னணியில் தொடர்ந்து சிந்தித்ததின் விளைவாகப் பழைய தேரவாதப் பெளத்தத்திலிருந்து மகாயானப் பெளத்தம் என்னும் புதிய புரட்சி மிக்க பிரிவு வெடித்துக் கிளம்பியது. கிறிஸ்து பெருமானின் இலட்சிய மனிதர்களை ஒத்த மாமனிதர்களை 'போதி சத்துவர்'

என்ற பெயரில் மகாயானப் பௌத்தம் அறிமுகப்படுத்தியது. தேரவாதத் துறவிகளைப் போலல்லாமல் மக்கள் மத்தியில் வாழ்ந்து மக்கள் துயர் துடைக்கும் ஆரோக்கியமான மனிதர்களாக அல்லது தெய்வங்களாக மகாயானப் பௌத்தத்தில் போதிசத்துவர்கள் உயிர்நாடியாக அமையத் தொடங்கினர்.

கிறிஸ்துபெருமான் தமது இரண்டாவது வருகைபற்றிப் பல இடங்களிலும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனைக் கிறித்தவர்கள் ஆழமாக நம்புகின்றனர். இந்தக் கருத்தோட்டம் மகாயானப் பௌத்தத்திலும் புகுந்தது. புத்தர் மீண்டும் வருவார் என்ற கோட்பாட்டை மகாயானப் பௌத்தம் அழுத்தம் திருத்தமாக அறிவித்தது. இவ்வாறு மீண்டும் மண்ணுலகத்திற்கு வரும் புத்தரைக் கருணையின் சின்னமாக மகாயானப் பௌத்தம் கண்டதால், அவருக்கு 'மைத்ரேய புத்தர்' என்று பெயர் சூட்டியது. மைத்ரேய புத்தர் கிறித்தவத்தின் தாக்கத்தால் மகாயானப் பௌத்தத்தில் பிறப்பெடுத்தவர் என்பதற்கு எந்த ஐயமும் கிடையாது. இந்தியச் சமயங்களுக்குக் கிறித்தவ அறக்கோட்பாடுகள் நல்கிய நல்ல ஒரு பங்களிப்பாக மகாயானப் பௌத்தத்தின் தோற்றத்தைச் சுட்டலாம். கொள்வினை கொடுப்பினையால் சமயங்கள் பெறும் மாற்றத்தைப் புலப்படுத்தும் சான்றாகவும் இது அமைந்துள்ளது எனலாம்.

இந்தியா முழுவதிலும் பரவியிருந்த பௌத்தத்தை மட்டுமின்றி ஏனைய இந்திய நாட்டுச் சமய மரபுகளையும் கிறித்தவச் சிந்தனைகள் அடியோடு மாற்றியமைத்தன என்பது தெளிவு. இதற்குச் சான்றாக சைவ, வைணவ சமயங்களின் எழுச்சியைக் குறிப்பிடலாம். சைவ சமயக் கடவுளான சிவபெருமானும், வைணவ சமயக் கடவுளான திருமாலும், வேதகாலக் கடவுள்களான ருத்திரன், விஷ்ணு ஆகியோரிலிருந்து தோற்றம் பெற்றவர்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. வேதகாலத்தின் பல்வேறு கடவுள்களோடு இவர்களும் இந்தியச் சமுதாயத்தில் தொடக்கக் காலத்திலிருந்தே வழிபடப்பட்டனர். ருத்திரன் சினமிகுந்த

கடவுளாக, புயலின் கடவுளாக, பசுக்களின் தலைவனான பசுபதியாக, பூதகணங்களின் தலைவனான கணபதியாக வேதகால இலக்கியங்களில் இடம்பெறுவதைக் காண்கின்றோம். பழைய சங்க இலக்கியங்களிலும், சிவபெருமான் சீற்றம் மிகுந்த கடவுளாகவே சித்தரிக்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. பல இடங்களில் சிவபெருமானைக் கூற்றுவனோடு இணைத்து சங்கப்பாடல்கள் நோக்குவதும் சுட்டத்தக்கது. கூற்றுவனைப் போன்று கணிச்சிப் படையினை ஏந்திய சிவபெருமான் முப்புரங்களை எரித்து வீழ்த்திய வீரச்செயல் சங்கப்பாடல்களில் சுட்டப்படுவதைக் காண்கின்றோம். பாற்கடலைக் கடைந்தபோது சிவபெருமான் தேவர்களைக் காக்க நஞ்சை உண்ட நிகழ்ச்சியும் இவ்விலக்கியங்களில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆனால் கி.பி.2-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்பு, தமிழகத்தில் சிவபெருமானின் சித்தரிப்பில் ஏராளமான மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. இது கிறித்தவச் சிந்தனைகளின் தாக்கத்தால் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று கருதுவதற்குப் பல ஆதாரங்கள் உள்ளன. அன்பு என்னும் உயிர்ப் பண்பைப் பெருமளவிற்குப் பறைசாற்றி நின்ற சமயம் கிறித்தவம் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. கிறிஸ்து பெருமான், மனிதன் கடவுளிடம் கொள்ளும் அன்பு, மனிதன் மனிதனிடம் கொள்ளும் அன்பு என்று அன்பை இருவகையாகக் கூறுபடுத்தி இச்சீரிய அன்புத் தத்துவத்தைத் தம் போதனைகளிலெல்லாம் உணர்ச்சி பொங்க விதைத்துச் சென்றுள்ளார். இதை மேலும் ஆற்றலுடன் தூய பவுலடியார் கொரிந்தியருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் விளக்கிப் பேசுகின்றார்.

சங்க இலக்கியங்களில் அன்பு என்பது பெரும்பாலும் காதலர்களுக்கிடையேயுள்ள ஓர் உணர்வு கலந்த உறவாகவே இருந்தது. சில நிலைகளில் பெற்றோர், பிள்ளைகள் அன்பையும் அங்குக் காணமுடிகின்றது. எனினும் இடங்கடந்து, மொழிகடந்து, இனங்கடந்து அன்பு என்னும் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடிய நிலையை நாம் அங்கு அதிகமாகத் தரிசிக்க முடியவில்லை.

அன்புத் தத்துவத்தின் பரந்து விரிந்த பரிமாணத்தினை கிறிஸ்து பெருமானுக்குப் பின்னர்த் தோன்றிய திருவள்ளுவரிடம் தான் முதன்முதலாக நாம் தரிசிக்க முடிகின்றது. கிறித்தவ அறக் கோட்பாட்டில் தலைமை சான்ற இடம் பெறும் இந்த அன்பு தத்துவம் சிவவழிபாட்டில் புகுந்தபோது 'சைவம்' என்னும் சமயம் முழுமைபெறத் தொடங்கியது என்பதில் ஐயமில்லை. அன்பே சிவம், சிவமே அன்பு என்ற கருத்தோட்டம் சிவ வழிபாட்டில் புகுவதற்குக் கிறித்தவச் சிந்தனைகள் அடிப்படையாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெளவு. இதனால் வேதகால ருத்திரமூர்த்தி அன்பு மூர்த்தியாகச் சங்க காலத்திற்குப் பின்னர் மாறிவிட்டதைக் காண்கின்றோம்.

“அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலாதார்;
அன்பே சிவமாவது யாவரும் அறிந்திலர்”

என்ற திருமூலரின் வாக்கு இந்த ஆரோக்கியமான மாற்றத்தினை மெய்ப்பிக்கும் கூற்றாக அமைந்துள்ளது.

இவ்வாறே சைவ சமயத்திற்குள் புகுந்த மற்றொரு கிறித்தவக் கோட்பாடாக 'திரித்துவக் கோட்பாட்டை'க் (Trinity) குறிப்பிடலாம். கிறித்தவம் ஒரே கடவுளை மூன்று கோணத்தில் திரியேக மூர்த்தியாகக் கண்டது. தந்தை, மகன், தூயஆவி என்ற மூன்று நிலைகளில் கடவுளை அது அணுகியது. ஒரே கடவுளின் மூன்று நிலைகளாகத் திரித்துவக் கோட்பாடு அமைந்துள்ளது. இந்தச் சிந்தனை காலப்போக்கில், அதாவது கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப்பின் சைவத்தில் ஆழமாக வேரூன்றத் தொடங்கியது.

தந்தைவழிச் சமுதாயமான யூதச் சமுதாயத்திலிருந்து கிறித்தவம் தோன்றியதால் தொடக்க நிலையில் தாய்த்தெய்வ வழிபாட்டிற்கு அங்கு அதிக இடமில்லாமல் இருந்தது. திரித்துவக் கோட்பாட்டில் தந்தையும், மகனும் ஆண்களாகவே அமைந்தனர். தூயஆவி ஆணா, பெண்ணா என்பது தெளிவாகவே அங்கு

வரையறுக்கப்படவில்லை. கி.பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் திரித்துவக் கோட்பாடு சைவத்தில் புகுந்தபோது சிவபெருமான் தந்தையாகவும், முருகப்பெருமான் மைந்தனாகவும், கருதப்படும் நிலை தோன்றியது. தூயஆவிக்குப் பதிலாக சக்தி கருதப்பட்டு, அன்னையாக உமையம்மையாகப் பெண்வடிவில் அமைந்துள்ளதைக் காண்கின்றோம். இந்த சக்தியின் பெண் வடிவமாக உமாதேவியும், ஆண் வடிவமாகத் திருமாலும் அமைவதுண்டு. கி.பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சோமஸ்கந்த வடிவ சிற்பங்களில் தந்தையாகிய சிவனும், குமரக் கடவுளாகிய முருகனும், சக்தியாகிய உமையும் அமைந்திருக்கும் சிற்பங்களையும், ஓவியங்களையும் ஏராளமாக நாம் தமிழகத்தில் காணமுடிகின்றது. கிறித்தவத் திரித்துவக் கோட்பாட்டின் வெளிப்பாடே இந்த சோமஸ்கந்த வடிவங்களும், அம்மையப்பன் குமரன் கோட்பாடும் என்பது தெள்ளத் தெளிவு. தொடக்கக் காலத்தில் முருகக்கடவுளுக்குத் தந்தை இல்லை என்பதும் இங்குச் சுட்டத்தக்கது. திரித்துவக் கோட்பாடு சைவசமயத்தில் ஏற்படுத்தியுள்ள பாதிப்புக்கள் குறித்து முதன்முதலாக விரிவாக ஆய்வு செய்த பெருமை முனைவர் மு. தெய்வநாயகம், முனைவர் தேவகலா ஆகியோரைச் சாரும்.

கடவுளுக்கும், மனிதனுக்கும் இடையே உள்ள உறவைக் காதல் உறவாக அல்லது மண உறவாகப் பேசுகின்ற போக்கினை (Marriage Metaphor) எபிரேய நூலான பழைய ஏற்பாட்டுக் காலம் முதல் நாம் தெளிவாகக் காணமுடிகின்றது. பேரரசன் சாலமோன் பாடியதாகக் கருதப்படும் 'உன்னதப்பாட்டு' (Song of Songs) என்னும் பழைய ஏற்பாட்டுப்பகுதி ஒரு சிறந்த காதல் இலக்கியமாகத் திகழ்கின்றது. திருக்குறளில் அமைந்துள்ள காமத்துப்பாலினைப் போன்றும், சங்க அகப்பாடல்களைப் போன்றும் உன்னதப்பாட்டில் பெயர் சுட்டப்பெறாத தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவரது குரல்கள் மாறி மாறி ஒலிப்பதைக் காண்கின்றோம். கடவுளுக்கும், யூதேயா நாட்டிற்கும் (Jewish Nation) இடையே உள்ள உறவை உள்ளுறைப் போக்கில் இது விளக்குவதாகத் திருமறைத் திறனாய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

உன்னதப்பாட்டைப் படிக்கும்போது ஒவ்வொரு தமிழனுக்கும் சங்க அகப்பாடல்களும், திருக்குறளின் காமத்துப்பாலும் தான் நினைவிற்கு வரும்.

உன்னதப்பாட்டைத் தொடர்ந்து இறைவன் அடியவன் உறவைக் காதல் உறவாகப் பல்வேறு இடங்களில் திருமறையின் பழைய ஏற்பாட்டுப் பகுதிகள் எடுத்தியம்பும். ஏசையா (Isaiah) என்னும் தீர்க்கதரிசியின் நூலில், மணமகள் மணமகனிடம் காதல் உறவுகொண்டு களித்திருப்பது போன்று அடியவன் ஆண்டவன் இடத்தில் மகிழ்ச்சி கொள்வதாகச் சுட்டப்படுகின்றது. எனவே திருமணம் என்னும் உருவகம், ஆண்டவன் அடியவன் உறவை விளக்கும் ஒப்பற்ற உருவகமாக எபிரேயச் சமுதாயத்தில் கையாளப் பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. மெசையாவின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் அடியவர்கள் காதலனின் வரவுக்காகக் காத்திருக்கும் காதலியைப் போன்றே கிறித்தவத் திருமறையிலும், கிறித்தவ இலக்கியங்களிலும் காட்சி தருகின்றனர்.

பழைய ஏற்பாட்டில் மிக அழுத்தமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள இந்தத் திருமண அல்லது காதல் உருவகம் புதிய ஏற்பாட்டில் மேலும் அழுத்தம் பெறுவதைக் காணமுடிகின்றது. கிறிஸ்து பெருமான் புதிய ஏற்பாட்டின் பல இடங்களிலும் மணவாளனாகவே சித்தரிக்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இறைவனின் அடியவர்கள் சீயோனின் குமாரத்திகளாகக் கவிதை நயம் தோன்ற வர்ணிக்கப்படுவது இங்குச் சுட்டத்தக்கது. பழைய ஏற்பாடு தொடங்கி புதிய ஏற்பாடு வரை இறைவன் மணமகனாகவும், அடியவர்கள் மணப்பெண்களாகவும் உருவகம் செய்யப்படுவது கிறித்தவத் தேவியல் மரபில் ஆழமாக வேரூன்றி உள்ள ஒரு சமய இலக்கிய உத்தியாகக் காட்சி தருகின்றது.

இந்திய நாட்டிற்குக் குறிப்பாகத் தமிழகத்திற்குக் கிறித்தவம் வந்தபோது இந்த நாயகன், நாயகி பாவமும் தமிழ்மண்ணில் புதுப்பிறவி பெறத்தொடங்கியது எனலாம். சமயச் சார்பில்லாத காதல் இலக்கியங்களான அகப்பாடல்கள் பல

தோன்றிய தமிழ் மண்ணில் அகப்பாட்டு மரபுகள் ஒரு புதிய பரிமாணத்தை இத்தாக்குதலின் விளைவாகப் பெறத்தொடங்கின. தமிழகத்தில் பக்தி இயக்கம் உருப்பெற்ற கி.பி.6-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இந்த இலக்கியப் போக்கு சமய மரபில் அழுத்தமாகப் பதிவு பெறத்தொடங்கியது. சைவ நாயன்மார்களும், வைணவ ஆழ்வார்களும் இந்த மரபில் நெஞ்சை நெகிழவைக்கும் பல அரிய பாடல்களைப் பாடிச் குவித்துள்ளனர். சிவபெருமானைப் பெரும்பாலும் தந்தையாகவே பாவிக்கின்ற ஞானசம்பந்தர், தாம் முதன்முதலாகப் பாடிய பிரம்மாபுரப் பதிகத்தில் தன்னைக் காதலியாக எண்ணிக்கொண்டு இறைவனை 'உள்ளங்கவர் கள்வன்' என்று அழைப்பதைக் காண்கின்றோம். அப்பர் பாடிய பல்வேறு பாடல்களிலும், மாணிக்கவாசகரின் பக்திப் பனுவல்களிலும் இந்த உத்தியைத் தெளிவாகக் காணமுடிகின்றது. "முன்னம் அவன் நாமம் கேட்டாள்" என்று தொடங்கும் அருமையான பாடலை அப்பர் பாடி சைவத்திருமுறைக்கு வளம் சேர்த்துள்ளார். மாணிக்க வாசகரின் திருவெம்பாவை இந்த மரபிலே உதித்தது என்பது தெளிவு.

ஆண்டாளின் பாடல்களில் நாயகன் நாயகி பாவம் உச்சநிலையை எய்துவதைக் காண்கின்றோம். திருப்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி ஆகியன இம்முறையில் அமைந்த தலைசிறந்த பக்திப் பனுவல்கள் ஆகும். 'மத்தளம் கொட்ட, வரிசங்கம் நின்றூத' என்றும் தொடங்கும் ஆண்டாளின் நாச்சியார் திருமொழிப் பாடல்கள் நாயகன்-நாயகி பாவத்தின் (Bridal Mysticism) உச்ச நிலையில் அமைந்த பாடல்கள் என்பதில் ஐயம் ஏதுமில்லை. இந்த மரபு காலப்போக்கில் பல்வேறு இந்திய மொழிகளில் தோன்றிய பக்திப் பாடல்களிலும் ஆழமாகப் பதியத் தொடங்கியது. 20-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் கண்ணன் பாட்டில் இம்மரபு மேலும் பல புதிய பரிமாணங்களைப் பெற்றுள்ளதை நாம் காண்கின்றோம்.

தமிழகத்திற்கு வந்த ஆதிக் கிறித்தவம் அல்லது கிறித்தவக் கோட்பாடுகள் நிறுவன ரீதியாக மிக வலுப்பெற்றிருந்ததாகத்

தெரியவில்லை. எனினும் கொள்கையளவில் அவற்றின் பாதிப்பு சைவம், வைணவம் போன்ற சமயங்களின் எழுச்சிக்கு அடித்தளமாக இருந்துள்ளன. பொதுவாக ஒரு சமயம் பண்டைக் காலத்தில் நிறுவன ரீதியாக வலுப்பெற வேண்டுமென்றால் அது அந்தந்தப் பகுதியிலுள்ள ஆளும் வர்க்கத்தினரான மன்னர்களைச் சார்ந்து அரசாங்க மதங்களாகத் திகழ வேண்டும். தமிழகத்தை ஆண்ட மன்னர்கள் தொடக்க நிலையில் பௌத்தம், சமணம் போன்ற மதங்களையே பெரும்பாலும் மாறி மாறி ஆதரித்து வந்ததாக அறிகின்றோம். காலப்போக்கில் சைவ, வைணவ மதங்கள் அவ்வப்போது அரசாங்க மதங்களாகச் செயல்பட்டுள்ளன. எனவே சமய வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்ட சமயக் குரவர்கள் பெரும்பாலும் மன்னர்களை மதமாற்றம் செய்வதிலேயே பழங்காலத்தில் அதிக ஆர்வங்காட்டினர். அப்பர்பெருமான் மகேந்திரவர்ம பல்லவனைச் சமணத்திலிருந்து சைவத்திற்கு மாற்றியதையும் ஞானசம்பந்தர் நின்றசீர்நெடுமாறன் என்னும் பாண்டிய மன்னனைச் சமணத்திலிருந்து சைவத்திற்கு மாற்றியதையும் வரலாறு தெளிவாகப் பேசும். இந்நிலையில் பழந்தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் மன்னர்களைச் சார்ந்தே மதங்கள் வளர்ந்துள்ளன என்பது தெளிவு.

மேற்கூறிய நிலை இந்திய நாட்டில் ஆதிக் கிறித்தவத்திற்கு ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இந்திய நாட்டின் எந்தப் பகுதியிலும் அரசாங்கச் சமயமாக (Royal Religion) கிறித்தவம் இருந்ததில்லை என்பதை அறியமுடிகின்றது. மலையாளப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த சிரியன் கிறித்தவர்களுக்கு அந்தப் பகுதி மன்னர்கள் பாதுகாப்பாக இருந்ததுபற்றிய குறிப்புக்கள் பல உள்ளன. வேற்றுச் சமயங்களைச் சார்ந்த அம்மன்னர்கள் கிறித்தவர்களுக்கு எதிராகச் செயல்படவில்லை என்ற செய்திகள் உறுதியாகின்றன. எனினும் இங்கும் கிறித்தவம் அரசாங்கச் சமயமாகச் செயல்படவில்லை என்பது தெளிவு.

யூதேயா நாட்டிலிருந்தும், சிரியா நாட்டிலிருந்தும், பாரசீகத்திலிருந்தும் வந்த பழைய கிறித்தவர்களின் வழிபாட்டு

முறை பல்வேறு வகைப்பட்டனவாக இருந்ததில் வியப்பில்லை. நெகிழ்ச்சியான வழிபாட்டு மரபுகளை இவர்கள் மேற்கொண்டதால் இந்திய நாட்டின் பிற சமயத்தினர்களோடு இவர்கள் இணைந்து வாழமுடிந்தது. இதனால் ஆதிக் கிறித்தவத்திற்கும் பிற இந்தியச் சமயங்களுக்குமிடையே ஏராளமான கொள்வினை கொடுப்பினைகள் இருந்ததை அறிகின்றோம்.

கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டில் மயிலாப்பூர் பகுதிக்கு வருகை தந்த வெனீசிய நாட்டுப் பயணியான மார்க்கோபோலோ என்பவர்தரும் குறிப்புக்கள் மயிலாப்பூரில் நடைபெற்ற கிறித்தவர்களின் வழிபாடுகள் நம்பிக்கைகள் ஆகியனபற்றிய பல செய்திகளை நமக்குத் தருகின்றன. தூய தோமாவின் நல்லுடலை அடக்கம் செய்த பகுதிக்குத் தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து மக்கள் வந்து சென்றதாக அவர் குறிப்பிடுகின்றார். தூய தோமாவின் கல்லறையில் வழிபாடு நடத்தியவர்கள் பல நேர்த்திக் கடன்களை ஆற்றியதாகவும் குறிப்புக்கள் உள்ளன. இப்பகுதியிலிருந்து மண்ணை எடுத்துச் சென்று நோயுற்றவர்களின் உடம்பில் வைத்தால் நோய்கள் குணமாகும் என்று அவர்கள் நம்பியதாகத் தெரிகின்றது. இத்தகைய அற்புத நிகழ்ச்சிகளில் தமிழ் மக்கள் அதிக நம்பிக்கை வைத்திருந்ததாக மார்க்கோபோலோ எழுதிச் செல்கின்றார். அவர் தரும் குறிப்புக்களிலிருந்து மயிலாப்பூர் தமிழகத்தின் சிறப்பு வாய்ந்த கிறித்தவப் புண்ணியத் திருத்தலமாகக் கருதப்பட்டதை அறிகின்றோம்.

கேரளப் பகுதியில், கொக்கமங்கலம், பழையூர் போன்ற பல்வேறு இடங்களில் திருச்சபைகள் இருந்ததற்குச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. அவ்வாறே மகாராட்டிரப் பகுதியிலும் ஆதித் திருச்சபைகள் இருந்ததுபற்றிய செய்திகள் கிடைத்துள்ளன. பல்வேறு இந்தியச் சிந்தனைகளுக்கும், சமயங்களுக்கும் அடித்தளமாக விளங்கிய ஆதிக் கிறித்தவம், ஆட்சி செய்த மன்னர்களைச் சார்ந்து அரசாங்க மதமாக வளராத காரணத்தினாலும், நிறுவன ரீதியாக வலுப்படாத காரணத்தினாலும், மிகப்பெரிய இயக்கமாக வளரமுடியாமல் போயிருக்கலாம். திருக்குறள், நாலடியார் போன்ற

இலக்கியங்களில் கிறித்தவச் சிந்தனைகள் ஆழமான பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தியதைக் காணமுடிகின்றது. கிறிஸ்துபெருமானின் மலைப்பொழிவின் சாரமாக மயிலாப்பூரை ஒட்டிய பகுதியில் தோன்றிய தமிழ்மறையான திருக்குறளின் பல்வேறு பகுதிகளும் அமைவதை நாம் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

தமிழகத்தில் தோன்றிய பக்தி இயக்கத்தின் ஆணிவேராகக் கிறித்தவம் அமைந்துள்ளது என்பதையும் நாம் அறியமுடிகின்றது. இறைவன், அடியவன் உறவைக் காதலன், காதலி உறவாக மட்டுமின்றி, தந்தை மகன் உறவாகவும் காணும் சற்புத்திர மார்க்கம் என்னும் சைவ வழிபாட்டு மரபுக்குக் கிறித்தவம் அடிப்படை என்பதையும் நாம் அறியமுடிகின்றது. இறைவனுக்கும், தமக்கும் உள்ள உறவை திருக்குமாரனான கிறிஸ்து பெருமான் தமது போதனைகள் முழுவதிலும் தந்தை, மகன் உறவாகவே எடுத்துரைத்துள்ளார் என்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. நிறுவன ரீதியாக கிறித்தவம், யூதேயாவிலும், பிற பகுதிகளிலும் வளர்வதற்கு முன்னர் இந்திய மண்ணிற்கு அது வருகைதந்து விட்டதால், பிற்காலத்தில் வந்த ஐரோப்பியக் கிறித்தவத்தைப் போன்று இந்திய நாட்டின் ஆதிக் கிறித்தவம் நிறுவன ரீதியாக வலுப்பெற்றிருக்கவில்லை என்பது உண்மையே. எனினும் இந்தியச் சமயங்கள், இந்தியப் பண்பாட்டுக்கூறுகள், இந்திய அறவியல் சிந்தனைகள், தேவியல் மரபுகள் ஆகியவற்றிற்குக் கிறித்தவம் நல்கிய பங்களிப்புக்கள் ஈடு இணையற்றவை.

உலக வரலாற்றைக் கிறிஸ்துவுக்கு முன், கிறிஸ்துவுக்குப் பின் என்று பிரித்துக் காண்பதைப் போன்று இந்திய நாகரிகம், கலாச்சாரக் கூறுகள் ஆகியவற்றின் வரலாற்றினையும் கிறித்தவத்தின் வருகைக்கு முன், கிறித்தவத்தின் வருகைக்குப் பின் என்று பிரித்துக் காணும்போது மேற்கூறிய உண்மை நிகழ்வுகள் மேலும் பல புதிய வெளிச்சங்களைப் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை.

3. கிறித்தவத் தமிழ்க் கவிதைகளின் தோற்றம்

பிற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்தில் தோன்றிய இறைநெறிப் பாடல்களின் மறுமலர்ச்சிக்கு ஐரோப்பியத் தமிழறிஞர்கள் பல நிலைகளிலும் வித்திட்டுச் சென்றுள்ளனர். தமிழியல் தொடர்பான பல்வேறு துறைகளில் வியக்கத்தகுந்த வகையில் தொண்டாற்றிய ஐரோப்பியக் கிறித்தவ இறைநெறித் தொண்டர்கள் தமிழில் தொடக்க நிலையில் பல கிறித்தவ இறைநெறிப் பாடல்களைப் பாடிச் சென்றனர். இவர்களின் தொடக்க முயற்சிகள், தமிழ் நாட்டின் வேறு சமயத்தைச் சார்ந்த மக்களிடமும் இறைநெறிப் பாடல்களைப் படைப்பதில் புதிய ஆர்வத்தை எழுப்பின. சமயப் போராட்டம் எழுச்சி பெற்ற இக்காலக்கட்டத்தில் ஐரோப்பிய இறைநெறித் தொண்டர்கள் கிறித்தவச் சமயக் கவிதைகள் படைப்பதில் காட்டிய ஆர்வம் தமிழ் இறைநெறிப் பாடல்களின் வரலாற்றில் ஒரு பெரிய மறுமலர்ச்சியினைத் தோற்றுவித்தது எனலாம். இதன் விளைவாகத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றின் இடைக்காலத்தைப் போன்று எண்ணற்ற இறைநெறிப் பாடல்கள் பல்வேறு சமயத்தினராலும் இக்கால கட்டத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்டன.

இறைநெறிப் பாடல்களைப் பொறுத்தவரையில் ஐரோப்பியக் கிறித்தவத் தொண்டர்களின் பங்கு மிகப் பெரிய அளவில் வியக்கத்தக்க முறையில் அமைந்துள்ளது என்று கூறமுடியாது. அவர்கள் படைத்துச்சென்ற பாடல்களை உயர்ந்த இலக்கியத்தரம் வாய்ந்த பாடல்கள் என்றும் கருதமுடியவில்லை. எனினும், வரலாற்று நிலையில் நோக்கும்போது இவர்களின் தொண்டு குறிப்பிடத்தகுந்த இடத்தைப்பெறுகின்றது. ஏனெனில்,

தமிழ் நாட்டுப் பின்புலன்களையும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் தாங்கித் தமிழ்க் கிறித்தவப்பாடல்கள் என்ற ஒரு புதுவகையான இலக்கியம் தமிழில் தோற்றம் பெறுவதற்கு மேற்கூறிய ஐரோப்பியக் கிறித்தவத் தொண்டர்களின் முயற்சிகள் அடிப்படையாக அமைந்தன.

ஐரோப்பியத் தமிழ்க் கிறித்தவக் கவிஞர்களில் இராபர்ட்-டி-நொபிலி (Robert-De-Nobili), பெஸ்கி (Beschi), சீகன்பால்க் (Ziegenbalg), எல்லிஸ் (Ellis), ரேனியஸ் (Rhenius) டாக்டர் ஜி.யு.போப் (Dr. G. U. Pope), டாக்டர் கால்டுவெல் (Dr. Robert Caldwell) என்போர் குறிப்பிடத்தகுந்த இடத்தைப் பெறுகின்றனர். இவர்களுள், நமது கடவுளின் துயரங்கள் (On the suffering of our Lord), உண்மையான சமயம் (Apology of the True Religion), நித்திய வாழ்வு (Eternal Life) என்ற மூன்று கவிதைகளை இராபர்ட்-டி-நொபிலி எழுதியதாகக் கூறப்படுகின்றது. இவற்றைத் தவிர அவர் தமிழில் எழுதிய பல கவிதைகள் மறைந்து விட்டதாகவும் கிறித்தவ இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இவரது படைப்புக்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் கோவர் (Charles-E-Gover) என்பவர் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இராபர்ட்-டி-நொபிலி தமிழில் எழுதிய இறைநெறிப்பாடல்கள் மக்கள் மத்தியில் பாராட்டுதலையும் மதிப்பையும் பெற்றிருந்தன என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனால் தமிழ்க் கிறித்தவ இறைநெறிக் கவிஞர்களுக்கு இராபர்ட்-டி-நொபிலி வழிகாட்டியாக அமைந்தார் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

ஐரோப்பியத் திருச்சபைகளில் வழிபாட்டின் போது பாடப்பட்ட ஜெர்மானியக் கிறித்தவக் கவிதைகளைத் தமிழில் மொழி பெயர்ப்பதற்கு சீகன்பால்க் என்னும் கிறித்தவ இறைத்தொண்டர் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கன. 1713 ஆம் ஆண்டில் மலபார் இசையினைத் தழுவின கிறித்தவப் பாடல்கள் (The book of hymns set to Malapario music) என்ற நூலை வெளியிட்டு இசையோடு

இணைந்த கிறித்தவத் தமிழ் இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்கு அவர் அடித்தளத்தினை அமைத்துக் கொடுத்துள்ளார். ஐரோப்பியப் பண்பாட்டில் நீராடிய கிறித்தவக் கோட்பாடுகள் தமிழ்ப் பண்பாட்டிலும் நீராடி இப்படைப்பில் புதிய கலைவடிவத்தைப் பெற்றுள்ளன. சீகன்பால்க் எழுதிய மேற்கூறிய இசைப் பாடல் நூல் தமிழில் அச்சிடப் பெற்ற முதல் இசைப் பாடல் நூலாகக் காட்சி தருகின்றது. இந்நூலில் 48 பாடல்கள் இடம் பெற்றன.

சீகன் பால்க்

தமிழ் நாட்டுக் கிறித்தவத் திருச்சபைகளில் தமிழில் பாடல்கள் பாடுவதை முதன் முதலாக அறிமுகப்படுத்திய இறைத் தொண்டராக சீகன்பால்க் குறிப்பிடப்படுகின்றார். 1713 இல் அவர் தமிழில் வெளியிட்ட 48 பாடல்களின் மொழி பெயர்ப்புத் தொகுதி அவருக்குப் பின் வந்தோரால் 307 பாடல்களைக் கொண்ட தொகுதியாக விரிவு பெற்றது. இவர் விட்டு சென்ற பணியினை இவருக்குப் பின்னர் வந்த கல்ட்ஸ் (Schultz), பிரஸியர் (Pressier), வாக்கர் (Walker) போன்றோர்கள் தொடர்ந்து மேற்கொண்டு தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கியப் பரப்பினை மேலும் விரிவுபடுத்தினர்.

தமிழ் நாட்டைச் சார்ந்த கிறித்தவர்களால் வெளியிடப்பட்ட சீகன்பால்கின் மொழிபெயர்ப்புப் பாடல்கள் தமிழ்நாட்டில் சிறந்த வரவேற்பைப் பெற்றன. இதன் விளைவாக ஏனைய வெளிநாட்டு இறைத் தொண்டர்களும் தமிழில் இறைநெறிப் பாடல்களைப் படைத்தளிக்க ஆர்வம் கொண்டனர். இந்திய இசையைத் தழுவிக் கிறித்தவப் பாடல்கள் அமைய வேண்டும் என்று விரும்பிய அமெரிக்கத் திருச்சபையைச் சார்ந்த இறைத்தொண்டரான இ. வெப் (E. Webb) என்பவர் 1859 இல் கிறித்தவக் கீர்த்தனைகள் என்ற நூலைப் பதிப்பித்தார். இந்நூலைக் கிறித்தவ வெர்னாகுலர் கல்விச் சங்கம் (Christian Vernacular Education Society for India) என்ற நிறுவனம் வெளியிட்டுள்ளது. இதனைத் தொடர்ந்து திருச்சபைக் கீர்த்தனைகள் (Church lyrics), டோனாவூர் தமிழ்க்

கீர்த்தனைகள், புகழ்மாலை போன்ற பல நூல்கள் அச்ச வாகனம் ஏறித் தமிழ் நாட்டில் உலா வரத் தொடங்கின.

எல்லிஸ்

கிறித்தவ நம்பிக்கைகளை மையமாகக் கொண்ட சில அழகிய தமிழ்க் கவிதைகளை எல்லிஸ் என்னும் மேல்நாட்டு இறைத்தொண்டர் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். இவர் கொச்சகக் கலிப்பா என்னும் யாப்பு வடிவில் தம் கவிதைகளை எழுதியுள்ளது குறிப்பிடத் தக்கது. முத்துசாமிப் பிள்ளை என்பவரின் உரையோடு கூடிய இக்கவிதைகளை அப்பாவுப் பிள்ளை என்பவர் முதன் முதலாக அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார்.

மேல்நாட்டு யாப்பு விதிகளைத் தழுவி ரேனியஸ் என்னும் கிறித்தவத் தொண்டரும் பல தமிழ்க் கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். டாக்டர் கால்டுவெல் பல உதிரிப் பாடல்களை எழுதியதோடு நற்கருணைத் தியானமாலை என்ற தலைப்பில் அழகிய பல தமிழ்க் கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். இராபர்ட் கால்டுவெல் படைத்த சில தனிப்பாடல்கள் இ. வெப் (E. Webb) என்பவரால் வெளியிடப்பட்ட கிறித்தவக் கீர்த்தனைகள் (Christian lyrics for public and social worship) என்ற நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. கிறித்தவத் தமிழ்க் கவிஞரான வேதநாயக சாஸ்திரியின் கவிதைகளையும் தமது நூலில் இ.வெப் இடம் பெறச் செய்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வீரமா முனிவர்

மேல்நாட்டு இறைத் தொண்டர்களின் கவிதைப் படைப்புக்களைப் பொறுத்தவரையில் வீரமாமுனிவர் என்று அழைக்கப்படும் ஜோசப் பெஸ்கியின் படைப்புக்கள் தரத்தில் உயர்ந்து காட்சி தருகின்றன. இவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் டாக்டர் கால்டுவெல் தற்காலக் கிறித்தவக் கவிஞர்களுள் இருவர் குறிப்பிடத்தகுந்தவர். ஒருவர் தமிழ் நாட்டைச் சார்ந்தவர்;

மற்றொருவர் வெளிநாட்டவர். இவர்களுள் வெளிநாட்டவரான பெஸ்கி, இத்தாலிய நாட்டைச் சார்ந்தவராக இருந்த போதிலும் தமிழில் அழுத்தமான புலமை பெற்றுத் தமிழ்மொழியின் பழைய இலக்கியப் படைப்புகளில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டு, ஐரோப்பிய நாட்டைச் சார்ந்த இறைத் தொண்டர்கள் எவரும் சாதிக்க முடியாத சாதனையைச் சாதித்துள்ளார் என்று கூறிச் செல்கின்றார். இவரைத் தொடர்ந்து பெப்ரினியஸ் (Philip Fabricius) என்பவர் அழகிய காட்சிப் படிமங்களாலும் ஆற்றல்மிக்க படைப்பாற்றலாலும் தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கியப் படைப்பாளர் வரிசையில் மிகச் சிறந்த இடத்தைப் பெறுகின்றார்.

ஐரோப்பியக் கிறித்தவத் தமிழ்க் கவிஞர்களைப் பொறுத்தவரையில் வீரமாமுனிவர் பெற்ற உயரிய இடத்தினை வேறு எந்த ஐரோப்பியக் கவிஞர்களாலும் பெற முடியவில்லை. வீரமாமுனிவர் படைத்த கிறித்தவத் தமிழ் இலக்கியங்களுள் தேம்பாவணி, திருக்காவலூர்க் கலம்பகம், அடைக்கல மாலை, கலிவெண்பா, அன்னை அழுங்கல் அந்தாதி, கித்தேரி அம்மாள் அம்மாளை ஆகியன குறிப்பிடத்தகுந்தன. இவற்றுள் முதலில் இடம்பெறும் தேம்பாவணி இந்தியக் காப்பிய நெறிகளைப் பின்பற்றியமைந்த தமிழ்க் காப்பியமாகவும் ஏனைய இலக்கியங்கள் சிற்றிலக்கியங்கள் என்று அழைக்கப்படும் பிரபந்தவகைகளைத் தழுவியனவாகவும் காட்சி தருகின்றன.

வெளிநாட்டுக் கவிஞர் ஒருவரின் படைப்பாற்றலிலிருந்து தோன்றிய உயர்தனிப் படைப்பாகத் தேம்பாவணிக் காப்பியம் காட்சி தருகின்றது. இப்படைப்பு 3615 பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. சுத்தோலிக்கச் சமயக் கோட்பாடுகளையும், கிறித்தவத் திருமறையில் இடம்பெறும் சமய உண்மைகளையும் அயன்மை உணர்வு தோன்றாத வகையில் தமிழ்ப்படுத்தி இந்திய இலக்கிய சமய மரபுகளில் பழகிப்போன தமிழ்களுக்கு இலக்கியச் சுவை நல்கும் வண்ணம் தேம்பாவணிக் காப்பியத்தை வீரமாமுனிவர் படைத்துத் தந்துள்ளார். சில மாறுபாடுகளைத்

தவிர, முழுநிலையில் இலக்கிய வடிவம், உத்தி ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரையில் வீரமாமுனிவர் இந்தியக் காப்பிய மரபினை அப்படியே பின்பற்றுவதைக் காண்கின்றோம்.

காப்பியத்தைக் கதைத்தலைவனின் பிறப்பிலிருந்து தொடங்கிக் காப்பியக் கதையைப் படிப்படியாகக் கூறிச் செல்வது இந்திய மரபாகவும் கதையின் நடுவிலிருந்து தொடங்கிக் கதை கூறுவது மேல் நாட்டுக் காப்பிய மரபாகவும் அமைகின்றன. இவற்றுள் இந்திய மரபைப் பின்பற்றி ஆற்றுவளம், நாட்டுவளம், நகர்வளம் என்று படிப்படியாகக் காப்பியத்தை அவர் வளர்த்துச் செல்வதைக் காண்கின்றோம். எனினும் இந்தியக் காப்பியங்களில் சிறப்பாக அமையும் காப்பியப் போராட்டத்தைத் தேம்பாவணியில் கலைநுட்பத்துடன் அமைக்க ஆசிரியர் தவறிவிடுகின்றார். மாறுபட்ட இரண்டு எதிர் அணிகளுக்கிடையே நடக்கும் போராட்டத்தை மையமாகக் கொண்டு காப்பியக் கதையை வளர்த்துச் செல்லும் இந்தியக் காப்பியங்களின் உயர்தனிச் சிறப்பைத் தேம்பாவணியில் காண முடியவில்லை. சிக்கலற்ற பாதையில் நடந்து செல்லும் ஓர் எளிமையான குடும்பத் தலைவனாகவே வளன் என்னும் பெயர் பெற்ற காப்பியத் தலைவன் இங்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கப்படுகின்றார். தெய்வீகக் குழந்தையைக் கொல்ல நினைக்கும் ஏரோது மன்னனின் கொடிய சூழ்ச்சி போன்ற சில இடையூறுகளை அவர் வாழ்வில் சந்திக்கின்றார். இதோடு அவரது உள்ளத்தில் எழும் போராட்டங்களும் சித்திரித்துக் காட்டப்படுகின்றன. உள்ளப் போராட்டத்தை அவர் தியானத்தால் வெற்றி கொள்கின்றார். எகிப்திற்குத் தப்பி யோடுவதின் மூலம் ஏரோது மன்னனின் சூழ்ச்சியிலிருந்து விடுதலை பெறுகின்றார்.

தன்னிகரில்லாத் தலைவனை மையமாகக் கொண்டு காப்பியத்தை அமைக்க வேண்டுமென்பது செந்நெறிக் காப்பிய மரபாக அமைகின்றது. மேற்கூறிய கோணத்தில் நின்று அணுகும் போது தேம்பாவணிக் காப்பியத்தின் கதைத் தலைவனான

வளனைச் செந்நெறிக் கவிதை மரபுப்படி அமையும் காப்பியத்தின் கதைத் தலைவனாகக் கொள்ள முடியவில்லை. எதிர்த் தலைவர்களுடன் அவர் போராடி வெற்றி கொள்வதாகவோ செந்நெறிக் காப்பியத் தலைவர்களைப் போன்று போர்க்களத்தில் வீரசாகசச் செயல்களை மேற்கொண்டு வெற்றி வாகை சூடுவதாகவோ வீரமாமுனிவர் அமைக்கவில்லை. தேம்பாவணிக் காப்பியத்தில் இடம்பெறும் வீரம், செந்நெறிக் காப்பியங்களில் இடம்பெறுவது போன்ற புறப் போராட்டத்தால் நிலை நிறுத்தப்படும் வீரமல்ல என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆங்கிலக் கவிஞனான மில்ட்டன் தான் படைத்த துறக்க நீக்கம் என்ற காப்பியத்தில் அமைத்துக் காட்டும் கிறித்தவ வீரத்தினையே (Christian Heroism) தேம்பாவணிக் காப்பியத்தில் அதன் கதைத் தலைவனான வளன் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றார் எனலாம். கடவுளின் பெயரால் மனிதனுக்குத் தொண்டு செய்வது, பல்வேறு துன்பங்களின் மத்தியில் தொடர்ந்து கடவுளுக்குப் பணிபுரிவது, உறுதியான பண்பட்ட உள்ளத்தோடு வாழ்க்கைப் போராட்டத்தைத் தொடர்வது, கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் பயன்தருகின்ற தூய்மையான உன்னத வாழ்வினை வாழ்வது ஆகியவற்றைக் கிறித்தவ வீரத்தின் கூறுகள் என்று சுட்டலாம்.

வீரமாமுனிவர் காப்பிய வடிவத்தை மனதிற் கொண்டு தேம்பாவணியைப் படைத்த போதிலும், மொத்த நிலையில் பார்க்கும்போது வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கவிதை நடையில் கூறுவது போன்று தேம்பாவணிக் காப்பியம் அமைகின்றதே தவிர, செந்நெறிக் காப்பியம் ஒன்றினைப் படிப்பது போன்ற உணர்வினை அது அதிக அளவிற்கு ஏற்படுத்தவில்லை. எனவே வளன் என்பவரின் வாழ்க்கையினைக் காப்பிய வடிவத்திலும் காப்பியப் பின்னணியிலும் மொழி நடையிலும் தருகின்ற வாழ்க்கை வரலாற்றுக் காப்பியம் என்று தேம்பாவணியைக் குறிப்பிடுவது மிகவும் பொருந்தும்.

முன்னர்க் குறிப்பிட்டது போன்று வீரமாமுனிவர் படைப்புகளில் தேம்பாவணி உயர்ந்த இடத்தைப்பெறுகின்றது.

இப்படைப்பைப் பற்றி டாக்டர் கால்டுவெல் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்: 'செந்தமிழ் மொழி நடையில் சீவக சிந்தாமணியின் மொழி நடையைப் பின்பற்றிப் பெஸ்கியால் எழுதப்பெற்ற தேம்பாவணிக் காப்பியம் இந்துக்களுடைய கண்ணோட்டத்தில் நின்று பார்க்கும் போது உயரிய இலட்சியங்களை இயம்புகின்றது. அலங்காரம் பொருந்திய மொழிநடையும் அணிச்சிறப்பும் மிகுந்த இக்காப்பியம் இதன் ஆசிரியருக்குத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் சிறந்த இடத்தினைத் தேடித் தந்துள்ளது'.

தமிழ் இலக்கியச் செல்வங்களை ஆழமாகக் கற்றுத் துறைபோகிய அறிஞராக வீரமாமுனிவர் காட்சி தருகின்றார். சிலப்பதிகாரம், சீவகசிந்தாமணி, கம்பராமாயணம் ஆகிய காப்பியங்களில் இடம் பெற்றுள்ள உயரிய சிந்தனைகள், வர்ணனைகள், உத்திகள் ஆகியவற்றைத் தேம்பாவணிக் காப்பியத்தில் அவர் பின்பற்றுவதைக் காண்கின்றோம். அதோடு, நீதிநூற்களான திருக்குறள், நாலடியார் போன்ற படைப்புகளும் வீரமாமுனிவரின் மீது பெரும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியுள்ளன. கிறித்தவத்தின் உயரிய சிந்தனைகளைத் தமிழர்களின் அறவியல் சிந்தனைகளோடு இணைத்துத் தேம்பாவணிக் காப்பியத்தில் பல இடங்களிலும் அவர் இடம்பெறச் செய்துள்ளார். இதைத் தவிர மேல் நாட்டுக் கவிஞர்களான தாந்தே, வர்ஜில், தாஸோ (TASSO) என்போரின் பாதிப்புக்களும் தேம்பாவணியில் இருப்பதாக டாக்டர் சேவியர் தனிநாயகம் அவர்கள் குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றார். கீழைத் தேசத்துக் கலைகளும் மேலைநாட்டு இலக்கிய மரபுகளும் இணைந்து சங்கமமாகும் ஒரு பெரிய ஏரியாகத் தனிநாயகம் அவர்கள் தேம்பாவணியைப் பாராட்டுகின்றார். இக்காப்பியத்தினை 12 பகுதிகளைக் கொண்ட மூன்று புத்தகங்களாகப் பிரித்துள்ளனர். இத்தகைய பிரிவு பிற்காலத்தோரால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம் என்று தெரிகின்றது.

தேம்பாவணியின் காப்பியத் தலைவனான வளன் கிறித்தவச் சமய மரபில் மிகப்பெரிய இடத்தைப் பெறவில்லை

என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கிறித்தவ நற்செய்தி நூல்களிலும் அவர்பெறும் இடம் மிகக் குறைவே; கிறித்தவத் திருமறையைப் பொறுத்தவரையில் கிறிஸ்து பெருமானின் வளர்ப்புத்தந்தை என்ற அளவில் மட்டுமே அவர் சுட்டிச் சொல்லப்படுகின்றார். கன்னியின் வயிற்றில் கிறிஸ்து பிறந்தார் என்ற நம்பிக்கை ரோமன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபைகளில் ஒரு பெரிய கோட்பாடாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட காலம் முதல் கத்தோலிக்கச் சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் வளனின் வாழ்க்கையைப் பற்றிய செய்திகளில் அதிகம் ஆர்வம்காட்டினர். இத்தகைய ஆர்வம் மூலவூற்றாக இருந்து வீரமாமுனிவரை, வளனைக் காப்பியத் தலைவனாகக் கொண்ட இக்காப்பியத்தைப் பாடத் தூண்டியிருக்கலாம் என்று கருதுவதற்கு வாய்ப்புகள் உள்ளன.

கிறித்தவத் திருமறை நூலிலிருந்து 105 க்கு மேற்பட்ட குறிப்புகள், கதைகள் ஆகியவற்றைத் தேம்பாவணிக் காப்பியத்தில் வீரமாமுனிவர் அமைத்துச் செல்கின்றார். திருமறைச் செய்திகளைத் தமிழர்களின் பண்பாட்டுப் பின்புலங்களுக்கு ஏற்பத் தேவையான மாற்றங்கள் செய்து பல இடங்களில் அவர் கையாள்வதைக் காண்கின்றோம். சான்றாக, பழைய ஏற்பாட்டில் காணப்படுகின்ற ஜோஸ்வா (Joshua) என்பவருக்கும் ஐந்து மன்னர்களுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த போரினைத் தமிழ் நாட்டுப் பின்புலங்களுக்கு ஏற்ப அயன்மை உணர்வு ஏற்படாமல் தமிழ்ப்படுத்துவதைக் குறிப்பிடலாம். இத்தாலி நகரைப் பற்றி வர்ணிக்கும் இடங்களில் தமிழ்க் காப்பியங்களில் இடம் பெறும் இலட்சியத் தமிழ் நாட்டினை நாம் காண்கின்றோம். இவற்றைத் தவிர, இலத்தீன், போர்த்துகீஸ், இத்தாலிய மொழி ஆகியவற்றின் இலக்கியங்களிலுள்ள சிந்தனைகளையும் ஆங்காங்கே வீரமாமுனிவர் புகுத்தியுள்ளதைக் காண்கின்றோம். தேம்பாவணியின் பலபகுதிகள் டாஸ்ஸோ, வர்ஜில், தாந்தே ஆகியோரின் காப்பியப் பகுதிகளை நினைவு படுத்துகின்றன. தேம்பாவணிக் காப்பியம் பற்றிக் குறிப்பிடும் டாக்டர் ஜி. யு. போப், கிறிஸ்தவ நற்செய்தி நூல்களின் சுருக்கமாக அது காட்சி தருவதாகக் கூறுகின்றார். இக்காப்பியம் அழகிய பல

பகுதிகளைப் பெற்றுத் திகழ்ந்த போதிலும் மொத்த நிலையில் படிப்பவர்களுக்குச் சலிப்பூட்டுவதாக அமைகின்றது என்று ஜி. யு. போப் சுட்டிச் செல்கின்றார்.

வீரமாமுனிவரின் ஏனைய படைப்புக்கள்

முன்னர்க் குறிப்பிட்டது போன்று தேம்பாவணிக் காப்பியத்தை தவிர வேறு சில தமிழ்ப் படைப்புகளையும் வீரமாமுனிவர் படைத்தளித்துள்ளார். தன் சமகாலத்தில் பெருஞ் செல்வாக்கினைப் பெற்றிருந்த அருணகிரிநாதரின் சந்த அமைப்புகளை இப்படைப்புகளில் அவர் கையாண்டுள்ளார். இந்துக்கள் வண்ணப் பாடல்களைப் பாடுவதுபோன்று, இந்து சமயத்திலிருந்து புதிதாகக் கிறித்தவத்திற்கு வந்தவர்களும் இது போன்ற கிறித்தவப் பாடல்களைப் பாட வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் அவர் அவற்றைப் படைத்துள்ளார் எனலாம். அவரது குறுகிய பாடல்கள் ரோமன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபைகளில் வழிபடப்படுகின்ற பெண் துறவிகளான மக்தலேனா மரியாள், சிசீலீ, பார்பரா, கித்தேரி ஆகிய நால்வரைப் போற்றிப் புகழ்வதாக அமைகின்றன. அன்னை அழுங்கல் அந்தாதி என்ற நூலில் அந்தாதி வகை இலக்கிய அமைப்பினைக் கையாண்டு சிலுவையில் அறைந்து கொல்லப்பட்ட கிறிஸ்து பெருமானின் துயரைக்கண்டு புலம்பும் அன்னை மரியாளின் வேதனைகளைக் கவிதையாகத் தந்துள்ளார்.

சிறுநிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்றான உலா இலக்கியத் திற்குரிய யாப்பு வகையாகச் சுட்டப்பெறும் கலிவெண்பாவினைக் கையாண்டு அடைக்கலமாலை என்ற அழகிய படைப்பினை வீரமாமுனிவர் தந்துள்ளார். சில காலங்களுக்கு முன்புவரை திருச்சியிலுள்ள கிறித்தவர்கள் சாவு ஊர்வலத்தின்போது இப்பாடல்களைப் பாடுவதை மரபாகக் கொண்டிருந்தனர். பின்னர் இப்பாடல்களைக் கத்தோலிக்க வழிபாட்டு நூல்களின் இறுதியில் இணைத்தனர். இந்துக்கள் இது போன்ற பாடல்களை மகிழ்ச்சியான

சந்தர்ப்பங்களில் பாடுகின்றனரே அன்றித் துன்பமான சூழல்களில் பாடுவதில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சிற்நிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்றான கலம்பகம் என்னும் இலக்கிய வடிவத்தைப் பின்பற்றித் திருக்காவலூர்க் கலம்பகம் என்ற நூலினை பெஸ்கி படைத்துள்ளார். அவ்வாறே அம்மானை வடிவத்தைப் பின்பற்றி இவர் எழுதிய கித்தேரி அம்மாள் அம்மானை என்ற நூல் அமைகின்றது. தமிழ் இலக்கிய வடிவமான அம்மானையில் மேலை நாட்டில் தோன்றிய கத்தோலிக்க சமயப் பெண் துறவியான கித்தேரி என்பவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை இப்படைப்பு எடுத்துப் பேசுகின்றது. தமிழ் நாட்டுச் சூழல்களுக்கும் தமிழர்களின் பண்பாட்டுப் போக்கிற்கும் ஏற்ப இக்கதையினைப் பல மாற்றங்கள் செய்து வீரமாமுனிவர் கையாண்டுள்ளார். இப்பாடலின் மொழிநடை எளிமையானதாகவும் உள்ளத்தைக் கவரும் ஆற்றல் பெற்றதாகவும் அமைவது குறிப்பிடத்தக்கது. மேற்கூறிய சமயம் தழுவிய கவிதைகளைத் தவிர, மருத்துவம் தொடர்பான இரண்டு நூல்களையும் வீரமாமுனிவர் தமிழில் எழுதியதாகத் தெரிகிறது. வீரமாமுனிவரின் வைத்தியநாசகாண்டம், இரணவாகடம் என்னும் இவ்விரு நூல்களையும் பாலூர் நாராயணசாமி நாடார், வெங்கடாச்சலம்பிள்ளை ஆகியோர் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளனர்.

கிறித்தவக்கவிதையும் தமிழ் நாட்டுப்புலவர்களும்

தமிழ் நாட்டில் கிறித்தவச் சமயப் பிரச்சாரத்திற்காக வந்த மேல்நாட்டுக் கிறித்தவத் தொண்டர்கள் சமய இலக்கியங்களைப் பரப்புவதில் ஆர்வம் காட்டினரே தவிர, சமயச் சார்பு இல்லாத எந்த மேல்நாட்டு இலக்கியங்களைப் பரப்புவதிலும் ஈடுபாடு கொள்ளவில்லை. கிறிஸ்துவின் சாம்ராஜ்ஜியத்தின் பரப்பினை விரிவு படுத்துவதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட இவர்கள் கிறித்தவத் திருமறை, நற்செய்தி நூற்கள், கிறித்தவக் கோட்பாடுகள், நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றைத் தமிழ்ப்படுத்து

வதிலும் தமிழ் நாட்டுச் சூழல்களுக்கேற்பத் தமிழில் தருவதிலும் அதிக ஆர்வம் காட்டினர். எனவே தங்கள் நாட்டு நாடக மேதையான ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களை அறிமுகப் படுத்துவதிலோ, மேல்நாட்டு வீறுணர்ச்சிக் கவிஞர்களின் கவிதைகளைத் தமிழர்களுக்குத் தருவதிலோ அவர்கள் ஆர்வம் காட்டவில்லை. ஷேக்ஸ்பியரோ மேல்நாட்டு வீறுணர்ச்சிக் கவிஞர்களோ கிறித்தவச் சமயப் பிரச்சாரத்தில் ஆர்வம் கொள்ளவில்லை என்பது தெளிவு. ஆங்கில வீறுணர்ச்சிக் கவிஞர்களைப் பொறுத்தவரையில் பெரும்பாலான கவிஞர்கள் கிறித்தவத்திற்கு எதிரிகளாகவே திகழ்ந்தனர். எனவே இப்படைப்புகளைத் தமிழர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவது கிறித்தவத்திற்கு எதிரிடையான எண்ணங்களை வளர்க்கத் துணைபுரியும் என்று மேல்நாட்டு இறைத் தொண்டர்கள் கருதியிருக்கலாம். எனவே, சமயப்பிரச்சாரம் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த இக்காலக் கட்டத்தில் சமயச்சார்பற்ற மேல்நாட்டு இலக்கியங்கள் தமிழில் அதிகப்பாதிப்பை ஏற்படுத்த வாய்ப்பில்லாமல் போய்விட்டது. மேல் நாட்டுமுறையில் அமைந்த கல்வி அமைப்பு தமிழ்நாட்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட காலம் தொடங்கிச் சமயச்சார்பற்ற மேலைநாட்டு இலக்கியங்கள் தமிழ் இலக்கியத்தில் பெரும் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தத் தொடங்கின எனலாம்.

சமயம் சாராத மேலைநாட்டு இலக்கியங்களில் மேல்நாட்டுக் கிறித்தவத் தொண்டர்கள் ஆர்வம் காட்டாத போதிலும், மேல்நாட்டுப் பக்திப்பாடல்களைத் தமிழ் நாட்டுக் கிறித்தவர்களுக்கு அறிமுகப் படுத்திவைப்பதில் அவர்கள் பேரார்வம் கொண்டனர். பேப்ரிசியஸ் (Fabritius), சீகன்பால்க் (Ziegenbalg) போன்ற ஜெர்மன் நாட்டுக் கிறித்தவ இறைத்தொண்டர்கள் ஜெர்மானியத் திருச்சபைகளில் வழிபாட்டின் போது பாடப்படும் கிறித்தவப் பாடல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தமிழ்க் கிறித்தவர்களைப் பாடவைத்தனர். இது மட்டுமின்றி ஜான் பனியன் (John Bunyan) என்ற கிறித்தவ அருட்கவிஞர் எழுதிய இறைத் தொண்டனின் வழிப்பயணம் (The Pilgrim's Progress), தூயயுத்தம் (The

Holy War) போன்ற நூல்கள் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. ஜான்பனியன் எழுதிய மேற்கூறிய படைப்புக்களின் ஏராளமான தமிழ் மொழி பெயர்ப்புகள் மிகக் குறுகிய காலத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டன. எனினும் மேல்நாட்டுப் படைப்புக்களின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்புகள் சிறப்பாக அமையாததாலும் அப்பாடல்களில் அமைந்துள்ள காட்சிப் படிமங்கள் தமிழ்நாட்டுச் சூழ்நிலைகளுக்கு இயைந்து வராமல் அமைந்ததாலும், அவற்றின் ஓசை நயம் தமிழர்களுக்குப் பழக்கப்பட்டதாக அமையாததாலும் அவை தமிழ் மக்களை விரைவில் கவர்ந்து அவர்தம் வாழ்வியலோடு முழுநிலையில் ஒன்றிவிடத் தவறிவிட்டன. ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் பாடிய உள்ளத்தை உருக்கும் பக்திப்பாடல்களின் சொல்லழகிலும், இசைச்சிறப்பிலும், ஆன்மீகத் தேட்டத்திலும் உள்ளத்தைப் பறி கொடுத்து, பின்னர் கிறித்தவர்களாக மாறிய தமிழ் மக்களின் கலையுணர்வு மிக்க உள்ள வேட்கைகளுக்குப் போதுமான உணவாக மேற்கூறிய மேல்நாட்டுப் பக்திப் பாடல்களின் மொழி பெயர்ப்புக்கள் அமையவில்லை. இதன் விளைவாக, கிறித்தவ சமயத்தைத் தழுவிய தமிழ்க்கவிஞர்கள் சிலர் மேல்நாட்டுச் சமயக் கோட்பாடுகளைத் தன் வயப்படுத்திக் கொண்டு தமிழ்க்கவிதை வடிவிலும் உணர்விலும் எண்ணற்ற கிறித்தவத் தமிழ்க் கீர்த்தனைகளைப் படைத்தளிக்க முன்வந்தனர். இதன் விளைவாக தரமான தமிழ்க்கிறித்தவ இலக்கியங்கள் தமிழ் நாட்டில் பிறப்பெடுக்கத் தொடங்கின.

மேற்கூறிய சமுதாய இலக்கியப் பின்புலத்தில் ஏராளமான தமிழ்க்கிறித்தவக்கவிஞர்கள் இலக்கியப்பயணத்தினைச் சிறப்புடன் தமிழ்நாட்டில் மேற்கொள்ளத் தொடங்கினர். இவர் தம் கவிதைகளில் மேல்நாட்டு இலக்கிய உள்ளீடும், தமிழ்நாட்டு இலக்கிய வடிவமும் ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்து பின்னிப் பிணைந்து கலை வடிவத்தினைப் பெறத்தொடங்கின. இவ்வாறு தோன்றிய கிறித்தவத் தமிழ் இலக்கிய இயக்கத்தில் குறிப்பிடத்தகுந்த சாதனைகளை ஐரோப்பிய நாட்டுக் கிறித்தவ இறைத் தொண்டர்களும் புரிந்துள்ளனர். மேல்நாட்டுச் சிந்தனைகளின்

பாதிப்பினைப் பெற்று ஐரோப்பியப் பண்பாட்டில் நீராடிய கிறித்தவச் சமயத்தின் கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொண்டு புதுமையான தமிழ்க் கவிதைகளைப் படைத்துத் தமிழ்க் கவிதைக்குப் புதிய பரிமாணங்களை நல்கித் தமிழ் இலக்கியச் சோலையை விரிவுபடுத்தி அழகுபடுத்திய தமிழ்நாட்டுக் கிறித்தவக் கவிஞர்களின் கவிதைகளில் சிலவற்றைப் பின்வரும் பகுதிகளில் மதிப்பீடு செய்து காணலாம்.

முன்னர்க் குறிப்பிட்டது போன்று கிழக்கும் மேற்கும் சங்கமமானதன் விளைவாகத் தோன்றிய முதல் புதுமை இலக்கியமாகத் தமிழ்க் கிறித்தவக் கவிதைகளைக் குறிப்பிடலாம். இவைபோன்ற புதிய முயற்சிகளுக்கு வித்திட்டவர்களாக மேல்நாட்டு இறைத் தொண்டர்கள் காட்சி தருகின்றனர். மேலை நாட்டுப் பக்திப் பணுவல்களையும், பக்திச்சுவை பொங்கித் ததும்பும் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களையும் தமிழ் மொழியில் மொழி பெயர்த்துத் தந்தும் தமிழில் கிறித்தவப் பாடல்களை இயற்றியும் இத் தொண்டர்கள் மேற்கூறிய இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வழி காட்டினர். இம்முயற்சி தமிழ் நாட்டுக் கிறித்தவத் தொண்டர்களைத் தூண்டவே கிறித்தவக் கோட்பாடுகளும் இறைஇயல் தத்துவங்களும் தமிழ்க் கவிதைகளாக உருப்பெறத் தொடங்கின. இவ்வியக்கத்தைச் சார்ந்த தொடக்க நிலைக் கவிஞர்களின் கவிதைகள் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்தன என்று குறிப்பிடமுடியவில்லை. தமிழ் நாட்டுப் புதுச் செந்நெறி இலக்கிய வடிவங்களான பிரபந்த வடிவங்களில் அவை கிறித்தவச் சிந்தனைகளைத் தந்து நின்றன. ஓரளவிற்கு ஏதோ ஒன்றைப் பார்த்து அப்படியே படைப்பதைப்போன்ற செயற்கைத் தன்மை இவற்றில் மலிந்து கிடப்பதைக் காணலாம். எனினும் இவர்களைத் தொடர்ந்து தோன்றிய கவிஞர்கள் பிரபந்த வடிவங்களைச் சற்றும் மாறுபடாமல் அப்படியே கையாள்வதில் அதிக ஆர்வம் காட்டவில்லை. பிரபந்த வடிவங்களைப் படைப்பு உள்ளத்துடனும் திறனாய்வு நோக்குடனும் பரிசீலனை செய்து தேவையான மாற்றங்களுடன் அவர்கள் கையாளத் தொடங்கினர். இத்தகைய தமிழ்க் கிறித்தவப் புலவர்களின் வரிசையில் நம்மை

எளிதாகக் கவர்ந்திழுப்பவராக வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் (1774-1864) காட்சி தருகின்றார்.

சாஸ்திரிக்கு முற்பட்ட தமிழ்க்கிறித்தவக் கவிஞர்கள்

வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் கிறித்தவத் தமிழ் இலக்கியங்களைப் படைப்பதற்கு முன்னர் இம் முயற்சியில் பல தமிழ்க் கவிஞர்கள் ஈடுபட்டு வழிகாட்டியுள்ளனர் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. இம்முயற்சியில் முதன் முதலாகத் தோன்றிய கிறித்தவ இலக்கியமாக சண்டியோகு மேயர் அம்மானை (Santiogu Mayor Ammanai) என்ற தமிழ்க் கத்தோலிக்க நூல் காட்சி தருகின்றது. இந்நூல் 1647-ல் எழுதப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. இலங்கையில் வாழ்ந்த பிராமண குலத்தைச் சார்ந்த ஒருவர் இதனை எழுதினார் என்று அறிகின்றோம். கிறித்தவ சமயத்திற்கு மதம்மாறிய இவ்வறிஞர் தன்னுடைய பெயரைப் பெட்ரோ (Petro) என்று மாற்றி அமைத்துக் கொண்டதாகத் தெரிகின்றது. இலங்கையிலுள்ள தூய ஜேம்ஸ் (St. James) ஆலயத்தைச் சிறப்பிப்பதாக இப்படைப்பு அமைந்துள்ளது. 1894 ஆம் ஆண்டு வரை சுவடியாக இருந்து பின்னர் இந்நூல் அச்சிடப்பட்டதாக அறிகின்றோம்.

போர்த்துகீசியர்களின் ஆதிக்கம் உயர்ச்சி பெற்றிருந்த காலத்தில் ஞானப்பள்ளு என்று ஒரு நூல் வெளிவந்ததாகத் தெரிகின்றது. பிரபந்த வகைகளுள் ஒன்றான பள்ளு என்னும் இலக்கிய வடிவைப் பின்பற்றிக் கிறித்தவச் செய்திகளைத் தமிழில் இந்நூல் தந்து நிற்கின்றது. 1644 முதல் 1650 க்கு உட்பட்ட காலத்தில் இந்நூல் படைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று தெரிகின்றது. இதன் ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. தொடக்க நிலையில் தோன்றிய தமிழ்க் கத்தோலிக்க நாடகக் கவிதையாக இந்நூலைத் தமிழ்க் கத்தோலிக்கர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கிய உலகில் வேதநாயகம் சாஸ்திரியார் சாதனைகள் பல புரிவதற்கு முன்னர் கோவாவைச் சார்ந்த கொங்கணிப் பிராமணரான அருட்தந்தை ஜெரோன்

கொன்சல்வேஸ் (Fr. Jarone Gonsalves) என்பவர் கவிதை நடையிலும் உரைநடையிலும் பல கத்தோலிக்கத் தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளார். அவரது படைப்புகளில் கீழ்க்காணும் நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்கன.

1. கிருஸ்தியானி ஆலயம்
2. தேவர் அருள் வேத புராணம் (1725)
3. சத்திய வேதாதன சஞ்சீபம்
4. சுவிசேசக விரித்துரை
5. வியாகுலப் பிரசங்கம் (1730)
6. ஞான உணர்ச்சி (1739)
7. சுகீர்த்த தர்ப்பணம்

இக்காலத்தில் பென்ஜமின் கல்ட்ஸ் (Benjamin Schultz) என்பவர் ஜோகன் (Johinn Arntt) என்பவரின் உள்ளத்தை நெகிழ வைக்கும் பக்திப் பாடல்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து நூலாக வெளியிட்டார். இப்படைப்புப் புதிதாகத் தமிழ்க் கிறித்தவக் கவிதைகள் புனையத் தொடங்கிய தமிழ் நாட்டுக் கவிஞர்களின் படைப்பாற்றலில் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தத் தொடங்கியது.

வேதநாயக சாஸ்திரி

தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு பெரிய மறுமலர்ச்சியினைத் தோற்றுவித்த கவிஞராகத் திறனாய் வாளர்களால் வேதநாயக சாஸ்திரி சுட்டப்படுகின்றார். அவர் ஏற்படுத்திய இலக்கிய மறுமலர்ச்சி கியர் கிகார்டு (Kier Kegaard) என்பவரின் மீது ஏற்பட்ட 20 ஆம் நூற்றாண்டைய மறுமலர்ச்சிக்கு நிகரானது என்று கிறித்தவத் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வாளரான இராஜரீகம் என்னும் திறனாய்வாளர் சுட்டிச் செல்கின்றார். தேவ சகாயம், ஞானப்பூ என்பவர்களுக்கு மகனாகத் தோன்றிய வேதநாயக சாஸ்திரியார் 1774 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர்

திங்கள் 7-ஆம் நாள் திருநெல்வேலியில் பிறந்தார். மேல்நாட்டுக் கிறித்தவ இறைத் தொண்டரான ஸ்வார்ச் (Christian Frederic Schwartz) என்ற லுத்தரன் சபையைச் சார்ந்த அருட் தொண்டரின் பராமரிப்பில் இவர் வளர்ந்து வந்தார். தஞ்சை இளவரசரான சரபோஜி மன்னருடன் இணைந்து இவர் வளர்ந்து வந்தது குறிப்பிடத் தகுந்தது. 1786 முதல் 1795 வரை ஸ்வார்ச் என்னும் இறைத் தொண்டரிடமும் பின்னர் டாக்டர் ஜான் என்பவரிடமும், முறையே தஞ்சையிலும் தரங்கம்பாடியிலும் கிறித்தவ இறையியல் தொடர்பான கல்வியினை இவர் கற்றார். பின்னர் 1794-ஆம் ஆண்டு தஞ்சையிலுள்ள ஆரம்பப்பள்ளி ஒன்றில் தலைமையாசிரியர் பணியினை ஏற்றுச் சில காலம் பணிபுரிந்தார். 1795-ஆம் ஆண்டில் திருமணம் செய்து கொண்ட சாஸ்திரியார் 1796-ஆம் ஆண்டில் தன் மனைவியை இழந்தார். இதற்கு முன்னர் தனது வளர்ப்புத் தந்தையான ஸ்வார்ச் பாதிரியாரை 1793-ஆம் ஆண்டில் இழந்தார். இதைத் தொடர்ந்து 1799-ஆம் ஆண்டில் தன் தந்தையைப் பிரிந்தார். தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்ட மேற்கூறிய இழப்புகளும் துயரங்களும் வேதநாயக சாஸ்திரியாரை நிலைகுலையச் செய்தன. உள்ளத்தின் அடிமனத்தில் ஆழமாக வேர்விட்டு வளர்ந்த இத்தகைய துன்ப உணர்வுகள் அனைத்தும் ஜெபமாலை என்னும் பெயரைத் தாங்கிய அவரது நூலில் வேகமாகப் பீரிட்டுக் கிளம்புவதைக் காணலாம்.

தொண்ணூறு ஆண்டுகள் வரை மண்ணுலகில் வாழ்ந்த இப்பெருங் கவிஞர் செய்யுளிலும் உரைநடையிலுமாக 120-க்கும் மேற்பட்ட நூல்களைத் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்குத் தந்துள்ளார். இவர் படைத்துள்ள தரும நூல் தெரிவு என்னும் நூலால் 1790 முதல் 1854 ஆம் ஆண்டிற்குள் 100 கவிதை நூல்களை இவர் பாடியதாக அறிகின்றோம். வேதநாயக சாஸ்திரியாரின் பெரும் படைப்பான பெத்தலகேம் குறவஞ்சி என்னும் நாடகக் கவிதை கி.பி. 1800-ல் வெளியிடப்பட்டது.

20-2-1808-ஆம் ஆண்டில் தஞ்சாவூர்த் திருச்சபை வேத

சிரோமணி மகாஞான கவிச்சக்கரவர்த்தி என்னும் பட்டத்தினை நல்கி இப்பெரும் புலவருக்கு மரியாதை செய்துள்ளது. 15-3-1808-ஆம் ஆண்டில் ஞான நொண்டி நாடகம் என்னும் அரிய படைப்பினைப் தரங்கம்பாடித் திருச்சபையின் உறுப்பினர்களின் முன்னிலையில் வேதநாயக சாஸ்திரியார் பாடி விளக்கம் தந்த போது சுவிசேடகக் கவிராயர் என்னும் பட்டம் அவருக்குத் தரப்பட்டது. மறைத்திரு பிஸோல்டு (Rev. Beazold) என்பவரின் முன்னர் தான் படைத்த பக்தி நூல்களைப் பாடிப் பரவசப்படுத்திய போது வேதநாயக சாஸ்திரியாருக்கு வேப்பேரித் திருச்சபையின் சார்பில் விலையுயர்ந்த பல்லக்கு ஒன்று பரிசாகத் தரப்பட்டதாக அறிகின்றோம். இதே ஆண்டில் சென்னைப்பட்டினப் பிரவேசம் அல்லாது பட்டின நொண்டி என்ற நூலினை வாமன் என்ற புனைப்பெயரில் அவர் எழுதியதாகத் தெரிகின்றது. 1813-ஆம் ஆண்டில் பேரின்பக் காதல் என்னும் நூலினையும் 1814-ஆம் ஆண்டில் சாஸ்திரக் கும்மி என்ற நூலினையும் இவர் எழுதியுள்ளார். கிறிஸ்டியன்போல் (Christian Phole) என்னும் பாதிரியார் 18-6-1815 ஆம் ஆண்டில் வேத சாஸ்திரியார் என்னும் பட்டத்தினை நல்கி இவரைச் சிறப்பித்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

இனக்கலவரம் தொடர்பாகத் தஞ்சைத் திருச்சபையில் சில உட்பூசல்கள் ஏற்பட்டன. இதனைத் தொடர்ந்து கிறித்தவ நற்செய்தி பரப்பும் நிறுவனத்தில் (S.P.C.K. Society) அருட்தொண்டராகப் பதவி ஏற்றிருந்த மறைத்திரு ஆர்போ (Rev. L. P. Hawbrove) என்பவர் திருச்சபையிலிருந்து பல உறுப்பினர்களோடு வேதநாயக சாஸ்திரியாரையும் வெளியேற்றினார். அதோடு கிறித்தவத் திருமறைச் செய்திகளைத் தமிழில் அருட்பாடல்களாக அமைத்துப் பாடுவதற்காக சாஸ்திரியாருக்குத் தரப்பட்ட மாத ஊதியத் தொகையும் நிறுத்தப்பட்டது. இதன் விளைவாக வறுமைச் சூழலில் சிக்கி வயிற்றுக்குப் போராட வேண்டியநிலை இப்பெருங் கவிஞருக்கு ஏற்பட்டது. இதை அறிந்த தஞ்சை மன்னரான சரபோஜி, சாஸ்திரியாரை ஆஸ்தானக் கவிஞராக அமர்த்திக் குறிப்பிடத் தகுந்த மாத ஊதியத்தினை

நல்கி வறுமைச் சூழலிலிருந்து கரையேற உதவி புரிந்தார். எனினும் காலப்போக்கில் சில கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்படவே இவ்விரு நண்பர்களும் பிரியவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. சரபோஜி மன்னர் இறந்தபோது வேதநாயக சாஸ்திரியார் இயற்றிப் பாடிய கையறு நிலைப்பாடல் அவ்விருவரிடையே நிலவிய நெருங்கிய நட்புறவை உணர்ச்சி வேகத்துடனும் கலைச் சிறப்புடனும் வெளிக்காட்டுவதாக அமைகின்றது.

கிறித்தவச் சமயக் கோட்பாடுகளில் அழுத்தமான உறுதியும் நம்பிக்கையும் கொண்டிருந்த வேதநாயக சாஸ்திரியார் ஒரு பெரிய தத்துவ ஞானியைப் போன்றும் மெய்யுணர்வுவாதியினைப் போன்றும் இம்மண்ணுலகில் தம் வாழ்க்கைப் பயணத்தினைத் தொடர்ந்தார். துன்பத்தின் போதும் வறுமையின் போதும் விலை மதிப்பற்ற தன் நூல்களைக் குறைந்த விலைக்கு விற்க வேண்டிய நிலையும் அவருக்கு ஏற்பட்டது. SPCK நிறுவனம் CLS நிறுவனம் ஆகியன சாஸ்திரியாரின் சில நூல்களை வெளியிட்டுள்ளன.

திராவிட மொழிக் குடும்ப ஆய்வின் தந்தை என்று கருதப்படும் இராபர்ட் கால்டுவெல் என்பவரோடு 1841-ஆம் ஆண்டு முதல் வேதநாயக சாஸ்திரியார் மிகுந்த நட்புறவு கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார். வெஸ்லி மிஷனின் (Wesly Mission) அருட்தொண்டராக 1837-ஆம் ஆண்டு முதல் பணியாற்றிய டாக்டர் ஜி.யு.போப், வேதநாயக சாஸ்திரியாரோடு மிக நெருங்கிய நட்புறவு கொண்டதோடு அவரது படைப்பாற்றலை வியந்து பாராட்டியுள்ளார். வேதநாயக சாஸ்திரியாரின் படைப்பாற்றலைப் புகழ்ந்து பாராட்டும் டாக்டர் ஜி.யு.போப் அவரைக் கிரேக்கக் காப்பியப் புலவரான ஹோமரோடு (Homer) ஒப்பிட்டுப் பேசியுள்ளார். எனினும் திருச்சபையில் ஏற்பட்ட சில உட்பூசல்களால் இவ்விரு அறிஞர் களுக்குமிடையில் பெரிய கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து சாஸ்திரியார் தனது இசைப் பாடல்களைத் திருச்சபைகளில் பாடக்கூடாது என்று போப் தடை விதித்ததோடு தன் சொந்த வாழ்வைப் பற்றிய

குறிப்புக்களையும் அவரது பாடல்களிலிருந்து நீக்கிவிட வேண்டும் என்றும் கட்டளையுமிட்டார். அதோடு சாஸ்திரியாரின் மக்களையும் திருச்சபைப் பணிகளிலிருந்து விலக்கினார். விரும்பத் தகாத இச்செயல்களைப் பற்றி வேதநாயக சாஸ்திரியார் அதிகக் கவலை கொள்ளவில்லை. டாக்டர் ஜி.யு. போப் 1858-ஆம் ஆண்டில் நீலகிரிக்குப் பதவி மாற்றம் செய்யப்பட்டபோது மனவேறுபாட்டால் பிரிந்த இவ்விரு அறிஞர்களும் மீண்டும் இணைந்து நண்பர்களாக மாறினர். இடையறாது இறைத்தொண்டும் தமிழ்த்தொண்டும் புரிந்து எண்ணற்ற பக்திப் பாடல்களைக் கிறித்தவத் தமிழ் உலகிற்கு வழங்கித் தொண்டாற்றிய வேதநாயக சாஸ்திரியார் 24-1-1864 அன்று இம் மண்ணுலகைத் துறந்தார்.

மேல்நாட்டு பாதிப்புக்கள்

தமிழ் மண்ணில் பிறந்து, தமிழ் இலக்கியங்களைக் கற்று, தமிழ் இலக்கிய மரபுகளில் சிறந்த பயிற்சி பெற்றுள்ள வேதநாயக சாஸ்திரியார் மீது மேல்நாட்டுச் சிந்தனைகள் பெரும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியுள்ளன. அவரது படைப்புக்களில் மேல்நாட்டு இலக்கிய உள்ளீடும் தமிழ்நாட்டு இலக்கிய வடிவமும் கலைநுட்பத்துடன் இணைந்து சங்கமமாவதைக் காண்கின்றோம். தரங்கம்பாடியில் டாக்டர் ஜான் என்பவரிடமும் தஞ்சையில் சுவாரச் பாதிரியாரிடமும் அவர் கற்ற இறையியல் கல்வி மேற்கூறிய பாதிப்பிற்கு அடித்தளமாக அமைந்தது. மேல்நாட்டு பக்திப்பாடல் மரபு, கிறித்தவ மெய்யுணர்வுவாதிகளான ஜான் பனியன் போன்றவர்களின் படைப்பு, மில்டன் போன்ற காப்பியப் புலவர்களின் இலக்கியச் சாதனைகள் ஆகியன வேதநாயக சாஸ்திரியாரின் படைப்புகளில் பெரும்பாதிப்பினை ஏற்படுத்தின. அவரது கவிதைகளில் மேற்கூறிய பாதிப்புக்குரிய ஏராளமான அகச் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன.

மேலும், மேல்நாடுகளில் வீறுணர்ச்சிக் கவிதைகள் தோன்றிப் பெரும்பாதிப்பினை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்த

காலக்கட்டத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தவர் சாஸ்திரியார். ஐரோப்பிய வீறுணர்ச்சிக் கவிதையோடு அவருக்கு நேரடியான தொடர்பு இருந்தது என்பதை அறிவதற்குரிய புறச்சான்றுகள் அதிகமாக இல்லை என்பது உண்மை. எனினும் அவரது படைப்புக்களை ஆழமாகப் பயிலும் போது அவர் கொண்டிருந்த இலக்கியக் கோட்பாடுகள் ஐரோப்பிய வீறுணர்ச்சிக்கவிஞர்களின் இலக்கியக் கோட்பாடுகளோடு கைகோத்து இணைந்து நடைபயில்வதைக் காண்கின்றோம். தேவையற்ற யாப்பு விதிகளைப் புறக்கணிப்பதிலும் நெகிழ்ந்து கொடுக்காத இலக்கிய வடிவங்களைத் தவிர்ப்பதிலும், அவயவிக் கோட்பாட்டினை (Organic Theory of Art) ஏற்றுக் கொள்வதிலும் சாதாரண மக்களின் மொழியைக் கவிதைக்குரிய மொழி நடையாகப் போற்றுவதிலும், கவிதை உள்ளத்திலிருந்து தோன்றி வெளிப்படுகின்றது என்ற அகவெளியீட்டுக் கொள்கையை (Expressive Theory) வற்புறுத்துவதிலும் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களுக்கு அதிகச் சிறப்பளிப்பதிலும் தமிழ்நாட்டுக் கவிஞரான வேதநாயக சாஸ்திரியார் ஆங்கில வீறுணர்ச்சிக் கவிஞர்களை ஒத்துக் காட்சி தருகின்றார். எனினும் மரபு வடிவங்களை முழுமையாக எதிர்த்து அவர் போராடினார் என்று கூற முடியவில்லை. அதே சமயம் மரபு இலக்கிய வடிவங்களைக் கண்மூடித்தனமாகப் பின்பற்றினார் என்றும் குறிப்பிட முடிய வில்லை. மரபுச் செய்திகளையும் மரபுக் கோட்பாடுகளையும் திறனாய்வு ரீதியில் சிந்தித்து, படைப்புக் கண்ணோட்டத்தோடு கையாள்வதில்தான் அவரது தனித் திறமையும் வெற்றியும் பளிச்சிடுகின்றன எனலாம். பின்வரும் பகுதிகளில் அவரது படைப்புக்களில் சிலவற்றைக் காணலாம்.

ஞான உலா

1820-ஆம் ஆண்டில் பாடப்பட்ட இப்படைப்பு ஒரு வாழ்த்துப் பாடலைப்போன்று காட்சி தருகின்றது. உலா என்னும் சிற்றிலக்கிய வகையினை வரையறை செய்யும் பாட்டியல் நூல்கள்

இவ்விலக்கியம் உலாவரும் தலைவனின் புகழையும் அவன் மீது காதல் கொள்ளும் ஏழுவகைப் பருவப் பெண்களின் காதல் உணர்வு வெளிப்பாட்டினையும் கலிவெண்பாவில் பாட வேண்டும் என்று விளக்கிச் செல்லும். இத்தகைய இலக்கியங்களில் ஏழுவகைப் பருவத்தைச் சார்ந்த பெண்களின் காதல் உணர்வோடு பாட்டுடைத் தலைவனின் பிறப்பு, சிறப்பு, சாதனைகள் ஆகியன விரிவாகப் பேசப்படும்.

உலா என்னும் பெயரைத் தாங்கிய போதிலும் சாஸ்திரியார் படைத்த ஞான உலா பாட்டியல் நூல்கள் உலா இலக்கியத்திற்குக் கூறும் விதி முறைகளைப் பின்பற்றுவதாகத் தெரியவில்லை. பொதுவாக உலா இலக்கிய வகைக்குத் தரப்படும் விதிமுறை விளக்கங்களிலிருந்தும் வரைவிலக்கணத்திலிருந்தும் இப்படைப்பு மாறுபடுகின்றது. எனினும், தன்னேரில்லாத் தலைவனான திருத்தந்தையின் மைந்தனான கிறிஸ்து பெருமானின் புகழைப் பாடுவதால் புறப்பொருள் இலக்கியங்கள் கூறும் பாடாண்திணை என்னும் பாடுபொருளில் இப்படைப்பினை அடக்கிக் காணலாம். முற்றிலும் சிற்றின்ப உணர்விலிருந்து விடுபட்டு, மெய்யுணர்வுக் கருத்துக்களைத் தாங்கி நிற்கும் இப்படைப்பில் ஏழு பருவப் பெண்கள் பற்றிய வர்ணனைகளையும், அவர்கள் தத்தம் பருவ நிலைக்கு ஏற்பப் பாட்டுடைத் தலைவனின் மீது கொள்ளும் காதல் உணர்வுகளையும் வேண்டுமென்றே சாஸ்திரியார் தவிர்த்துள்ளார்.

சாதாரணமாக ஒரே உட்கருத்தைக் கொண்ட கதைப் பாடலைப் போன்று உலா இலக்கியங்கள் அமையும். ஆனால், இத்தகைய போக்கிற்கும் ஞானஉலா மாறுபட்டுக் காட்சி தருகின்றது. ஏராளமான நிகழ்ச்சிகளையும் பல்வேறு செய்திகளையும் உள்ளடக்கிய வாழ்த்துப் பாடலைப் போன்று இது காட்சி தருகின்றது. இப்படைப்பின் முதற் பகுதி யாவற்றையும் கடந்து நிற்கும் கடவுளின் உயர்வைப் பேசும் பக்திப்பாடலாகவும் இறுதிப்பகுதி கடவுளின் கருணையை வேண்டி நிற்கும் பக்தனின் வேண்டுதலாகவும் அமைகின்றது. இவ்வாறு புகழ்ச்சிப் பாடலையும்

(Panegyric) வேண்டுதல் பாடலையும் (Prayer song) இணைத்து ஓர் அரிய கலைப்படைப்பாகச் சாஸ்திரியார் ஞானவுலாவை அமைத்துத் தந்துள்ளார்.

காப்பு என்னும் பகுதியில் அமையும் முதல் வெண்பா இப்படைப்பின் பாயிரமாக அமைகின்றது. இதைத் தொடர்ந்து வரும் 96 வரிகளில் யாவற்றையும் கடந்து நிற்கும் கடவுளின் சிறப்பை ஆசிரியர் வியந்து பாடுகின்றார். இவ்வாறு இறைவனின் சிறப்பைப் பாடும்போது கிறித்தவத் திருமறையின் பழைய ஏற்பாடு புதிய ஏற்பாடு ஆகிய பகுதிகளிலிருந்து ஏராளம் கிளைக்கதைகளை எடுத்துப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இறைவனை வாழ்த்திப் பாடும் கவிஞர் கிறிஸ்துவின் மீது ஞான உலா படைப்பதற்குரிய அகத்தெழுச்சியினை (Inspiration) தனக்குத் தரவேண்டும் என்று இறைவனிடம் மன்றாடுகின்றார்.

1355 வரிகளைக்கொண்ட இப்படைப்பினை 25 பகுதிகளாகப் பிரித்து அவற்றிற்குத் தனித் தலைப்புக்களைச் சாஸ்திரியார் கொடுத்துள்ளார். கிறிஸ்துவின் தெய்வீகத் தன்மை, அவரது தசாங்கம், அவரது உடலின் வனப்பு ஆகிய அனைத்தும் இப்படைப்பில் விரிவாக விளக்கி பேசப்படுகின்றன. கிறித்தவ இறையியல் கோட்பாடுகளிலும், வழிபாட்டு முறைகளிலும், தத்துவப் பின்னணிகளிலும் சாஸ்திரியார் பெற்றுள்ள ஆழ்ந்த பயிற்சிக்கும் தெளிவிற்கும் சான்று பகரும் பகுதிகளாக இப்பகுதிகள் அமைகின்றன. யாவற்றையும் கடந்து நிற்கும் கடவுளின் இயல்பைப் பாடுமிடங்களில் சைவ வைணவ மெய்யுணர்வு நாட்டக் கவிதைகள் சாஸ்திரியாரின் படைப்பில் பெரும் பாதிப்பினைச் செலுத்தியுள்ளன.

கிறிஸ்துவின் பல்வேறு பெயர்கள் என்ற தலைப்பில் பக்தி உணர்வால் தூண்டப்பெற்ற கவிஞர் காப்பியங்களில் இடம்பெறும் காப்பியப் பட்டியலைப் போன்று கிறிஸ்து பெருமானுக்குரிய பல்வேறு அடைமொழிகளைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகின்றார். இப்பகுதிகளில் கிறித்தவத் திருமறைகளில் இடம்பெறும்

கலைச்சொற்களும், சமஸ்கிருத மொழியிலுள்ள தத்துவக் கலைச் சொற்களும், மேலைநாட்டிலும் கீழை நாட்டிலும் தோன்றிய இலக்கிய சமய மரபுகளும் கலைநுட்பத்தோடு இணைவதைக் காண்கின்றோம். திருமறையில் இடம்பெறும் ஆதாம், நோவா, சாம்சன் ஆகியோரோடு கிறிஸ்துவை ஒப்பிட்டு வேறுபடுத்திக் காட்டும் சாஸ்திரியார் கிறிஸ்து பெருமானோடு ஒப்பிடுவதற்கு மண்ணுலகிலும் விண்ணுலகிலும் யாரும் இல்லை என்ற முடிவிற்கு வருகின்றார்.

படைப்பு, காப்பு, அழிப்பு என்பனவற்றைப் பேசும் பகுதியில் கடவுள் தொடக்க காலத்தில் ஏதேன் தோட்டத்தை எவ்வாறு படைத்தார் என்பதனையும் மனிதர்களில் முதல்வர்களான ஆதாம், ஏவாள் என்பவர்களைப் படைத்த நிலையினையும் கிறிஸ்து பெருமானின் பிறப்பு, இறப்பு, உயிர்த்தெழுதல் போன்றவற்றையும் விளக்கிச் செல்கின்றார். இப்பகுதியில் அமையும் கிருபைப் பிரவாகம் என்ற பகுதியில் திருத்தந்தையின் தெய்வீக நீதியினையும் (Divine Justice) திருக்குமரனின் தெய்வீகக் கருணையையும் வியந்து பாராட்டுகின்றார். இறைவனிடத்தில் வேண்டுதல் செய்யும் பகுதி உள்ளத்தை உருக்கும் அருமையான பக்திப்பாடலாகக் காட்சி தருகின்றது. தன்னைப் பாவத்திலிருந்து மீட்டுக் கருணைப் பெருவெள்ளத்தைத் தன்மீது இடையறாது பொழிய வேண்டுமென்று அவர் இறைவனை வேண்டுவதைக் காண்கின்றோம். பாட்டியல் நூல்களில் உலா என்னும் இலக்கிய வடிவத்திற்குத் தரும் வரைவிலக்கணம் தன் படைப்பாற்றலுக்கும் பாடுபொருளுக்கும் பொருந்தி வராத பொழுது அதனை மாற்றி, புதுமைகள் பலவற்றைப் புகுத்தி, படைப்பு ரீதியில் பழைய இலக்கிய வடிவினைக் கையாளும் சாஸ்திரியாரின் படைப்புத் திறனும் இலக்கிய சோதனை முயற்சியும் பாராட்டுவதற்கு உரியன.

ஞானத்தச்சன் நாடகம்

பல்வேறு காலக்கட்டங்களில் வேதநாயக சாஸ்திரியால் எழுதப்பட்ட சில படைப்புகள் ஒன்றாகத் தொகுக்கப்பட்டு

ஞானத்தச்சன் நாடகம் என்ற தலைப்பில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இறைவன் உலகைப்படைத்தது, நோவாவின் கப்பல், உலகத் தச்சனின் பெருமை, வெண்கல சர்ப்பம் என்பன போன்ற பல தலைப்புகளில் இந்நூலின் கவிதைகள் அமைகின்றன. இப்படைப்பில் இறைவனை ஞானத்தச்சனாக ஆசிரியர் உருவகம் செய்து காண்கின்றார். நாடகம் என்ற பெயரினை இப்படைப்பிற்குக் கொடுத்த போதிலும் இப்படைப்பில் நாடகத் தன்மைகளோ அமைப்புகளோ இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் மேற்கூறிய பாடல்களை ஒரே தலைப்பில் தந்திருந்த போதிலும் பாடல் கருத்தில் ஒருமைப்பாடு (Thematic Unity) அமைகின்றது என்று கூறமுடியவில்லை. பாடலின் பொருளும் உத்திகளும் பல்வேறுவகைப் பட்டனவாக அமைவது குறிப்பிடத்தக்கது. ஞானத்தச்சன் நாடகம் என்ற தலைப்பில் இடம் பெறும் 7 கவிதைகளும் திருச்சபையினர் முன்னர் இசையோடு பாடுவதற் கென்றே எழுதப்பட்டன. எனவே ஒவ்வொரு கவிதையிலும் ஒரு பல்லவி (Refrain) அமைவதைக் காணலாம்.

சிருஷ்டிப்பு என்ற தலைப்பில் அமையும் முதல் கவிதையில் கடவுள் ஆறு நாட்களில் உலகைப் படைத்ததாகக் கிறித்தவத் திருமறையில் கூறப்படும் புராணக்கதை இடம் பெறுகின்றது. இப்பாடலின் இரண்டாவது பகுதியில் பாடலின் இசை அமைப்பினை மாற்றி, கடவுள் மனித உடம்பைப் படைப்பதை விளக்கி, ஞானத்தச்சனால் உருவாக்கப்பெற்ற உடம்பினை ஒரு வீட்டோடு கவிஞர் ஒப்பிடுகின்றார். கிறித்தவத் திருமறையின் முதல் பகுதியில் இடம்பெறும் ஆதியாகமம் என்ற பகுதியைப் பின்பற்றி மண்ணிலிருந்து இறைவன் மனிதனை எப்படிப்படைத்தார் என்பதையும், அவனது மூக்கு வழியாக உயிர் சுவாசம் எவ்வாறு செலுத்தப்பட்டது என்பதையும் ஆசிரியர் விளக்கிச் செல்கின்றார். இக்கவிதையின் மூன்றாவது பகுதியில் கூறவேண்டிய பாடுபொருளின் கருத்து மாற்றத்திற்கேற்ப இசையும் மாற்றப்படுகின்றது. இப்பகுதியில் இயற்கைக்கும் மனிதனுக்கு

மிடையில் காணப்படும் உறவினையும் மனிதனுக்கும் மரத்திற்கு மிடையில் நின்று நிலவும் ஒப்புமைப் பண்புகளையும் ஆசிரியர் விளக்கிச் செல்கின்றார். மனித உடம்பின் பகுதிகள் பற்றிய நீண்ட விளக்கத்தைத் தரும் ஆசிரியர் கடவுளின் கருணையைப் பாராட்டி மனிதன் மீது இரக்கம் கொண்டு உலகையும் மனிதனையும் படைத்து மனித இன்பத்திற்காக ஏதேன் என்னும் தோட்டத்தையும் ஏவாள் என்னும் அழகிய பெண்ணையும் படைத்ததற்காக நன்றி தெரிவிக்கின்றார்.

இப்படைப்பின் இரண்டாவது பாடல் திருமறையில் இடம் பெறும் நோவாவின் கப்பல் தொடர்பான செய்திகளைத் தருகின்றது. கப்பல் தமிழ் 1, 2, 3 என்ற பிரிவுகளில் திருமறைச் செய்திகள் அழகிய தமிழில் இசையோடு தரப்படுகின்றன. இப்பாடலின் முதற்பகுதியில் காப்பிய நடையில் நோவாவின் காலத்தில் ஏற்பட்ட வெள்ளப் பெருக்கிற்கான காரணங்களையும் விளைவுகளையும் ஆசிரியர் பேசிச் செல்கின்றார். ஆதியாகமம் என்னும் திருமறைப் பகுதியின் ஆறு, ஏழு, எட்டு ஒன்பது ஆகிய அதிகாரங்களில் இடம் பெறும் கிறித்தவ சமய நம்பிக்கைகளைப் பின்பற்றி இப்பகுதி அமைக்கப்படுகின்றது. இப்பாடலில் அமையும் குழுப்பாடல் தமிழ்நாட்டு மீனவர்களின் ஓடப்பாட்டில் (Boat Song) இடம் பெறும் இசையை நினைவூட்டுவதாகவும், ஒருவித நெய்தல் நிலப்பின்னணியை மனக்கண்முன் கொண்டு நிறுத்துவதாகவும் அமைகின்றது. ஆசிரியரின் படைப்பாற்றலையும் கவித்துவ உள்ளத்தையும் விட அவரது பல்துறை அறிவு படிப்போரைக் கவர்ந்து நிற்கின்றது. பல்வேறு பொருட்கள், இடங்கள் பற்றிய செய்திகள் இப்பாடல்களில் நிரம்பி வழிவதைக் காண்கின்றோம். கப்பற்றமிழில் கூறப்படுகின்ற கதைப்பகுதி பின்வருமாறு அமைகின்றது.

நோவாவின் காலத்தில் மண்ணுலகம் பாவச் செயல்களால் மிகுந்து கடவுளின் கண் முன்னர் வெறுக்கத்தகுந்த உலகமாகக் காட்சி தரவே உயிர் வாழ்கின்ற அனைத்தையும் நீரினால்

அழித்தொழிப்பதாக இறைவன் முடிவு செய்கின்றார். நல்லவனாக இலட்சிய வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருந்த நோவாவை அழைத்து, பேழை போன்ற கப்பல் ஒன்றினை 100 முழ நீளத்தில் 50 முழ அகலத்தில் 30 முழ உயரத்தில் மரத்தினால் அமைக்க இறைவன் கட்டளை இடுகின்றார். கடவுளின் கட்டளையை ஏற்றுக் கொண்டு கப்பலை அமைத்து வாழுகின்ற உயிரினங்கள் அனைத்திலும் ஆணும் பெண்ணுமாக ஒவ்வொரு இனமாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கப்பலில் வைத்து நோவா தன் மனைவியோடும் குழந்தைகளோடும் தப்பித்துக் கொள்கின்றான். இக்கதையைக் கூறும் ஆசிரியர் கப்பலில் இடம் பெற்ற விலங்குகள், பறவைகள், பூச்சிகள், ஈக்கள், தானியங்கள், வீட்டுப் பொருட்கள் ஆகியன பற்றிய நீளமான பட்டியல் ஒன்றினைத் தருகின்றார். கிறித்தவத் திருமறையின் ஆதியாகமம் என்னும் பகுதியைப் பின்பற்றி வெள்ளப் பிரளயம் ஏற்பட்டபொழுது தோன்றிய மழை, புயல் காற்று ஆகியனபற்றிய நீண்ட வர்ணனைகளை இப்பகுதியில் ஆசிரியர் இடம்பெறச் செய்துள்ளார். நாற்பது இரவுகளும் பகலுமாகத் தொடர்ந்து காற்றும் மழையும் ஏற்படுத்திய கோரத் தாண்டவத்தின் பயனாக நீர் பெருக்கெடுத்து அந்நீரில் கப்பல் மிதக்கத் தொடங்கியது. கதையின் இப்பகுதியினைத் தொடர்ந்து நோவாவின் கப்பல் மிதந்து சென்ற உலகின் ஐந்து கண்டங்களிலும் அமைகின்ற நகரங்கள் பற்றிய நீண்ட பட்டியலை ஆசிரியர் அமைக்கின்றார்.

இப்பாடலின் இரண்டாவது பகுதியில் கதை கூறும் முறையைப் பொறுத்த வரையில் தன்மை ஒருமையில் ஆசிரியர் பேசிச் செல்கின்றார். முன்னர்க்கூறிய செய்திகள் பலவற்றை மீண்டும் தருவது படிப்பவர்களுக்கு ஓரளவு சலிப்பூட்டுவதாக அமைகின்றது. மழையைத் தொடர்ந்து கடவுள் காற்றை அனுப்ப காற்றின் விளைவால் வெள்ளப் பெருக்குக்குறைகின்றது. 150 நாட்களுக்குப் பின்னர் அரராத் என்னும் மலையில் சென்று கப்பல் தங்கியது. கடவுளின் கட்டளைப்படி கப்பலிலிருந்து உயிரினங்களை நோவா தரையில் எடுத்து விடுகின்றான். அப்பொழுது நோவாவைப்

பார்த்து இனி மேல் எந்தக்காலத்திலும் தண்ணீரினால் உலகைத் தான் அழிப்பதில்லை என்றும் இத்தகைய உடன்படிக்கையின் விளைவாக வானத்தில் வானவில்லை நிலைநிறுத்துவதாகவும் கடவுள் கூறுகின்றார்.

இப்பாடலின் இறுதிப்பகுதியில் 40 நாட்கள் தொடர்ந்து பெய்த மழையின் பின்னர் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை முன் விளக்க உத்தியின் மூலமாக ஆசிரியர் கூறிச்செல்கின்றார். நாற்பது நாட்கள் கழிந்ததும் ஒரு பறவையை நோவா பறக்க விடுகின்றான். தண்ணீர் வற்றுவது வரை அப்பறவை அங்குமிங்குமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தது. பின்னர் புறா ஒன்றினைப் பறக்க விடவே தண்ணீர் வற்றாமையால் அதுவும் புறப்பட்ட இடத்திற்குத் திரும்பி வருகின்றது. ஏழு நாட்களுக்குப் பின்னர் மீண்டும் ஒரு பறவையை அவன் பறக்கவிட அது ஆலிவ் மரத்தின் இலையோடு திரும்பியது. இதைக்கண்டதும் தண்ணீர் வற்றிவிட்டது என்ற முடிவிற்கு நோவா வருகின்றான்.

நோவாவின் பேழை என்ற மூன்றாவது பகுதியில் ஆசிரியர் குறிப்பிடத்தகுந்த இரு நிகழ்ச்சிகளைத் தருகின்றார். முதல் நிகழ்ச்சியாகச் சீனாய் (Cinai) என்னும் மலையில் 10 கட்டளைகளை எழுதுவதற்குரிய கல்லைக் கடவுளின் ஏவலின்படித் தயாரிப்பதையும் இரண்டாவது நிகழ்ச்சியாகக் கடவுளின் விருப்பத்திற்கு இணங்கிப் பெரிய பேழை ஒன்றைத் தயாரிப்பதையும் அமைக்கின்றார். இவற்றுள் முதல் நிகழ்ச்சி கிறித்தவத் திருமறையின் பழைய ஏற்பாடு பகுதியிலுள்ள இரண்டாவது புத்தகத்தின் (Exodus) 34 வது அத்தியாயத்தைப் பின்பற்றி அமைக்கப் பட்டுள்ளது. இப்பகுதியில் தரப்படுகின்ற திருமறைச் செய்திகளின் படி இஸ்ரவேல் மக்களை வழி நடத்திவருகின்ற மோசே கடவுள் கொடுத்த பத்து கட்டளைகளைப் பொறித்துள்ள சுற்பலகையை ஏந்திச் சீனாய் மலையிலிருந்து வெளிவருகின்றான். அப்பொழுது கடவுளைப் புறக்கணித்து இஸ்ரவேல் மக்கள் பொன்னால் கன்றுக் குட்டி ஒன்றைச் செய்து வழிபட்டு அதன் முன்னர் நடனமாடி

கிறித்தவத் தமிழ்க் கவிதைகளின் தோற்றம்

மகிழ்கின்ற காட்சியைக் காண்கின்றான். சினம் கொண்ட மோசே 10 கட்டளைகளைத் தாங்கிய கற்பலகையை எறிந்து உடைக்கின்றான். பின்னர்க் கடவுள் முதற் கற்பலகையிலிருந்த கட்டளைகளை மீண்டும் எழுதுவதற்காக இரண்டு கற்பலகைகளைத் தயாரித்து வர மோசேக்கு உத்தரவு தருகின்றார். மேற்கூறிய நிகழ்ச்சி தமிழ்க் கவிதையாக சாஸ்திரியால் அமைக்கப்படுகின்றது.

முன்னர்க் குறிப்பிட்ட இரண்டாவது நிகழ்ச்சிகள் பழைய ஏற்பாட்டின் இரண்டாவது நூலின் மூன்றாவது அதிகாரத்தைப் பின்பற்றி அமைக்கப்படுகின்றன. இப்பகுதி நோவா வெள்ளப் பிரளயத்தின் போது பேழை ஒன்றினைச் செய்து உயிர்களைக் காப்பாற்றிய செய்தியை விரித்துப் பேசுகின்றது.

இதனைத் தொடர்ந்து வரும் பகுதியில் ஆசிரியர் சமயச் சிந்தனையிலிருந்து சமுதாயச் சிந்தனைக்கு மாறுவதைக் காண்கின்றோம். இப்பகுதி முழுவதிலும் சாதிக் கொடுமையினை எதிர்த்து அவர் போர்க்குரல் எழுப்புகின்றார். சாதி அமைப்பு மனிதக் குலத்தின் வளர்ச்சிக்கு எவ்வாறெல்லாம் தடையாக அமைகின்றது என்பதனை அங்கதப் போக்கில் ஆசிரியர் விளக்கிச் செல்வதை அறியலாம். பரந்த சமுதாயநோக்கும் விரிந்த மனப்பான்மையும் உடைய கவிஞர் இப்பகுதி முழுமையிலும் சர்வதேச உறவை வற்புறுத்துகின்றார். சாதி வேறுபாடற்ற சமுதாயத்தை அமைக்க விரும்பும் கவிஞர் அதற்கு அடித்தளமாகக் கிறித்தவத் திருமறை தரும் செய்திகளை அமைத்துக் காண்கின்றார். கடவுள் படைத்த முதல் மனிதர்களான ஆதாம் ஏவாள் ஆகியோரின் வழித் தோன்றல்களாக உலக மக்கள் அனைவரும் அமைவதால் கடவுளின் முன்னர் அவர்கள் வேறுபாடற்றவர்களாகக் காட்சி தருகின்றனர். எனவே சமய நோக்கில் அணுகும் போது சாதி வேறுபாட்டிற்கு இடமே இல்லை என்பது சாஸ்திரியாரின் வாதம். அதோடு, எளிய புல்லணையில் பிறந்து தாழ்த்தப்பட்ட மக்களையெல்லாம் தம் தொண்டர்களாக ஏற்றுக் கொண்ட கிறிஸ்து பெருமானை நினைவூட்டி சாதியில்லாத இலட்சியச் சமுதாய

அமைப்பு அமைய வேண்டிய இன்றியமையாமையைச் சாஸ்திரியார் வற்புறுத்துகின்றார்.

ஆனந்தக்களிப்பு என்னும் தலைப்பின் கீழ் வரும் கவிதைப் பகுதிகள் ஓரளவிற்கு அறநெறிக் கவிதைகளின் சாயலைப் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. அறம் தழுவிய வாழ்க்கையை வாழுமாறு இப்பகுதிகளில் ஆசிரியர் மக்களுக்கு அறிவுரை கூறுகின்றார். அறவாழ்வின் உயர்வினைச் சிறப்பிக்கும் ஆசிரியர் கடவுளின் ஜெபமே (Lord's Prayer) மனிதனைப் பாவத்திலிருந்து மீட்டுத் தெய்வீக வாழ்வைத் தருவதற்குரிய ஒரே வழி என்று உறுதி கூறுகின்றார்.

இறுதிப் பகுதியான வெண்கல சர்ப்பம் என்ற தலைப்பின் கீழ் அமைந்த பகுதியில் துறுக்க நீக்கமெனும் ஆங்கிலக் காப்பியத்தைப் பாடிய மில்டனைப் போன்று பாம்பு தொடர்பான எபிரேய இந்தியப் புராணக்கதைகள் அனைத்தையும் வரிசைப் படுத்தித் தருகின்ற ஆசிரியர், பாம்பாட்டிச் சித்தரின் பாடல்களைப் போன்று தன் கவிதைகளை அமைத்துள்ளார். கிறிஸ்துவின் பெருமையைப் பாடிப் படமெடுத்து ஆடுமாறு பாம்பினை வேண்டுவதாக இப்பாடல்கள் அமைகின்றன.

ஆதாம், ஏவாள் ஆகிய இருவரையும் சோதனைக்குட்படுத்திய பாம்பு (ஆதியாகமம் IV : 1606), வெண்கலத்தால் மோசே உண்டுபண்ணிய பாம்பு (எண்ணாகமம் I : 6-9), பாம்பின் மீது கடவுளின் சாபம் (ஆதியாகமம் III : 14.15), மோசேயின் கையிலிருந்தது கோல் பாம்பாக மாறிய நிகழ்ச்சி (எண்ணாகமம் XXI : 6-9), நியாயாதிபதிகளின் புத்தகங்களில் தொடர்பில்லாமல் பேசும் மூடனோடு பாம்பு ஒப்பிடப்பட்டுள்ள பாங்கு (நியாயாதிபதிகள் 10:11), லூக்கா எழுதிய நற்செய்தி நூலில் கூறுப்படுகின்ற பாம்பு (லூக்கா 10-19), மார்க் எழுதின நற்செய்தி நூலில் இடம்பெறும் பாம்பு (மார்க் 16:18), தூய மத்தேயு எழுதிய நூலில் இடம்பெறும் பாம்பு (மத்தேயு 10:16) ஆகியவற்றை மையமாகக்

கொண்டு பாம்பு பற்றிய பட்டியலை வேதநாயக சாஸ்திரியார் தன் கவிதையில் அமைத்துள்ளார்.

பொதுநிலையில் பாம்பினைத் தீமையின் குறியீடாகவும் சிறப்பு நிலையில் சாத்தானின் மறுவடிவமாகவும் சாஸ்திரியார் சுட்டிச் செல்கின்றார். எல்லா நிலைகளிலும் கிறித்தவச் சமயம் பாம்பினைத் தீமையோடு இணைத்துப் பேசுகின்றது. ஆனால் பெரும்பாலான இந்துப்புராணங்கள் பாம்பினை நன்மைதரும் சக்திகளோடு தொடர்பு படுத்துகின்றன. சிவபெருமானின் தலையில் வீற்றிருப்பதாகப் படைத்துக் காட்டப்படும் பாம்பு பற்றிய புராணக் கதைகளைக் குறிப்பிட்டு அவற்றை வேதநாயக சாஸ்திரியார் எள்ளி நகையாடுகின்றார்.

ஞான அந்தாதி

இந்நூலினை 1769-ல் சாஸ்திரியார் படைத்துள்ளார். பொதுவாக அந்தாதி என்னும் இலக்கிய வகை, அது தொடுக்கப் பெறும் யாப்பு வகையைத் தழுவிப் பெயரினைப் பெறும். ஒரு செய்யுளின் இறுதி எழுத்தோ, சீரோ, அடியோ, அசையோ மற்றொரு செய்யுளின் முதல் எழுத்தாகவோ, சீராகவோ, அடியாகவோ, அசையாகவோ வருமாறு தொடுப்பதை அந்தாதித்தொடை என்று குறிப்பிடுகின்றோம். மனப்பாடம் செய்வதற்கு வாய்ப்பாக அமையும் அந்தாதித் தொடையில் தொகுக்கப்பட்ட அந்தாதி வகை இலக்கியங்களைச் சிற்றிலக்கிய வகையுள் அதிகமாகக் காண்கின்றோம். வேதநாயக சாஸ்திரியாரின் ஞான அந்தாதி கலித்துறை அந்தாதிப் பாடல்களுக்கு அமைந்த விதிமுறைகளை இறுக்கமாகப் பின்பற்றி அமைகின்றது. வெண்பாப் பாட்டியல், நவநீதப் பாட்டியல் போன்ற பாட்டியல் நூல்கள் மேற்கூறிய வகையைச் சார்ந்த அந்தாதி இலக்கியங்கள் கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பினைப் பின்பற்றி நூறு பாடல்களால் அமைய வேண்டுமெனச் சுட்டுகின்றன. ஏனைய அந்தாதி இலக்கியங்களைப் போன்று ஞான அந்தாதியும் தன்னேரில்லாத தலைவனான கடவுளின் புகழ்

பாடுவதாக அமைகின்றது. மானிடக்காதலைத் தெய்வீகக் காதலாக அமைத்துப் பாடும் நாயகன், நாயகிபாவப் பின்னணியைப் பின்பற்றி இப்படைப்பில் சாஸ்திரியார் இறைவனுக்கும் ஆன்மாவுக்கும் இடையேயுள்ள அன்பினை மனித உறவுகளுள் உயர்ந்த உறவான காதலாகக் காண்கின்றார். ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் எண்ணற்ற பாடல்களை நாயகன் நாயகி பாவத்தில் பாடித் தமிழ் இலக்கியச் சோலையை வளப் படுத்தியுள்ளனர். எனினும், சாஸ்திரியாரின் ஞான அந்தாதிக்கு மூலவற்றாக அமைவது சாலமன் பாடிய உன்னதப்பாட்டு என்னும் அரியகாதல் காவியமே எனலாம்.

இப்படைப்பில் மனித ஆன்மாவை ஞான முதல்வி என்னும் மணப்பெண்ணாக ஆசிரியர் உருவகப்படுத்திக் காட்டுகின்றார். கடவுளை ஞான மணவாளனாக உருவகம் செய்கின்றார். கீழை நாட்டுப்பக்தி இலக்கியங்களில் பெரும் பாதிப்பினைச் செலுத்தியுள்ள நாயகன் நாயகி பாவத்தில் அமையும் இலக்கியங்களைக் கிறித்தவ சமயத்திலும் நிரம்பக் காண்கின்றோம். கிறித்தவத் திருமறையின் புதிய ஏற்பாட்டுப் பகுதிகள் திருச்சபைகளை மணப்பெண்ணாகவும் கிறிஸ்துவை மணமகனாகவும் உருவகம் செய்கின்றன. பழைய ஏற்பாட்டில் இடம்பெறும் காதல் பகுதியான உன்னதப்பாட்டு என்னும் கலைமலிந்த இலக்கியப் பகுதியும் மானிடக்காதல் நிலையில் தெய்வீகக் காதலைப் பேசுவதாகத் திறனாய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். ஆண்டாள், மாணிக்க வாசகர் போன்றோரது நாயகன் நாயகி பாவ நிலையில் அமைந்த தெய்வீகப் பாடல்கள் உலக இலக்கிய வரலாற்றில் தமக்கெனத் தனி இடத்தைப்பெற்றுத் திகழ்கின்றன.

திருமறையின் சிறந்த கவிஞர்களான தாவீது, சாலோமன் ஆகியவர்களுக்கு அகத்தெழுச்சியினை நல்கி, தெய்வீகக் காதலை மழை போன்று பொழிய அவர்களுக்குத் துணை செய்த தூய ஆவியினைப் (Holy Ghost) பார்த்து ஞான அந்தாதி என்னும்

தமிழ்க்கவிதையினைப் பாடுவதற்குரிய அகத்தெழுச்சியினையும் கற்பனை ஊற்றினையும் தனக்குத் தருமாறு சாஸ்திரியார் வேண்டுவதைக் காண்கின்றோம். மேற்கூறிய கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதியைத் தொடர்ந்து வரும் கவிதைப்பகுதி தன்னுணர்ச்சிக் கவிதையாக உருவெடுக்கின்றது. இப்பகுதியில், இக்கவிதையைப் பாடிய ஆண்டு, கவிஞரின் தந்தையார் போன்றன தொடர்பான பல குறிப்புகளை ஆசிரியர் தருகின்றார். இதனைத் தொடர்ந்து கதைத் தலைவியான ஞான முதல்வியை விலையுயர்ந்த ஆடை அணிகலன்கள், வாசனைப்பொருட்கள் ஆகியவற்றோடு மணமகளாக அறிமுகப்படுத்தி வைக்கின்றார். எவ்வளவுதான் விலையேறிய அணிகலன்களைச் சுமந்து ஓவியம் போன்று அவள் காட்சி தந்த போதிலும் அவளது முகம் சோர்ந்து காணப்படுவதாக சாஸ்திரியார் தீட்டிச் செல்கின்றார். தலைவனைப்பிரிந்த பிரிவுத் துயரம் அடிமனத்தின் ஆழத்திற்குச் சென்று அவளது உள்ளத்தில் தாங்கமுடியாத துன்ப அலைகளையும் வேதனைக் குமுறல் களையும் தோற்றுவிக்கின்றது.

அவளது உள்ளச் சோர்வு, கண்ணீர்த்துளிகள், மயக்க நிலை அனைத்தும் மரபு வர்ணனைகளால் விளக்கிப் பேசப்படுகின்றன. எனினும் மேற்கூறிய மரபு வர்ணனைகளைப் படைப்பு ரீதியாகச் சிந்தித்துக் கலையாற்றலுடன் கையாளும் இடங்களில் ஆசிரியரின் தனித்தன்மை பளிச்சிடுவதைக் காண்கின்றோம். ஓசை நயத்தால் உயர்ந்து நிற்கும் இப்பகுதிகளில் அழகிய உவமைகளும் உருவகங்களும் உள்ளத்தைக் கவரும் காட்சிப்படிமங்களும் நிரம்பி வழிகின்றன. மணப்பெண்ணான ஞான முதல்வி ஞான மணவாளனுடன் இணைந்திருந்த இன்பமயமான நாட்களை நினைத்து அவற்றைப் பிரிவுத் துயரால் மாள்கின்ற தன் தற்கால நிலையோடு ஒப்பிட்டு வேதனையால் வாடித் துவள்வதைக் காண்கின்றோம். அதோடு, அங்குவரும் தன் தோழியர்கள் அனைவரிடமும் தன் காதலனைக் கண்டதுண்டா என்று தொடர்ந்து அவள் வினா எழுப்புகின்றாள்.

மேற்கூறிய வர்ணனைகளை அடுத்து வரும் பகுதிகளில் ஒரு மெய்யுணர்வு நாட்டக் கவிஞனைப் போன்று கடவுளின் வடிவம் பற்றிய ஒரு நுண்பொருள் ஓவியத்தை ஞான முதல்வி தீட்டிச் செல்வதைக் காண்கின்றோம். பக்தியுணர்வுகள் பொங்கித் ததும்பும் அருட் கவிஞரின் அடிமன உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாக இப்பகுதிகள் அமைகின்றன. திரித்துவக் கடவுளை (Trinity) ஒரே கடவுளாகக் காணும் யுனிடேரியன் (Unitarian) என்னும் பிரிவினைச் சார்ந்த பக்தனைப் போன்று தந்தை, தாய் ஆவி, மைந்தன் ஆகிய மூவரையும் சாஸ்திரியார் ஒருவராகக் காண்கின்றார்.

பிரிவுத் துயரால் வாடும் ஞான முதல்வியைப் பார்த்து அவளது தோழிப்பெண்கள் புகழ் வாய்ந்த தன்னேரில்லாத் தலைவனை எவ்வாறு இழந்து விட்டாய் என்று வினவுகின்றனர். இந்நிலையில் ஞானமுதல்வி கிறிஸ்து பெருமானின் உயர்தனிச் சிறப்புக்களையெல்லாம் விளக்கி உரைக்கின்றான். திருடர்களிடம் அன்பு காட்டிய அவரது அளப்பருங் கருணை, மக்தலேனா மரியாவிடம் அவர்காட்டிய அணைகடந்த அன்பு வெள்ளம், தோமா என்னும் தொண்டரிடம் அவர்காட்டிய பரிவு, சாவின் மீது அவர் கொண்ட வெற்றி ஆகிய அனைத்தையும் கூறி, அவரைச் சந்தித்து அவரோடு இரண்டறக் கலப்பதற்குரிய வழிவகைகளைக் கேட்கின்றான். அதோடு, சிலரைத் தூதாக அனுப்பி அவரை நேரடியாக அழைத்து வரவோ அல்லது ஆறுதல் தரும் வார்த்தைகளை அவரிடமிருந்து பெற்றுவரவோ அவள் வேண்டுவதைக் காண்கின்றோம்.

ஞான முதல்வி அனுப்பிய தூதுவர்கள் ஆறுதல் தரும் வார்த்தைகளை ஏந்தி வருகின்ற அதே வேளையில் இறைவன் திடீரென்று தோன்றி அவளை அணைத்துக்கொள்கின்றார். வீறுணர்ச்சிக் கவிதைகளில் இடம்பெறும் இளம் காதலனைப் போன்று இறைவன் அந்த மணப்பெண்ணின் அழகையெல்லாம் வர்ணிக்கத் தொடங்குகின்றார். அவளது நெற்றியை விண்மதி

யோடும், புருவங்களை வில்லோடும் ஒப்பிட்டுப் பேசும் மணமகன் தாவீது என்பவன் கட்டிய கோபுரத்தோடு அவளது கழுத்தை ஒப்பிட்டுப் பேசுகின்றார். இறுதியில் மணப்பெண் தனக்கு அடைக்கலம் தருமாறு கடவுளிடம் வேண்டுகின்றாள். தமிழ் இலக்கிய வடிவம், யாப்பு விதிகள், இசைக்கூறுகள், ஓசை நயம், மேல்நாட்டுப் பண்பாட்டில் நீராடிய கிறித்தவத் திருமறைச் செய்திகள் ஆகிய அனைத்தும் ஒன்றொடொன்று முட்டி மோதிக் கலையுணர்வுடன் இப்படைப்பில் சங்கமமாவதைக் காண்கின்றோம். மேலைநாட்டுக் கீழை நாட்டுப் பண்பாட்டுக் கலையாறுகள் முருகியல் உணர்வுடன் சங்கமமாவதைக் கலைநயத்துடன் மேற்கூறிய தமிழ்க்கவிதை காட்டி நிற்கின்றது.

ஞான நொண்டி நாடகம்

1800-ல் எழுதப்பட்ட ஞான நொண்டி நாடகம் சாஸ்திரியாரின் படைப்புக்களில் குறிப்பிடத்தகுந்த இடத்தைப் பெறுகின்றது. சிந்து என்னும் வகையைச் சார்ந்த யாப்பில் அமைக்கப் பெறும் சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்றான நொண்டி நாடகத்தின் விதிமுறைகளைப் பின்பற்றி இப்படைப்பு அமைகின்றது. கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நாட்டில் சிறிய நிலப்பரப்புக்களை ஆண்டு வந்த பாளையக்காரர்களின் ஆதரவில் இத்தகைய இலக்கிய வகைகள் தோன்றி வளர்ந்தன. இவற்றின் வடிவம், பாடுபொருள், மொழிநடை ஆகியன சில வரையறுக்கப் பட்ட நெறிகளைப் பின்பற்றி அமைவதைக் காணலாம். பிறர்பொருளைத் திருடி வாழ்க்கை நடத்துகின்ற திருடன் ஒருவனின் சோகவாழ்வை எடுத்து இயம்புவதாக இப்படைப்பு அமையும். பாளையக்காரர்களின் குதிரைகளைத் திருட அவன் முயலும்போது அவனது கால்கள் துண்டிக்கப்படுவதாக இவ்விலக்கியவகையில் சித்திரித்துக் காட்டப்படுவது மரபு. சான்றோர் ஒருவரின் அறிவுரைகளைக்கேட்டுப் பாவத்திலிருந்து அவன் மீட்புப் பெறுவதாகவும், வியக்கத்தகுந்த வகையில் இழந்த

உடல் உறுப்புகளை மீண்டும் பெறுவதாகவும் இவ்விலக்கிய வகையின் அமைப்பு அமையும்.

கிறித்தவச் சமயம் வற்புறுத்தும் மன்னிப்பு, மீட்பு, முறையீடு ஆகியன நொண்டி நாடகத்தின் பொதுவான பாடுபொருளோடு இணைந்து செல்வதைக்கண்ட வேதநாயக சாஸ்திரியார், கிறித்தவச் செய்திகளை உணர்த்துவதற்குத் தமிழ்நாட்டுப் பின்னணியில் பிறந்த மேற்கூறிய இலக்கிய வடிவத்தைத் தக்க கருவியாகக் கையாண்டுள்ளார். பழைய நிகழ்ச்சிகளைச் சமகாலப் பின்னணியோடு இணைத்துப் பயன்படுத்தியும் நொண்டி நாடகத்தில் இடம்பெறும் நொண்டியை வீழ்ந்துபோன மனுக்குலத்தின் குறியீடாகக் கையாண்டும் மேற்கூறிய இலக்கிய வகையினை ஓர் உருவகப் படைப்பாக சாஸ்திரியார் அமைத்துத் தந்துள்ளார். நொண்டி நாடகம் என்னும் இலக்கிய வகையைப் பின்பற்றி அமையும் இஸ்லாமிய இலக்கியமான சீதக்காதி நொண்டி நாடகத்தை ஓரளவு தழுவி சாஸ்திரியாரின் ஞான நொண்டி நாடகம் அமைகின்றது. இப்படைப்பின் முதற்பகுதியின் பின்னணி சமகாலப் பின்புலனாக அமைந்தபோதிலும், இப்பாடலில் இடம்பெறும் பாட்டுடைத் தலைவன் குறிப்பிட்டகால, இட எல்லைகளுக்குள் கட்டுப்பட்ட வரலாற்று மனிதனாக அமையவில்லை. முழு நிலையில் வீழ்ந்து போன மனிதக் குலத்தின் பிரதிநிதியாக இப்படைப்பில் அவன் இயங்குவதைக் காண்கின்றோம். மனுக்குலத்தின் பிரதிநிதி என்ற முறையில் போர்க்கோலத்துடன் மேடையில் தோன்றித் துன்பத்தின் வாயிலாகத் தான் பெற்ற நற்பேற்றினை எடுத்துரைத்து அவன் ஆடிப்பாடி மகிழ்வதைக் காண்கின்றோம்.

காமக்களியாட்டத்தில் மூழ்கிக் கிடந்த தன் பழைய வாழ்க்கை வரலாற்றை விளக்குவதோடு, பாட்டுடைத் தலைவனான நொண்டி தனது உறவினர்களின் பெயர்களை யெல்லாம் பட்டியலாகத் தருகின்றான். ஓரிடத்தில், தன் உடன் பிறப்பான ஆபேல் என்பவனைக் கொலைபுரிந்து, மனித சமுதாய

வரலாற்றில் முதன் முதலாக சகோதரக் கொலை என்னும் கொடிய பாவத்தைச் செய்த காயின் என்பவனின் வழித் தோன்றலாகத் தன்னைக் குறிப்பிடுகின்றான். அதோடு, சூழ்ச்சியால் தன் தந்தையை ஏமாற்றிய ஜோசப் என்பவனின் வாரிசாகவும் ஒழுக்கநெறி தவறிய வாழ்வினை மேற்கொண்ட பரத்தையர்களின் மடியில் தன் வலிமையினைப் பறிகொடுத்த சாம்சன் என்பவனின் வாரிசாகவும் தன்னை அறிமுகப்படுத்துகின்றான். தனது கொடிய இரட்டை வாழ்க்கையை அவன் மனம்திறந்து பேசுவது குறிப்பிடத்தக்கது. காமம், பேராசை என்பவற்றின் குறியீடுகளாகத் திகழும் விழியழகி, உடலழகி, பொன்னழகி என்ற மூன்று பெண்களை மனைவியாகப் பெற்றதாகவும் அவன் குறிப்பிடுகின்றான். அறநெறியைப் போதித்த அருட் தொண்டரை அவனும் அவனது மூன்று மனைவியரும் இணைந்து எள்ளி நகையாடினர்.

மேடையில் ஆடிக் கொண்டு தன் கதையைக் கூறுகின்ற நொண்டி திடீரென்று முன்விளக்க உத்தியின் மூலம் (Flash back) தன் கடந்த கால வரலாற்றைப் பேசத் தொடங்குகின்றான். கடவுள் படைத்த முதல் மனிதனான ஆதாம் என்பவனோடு தன்னைத் தொடர்பு படுத்திக் கொண்டு கிறித்தவத் திருமறையில் இடம்பெறும் படைப்பு, மனித வீழ்ச்சி, ஆகியனபற்றிய செய்திகளையெல்லாம் விரிவாக அவன் பேசிச் செல்கின்றான். ஆதாமின் பாவத்திற்காகத் தன்னைத் தியாகம் செய்து மனுக்குலத்திற்கு மீட்புத் தர கடவுளின் திருக்குமரன் வாக்குறுதி கொடுத்த நிகழ்ச்சியினைக் கேட்ட நொண்டி ஆனந்தத்தில் துள்ளிக் குதித்துக் கூத்தாடுகின்றான். இந்நிலையில் இறைவனின் தெய்வீக இரக்கத்தை அவனது தெய்வீக நீதி வெற்றி கொள்கிறது. நொண்டியான ஆதாமின் கால்களும் கைகளும் துணிக்கப்பெற்று ஏதேன் தோட்டத்திலிருந்து அவன் தூரத்தியடிக்கப்படுகின்றான். சீனாய் என்னும் மலையை அடைந்ததும் அவனுக்கு மரத்தாலாகிய கால் ஒன்று பொருத்தப்படுகின்றது. இம்மரக்காலைக் கிறித்தவத் திருமறையின் பழைய ஏற்பாட்டில் இடம் பெறும் தீர்க்க தரிசிகளின்

தீர்க்கத்தரிசன உரைகளின் குறியீடாக சாஸ்திரியார் கையாண்டுள்ளார். வேதனையால் பாட்டுடைத் தலைவனான நொண்டி வருந்தும் போது மனுக்குலம் நீண்டகாலமாக எதிர்பார்த்த கடவுளின் திருமைந்தனான கிறிஸ்து பெருமான் தோன்றுகின்றார். பாவத்தில் சிக்கி வருந்திய நொண்டி தன் பாவங்களுக்காக வருந்தி முறையிட்டதும் அவன் இறைவனின் மீட்பைப் பெறுகின்றான். அதோடு இழந்து போன கால்களையும் திரும்பப் பெறுகின்றான்.

இப்படைப்பின் முதற்பகுதி முழு நிலையில் சமகாலப் பின்புலன்களைப் பெற்றுக் காட்சியளிக்கின்றது. இதற்கு மாறுபட்ட நிலையில் இதன் இரண்டாவது பகுதி அமைகின்றது. உலகத்தின் படைப்பு, காயின், ஜேகப், சாம்சன் ஆகியோரின் பாவச் செயல்கள் சீனாய் மலை பற்றிய குறிப்பு, கிறிஸ்துவின் வருகை பற்றிய செய்தி ஆகிய அனைத்தும் கடந்த காலத்திற்கு நம்மை இட்டுச் செல்வதோடு இப்படைப்பின் பாடுபொருள் கால இட எல்லையைக் கடந்து பரந்து விரிந்து காட்சி தரும் தன்மையது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. கட்டுக்கோப்பு, ஒருமைப்பாட்டுணர்வு ஆகியவற்றில் இப்படைப்பு நலிந்து காட்சி தந்தபோதிலும், கிழக்கில் தோன்றிய இலக்கிய வடிவத்தையும் மேற்கில் தோன்றிய சமயப் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் இணைக்கும் புதுவகைக் கலைப்படைப்பாக நமக்குக் காட்சி தருகின்றது.

ஆரணாதிந்தம்

திருச்சபைகளில் இசையோடு பாடுவதற்கென்று எழுதப்பட்ட தமிழ்க் கிறித்தவக் கவிதைகள் பலவற்றை ஆரணாதிந்தம் என்ற பெயரில் அமைத்து 1821-ஆம் ஆண்டில் அவற்றிற்கு வேதநாயக சாஸ்திரியார் நூல் வடிவம் தந்துள்ளார். இவ்வுருவகப்படைப்பு, மணவாளனாக உருவகப்படுத்தப்படும் கிறிஸ்து பெருமானுக்கும் மனித ஆன்மாக்களின் குறியீடாகத் திகழும் சீயோனுக்குமிடையில் நிலவும் காதலைப் புகழ்ந்து பாடும் கலைப்படைப்பாக அமைகின்றது. தொடக்கப் பகுதியில் காதலர்களைப் புகழ்ந்து பாடும் கவிஞர் மேல் உலகத்தில்

நடைபெறும் ஆலோசனை மண்டபக் காட்சியொன்றினைச் சித்திரமாகச் சொற்களால் தீட்டிச் செல்கின்றார்.

ஆலோசனை மண்டபத்தில் அரியணையில் வீற்றிருக்கும் திருத்தந்தை, ஆதாம், ஏவாள் போன்றோர்களின் படைப்பைப் பற்றியும் அவர்களின் பாவச் செயல்களைப் பற்றியும் கவிஞர் விரிவாகப் பேசுகின்றார். அதோடு, கடவுளின் விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட மறுத்த இம்மனுக்குல முதல்வர்களுக்குத் தகுந்த தண்டனையாகச் சாவு அமையுமென்றும் அவர்களின் தண்டனையை இன்னொருவர் ஏற்றுக்கொண்டு துன்புறுவது வரை அவர்களுக்கு மீட்பு இல்லை என்றும் தெளிவுபடுத்துகின்றார். இந்நிலையில் திருக்குமரனான கிறிஸ்து பெருமான் மனுக்குலத்தின் மீட்புக்காகத் தன்னைத் தியாகம் செய்ய முன்வருகின்றார். இதைக் கேட்ட திருத்தந்தை மகிழ்ச்சியடைந்து விண்ணுலகம், மண்ணுலகம் ஆகிய அனைத்திலும் நிறைந்து நிற்கும் மெசையாவின் புகழை விரித்துப் பேசுகின்றார்.

மேற்கூறிய ஆலோசனை மண்டபக் காட்சியினைத் தமிழ்க் கவிதையாக அமைக்கும் வேதநாயக சாஸ்திரியாரிடம் மில்டன் எழுதிய துறக்க நீக்கம் என்ற காப்பியத்தின் மூன்றாவது புத்தகமும் கிறித்தவத் திருமறையும் பெரும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. ஆலோசனை மண்டபக் காட்சியைத் தொடர்ந்து வரும் பகுதிகளில் தீய சக்திகளை அழித்தொழிப்பதாக வஞ்சினம் கூறும் ஒரு போர்வீரனாகக் கிறிஸ்துவைச் சந்திக்கின்றோம். சாத்தானின் கொடுமையைச் சிதைத்து அவனை நரகத்திற்குத் தள்ளுவதாக இப்பகுதியில் கிறிஸ்து பெருமான் உறுதிமொழி எடுக்கின்றார்.

இதைத் தொடர்ந்து வரும் பகுதியில் புல்லணையில் படுத்துறங்கும் குழந்தையாக அவர் காட்டப்படுகின்றார். ஆழ்ந்த ஆர்வத்துடன் அமைந்துள்ள முற்பகுதியின் நாடகப் போக்கும் உணர்ச்சி வேகமும் இதைத் தொடர்ந்து வரும் பகுதிகளில் சற்றுத்

தளர்ச்சியடைவதைக் காண்கின்றோம். இப்பகுதியில் சீயோனின் மீது இறைவன் கொண்ட தூய்மையான, உணர்வு கலந்த, இளமையான, உணர்ச்சி வேகமிக்க காதல் விரிவாகப் பேசப் படுகின்றது. காதல் என்னும் பாடுபொருள் கிறித்தவத் திருமறையின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் கட்புலனாகாத இயக்கு சக்தியாக ஊடுருவி நிற்பதைக் காண்கின்றோம். இறைவன் படைத்த ஏதேன் தோட்டத்தில் தொடங்கித் திருமறையின் இறுதிப்பகுதியான வெளிப்படுத்தின நூல் (Revelation) வரைத் தொடர்ந்து இடையறாது பாயும் ஒளிப் பிரவாகமாகக் காட்சி தரும் காதலை, சாலமன் பாடிய உன்னதப் பாட்டில் அமையும் உணர்ச்சி மிகுந்த காட்சிப் படிமங்களோடு இணைத்து இப்பகுதியில் சாஸ்திரியார் பாடிச் செல்கின்றார். கிறித்தவத்தைப் பொறுத்தவரையில் கடவுள் காதலுக்கும் மனிதக் காதலுக்குமிடையே பெரிய வேறுபாடு கிடையாது. எனவேதான் திருமணம் என்பது தெய்வீகக் காதலின் குறியீடாகப் பழைய ஏற்பாட்டிலும் புதிய ஏற்பாட்டிலும் தொடர்ந்து இடம்பெறுகின்றது. இதனை மனதில் கொண்டுதான் திருமறையின் சிறந்த தீர்க்கதரிசியான இசையா என்பவர், ஓர் இளைஞன் ஒரு கன்னியை மணப்பது போன்று இறைவனே உன்னுடைய குழந்தைகள் உன்னை மனம் புரிகின்றன என்றும் மணமகன் மணப் பெண்ணோடு இன்பம் காண்பது போன்று கடவுள் மனிதர்களாகிய உங்களிடத்தில் இன்பம் காண்கின்றார் என்றும் கூறிச் செல்கின்றார் (இசையா 62 : 5).

மேற்கூறிய நாயகன் நாயகி பாவ அமைப்பில் இடம் பெறும் கிறித்தவத் திருமறைச் செய்திகளில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்த வேதநாயக சாஸ்திரியார் தெய்வீகக் காதலை மனிதக் காதலாக மாற்றிக் கலைப்படைப்பாகத் தருகின்றார். இந்நிலையில் காதல் கவிஞனான ஜான் கீட்ஸ் என்பவனைப் போன்று, வேதநாயகரின் கதைத் தலைவனான கிறிஸ்து பெருமான் தன் காதலியைப் பார்த்து “உனக்காக நான் உயிர் விடவும் தயார், காதல்தான் என் கோட்பாடு; காதலின் தெய்வம் நீ” என்று பேசுமளவிற்கு வந்து விடுகின்றார். இந்நிலையில் சியோன் என்னும்

மணப்பெண் தன்னுடைய பெருமையைப் பறைசாற்றும் பகுதி அமைகின்றது. சாலமன் என்னும் அரசனின் வழித் தோன்றலான தான் கலிலேயா நாட்டிலுள்ள சாதாரண மனிதனொருவனை மணக்கமாட்டேன் என்று சீயோன் கூற மனச்சோர்வுற்ற காதலன் அவள் மீது சினம் கொள்கின்றான். இந்நிலையில் அழகிய தமிழ்க் கவிதையில், திருமறையின் இசைக்கியல் என்னும் புத்தகத்தில் வருகின்ற எருசலேம் நகரத்தின் இழிவு பற்றிய பகுதிகளை ஆசிரியர் அமைத்துச் செல்கின்றார்.

சியோனைப் பழித்துப் பேசும் கதைத் தலைவனான கிறிஸ்து பெருமான் ஹிட்டைட் (Hittite) வம்சத்தைச் சார்ந்த அவளது தாயும் அமோரைட் (Amorite) குலத்தைச் சார்ந்த அவளது தந்தையும் அவள் பிறந்தபொழுது அனாதையாக வயல் வெளியில் வீசி எறிந்த நிகழ்ச்சியினையும் தனது ஆடையால் அவளது அலங்கோல நிலையை மூடி மறைத்ததையும் குறிப்பிடுகின்றார். இந்நிலையில் பருவப் பெண்ணாகக் காட்சிதரும் சியோனின் அங்க வர்ணனைகளைச் சிறப்பிக்கும் கதைத் தலைவன் அவளை ஒபீர் என்னும் பகுதியிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட தங்கத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பேசுகின்றார்.

மேற்கூறிய பகுதியைத் தொடர்ந்து வரும் கவிதைப் பகுதிகளில் காதலனைப் பிரிந்து பிரிவுத் துயரத்தால் வருந்தும் சியோனின் மனச்சிதைவு காட்டப்படுகின்றது. கதவின் சாவித்துளை வழியாகக் கதைத் தலைவன் தன் விரல்களை நீட்டியதைக் கண்ட சியோன் திடீரென்று கதவைத் திறக்க முயல்கின்றாள். அப்பொழுது பாட்டுடைத் தலைவன் அவ்விடத்தை விட்டு மறைந்து விடுகின்றாள். இது அவளது பிரிவுத் துன்பத்தை மேலும் அதிகப்படுத்துகின்றது. சோர்வு கொண்ட உள்ளத்தோடு அவனைத் தேடிப்புறப்பட அவள் துணிகின்றாள். என்றாவது ஒருநாள் அவனோடு இணைந்து இரண்டறக்கலக்க வேண்டுமென்று துடிக்கின்றாள். இறுதியில் தாவீதின் மைந்தனான கதைத்தலைவனை எருசலேம் நகரத்தில் சந்தித்து அவனோடு

இரண்டறக் கலக்கின்றாள். இப்படைப்பின் இறுதிப்பகுதி கதையின் பாடுபொருளிலிருந்து சற்று விலகிச் செல்வது போன்று காட்சியளித்த போதிலும் கருத்து நிலையில் ஓரளவிற்கு இணைபிரியாது ஒன்றியிருக்கின்றது என்று கூறலாம். திருமணத்திற்குச் சென்ற கன்னியர்கள் பற்றிக் கிறிஸ்து பெருமான் கூறியதாகத் திருமறையின் மத்தேயு என்பவர் எழுதிய நற்செய்திப் புத்தகத்தில் (Mathew 25 : 1-3) கூறப்படும் நிகழ்ச்சி, கவிதை வடிவில் இங்குத் தரப்படுகின்றது. இக்கதை பழைய திருச்சபையினரால் பெரிதும் போற்றப்பட்டதோடு பழமையான சமய நாடகங்களில் முக்கியக் கதைப் பொருளாக அமைந்துள்ளது. இக்கதையில் கூறப்படுகின்ற பத்துக் கன்னியர்களும் மணமகனை வரவேற்கின்றனர். ஆனால் அவர்களுள் அறிவுள்ளவர்கள் மட்டுமே, ஏற்படப் போகின்ற காலதாமதத்தையும் சிக்கல்களையும் உணர்ந்தவர்களாக விளக்குகளில் போதுமான எண்ணெயினை நிரப்பித் தூங்காது மணமகனின் வரவுக்காகக் காத்திருக்கின்றனர். அறிவற்ற கன்னியர்கள் முன்னேற்பாடுகள் எதையும் செய்யாமல் அயர்ந்து தூங்கி விடுகின்றனர். அவர்கள் விழித்தெழுந்து காலம் தாழ்த்தி வரும்போது கதவுகள் அடைக்கப்பட்டு விடுகின்றன. திருமறையின் திறனாய்வாளர்கள், கிறிஸ்துவின் மீது மக்கள் கொள்ளும் நம்பிக்கையைக் குறியீடாக இங்கு சுட்டப்படும் எண்ணெய் எடுத்தியம்புவதாகப் பேசுகின்றனர். இத்தகைய நம்பிக்கை ஜெபத்தினாலும் கீழ்ப்படிதலுள்ள வாழ்க்கையினாலும் மேலும் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. நம்பிக்கை நிரம்பிய இத்தகைய வாழ்க்கை எண்ணெயில் நிரப்பப்பட்ட விளக்காக ஒளிவிடுகின்றது. எண்ணெயற்ற விளக்கு அறநெறி சாராத வழிபாட்டையும் நற்பண்புகளில்லாத ஒழுக்கத்தையும் தியாக உள்ளம் இல்லாத ஆர்வத்தையும் குறியீட்டு நிலையில் காட்டி நிற்கும்.

மேற்கூறிய சிந்தனைகள் அனைத்தும் இணைத்துப் பாடப்பட்டுள்ள ஆரணாதிந்தம் என்ற சாஸ்திரியாரின் தமிழ்க்

கவிதை ஒப்புயர்வற்ற அரிய படைப்பாகத் திகழ்கின்றது. காதலைப் பாடும் இக்கவிதை முழுவதிலும் இனம் புரியாத சோக உணர்வு ஒன்று தொடர்ந்து இழையோடி நிற்பதைக் காண்கின்றோம். உணர்ச்சியின் வேகத்தில், ஆர்வத்தின் உச்ச நிலையில் நிற்கும் இப்படைப்பின் காதலர்கள் ஒருவரை ஒருவர் தழுவ விரும்பும் போது அமைதியற்றவர்களாக, குழப்பம் நிறைந்தவர்களாக, வேதனை மிக்கவர்களாக உணர்ச்சி மேலீட்டால் துடித்து நிற்பதைக் காண்கின்றோம். அளவு கடந்த எதிர்பார்ப்பும், நிறைவேறாத காதலால் ஏற்படும் இனம் புரியாத சோகவுணர்வும், நம்பிக்கையின்மையும் இக்காதலர்களை ஆட்டிப் படைக்கின்றன. மொத்த நிலையில் சோக ரசத்தின் உச்ச நிலைக்குச் செல்வதாக இவர்களது காதல் அமைகின்றது. ஒருவரை ஒருவர் நினைக்கு மிடத்திலும் சந்திக்குமிடத்திலும் பிரிந்திருக்கும் நிலையிலும் இத்தகைய சோகவுணர்வு உள்ளத்தை வெட்டிப் பிளப்பது போன்ற வேகத்துடன் பீறிட்டுக் கிளம்புகின்றது. சோகம் நிறைந்த இவர்களது காதல் சோகம் நிறைந்த கிறிஸ்து பெருமானின் அன்பை ஓரளவு நினைவூட்டுவதாகக் காட்சி தருகின்றது. திருமறை சித்திரிக்கும் கிறிஸ்து பெருமானின் அன்பு மொத்த நிலையில் துன்ப உணர்வு கலந்த அன்பாக (Suffering Love) வெளிப்படுகின்றது. அவ்வன்பு நிறைவேறாத அன்பாகவும் காட்சி தருகின்றது. அதோடு, அது ஒருதலை அன்பாகவும் அமைகின்றது. மனுக்குலத்தின் மீது இறைவன் அன்பு காட்டுகின்றார். ஆனால் மனிதனோ அக்கடவுளின் அன்பை எதிர்த்துப் பாவம் செய்கின்றான். இறைவனின் அன்பிலிருந்து விடுபட்டு எங்கோ செல்கின்றான். இறைவன் அன்பால் தழுவ முயல, மனிதன் தப்பி ஓட, அதனால் வேதனை தேங்கிய உள்ளத்தோடு இறைவன் தன் முயற்சியில் தொடர்ந்து ஈடுபடுவதாகக் கிறிஸ்து பெருமானைக் கிறித்தவம் அறிமுகப்படுத்துகின்றது. இந்நிலையில் சாஸ்திரியாரின் படைப்புக்களில் இடம்பெறும் காதலர்களின் காதலும் கிறிஸ்துவின் அன்பை நினைவுபடுத்துவதாக அமைவது குறிப்பிடத்தக்கது.

பெத்தலகேம் குறவஞ்சி

கி. பி. 1800-ல் எழுதப்பட்ட பெத்தலகேம் குறவஞ்சி என்னும் படைப்பில் மேல்நாட்டுத் தத்துவங்களையும் இலக்கிய உணர்வுகளையும் இந்திய நாட்டு இலக்கிய வடிவத்தோடும் சமய இலக்கிய உணர்வுகளோடும் சாஸ்திரியார் ஐக்கியப்படுத்த முயன்று ஓரளவு வெற்றியும் பெற்றுள்ளார் எனலாம். இப்படைப்பு ஓரளவிற்குக் குற்றாலக்குறவஞ்சி என்னும் சிற்றிலக்கியப் படைப்பை அடியொட்டி அமைந்துள்ளது. நாடகக் கூறுகளும் நாட்டுப்புற இலக்கியத்தின் தன்மைகளும் கலை நுட்பத்துடன் இணையும் வண்ணம் இப்படைப்பினைச் சாஸ்திரியார் கட்டி எழுப்பியுள்ளார். திருவிழாக்களின்போது திருச்சபைகளில் பாடி நடிப்பதற்காக இப்படைப்பு எழுதப்பட்டுள்ளது. குற்றாலக் குறவஞ்சியைப் போன்ற வடிவ அமைப்பில் காட்சி தந்தபோதிலும், முழு நிலையில் நோக்கும்போது எண்ணற்ற புதுமைக் கூறுகள் பலவற்றை ஏந்திய புதுவகையான இலக்கிய வகையாக இது அமைகின்றது எனலாம். கிறித்தவ இறையியல் கோட்பாடுகளில் சாஸ்திரியார் பெற்றிருந்த ஆழ்ந்த புலமைக்கு இப்படைப்பு சான்று பகர்கின்றது. குறவஞ்சிப் படைப்பில் இடம்பெறும் நிகழ்ச்சிகளுக்கும் பாத்திரங்களுக்கும், கிறித்தவத் திருமறையில் இடம்பெறும் நிகழ்ச்சிகளுக்கும் பாத்திரங்களுக்குமிடையில் அருமையான தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கலை நிலையில் பெரும் வெற்றியைச் சாஸ்திரியார் இப்படைப்பில் எய்தியுள்ளார். இத்தகைய சிறப்பே தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கிய வரிசையில் பெத்தலகேம் குறவஞ்சிக்குச் சிறந்த இடத்தினைத் தேடித் தந்துள்ளது எனலாம்.

முழுநிலையில் இதனை ஓர் உருவகப் படைப்பாகவே சாஸ்திரியார் அமைத்துள்ளார். இதனை இப்படைப்பின் முன்னுரைப் பகுதியில் அவரே விளக்கியுள்ளார். எனினும் உள்ளுறைப் படைப்பாக இதை அமைப்பதில் அவர் முழு வெற்றியினைப் பெற்றுள்ளார் என்று கூற முடியவில்லை. ஏனெனில் மேலோட்டமாக அமைகின்ற பொருளும் உள்ளுறையாக அமைகின்ற பொருளும்

சில இடங்களில் ஒன்றாகவே அமைந்துவிடுகின்றன. இக் குறவஞ்சிப் படைப்பில் இடம்பெறும் கட்டியங்காரனைத் திருமுழுக்கு யோவானோடும் (John, the Baptist), தேவமோகினியைத் திருச்சபை அல்லது சியோனது பெண்மக்களோடும், சிங்கியைத் திருமறையில் இடம்பெறும் தீர்க்கத்தரிசிகளோடும், சிங்கன் என்னும் குறவனைத் திருச்சபையின் பாதிரியாரோடும், விண்மதியை உலக ரீதியான செயல்களோடும், தென்றலை ஆன்மீக வளர்ச்சியைச் சிதைக்கும் உலக ரீதியான துன்பங்களோடும், பறவைகளை மனித ஆன்மாக்களோடும், குறவனின் வலை, கண்ணி போன்றவற்றைத் திருமறையின் வசனங்களோடும், காமக் கடவுளான மன்மதனைப் பழைய ஆதாமோடும் ஆசிரியர் தொடர்பு படுத்திக் கூறுகின்றார்.

எழுபத்திரண்டு பகுதிகளைக் கொண்ட இப்படைப்பில் அகவல், கலித்துறை, சிந்து போன்ற பலவகை யாப்பு வகைகளை சாஸ்திரியார் பயன்படுத்தியுள்ளார். தெய்வீகக் காதல் நிறைந்த வாழ்வை அடையத் துடிக்கும் ஆன்மாவின் ஏக்கம், நல்வழியில் மக்களை நெறிப்படுத்துவதில் ஆன்மீக வழிகாட்டிகளான திருச்சபைப் பாதிரிமார்களின் பங்கு என்பன போன்ற பல்வேறு பொருட்களை இப்படைப்பு எடுத்தியம்புகின்றது. கதைப் பின்புலனைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு பகுதி எபிரெய நாட்டுப் பின்புலனையும் மறுபகுதி தென்னிந்தியப் பின்புலனையும் பெற்றுத் திகழ்கின்றது. பாடுபொருள், கிளைக்கதைகள் ஆகிய அனைத்தும் கிறித்தவத் திருமறையை அடித்தளமாகக் கொண்டு அமைகின்றன.

இந்நூலின் பாயிரப் பகுதி, ஆசிரியரின் வாழ்க்கை வரலாறு, நூல் எழுந்தகாலம், அவரது சமகால மக்களின் இரசனைப்போக்கு, அவரது சமுதாயப் பின்புலன்கள் அவர்மீது ஏற்படுத்திய பாதிப்பு போன்றன பற்றிய பல செய்திகளைத் தருகின்றது. திருமுழுக்கு யோவான், உலாவரும் கிறிஸ்து பெருமானின் முன்னர் அறநெறி போதித்துச் செல்வது, சியோனின் பெண்கள் கிறிஸ்துவைப்

புகழ்ந்து பாராட்டுவது, திருமறையில் இடம்பெறும் பல மனிதர்கள் உலாவரும் இறைவனைத் தொடர்ந்து வருவது, கிறிஸ்துவின் மீது தேவ மோகினி என்பவள் கொள்ளும் காதல் ஆகிய அனைத்தும் மரபு நிலையில் ஏனைய குறவஞ்சி இலக்கியங்களில் இருப்பது போன்றே வர்ணனை செய்யப்படுகின்றன. தேவமோகினி என்பவளின் புறத் தோற்றத்தினையும் அழகினையும் வர்ணனை செய்யும் இடங்களில் சாலோமன் பாடிய உன்னதப்பாட்டில் அமைந்துள்ள காட்சிப் படிமங்களுள் பலவற்றை ஆசிரியர் அப்படியே எடுத்துக் கையாள்வதைக் காணலாம்.

குறி சொல்லும் குறத்தி, மலையிலிருந்து தோன்றி, திருமறையில் குறிப்பிடப்படும் மலைகள் பலவற்றை இயற்கை வனப்பு விளங்கும் வண்ணம் பாடிக்கொண்டு வரும் காட்சி, யோர்தான் நதி பற்றிய சொல்லோவியம், கலிலேயா நாடு, நாசரேத் நகரம், பெத்தலகேம் என்னும் ஊர் ஆகியவற்றின் வர்ணனைகள் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த அழகிய தனிக்கவிதைகளாக அமைவதைக் காண்கிறோம். இயற்கை இறைவனின் அளப்பரிய சிறப்புக்களையெல்லாம் வெளிப்படுத்துவதாகக் கூறும் திருமறைப் பகுதிகளின் பின்னணியோடு மேற்கூறிய இயற்கை வர்ணனைப் பகுதிகளைப் படிக்கும்போது, இயற்கை அழகை அள்ளிப் பருகும் கலையுணர்விற்கு ஒருவித சமயப் பின்னணியினைக் கூட அமைத்துத் தரும் கிறித்தவ நெறியின் போக்குப் புலப்படுகின்றது. இத்தகைய இயற்கைக் காட்சிகள் மண்ணிலும் விண்ணிலும் இறைவன் காட்டும் விந்தைச் செயல்களை வியந்து பாராட்ட நம்மைத் தூண்டுகின்றன.

இப்படைப்பில் இடம்பெறும் குறவனை மையமாகக் கொண்ட கிளைக்கதை மூலக் கதைக்கு இணையாக அமைகின்றது. இக்கதையில் குறி சொல்லும் குறத்தியின் கணவனான சிங்கன் என்னும் குறவன் அவனது நண்பனோடு தோன்றி வேட்டையாடுவதில் தனக்குள்ள திறமையை விரிவாகப் பேசுகின்றான்.

இப்பகுதியில் பல்வேறு பறவைகள், நாடுகள் ஆகியன பற்றிய பட்டியல் ஒன்றினை ஆசிரியர் அமைத்துச் செல்கின்றார்.

இப்படைப்பின் இறுதிப் பகுதியில் நீண்டகாலம் பிரிந்திருந்த சிங்களும் சிங்கியும் இணைந்து நகைச்சுவையோடு கலந்த உரையாடல்களைப் பரிமாறிக் கொள்கின்றனர். சிறிய ஊடலுக்குப் பின்னர் இருவரும் இணைந்து இறைவனுக்கு வழிபாடு செலுத்துகின்றனர். உலகத்தைத் தோற்றுவித்து, மனிதர்களை அன்பினால் இணையச் செய்து, எல்லாப் பொருட்களிலும் தெய்வீகத் தன்மையை நிலைநிறுத்திய இறைவனது உயர்தனிப் பெருமைகளை மனிதர்களான குறவனும் குறத்தியும் உள்ளம் கலந்து உணர்வு கலந்து பாடுகின்றனர்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு நிலை மாறுபட்ட காலக்கட்டத்தில் (Transitional period) வாழ்ந்தவர் வேதநாயக சாஸ்திரியார். நிலப் பிரபுத்துவ அமைப்பும், அது தோற்றுவித்த இலக்கிய ரசனைகளும், கோட்பாடுகளும், இலக்கிய வடிவங்களும் இவர் காலத்தில் மெல்ல மெல்லக் கட்டவிழத் தொடங்கின. தொழில் நுட்ப நாகரிகமும், புதிதாகத் தோன்றிய முதலாளித்துவ அமைப்பும், மேல் நாட்டுக் கல்வி முறையின் பாதிப்பும், தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் கலை, கலாச்சாரக் கருவூலங்களில் பெரும் பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தின. சாஸ்திரியார் இவ்விருவகைக் காலங்களின் இயல்புகளை ஒருங்கே பிரதிபலித்து நிற்பதைக் காண்கின்றோம். ஓரளவிற்கு நிலப் பிரபுத்துவ இலக்கிய மரபான புதுச் செந்நெறிமரபுகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு அவர் கவிதை பாடிய போதிலும் புதுச்செந்நெறி இலக்கிய வடிவங்களும் கோட்பாடுகளும் அவரிடத்தில் நெகிழ்ச்சி பெற்று மெல்ல மெல்ல மறைவதைக் காணலாம். இந் நிலையில் பாரதியைத் தலைமைப் கவிஞனாகக் கொண்டு தமிழ்நாட்டில் ஆற்றலுடன் பிறப்பெடுத்த வீறுணர்ச்சிக் கவிதைகளுக்கு சாஸ்திரியார் பல நிலைகளில் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சாஸ்திரியாருக்குப்பின்னர்த் தமிழ்க்கிறித்தவ இலக்கியம்

வெளிநாட்டில் தோன்றிய கிறித்தவ சமயச் சிந்தனைகளை மனமுவந்து கவிதையின் பாடு பொருளாக ஏற்றுக்கொண்ட தமிழ்க் கிறித்தவக் கவிஞர்கள் இலக்கிய வடிவத்தைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ் இலக்கிய மரபு வடிவங்களை இயன்ற அளவிற்குப் பின்பற்ற முயல்வதைக் காண்கின்றோம். இது மேல்நாட்டுச் சமயச் சிந்தனைகளை வரவேற்றபோதிலும் வெளிநாட்டுச் சிந்தனைகளின் பாதிப்புகளுக்கு முழுநிலையில் தங்களை அடிமைப்படுத்த அவர்கள் விரும்பவில்லை என்பதை மறைமுகமாகக் காட்டி நிற்கின்றது.

வெளிநாட்டுக் கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டபோதிலும் தம் சொந்தநாட்டில் தோன்றிய இலக்கிய மரபுகளின் தனித் தன்மையினை அவர்கள் பாதுகாப்பதில் அதிக ஆர்வம் எடுத்துள்ளதைக் காண முடிகின்றது. எனவே முழு நிலையில் தம்மை மேல்நாட்டுச் சிந்தனைகளுக்கு அடிமையாக்க முயலாமல் கிழக்கையும் மேற்கையும் இணைத்து இவ்விரு நாடுகளிலும் தோன்றிய கலையுணர்வுகளைச் சங்கமிக்கச் செய்து புதுமைகளைப் படைக்க அவர்கள் முயல்வதைக் காண்கின்றோம். கிறித்தவக் கோட்பாடுகளையும், திருமறைச் செய்திகளையும் அயன்மை உணர்வு தோன்றாமல், தமிழ்நாட்டுப் பின்னணிகளுக்கேற்பத் தமிழ்ப்படுத்த முயலும் முயற்சிக்கு அவர்களது மேற்கூறிய மனப்போக்குத் தெளிவான சான்றாக அமைகின்றது. இப் போக்கினைத் தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கியம் படைக்க முயன்ற தமிழ்நாட்டுக் கவிஞர்கள் அனைவரிடமும் காண முடிகின்றது.

வேதநாயக சாஸ்திரியாருக்கு அடுத்த நிலையில் மேலை நாட்டுச் சிந்தனைகளின் பாதிப்பைப் பெற்றுத் தமிழ்க் கவிதைகள் பல படைத்த கிறித்தவத் தமிழ் கவிஞர்கள் வரிசையில் மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை (1826-1889) சிறப்பிடத்தைப் பெறுகின்றார். மேலைநாட்டு இலக்கியங்களின் பாதிப்பாலும் பழைய செந்நெறி இலக்கியங்களுக்குப் புத்துயிர் தரும் புதுப்போக்காலும் முகிழ்த்து

எழுந்த பிற்காலத் தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் முன்னோடிக் கவிஞனாக வேதநாயகம்பிள்ளை அமைகின்றார். மேல்நாடுகளில் மிகச் சிறந்த செல்வாக்கைப் பெற்ற இலக்கிய வகையான நாவல் இலக்கியத்தைத் தமிழில் அறிமுகம் செய்து வைத்துத் தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்கு அடிகோலியவர் வேதநாயகம் பிள்ளை எனலாம்.

தமிழ் நாவலின் வடிவத்தில் ஏற்பட்ட வரலாற்று நிலை வளர்ச்சியை ஆராயும் எந்த அறிஞனும் அவ் விலக்கிய வகைக்கு வேதநாயகர் அளித்துள்ள கொடையினைக் குறிப்பிடாமல் செல்ல முடியாது. அவரது நாவல்களான பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், சுகுண சுந்தரி ஆகியன தமிழ் இலக்கிய உலகில் திருப்பு மையமாகவும் குறிப்பிடத் தகுந்த சாதனைகளாகவும் அமைந்தன. இலட்சிய மாந்தர்களைப் படைப்பதில் ஆர்வம் கொண்டுள்ள வேதநாயகர் தன் கதை இலட்சியப் போக்கில் அமைந்துள்ளதாகப் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் என்ற படைப்பின் முன்னுரையில் குறிப்பிடுகின்றார். வாசகர்களுக்கு அறிவு புகட்டுவது, மகிழ்வுட்டுவது என்று இரு நிலைகளை மனதில் கொண்டு தன் பாத்திரங்களையும் அவர்களின் செயல்களையும் வேதநாயகர் அமைத்துள்ளார். ஒழுக்க நெறியை வற்புறுத்துவதில் ஆங்கில இலக்கிய மேதையான டாக்டர் சாமியல் ஜான்சன் என்பவரின் பயன்முதற் கோட்பாட்டை (Pragmatic Theory) த்தான் பின்பற்றுவதாக வேதநாயகர் குறிப்பிடுகின்றார். ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களுக்குத் தான் எழுதிய முன்னுரையில் (Preface to Shakespeare) ஒவ்வொரு இலக்கியப் படைப்பும் வாசகனை மகிழ்வுட்டி நெறிப்படுத்த வேண்டுமென்று ஜான்சன் கூறிச்செல்வதை வேதநாயகர் மனமாரப் பாராட்டுகின்றார். தன் படைப்பின் கதைத் தலைவர்களை உயர்தர வர்க்கத்து மக்களிடமிருந்து வேதநாயகம் பிள்ளை உருவாக்குவதைக் காண்கின்றோம். தன் கவிதைகளில் வெளிப்படுத்திய அறக்கோட் பாடுகளின் உயர்தனி வடிவங்களாகத் தன் நாவலின் பாத்திரங்கள் அமைவதாக அவர் சுட்டிச் செல்கின்றார். விக்டோரியா

மகாராணியின் காலத்தில் சிறப்புற்றுத் திகழ்ந்த ஆங்கில எழுத்தாளர்களின் உரைநடையினைத் தமது தமிழ் உரைநடைக்குரிய இலட்சிய வழிகாட்டியாக வேதநாயகம்பிள்ளை ஏற்றுக் கொண்டார் என்று தெரிகின்றது.

பொதுவாகத் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வாளர்கள் வேதநாயகரைத் தமிழில் தோன்றிய முதல் நாவலாசிரியர் என்ற முறையில்தான் சிறப்பிக்கின்றனர். எனினும் தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கிய அறிஞர்கள் அவரை ஒரு சிறந்த கத்தோலிக்கக் கவிஞராகப் பாராட்டுகின்றனர். கத்தோலிக்கச் சமயத்தைத் தழுவிருந்த போதிலும் அவரது சமயப்பார்வை பரந்து பட்டதாக இருந்தது. எல்லாச் சமயங்களும் ஒரே கடவுளை அடைவதற்குரிய வழியினைக் காட்டுகின்றன என்ற கொள்கையை வேதநாயகம்பிள்ளை வாய்ப்புக் கிடைக்குமிடங்களிலெல்லாம் பேசுவதைக் காண்கின்றோம். சமய மறுமலர்ச்சியில் விவேகானந்தர் ஏற்படுத்திய எழுச்சியும், மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை போன்ற அறிஞர்களோடு அவர்கொண்ட தொடர்பும் அவரது சமயப் பார்வையின் நோக்கையும் பரப்பையும் விரிவுபடுத்தின என்று கூறலாம்.

மாயூரம் என்ற பகுதியில் நீண்டகாலம் நீதிபதியாகப் பணியாற்றியதால் அவ்விடப்பெயரை வேதநாயகம் பிள்ளை தன் இயற்பெயரோடு சேர்த்துக் கொண்டார். பேரறிஞரான தியாகப் பிள்ளை என்பவரிடம் வேதநாயகம் பிள்ளை சமஸ்கிருதமும் பிரஞ்சு மொழியும் கற்றுத் தேர்ந்தார். மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்களோடு வேதநாயகம் பிள்ளை கொண்ட நெருங்கிய நட்புறவு அவரை அழகிய இறை நெறிப்பாடல்கள் பல பாடத் தூண்டியது. திருவாவடுதுறை மடத்தின் தலைவரான சுப்ரமணிய தேசிகர், சிறந்த தமிழறிஞரான சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை, ஆறுமுகநாவலர், இராமலிங்க சுவாமிகள் ஆகியோருடன் வேதநாயகம் பிள்ளை கொண்ட நட்புறவு அவரது படைப்பாற்றல் வளம்பெறப் பல நிலைகளில் துணை செய்தது.

வேதநாயகம் பிள்ளை எழுதிய நூல்களுள் 1859-ல் வெளியிடப்பட்டுள்ள நீதிநூல் சிறந்த அறநெறி இலக்கியமாகக் காட்சியளிக்கின்றது. தமிழர்களின் பழைய அறக்கோட்பாடுகளோடு கிறித்தவத் திருமறையின் அறச்சிந்தனைகளையும் இந்நூல் இணைத்துத் தருகின்றது. அறக்கோட்பாடுகளைத் தாங்கி நிற்பதில் இதற்கு இணையாக எத்த நூலும் இல்லை என்று மகாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை இந்நூலைப் புகழ்ந்துரைக்கின்றார். இவர் படைத்த பெண்மதிமாலை என்னும் நூல் இலட்சியப் பெண்ணொருத்தி ஆற்ற வேண்டிய குடும்பத் தொடர்பான கடமைகளை விரித்துப் பேசுகின்றது. இவர் பாடிய திருவருள் மாலை, தேவமாதா அந்தாதி, திருவருள் அந்தாதி, பெரியநாயகி அம்மன் பதிகம் ஆகியன சிறந்த கிறித்தவப் படைப்புகளாகக் காட்சிதருகின்றன. தமிழ் இலக்கிய வடிவங்களில் கிறித்தவச் செய்திகள் இப்படைப்புக்களில் சிறப்பாக எடுத்தியம்பப் பட்டுள்ளன. அவர் பாடிய சர்வசமய சமரசக் கீர்த்தனை, சத்திய வேதக்கீர்த்தனை ஆகியன தமிழ் இலக்கிய வடிவமான கீர்த்தனை அமைப்பில் தமிழ்நாட்டுச் சிந்தனைகளையும் கிறித்தவ இலட்சியங்களையும் இணைத்துத் தருகின்றன.

எச். ஏ. கிருஷ்ணபிள்ளை

கிறித்தவத் தமிழ்ப் புலவர்கள் வரிசையில் மேல்நாட்டுச் சிந்தனைகளின் பாதிப்பினை ஏந்தி அரிய பல அருட் பாடல்களை ஆக்கித்தந்த சிறந்த கவிஞராக ஹென்றி ஆல்பிரட் கிருஷ்ணபிள்ளை என்பவர் காட்சி தருகின்றார். திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள கரையிறுப்பு என்னும் கிராமத்தில் 1827-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 23-ஆம் நாள் கிருஷ்ணபிள்ளை தோன்றினார். கிறித்தவ நற்செய்திகளைப் பரப்புவதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்த எஸ். பி. ஜி. நிறுவனம் சாயர்புரத்தில் தோற்றுவித்த பள்ளி ஒன்றில் 1853-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 27-ஆம் நாள் கிருஷ்ணபிள்ளை பதவியில் அமர்த்தப்பட்டார். இந்துக் குடும்பத்தில் பிறந்த அவர் கிறித்தவத்திற்கு மாறி, 1858-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் மயிலாப்பூரிலுள்ள எஸ். பி. ஜி. ஆலயத்தில் திருமுழுக்குப்

பெற்றார். அது முதல் தன் இயற்பெயரான கிருஷ்ணபிள்ளை என்பதனோடு ஹென்றி ஆல்பிரட் என்னும் கிறித்தவப் பெயரையும் இணைத்துக் கொண்டார்.

சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றிய இவர் டாக்டர் பெர்சிவெல் என்னும் மேல்நாட்டு இறைத்தொண்டரோடு இணைந்து தினவர்த்தமானி என்னும் தமிழ்ப் பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும் பணிபுரிந்தார். திருநெல்வேலியிலுள்ள சி. எம். கல்லூரியிலும், திருவனந்த புரத்திலுள்ள மகாராஜா கல்லூரியிலும் சிலகாலம் கிருஷ்ணபிள்ளை பணியாற்றினார். மனோன்மனையம் என்னும் கவிதை நாடகத்தைத் தமிழ் இலக்கிய உலகத்திற்குத் தந்த பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையோடு இவர் நெருங்கிய நட்புறவு கொண்டிருந்தார். இவ்வறிஞர் 1900 ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் முதல் நாள் இம்மண்ணுலகைத் துறந்தார்.

ஆங்கில மொழியில் அதிகப் பயிற்சி பெறாத போதிலும் அம்மொழியில் ஜான்பனியன் என்பவர் எழுதிய அருட்தொண்டரின் ஆன்மீகப் பயணம் (Pilgrim's progress) என்ற நூல் கிருஷ்ணபிள்ளையின் மீது பெரும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியது. இந்நூலின் முதல் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு மோட்சப்பிரயாணம் என்ற தலைப்பில் 1793-ல் வெளிவந்தது. இந்நூலைத் தமிழ் மக்களுக்கு முதன் முதலில் அறிமுகப்படுத்திய பெருமை எஸ். பி. சி. கே. நிறுவனத்தைச் சாரும். கிருஷ்ணபிள்ளை பிறப்பதற்கு 34 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இப்படைப்பு தமிழ் மண்ணில் உலாவரத் தொடங்கியது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கிறித்தவத் தமிழ் மக்கள் இந்நூலைப் பெருமளவில் விரும்பிப் பயின்றதால் முதற்பதிப்பைத் தொடர்ந்து பல பதிப்புக்கள் குறுகிய காலத்தில் வரத் தொடங்கின. அருட்தொண்டரின் ஆன்மீகப்பயணம் என்ற நூலின் பல்வேறு தமிழ் மொழி பெயர்ப்புக்களுள் மறைத்திரு. சாமுவேல்பால் என்பவரின் மொழிபெயர்ப்புக் குறிப்பிடத்தகுந்தது. 1882-ல் வெளிவந்த இம்மொழி பெயர்ப்பினைத் தமிழ்நாட்டுக் கிறித்தவர்கள்

பெருமளவிற்கு வாங்கிப் படிக்கத் தொடங்கினர்.

ஜான்பனியன் எழுதிய மேற்கூறிய இலக்கியம் உலகெங்கிலும் வாழ்கின்ற கிறித்தவ மக்களிடையே பெரும் வரவேற்பினைப் பெற்றுள்ளது. சாதி, சமயம், நாட்டு எல்லைகளைக் கடந்து 300-க்கும் மேற்பட்ட ஆண்டுகள் மக்களிடையே தொடர்ந்த மதிப்பினையும் பாராட்டுதலையும் இப்படைப்புப் பெற்றுத் திகழ்கின்றது. மேற்கூறிய கால எல்லைக்குள் 110-க்கும் மேற்பட்ட மொழிகளில் இது மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளதாக அறிகின்றோம். ஆங்கிலக் கிறித்தவத் தூய்மைவாதிகளின் (Puritan) சிறந்த நூலாகத் திகழும் இப்படைப்பு கிறித்தவர்கள் அல்லாத மக்களிடமும் சமய எல்லையைக் கடந்து பெரும் வரவேற்பினைப் பெற்றுள்ளது.

இந்நூலின் முதற்பகுதி உள்ளுறைப் போக்கில் கிறித்தவன் என்பவனது ஆன்மீகப் பயணத்தை எடுத்துரைக்கின்றது. எண்ணற்ற இடங்களையும் சோதனைகளையும் கடந்து அவன் மேற்கொள்ளும் ஆன்மீகப் பயணம் மிக விரிவாக இந்நூலில் விளக்கிப் பேசப்படுகிறது. பயணத்தின் இறுதியில் தெய்வீக நகரத்தை அவன் அடைகின்றான். இந்நூலின் இரண்டாவது பகுதி மேற்கூறிய கிறித்தவனின் மனைவியும் குழந்தைகளும் கருணை என்பவனின் துணையோடு ஆன்மீகப்பயணம் மேற்கொண்டு தெய்வீக நகரத்தை அடைவதைச் சித்தரிக்கின்றது.

இந்நூலின் மேற்கூட்டிய தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு எளிமையான, உள்ளத்தைக் கவரும் நடையில் எண்ணற்ற முதுமொழிகளைத் தாங்கி நடைபோடுவதைக் காண்கின்றோம். இந்நூலில் அமைந்துள்ள சாதாரண மனிதர்களின் சொல்லாட்சியும் விறுவிறுப்பான மொழி நடையும் இம்மொழிபெயர்ப்பின் வெற்றிக்குக் குறிப்பிடத்தகுந்த அளவிற்குக் கை கொடுத்துதவியுள்ளன. எழுபத்திரண்டு கிளைத்தலைப்புகளில் போதிய அடிக்குறிப்புக்களுடனும் விளக்கத்துடனும் மேல்நாட்டுச்

செந்நெறிப் படைப்பான இந்நூலைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து மறைத்திரு சாமுவேல்பால் அவர்கள் சிறந்த தமிழ்த் தொண்டினை ஆற்றியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது.

தனக்கோடி என்னும் ஒருவர் கிறித்தவத் திருமறையின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பினை எச். ஏ. கிருஷ்ண பிள்ளை அவர்களுக்குக் கொடுக்க அதை ஊன்றிப் படிக்கும் முயற்சியில் அவர் ஈடுபட்டார். இவ்வாறு கிறித்தவத் திருமறைச் செய்திகளை உணரும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டதும் ஜான்பனியனின் அருட்தொண்டரின் ஆன்மீகப் பயணம் என்ற நூல் அவரைக் கவர்ந்தது. இயல்பாகவே கவியாற்றல் பெற்றிருந்த கிருஷ்ண பிள்ளையின் மனதை மேற்கூறிய நூல் கவர்ந்து பனியனது படைப்பைப் பின்பற்றித் தமிழ் நூல் ஒன்றினைப் படைக்கத் தூண்டியது. டாக்டர் எச். ஜே. அப்பாசாமி என்பவர் கூறுவது போன்று, தமிழ்க் கிறித்தவ உலகம் விரும்பிப் படிக்கும் உயர்தனிப் படைப்பு ஒன்றினை உலகிற்குப் படைத்தளிப்பது கிருஷ்ண பிள்ளையின் நெடுங்கால ஆசையாக இருந்தது. இப்படைப்பினை வெற்றிகரமாக முடித்துத் தருவதற்காகத் தன் வாழ்நாளின் இறுதிப் பகுதியில் பதினான்கு ஆண்டுக்காலம் தொடர்ந்து இம்முயற்சியில் அவரால் ஈடுபட்டிருக்க முடிந்தது. தமிழ்ச் செந்நெறிப் படைப்புக்களில் அவர் பெற்றிருந்த புலமை, அவரது கவித்துவத் திறமை, முதிர்ச்சி பெற்ற அவரது கிறித்தவ சமய அனுபவங்கள் இவை அனைத்தும் இரட்சணிய யாத்திரிகம் என்னும் உயர்தனிப் படைப்பினைத் தமிழ் உலகிற்குத் தரத் துணைநின்றன. இந்நூலைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்ற ஆசிரியர் 'என் வாழ்க்கையை அந்த நூலில் அப்படியே ஊற்றியிருக்கின்றேன்' என்றும் 'என்னுடைய இதயத்தின் அடித்தள உணர்வுகள் அனைத்தும் இந்நூலில் அப்படியே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன' என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

இந்நூலைக் கிருஷ்ண பிள்ளை சொந்தமாகவே வெளியிட விரும்பினார். எனினும் மறைத்திரு வாக்கர் (Rev. T. Walkar) அவர்களின் விருப்பத்திற்கு இணங்க இந்நூல் சென்னைக்

கிறித்தவ இலக்கியச் சங்கத்தின் செயலாளரான டாக்டர் ஜான் மர்டோக் அவர்களின் மேற்பார்வையில் வெளியிடப்பட்டது. இந்நூல் கி. பி. 1894-ஆம் ஆண்டு, அதாவது கிருஷ்ண பிள்ளையின் மறைவுக்குப் பின்னர் ஆறு ஆண்டுகள் கழித்து வெளியிடப்பட்டதாக அறிகின்றோம்.

இரட்சணிய யாத்ரிகத்தைப் பொறுத்த வரையில் மூல நூலான அருட்தொண்டரின் ஆன்மீகப் பயணத்தைக் கண்மூடித்தனமாகக் கிருஷ்ணபிள்ளை பின்பற்றவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழ் மக்களின் தாய்மொழியில் அவர்தம் உணர்வுகளுக்கேற்பவும் கலாச்சாரப் பின்புலன்களுக்கு ஏற்பவும் போதுமான மாறுதல்களை எல்லாம் இந்நூலில் அவர் மேற்கொண்டுள்ளார். மேலைநாட்டு, கீழைநாட்டுப் பண்பாடுகளைக் கலைத்திறனுடன் இணைத்துக்காண்பதில் இப்படைப்பின் முழு வெற்றி அடங்கியுள்ளது எனலாம். மூல நூலில் இல்லாத பல பகுதிகளைக்கூடக் கிருஷ்ண பிள்ளையின் படைப்பில் காண்கின்றோம். குமாரப் பருவம் என்கின்ற இரண்டாவது பகுதியில் 500 செய்யுட்களைக் கொண்ட ஒரு தனிப் பகுதியினை ஆசிரியர் அமைத்துள்ளார். மூல நூலில் இல்லாத இப்பகுதி அழகிய தமிழ்நடையில் கிறிஸ்து பெருமானின் வாழ்க்கை வரலாற்றை விரிவாகப் பேசிச் செல்கின்றது.

ஜான்பனியன் எழுதியுள்ள அருட் தொண்டரின் ஆன்மீகப் பயணம் என்னும் நூல் கிருஷ்ண பிள்ளையைக் கவர்வதற்கு வேறுபல காரணங்களும் உள்ளன. அப்படைப்பின் கதைத் தலைவனான கிறித்தவன் என்பவன் மனச்சோர்வுகள், தடைகள், சோதனைகள், சந்தேகங்கள், மனவருத்தங்கள் போன்றவற்றை யெல்லாம் கடந்து வாக்களிக்கப்பட்ட தெய்வீக உலகிற்குச் செல்வதைக் காண்கின்றோம். பனியனின் கதைத் தலைவன் மேற்கொண்ட ஆன்மீகப் பயணம் ஓரளவிற்குக் கிருஷ்ண பிள்ளையின் வாழ்க்கையை அவருக்கு நினைவூட்டுவதாக அமைந்தது. கிருஷ்ண பிள்ளையின் வாழ்க்கைப் பயணமும்

ஜான்பனியனின் கதைத் தலைவனின் வாழ்க்கைப் பயணத்திற்கு நிகரான ஒன்றாக அமையவே கவிஞரின் அனுபவம் கலந்த முருகியல் உணர்வு ஆற்றலுடன் இப்படைப்பில் கலைவடிவம் பெற்று நின்றது.

கிருஷ்ணபிள்ளையின் படைப்பு சிறந்த வெற்றியினைப் பெறுவதற்கு அடிப்படைக் காரணமாக இருந்தது அதன் கவிதை நயம் என்று கூறலாம். எளிமையான, அதே சமயம் உள்ளத்தைக் கவர்வதாக அமைந்த அவரது கவிதை நடையினைத் தமிழ் இலக்கிய இரசனை மிக்க அனைவரும் மனம் திறந்து பாராட்டு கின்றனர். இதன் விளைவாகத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் கிறித்தவக் கம்பன் என்று அவர் அழைக்கப்படுவதைக் காண்கின்றோம்.

கிருஷ்ணபிள்ளையின் மாணவியாகவும் அவரது திறனாய் வாளராகவும் திகழ்ந்த செல்வி ஆர்மி கார்மிகேல் (Miss. Army Carmichael) என்ற மேல்நாட்டுப் பெண் கிறித்துவின் மீது கிருஷ்ணபிள்ளை கொண்ட பக்தி உணர்வினையும் அவ்வுணர்வு தமிழில் கவிதையாக உருவெடுப்பதையும் பின்வருமாறு பேசுகின்றார்: சிந்தனைகளைத் தொடர்ந்து சிந்தனைகளும் சொற்களைத் தொடர்ந்து சொற்களும் இதுவரை சொல்லாத செய்திகளைச் சொல்ல ஆர்வம் கொண்டு ஓடி வருவதுபோல் வந்தன; அவை சூரியன் உதித்ததும் காலைப்பொழுதில் தோன்றுகின்ற காலைக் கதிரவனின் ஒளியினைப் போன்று வந்தன; மழைக் காலத்தைத் தொடர்ந்து முளைத்தெழுந்து பச்சைப் பசேலென்று ஒளியுடன் காட்சிதரும் புதிய பயிர்களைப் போன்று அழகான தோற்றத்துடன் அவை வந்தன; சூரியனைப்போல் ஒளிவிடும் எண்ணற்ற விண்மீன்களைக் கொண்ட வானம் திடீரென்று அவருக்கு மேல் திறப்பது போன்று அவை வந்தன. தன்னைக் காத்து ஆட்கொண்ட கிறிஸ்து பெருமானின் அழகையும் அன்பையும் மேற்கூறியவாறு தோன்றிய சொற்களில் சொல்ல வேண்டுமென்று அவர் எப்பொழுதும் துடித்துக் கொண்டேயிருந்தார்.

கிருஷ்ணபிள்ளையின் இரட்சணிய யாத்திரிகத்தை வெளியிடுவதற்குத் தொடங்கிய மேல்நாட்டு அறிஞரான

மறைத்திரு வாக்கர் என்பவர் இந்நூல்பற்றிக் கீழ்க்கண்டவாறு எழுதுகின்றார். 'ஜான் பனியன் எழுதிய நூலின் அமைப்பை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு கிருஷ்ணபிள்ளை இரட்சணியாத்திரிகத்தைப் பாடிய போதிலும் பல நிலையில் இது மூல நூலிலிருந்து வேறுபட்ட தனிப் படைப்பாகக் காட்சிதருகின்றது. பல இடங்களில் இந்நூல் திருமறையின் நற்செய்திகளைக் கவிதையாக மாற்றித் தருகின்றது.⁹ கிருஷ்ணபிள்ளையின் நூல் 4000 செய்யுட்களை உள்ளடக்கிக் காட்சி தருகின்றது. இந்நூல் ஐந்து பகுதிகளாகவும் 47 அத்தியாயங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழ் இறைநெறிப்பாடல்களில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்த கிருஷ்ணபிள்ளை அவற்றின் மொழி நடையினையும் உணர்ச்சி வேகத்தினையும் தனது படைப்பில் ஆங்காங்கு பிரதிபலித்து நிற்பதைக் காண்கின்றோம். அவர் எழுதிய பக்திப் பனுவல்களும் இலக்கியத்தரம் வாய்ந்தன. இவரது தனித்த அருட்பாடல்கள் அனைத்தும் 1899-ல் வெளியிடப்பட்ட இரட்சணிய மனோகரம் என்ற நூலில் இடம் பெற்றன. மொழி நடையில் இப்பாடல்கள் ஓரளவிற்குத் தேவாரத்திருப்பாடல்களை நினைவூட்டுகின்றன. அவர் படைத்த இரட்சணியக்குறள் என்னும் படைப்பும் கிறித்தவச் செய்திகளைத் தமிழ்க் கவிதைகளில் தருகின்றது. தான் எழுதிய அருட்பாடல் ஒன்றில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற சூரியனோடு கிறிஸ்து பெருமானை அவர் ஒப்பிடுகின்றார். அழகிய வைரமாகவும் ஒளிவிடும் முத்தாகவும் தொடர்ந்து நின்று பிரகாசிக்கும் விளக்காகவும் அவர் கிறிஸ்துவை வர்ணனை செய்கின்றார். கிறிஸ்து என்பதன் பொருள் என்ன என்பதைக் கீழைத்தேசத்தில் தோன்றிய இலக்கிய நூல்களின் கண்ணோட்டத்திலும் பண்பாட்டு நோக்கிலும் அவர் எடுத்துப்பதைக் காண்கின்றோம்.

பல்வேறு வண்ண மலர்கள் மலர்ந்து மணம் வீசும் வயல் வெளியின் இன்பமிகு தோற்றமாக அவருக்கு முதல் ஈஸ்டர் திருநாள் காட்சி தருகின்றது. தூங்கும் இறைவனைத் துயில் எழுப்ப இனிமையாகப் பாடிக் கொண்டிருக்கும் பறவையின் மெல்லிய

பாட்டாக அத்திருநாள் அவருக்குக் காட்சி தருகின்றது. காலைப் பொழுதில் இருட்டைக்கிழித்து எழும் கதிரவனின் ஒளிகண்டு மகிழும் உயிரினங்களின் மகிழ்ச்சியைப் போன்று ஈஸ்டர் திருநாளின் மகிழ்ச்சி கிருஷ்ணபிள்ளையின் உள்ளத்தைத் தழுவுகின்றது.

இரட்சணிய மனோகரத்தில் அமைந்துள்ள அழகான கீர்த்தனை ஒன்றில் திருச்சபைகளைக் கிறிஸ்து பெருமானின் காதலியர்களாக கிருஷ்ணபிள்ளை வர்ணனை செய்கின்றார். இப்பெண்கள் கிறிஸ்துவின் தோற்றத்தைக் கண்ணால் பருகப் பலகாலம் ஏங்கித் தவம் கிடப்பதாகவும் பாடிச் செல்கின்றார். இவரது படைப்பாற்றல் பற்றி டாக்டர் அப்பாசாமி கீழ்க்கண்டவாறு எழுதுகின்றார். “கிறித்தவ சமயத்தைத் தழுவிய போதிலும் இன்றைய கல்லூரிகளில் கற்றுத் தருவது போன்ற இறையியல் கோட்பாடுகளில் கிருஷ்ணபிள்ளைக்கு ஆழ்ந்த பயிற்சி கிடையாது. ஏராளமான இறையியல் சிந்தனைகள் அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் ஆங்கிலத்தில் நூல்களாக எழுதித்தள்ளப்பட்டுள்ளன. தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆழமான பயிற்சியும் பரந்த அறிவும் பெற்றிருந்த கிருஷ்ணபிள்ளைக்குப் போதிய ஆங்கில அறிவு கிடையாது. எனவே ஆழமான இறைநெறிக் கோட்பாடுகளைப் பயிலும் வாய்ப்பும் இல்லாமல் போய்விட்டது. எனவே கிருஷ்ணபிள்ளையைப் பொறுத்தவரையில் மேல் நாட்டுச் சிந்தனைகளின் பாதிப்பு நேரடியாக இல்லாமல் மறைமுகமாகவே இருந்தது. மொழி பெயர்ப்புச் செய்திகள், திருச்சபைகளில் தரப்படும் சமயபோதனைகள் ஆகியவற்றின் வழியாகவே கிறித்தவச் செய்திகளை அவர் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

ஏனைய கிறித்தவத் தமிழ்க் கவிஞர்கள்
அந்தோணிக்குட்டி அண்ணாவினார்

தொடக்க நிலையில் தமிழ்க்கிறித்தவ இலக்கியங்களைப் படைத்த கவிஞர்களுள் அந்தோணிக்குட்டி அண்ணாவினார் குறிப்பிடத் தகுந்த இடத்தைப் பெறுகின்றார். தமிழ்க் கவிஞரான

இவர் தூத்துக்குடியில் தோன்றியவர். கிறித்தவச் சிந்தனைகளின் பாதிப்பினைப்பெற்று இவர் பாடிய தமிழ்க் கிறித்தவப் பாடல்கள் கிறித்தவ சங்கீதம் என்ற தலைப்பில் தனி நூலாக வெளியிடப் பட்டுள்ளன. தமிழ் நாட்டில் தோன்றிய பக்திப் பாடல்களும் இவரது கிறித்தவப் பாடல்களில் பெரும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கூழங்கைத் தம்பிரான்

காஞ்சிபுரத்தில் தோன்றிய இக்கிறித்தவத் தமிழ்ப்புலவர் யாழ்ப்பாணத்தில் போர்த்துகீஸ், டச்சு ஆகிய மொழிகளைக் கற்றுத் தேர்ந்தார். இந்துக் குடும்பத்தில் தோன்றிய இவர் தன் வாழ்நாளின் பிற்பகுதியில் கிறித்தவ சமயத்தைத் தழுவினார். இவரது படைப்புக்களில் நெல்லைக் கலை வெண்பா, கூழங்கையார் வண்ணம், சித்தி விநாயகர் இரட்டை மணி மாலை, யோசேப்புப் புராணம் ஆகியன குறிப்பிடத்தகுந்தன. இவற்றுள் இறுதியில் அமைகின்ற யோசேப்புப் புராணம் என்னும் நூல் காப்பிய வடிவில் யோசேப்புவின் புகழை எடுத்து இயம்புகின்றது. இருபத்தியொரு பகுதிகளைக்கொண்ட இக்காப்பியம் 1203 விருத்தங்களைப் பெற்றுத் திகழ்கின்றது. 1765-ல் மரணம் எய்திய இக்கவிஞர் மேல்நாட்டுச் சிந்தனைகளைப் பெருமளவிற்குத் தனது காப்பியத்தில் இடம்பெறச் செய்துள்ளார். இந்து சமயப் பின்னணியில் வாழ்ந்து கவிதை பாடிய இவரிடம் மேல்நாட்டுச் சிந்தனைகள் வாழ்வின் இறுதிப் பகுதியில்தான் பெரும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

முத்துசாமிப் பிள்ளை

கிறித்தவத் தமிழ் இலக்கிய வரிசையில் இடம்பெறும் முத்துசாமிப் பிள்ளை சென்னைக் கல்லூரியில் மேலாளராகப் பணியாற்றியதால் கல்லூரி முத்துசாமிப் பிள்ளை என்றே அழைக்கப்பட்டார். மேக்மில்லன் (Macmillan) பாபிங்டன் (Babington) போன்ற மேல்நாட்டார்களுக்குத் தொடர்ந்து தமிழ்

மொழியினைப் கற்பித்து வந்தார். 'தெலுங்கு, சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் போதிய புலமை பெற்றிருந்த இவர் கிறித்தவச் செய்திகளை விளக்கி உரைக்கும் உரைநடை நூல்கள் பலவற்றைத் தமிழில் தந்துள்ளார். வேதவிகர்ப்ப திக்காரம் என்னும் நூல் அவரது படைப்புகளில் குறிப்பிடத் தகுந்த இடத்தைப் பெறுகின்றது.

இன்ப கவிராயர்

சேவியர் என்னும் இயற்பெயரைப் பெற்றிருந்த இக்கிறித்தவத் தமிழ்க் கவிஞர் திருநெல்வேலிப் பகுதியில் உள்ள மணப்பாடு என்ற ஊரில் தோன்றினார். இலங்கையில் சிலகாலம் வாழ்ந்திருந்த இக்கவிஞர் மேல்நாட்டுப் பண்பாட்டில் நீராடிய திருமறைச் செய்திகளை ஏந்தி வரும் அழகிய பல பாடல்களைத் தமிழில் படைத்துள்ளார்.

சவராயலு நாயக்கர்

மேல்நாட்டுச் சிந்தனைகளின் பாதிப்பினைப் பெற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த தமிழ்க் கிறித்தவக் கவிதைகள் பலவற்றைப் படைத்த கவிஞர்களுள் ஒருவராக இவர் திகழ்கின்றார். புதுவை மாநிலத்தில் 1829-ஆம் ஆண்டு தோன்றிய இவர் பிரஞ்சு மொழியில் சிறந்த புலமை பெற்றிருந்தார். 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற கவிஞரான மகாவித்துவான மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களிடம் கிறித்தவத் தமிழ்க் காப்பியமான தேம்பாவணியை இவர் கற்றுத் தேர்ந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. தனது ஆசிரியரை வாழ்த்தித் தமிழ்மாலை என்னும் சிறந்த நூலை இவர் படைத்துள்ளார். கிறித்தவச் சிந்தனைகளைக் கவிதையாக்கிய போதிலும் புதுச் செந்நெறி இலக்கிய வடிவங்களான சிற்றிலக்கிய வடிவங்களை அவர் பெரிதும் பின்பற்றுவதைக் காணலாம். தேவ அன்னையின் மீது பேரின்ப சதகம், பேரின்ப அந்தாதி, திவ்விய மான்மியம், ஜெபமாலை, மாதாமான்மியம், திருநவ சதகம், ஆகியன அவர் படைத்த நூல்களுள் குறிப்பிடத்தக்கன. தேவதோத்திர

சங்கீதக் கீர்த்தனம் என்ற தலைப்பில் அழகிய பல இசைப் பாடல்களைப் படைத்த இவர் 1911-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 30-ஆம் நாள் இம்மண்ணுலக வாழ்வைத் துறந்தார்.

பண்டித சுவரிராயர்

சிற்நிலக்கிய வகைகளைப் பின்பற்றிக் கிறித்தவச் செய்திகளைத் தாங்கி வரும் இறைநெறிப் பாடல்களைப் படைத்ததோடு மட்டுமன்றி, சில தமிழ்க் கவிஞர்கள் நாட்டுப்புற மெட்டில் கிறித்தவச் சிந்தனைகளைக் குழைத்துத் தந்தனர். இவர்களுள் பண்டித சுவரிராயர் குறிப்பிடத் தகுந்த இடத்தைப் பெறுகின்றார். திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள வடக்கன்குளம் என்ற ஊரில் 1859-ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் 20-ஆம் நாள் இவர் தோன்றினார். திரு இராமநாத பிள்ளை என்பவரோடு இணைந்து பாரத வம்ச விளக்கம் என்ற படைப்பை 1889-ஆம் ஆண்டில் இவர் படைத்துள்ளார். ஸ்ரீ பதார்த்த விலாசம் என்ற தலைப்பில் கவிதை நாடகம் ஒன்றினையும் அவர் தந்துள்ளார். பன்மணித் திரட்டு, சத்தியவதி தாலாட்டு, பாங்கிமார் தாலாட்டு, ஓடப் பாட்டு, கப்பற் பாட்டு ஆகிய அவரது படைப்புகள் நாட்டுப்புற மெட்டுகளைத் தழுவியன. சிலகாலம் இக்கவிஞர் பாளையங்கோட்டையிலுள்ள தூயசவேரியார் கல்லூரியில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சமயம் சார்ந்த மேலைநாட்டுச் சிந்தனைகளின் தாக்கம் தமிழ் இலக்கியத்தில் 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை பெருமளவிற்கு ஏற்படவில்லை என்று கூறலாம். இக்காலக் கட்டத்தில் சமயம் சாராத மேலை நாட்டுக் கவிதைகளும் தமிழ் இலக்கியத்தில் பெரும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தவில்லை, இதுபற்றி 1862-ல் ஜான் மர்டோக் என்பவர் கீழ்க்கண்டவாறு எழுதுகின்றார். அவர் கருத்துப்படி 'வாசகர்களைப் பொதுநிலையில் கவர்கின்ற சமயம் சாராத படைப்புகள் தமிழில் மிகக் குறைவாகவே இருந்தன. சாதாரண மனிதர்களைப் பொறுத்தவரையில் இக்காலக் கட்டம்

ஒரு புராண காலமாகவே இருந்தது. அறிவைத் தூண்டுகின்ற இலக்கியங்கள் அவர்களுக்கு மிகவும் தேவை!”

ஜான் மர்டோக் அவர்களின் மேற்கூறிய மதிப்பீட்டிற்கு ஓரளவிற்கு இறைத் தொண்டர்களும் காரணமாயிருந்தனர். ஏனெனில் சமயம் சாராத மேல்நாட்டுச் சிந்தனைகளை இந்திய மண்ணில் அறிமுகப்படுத்தி வைப்பதில் அவர்கள் அதிக ஆர்வம் காட்டினர் என்று கூற முடியவில்லை. கிறித்தவ அருட் தொண்டர்களின் பணி இந்திய நாட்டில் சமயவுணர்வு பெருகுவதற்கே துணை நின்றது. எனவே 19-ஆம் நூற்றாண்டு மீண்டும் ஒரு பக்திக் காலமாகவே காட்சி தந்தது. ஒரு பக்கத்தில் கிறித்தவமும் மறுபக்கத்தில் இந்து மதமும் சமயப் பூசல் விளைவித்துக் கொண்டே இருந்தன. இப்போராட்ட உணர்வு 19-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய தமிழ் இலக்கியங்கள் அனைத்திலும் இணைபிரியாது இழையோடி நிற்பதைக் காண்கின்றோம். நாட்டுப்புற மெட்டுக்களும் பாடல் வடிவங்களும் சமயச் சிந்தனைகளை ஏந்திப் புத்துயிர் பெற்று உலாவரத் தொடங்கின. சமயம் சார்ந்த மேல்நாட்டுச் சிந்தனைகளின் பாதிப்பு கிறித்தவ இலக்கியங்களின் வழியாகத் தமிழ் மண்ணில் ஊடுருவல் செய்தது. புதிய இந்துமத இலக்கியங்கள் பல தோன்றுவதற்கும் இது வழி காட்டியாக அமைந்தது. தமிழ் இலக்கிய வடிவத்தைத் தாங்கி வந்த கிறித்தவத் தமிழ் இலக்கியங்களில் சில கீழ்க்கண்டவாறு வரிசைப் படுத்தப்படுகின்றன.

கிறித்தவத் தமிழ்க் கவிதைகள்

1. ஏசுநாயகர் திருச்சதகம் - கிறிஸ்துவைப் பற்றிய 100 பாடல்கள் - ஆசிரியர் ஏ. ஆர். அர்னால்டு 1850 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியிடப்பட்டது.

2. மெய்வேதசாரம் - கிறித்தவத் திருமறையின் செய்திகளுள் குறிப்பிடத் தகுந்த கடவுள் கோட்பாடு, ஆன்மக்

கோட்பாடு, பாவம் பற்றிய கோட்பாடு ஆகியனபற்றி ஆசிரியருக்கும் மாணவருக்கும் இடையே நடைபெறுகின்ற உரையாடலாக இது அமைகின்றது. கவிதை வடிவில் அமைந்த இருபது மன்றாட்டுப் பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. 1852-ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியிடப்பட்டது.

3. ஏசுவின் பேரில் பதங்கள் - கிறிஸ்துவின் பிறப்புப் பற்றிய வேதநாயக சாஸ்திரியாரின் பாடல்கள். 1852-ல் வெளியிடப்பட்டது.

4. திருவாக்குப் புராணம் - கடவுளின் வாக்குகள் பற்றிய படைப்பு, ஜே. ஈவார்ட்ஸ் (Evarts) என்பவரால் எழுதப்பட்டது. 1853-ல் வெளிவந்தது.

5. பேரின்பக் காதல் - இறைவனுக்கும் மனிதனுக்குமுள்ள உறவை நாயகன் நாயகி பாவத்தில் தெய்வீகக் காதலாகப் பேசும் நூல். வேதநாயக சாஸ்திரியாரால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் 1853-ஆம் ஆண்டு சென்னையில் வெளியிடப்பட்டது.

6. சத்திய வேதாகமக் கீர்த்தனை - திருமறையின் பழைய ஏற்பாடு புதிய ஏற்பாடு ஆகியன பற்றிய பாடல் - எழுதியவர் செஞ்சி தாமஸ் - 1858-ஆம் ஆண்டு சென்னையில் வெளியானது.

7. ஆதி நந்தவனப் பிரளயம் - மில்டனின் துறுக்க நீக்கம் என்னும் ஆங்கிலக் காப்பியத்தைத் தழுவித் தமிழில் எழுதப்பட்டது. இதன் ஆசிரியர் ஏ. வேதக்கண், 1862-ஆம் ஆண்டு நாகர் கோயிலில் வெளியானது.

8. மெய்ஞானச் செய்யுள் - ஜி. பி. சவுத்தரநாயகப் பிள்ளை என்பவரால் 1860-ல் வெளியிடப்பட்டது.

9. மெய்ஞானக் கீர்த்தனை - ஜி. பி. சவுத்தரநாயகப் பிள்ளை என்பவரால் 1860-ல் சென்னையில் வெளியிடப்பட்டது.

10. பரம ஓளஷதம்-தெய்வீக மருந்து என்னும் பொருள் அமைந்துள்ள இந்நூலின் பாடல்கள் கிறிஸ்துவின் அ

செயல்களை விளக்கிப் பேசுகின்றன. இதன் ஆசிரியர் சி. அப்பாவுப் பிள்ளை. 1862-ஆம் ஆண்டு சென்னையி் இந்நூல் வெளியிடப்பட்டது.

11. இம்மானுவேல் கலம்பகம் - கிறிஸ்து பெருமானின் சிறப்புக்களைக் கலம்பகம் வடிவில் தமிழில் கவிதையாகத் தருகின்றது. ஜேக்கப் பீட்டர் மனுவேல் என்பவரால் எழுதப்பட்டது. 1863-ஆம் ஆண்டு சென்னையில் வெளியானது.

12. இம்மானுவேல் பிள்ளைத் தமிழ் - கிறிஸ்துவின் சிறப்புக்களை மையமாகக் கொண்ட இப் பிள்ளைத் தமிழ் நூலினை ஜேக்கப் பீட்டர் மனுவேல் என்பவர் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். 1864-ஆம் ஆண்டு சென்னையில் வெளியானது.

13. சிறுவன் மழலை விலாசம் - திருமறையில் இடம்பெறும் கெட்ட குமாரன் கதைபற்றிய நூல். பி. ஆறுமுகம் பிள்ளை என்பவரால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் 1864-ஆம் ஆண்டு சென்னையில் வெளியானது.

14. தாவீதரசன் அம்மானை - மறைத்திரு எஸ். வில்பிரட் (Wilfred) என்பவர் படைத்த இந்நூல் 1865-ஆம் ஆண்டு சென்னையில் வெளியானது.

15. கிருஸ்தயானம் - இந்நூலை ஜான் பால்மர் (John Palmer) என்பவர் எழுதியுள்ளார். 1865-ஆம் ஆண்டு நாகர்கோயிலில் இது வெளியானது.

16. திருவாக்குப் புராணம் - கிறித்தவத் திருமறையின் பழைய ஏற்பாட்டிலுள்ள முதல் இரு புத்தகங்களைத் தழுவித் கவிதையாக எழுதப்பட்டது. ஜெ இவார்ட்ஸ் (Evarts) என்பவர் இதனை யாழ்ப்பாணத்தில் 1865-ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டுள்ளார்.

17. திருட்டாந்த மாலை - திருமறைச் செய்திகளை எடுத்துக் காட்டுவதுடன் மாலையாகத் தருகின்ற இந்நூல் 1852-ஆம் ஆண்டு நெய்யூரில் வெளியிடப்பட்டது.

18. சிந்துகவி மாலை - இக் கிறித்தவ நூலும் 1852-ஆம் ஆண்டில் நெய்யூரில் வெளியானது.

19. சங்கீத வரணம் - இசைப் பாடல்களின் தொகுதியான இந்நூல் 1852-ஆம் ஆண்டு நெய்யூரில் வெளியிடப்பட்டது.

20. வேதவிதி குரல் - இந்நூல் 1837-ஆம் ஆண்டு திருவனந்தபுரத்தில் வெளியானது.

21. உத்தரிக மாதாவின் பதிகம் - அன்னை மரியின் அற்புதங்களைப் பத்துச் செய்யுட்களில் விளக்கிப் பேசும் இந்நூலை நா. அந்தோணி சூசை என்பவர் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். 1863-ஆம் ஆண்டு சென்னையில் இந்நூல் வெளியானது.

22. தருக்கக் கும்மி - இந்நூல் அந்தோணி நாடார் என்பவரால் வெளியிடப்பட்டது.

23. யேசுநாதர் அம்மாளை - இந்நூல் செல்வராசு செட்டியார் என்பவரால் எழுதப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது.

24. நன்மரண அம்மாளை - சா. ரா. சூசையா பிள்ளை என்பவரால் இந்நூல் எழுதப்பட்டதாக அறிகிறோம்.

25. அர்ச் இஸ்தாகியார் நாடகம் - மா. ஜெ. ஞானப் பிரகாசம் பிள்ளை என்பவரால் எழுதப்பட்டது.

26. சரண்பாமாலை - இதனை ஏ. ஞானப்பிரகாசம் என்பவர் எழுதியுள்ளார்.

27. நிரோட்டகப் பத்து - இது தாமஸ் பிள்ளை என்பவரால் எழுதப்பட்டது.

28. மரி சரண பத்து - இதனையும் தாமஸ் பிள்ளை என்பவரே எழுதியுள்ளார்.

29. திருப்புகழ் திருப் பத்து - இதனை பிரிக்ஸ் என்பவர் எழுதியதாகத் தெரிகின்றது.

30. ஏசுநாதர் பிள்ளைத் தமிழ் - இந்நூல் இ. சாமிநாதப் பிள்ளை என்பவரால் படைக்கப்பட்டது.

31. கிறிஸ்துநாதர் பிள்ளைத் தமிழ் - இதனை பிரான்ஸிஸ் பிள்ளை என்பவர் எழுதியுள்ளார்.

32. கிறிஸ்தவ திருவாசகம் - இந்நூலினையும் பிரான்ஸிஸ் பிள்ளை என்பவர் எழுதியதாக அறிகின்றோம்.

33. தேம்பாவணிக் கீர்த்தனை - தேம்பாவணிக் காப்பியத்தின் செய்திகளைக் கீர்த்தனை வடிவில் தரும் இந்நூல் அருளப்ப முதலியார் என்பவரால் எழுதப்பட்டது.

34. ஞானானந்த புராணம் - இதனைத் தோம் பிலிப்பு நாவலர் என்பவர் எழுதியுள்ளார்.

35. வியாகுல மாதா பதிகம் - அன்னை மரியின் புகழ் பாடும் இந்நூலைச் சவரிமுத்து உபாத்தியாயர் என்பவர் படைத்துள்ளார்.

36. அறுவடைத் திருநாள் கும்மி - திரு எஸ். பால் ஐயர் என்பவரால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் 1893-ஆம் ஆண்டு வெளியானது.

37. வேதமாணிக்கச் சிந்து - இந்நூலினை ஜான் திக்குரூஸ் அண்ணாவியார் என்பவர் கி. பி. 1900-ல் வெளியிட்டுள்ளார்.

38. எஸ்தர் அரசாணி மாலை - ஆசிரியரின் பெயர் தெரியாத இந்நூல் கி. பி. 1900-ல் வெளிவந்துள்ளது.

39. ருத் அம்மானை - இதனை எஸ். ஈஸ்வரமூர்த்தி பிள்ளை என்பவர் படைத்துள்ளார்.

40. அர்ச் அந்தோணியார் அம்மாலை - 1878-ல் இந்நூலை ஜெக்ராவ் முதலி என்பவர் வெளியிட்டுள்ளார்.

41. இரட்சணியக் கடல் - M. R. T & B நிறுவனத்தால் 1885-ஆம் ஆண்டில் இந்நூல் வெளியானது.

42. புனித சவரியாரின் காவியம் - அந்தோணிமுத்து நாயக்கரால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் 1882-ல் வெளியிடப்பட்டது.

43. இம்மானுவேல் மாலையும் ஜெபவிருத்தப் பாஷம் - இதனை சுவாமியடியான் என்பவர் எழுதியாகத் தெரிகிறது.

44. ஆத்மார்த்த மாலை - இந்நூல் புளும் ஸ்டாண்ட் ஐயரால் எழுதப்பட்டது.

45. திருப்போர் - ஆங்கிலத்தில் ஜான் பனியன் எழுதிய Holy War என்ற புத்தகத்தின் தமிழாக்கம். 1889-ல் இந்நூல் வெளிவந்தது.

46. பேரின்பக் காதல் - அந்தோணிக்குட்டி அண்ணாவியார் என்பவரால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் 1880-ஆம் ஆண்டில் வெளியானது.

47. வேளாங்கன்னி ஆர்ச். ஆரோக்கிய மாதாவின் பெயரில் பாவினங்கள் - இந்நூல் 1892-ஆம் ஆண்டில் வெளியானது.

48. வியாகுல மாதாவின் பெயரில் தேவாரம் - செங்கல்வராய முதலியாரால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் 1878-ல் வெளியானது.

49. ஞானப்பாட்டு மாலை - இந்நூல் 1871-ஆம் ஆண்டில் தரங்கம்பாடியில் வெளியானது.

50. பஞ்சகாய திருமணிமாலை - கிறிஸ்து பெருமானின் ஐந்து காயங்களைச் சிறப்பிக்கும் இந்நூல் தம்புசாமி நாயக்கர் என்பவரால் எழுதப்பட்டு 1894-ஆம் ஆண்டில் வெளியானது.

51. தெய்வசகாய சிகாமணியார் மாலை - சிந்தாரியப்ப முதலியார் என்பவரால் 1866-ல் இந்நூல் வெளியிடப்பட்டது.

52. தேவ ஆராதனை மாலை - எவஞ்சுலிக்கல் லுத்தரன் திருச்சபையினரால் தரங்கம்பாடியில் 1885-ல் இந்நூல் வெளிவந்தது.

53. பஞ்சகாயத் திருமணிமாலை - தம்புசாமி நாயக்கரால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் 1894-ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது.

54. திருஞானக் கும்மி - இதனைத் தேசிய ஐயங்கார் என்பவர் 1892-ல் வெளியிட்டுள்ளார்.

55. அர்ச் அந்தோணியார் சத்குரு சங்கார மாலை - சுவாமிக்கண்ணு புலவர் என்பவரால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் 1909-ல் வெளிவந்தது.

56. ஆரோக்கிய மாதாவின் தோத்திரப் பாடல் - வேலுப் பிள்ளை என்பவரால் இந்நூல் 1910-ல் வெளியிடப்பட்டது.

57. வியாகுல மாதாவின் மீது சந்தகுல பக்தி மாலை - தாவீது பிள்ளை என்பவர் இந்நூலினை 1910-ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டுள்ளார்.

58. ஆரோக்கியமாதா மாணிக்க மாலை - பொன்னுசாமிப் பிள்ளை என்பவரால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் 1909-ல் வெளியிடப்பட்டது.

59. ஆரோக்கிய மாதாவின் பெயரில் தசமணி மாலை - ஏசுதிக்குரிஸ் என்பவர் இந்நூலினை எழுதியதாகத் தெரிகிறது.

60. மத்தேயு சுவிஷேட வெண்பா - புதிய ஏற்பாட்டில் இடம் பெறும் மத்தேயு என்னும் அருட்தொண்டர் தரும் அருட் செய்திகளை வெண்பா யாப்பில் தருகின்றது. சாமிநாதப் பிள்ளை என்பவர் 1908-ல் இந்நூலினை வெளியிட்டுள்ளார்.

61. ஞானசௌந்தரியம்மாள் நாடக அலங்காரம் - இதன் ஆசிரியர் அந்தோணிமுத்து என்பவர். 1990-ல் இது வெளி வந்தது.

62. ஞானத் திருப்புகழ் - இயாகப்பிள்ளை என்பவர் 1891-ல் இதனை வெளியிட்டுள்ளார்.

63. ஞான சமுத்திரம் - ஞான பிரகாசநாதர் என்பவரால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் 1868-ல் வெளிவந்தது.

64. ஞான மாலை - எவன்சலிக்கல் லுத்தரன் திருச்சபை அச்சகத்தினால் 1873-ஆம் ஆண்டில் இந்நூல் வெளியானது.

65. தோத்திரப் பாமாலை - M.R.T & B நிறுவனத்தாரால் 1898-ல் வெளிவந்தது.

66. புனிதப் பாமாலை - H. M. Lawry என்பவரால் 1890-ல் வெளியானது.

67. கிறித்தவத் தமிழ்க் கீர்த்தனை - இதனை இரத்தின நாதர் என்பவர் 1894-ல் வெளியிட்டுள்ளார்.

4. வேதநாயகரும் கவிதைக் கலையும்

அறிமுகம்

மேல்நாட்டாரின் தொடர்பு, மேல்நாட்டுக் கல்விமுறை, பண்பாடு, உலகெங்கிலும் ஏற்பட்ட பல்வேறு புரட்சிகளின் இடையில் பிறந்த புதுச்சிந்தனைகள், அறிவியல் அறிஞர்களின் வியத்தகு சாதனைகள், இலக்கியங்கள், சமயங்கள் போன்றவற்றில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி எண்ணங்கள், உலக ஒருமைப்பாடு பற்றிய சிந்தனைகள், உரிமை வேட்கையுணர்வு போன்றன தமிழ் நாட்டிலும், தமிழிலக்கியங்களிலும் பிற்காலத்தில் அதிகத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. சமய நம்பிக்கைகள் தளர்ந்த இக்காலத்தில் தொண்டுள்ளமும், அன்புடை நெஞ்சமும், அயரா உழைப்பும் கொண்ட மேல்நாட்டுப் பாதிரிமார் பலர் வயிற்றுக்குச் சோறிட்டும், பயிற்றுப்பல கல்வித் தந்தும், மருத்துவ வசதிகள் பல செய்து கொடுத்தும் ஐரோப்பியப் பண்பாட்டில் நீராடிய திருமறைக் (Bible) கருத்துக்களையும், திருமறைக் கவிதை மரபுகளையும் பாமர மக்களின் உள்ளக் கழனிகளில் விதைத்துச் சென்றனர். அன்பாலும், அரிய தொண்டாலும், தன்னைத்தான் மன்னுயிர் களுக்காக ஈந்த உயர்பண்பாலும், கற்பித்த அறிவுரைகளை வாழ்ந்து காட்டிய அரிய செயலாலும் கல்வியறிவில்லாத மக்களையும் எளிதாகக் கவர்ந்து கொண்ட ஐங்காயத்து அண்ணலின் கனிவுமிக்க அருள் மொழிகளும், தூய வாழ்வும், திருமறையின் விழுமிய அருளுரைகளும் தமிழ் மக்களை விரைவாகக் கவர்ந்தொடங்கின. சமயப் பணியில் ஈடுபட்ட மேல்நாட்டுப் பெரியோர்கள் தமிழைக் கற்றுத் தமிழ்ப்பணியில் முழுக்க முழுக்க ஈடுபட்டதோடு திருமறையின் அரிய செய்திகள், ஐரோப்பியத் திருச்சபைகளில் இசைக்கப்பட்ட இசைப்பாடல்கள், ஜான்பனியன் போன்ற

திருமறைக் கவிஞர்களின் திருமறை இலக்கியங்கள் போன்ற வற்றைத் தமிழாக்கம் செய்தனர். தமிழ் மண்ணில் பிறந்து, தமிழ் நாட்டுச் சமயங்களில் நம்பிக்கை கொண்டு, தேவாரத் திருவாசகப் பாடல்களை இசையோடு இசைத்து, இந்து சமயப் புராணங்களில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்துப் பின் கிறித்தவர்களாக மாறிய தமிழ் நாட்டுக் கிறித்தவர்களில் பலருக்குத் திருச்சபைகளில் மேல்நாட்டு இசையில் மேல்நாட்டுப் பண்பாட்டில் பிறந்த பாடல்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துப் பாடுவது அதிக விருப்பத்தைத் தரவில்லை. இப்பெருங் குறைபாட்டை நிறைவு செய்ய, திருமறைச் செய்திகளை உள்ளீடாகக் கொண்ட தமிழிலக்கியங்களையும், தமிழிசைப் பாடல்களையும், தமிழ்நாட்டுச் சூழலில், தமிழில் படத்தளிக்கத் தமிழ்நாட்டுத் திருமறைப் புலவர்கள் பலர் அயராது உழைத்தனர். தொடக்க நிலையில் இத்தகைய முயற்சியில் ஈடுபட்ட திருச்சபைப் புலவர்களில் மிகச்சிறந்த இடம் வகிக்கின்றார் தஞ்சை வேதநாயகர்¹ (1774-1864). தமிழ்நாட்டில் பிறந்து, தமிழ்ப் பண்பாட்டில் ஊறித்திளைத்துப் பின் மேல்நாட்டுப் பாதிரிமாள்களோடு உறவு கொண்டு, மேல்நாட்டுக் கல்வி முறையில் இறையியல் (Theology) பயின்ற வேதநாயகரிடம் கிழக்கு மேற்கு ஆகிய பண்பாட்டுக் கலையாறுகள் சங்கம மாவதைக் காணலாம்.

மனிதனின் அடிப்படை உணர்வுகள் அவன் பிறந்த நாட்டுச் சூழல்களோடும் தாய் மொழியோடும் இரண்டறக் கலந்து பின்னிப்பிணைந்து கிடப்பன. இவ்வுணர்வுகளின் வெளிப்பாடான கவிதையும் அவனது தாய்மொழியில் அவன் பிறந்து வாழும் கால, இடச்சூழல்களோடு ஒன்றிய உறவு கொண்டு எழும்போதுதான் உள்ளத்தை அதிகமாகக் கவரவும், அதிகச் செல்வாக்கைப் பெறவும் முடியும் என்ற தெளிந்த கொள்கையினை உடையவர் வேதநாயகர். எனவேதான், தமிழர்களுக்கு முற்றிலும் புதியனவாக அமைந்த திருமறைச் செய்திகளையும், வழிபாட்டு மரபுகளையும் இயன்ற வரை தமிழ்நாட்டு மரபாக மாற்றும் அரிய பணியில் அவர் ஈடுபட்டார். இவ்வரிய முயற்சியில் அவர் பெற்ற மாபெரும்

வெற்றிகளையும், சந்தித்த இடர்பாடுகளையும், தோல்விகளையும் அவர்தம் கலைப்படைப்புக்கள் தெள்ளத்தெளிவாகக் காட்டி நிற்கின்றன. திருமறைச் செய்திகள் தமிழ்நாட்டு மக்களுக்குப் புதியதாகக் காட்சி தந்த தொடக்க நிலையில், தமிழிசைப் பாடல்களையும் இலக்கிய வடிவங்களையும் மேல்நாட்டு நாகரிகத்தில் மோகங் கொண்ட புதுக் கிறித்தவர்களில் பலர் புறக்கணித்த நிலையில் - பழந்தமிழ் இலக்கிய வடிவங்களிலும், தான் புதிதாகப் படைத்துக் கொண்ட இலக்கிய வடிவங்களிலும் புத்தமுதான திருமறைச் செய்திகளை இணைத்து 120-க்கும் மேற்பட்ட நூற்களைப் படைத்துச் சென்றவர் வேதநாயகர். எஸ்.பி.சி.கே. நிறுவனம், ²சி.எல்.எஸ். நிறுவனம் ஆகியன இவரது பல நூற்களை வெளியிட்டுள்ளன. இதுவரையில் அச்சு வடிவில் வெளிவந்த சில நூற்களே இக்கட்டுரைக்கு ஆதாரங்களாக அமைகின்றன.³

கவிதையின் குறிக்கோள்

தமிழ்த் திருமறை இலக்கியங்களின் மறுமலர்ச்சிக் கவிஞரான வேதநாயகர் இறைவனைப் பாடுவதே கவிதையின் / கவிஞனின் குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படைக் கொள்கையினை உடையவர். தம்மைக் குறிப்பிடும் கவிஞர்,

பராபரன் அல்லாத பாட்டறியான் எம்
பராபரனை அன்றிப் பாட்டுரையான்
பராபரன் தன்னையே கொண்டாடி நிதம்
பாட்டுப் பாடுவான் ஞானப் பெண்ணே

(சாஸ்திரக் கும்மி 433)

என்று கூறுவது மேற்கூறிய கருத்தை அரண் செய்யும். கவிதையின் பொருளாகவும், கவிதை பாடும் ஆற்றலின் தூண்டுகோலாகவும் பரம்பொருளும், திருமறைச் செய்திகளுமே அமைய வேண்டுமென்பது அவர்தம் அடிப்படைக்கொள்கை. கவிதையில் இறையுணர்வு பொங்கி வழிய வேண்டுமென்றும் கவிதை

இறையுணர்வின் வெளிப்பாடாக அமைய வேண்டுமென்றும் கருதியதோடு கவிதை பாடும் ஆற்றல் மனிதனுடைய திறமையாலோ, முயற்சியாலோ அமையாமல் இறைவன் அருளாலே ஏற்படுகின்றது என்றும் நம்பினார் வேதநாயகர். எனவேதான்,

பாடும் வரத்தைக் கொடுத்தவனாருனைப்
பாடச் சொல்லிப் படைத்தவனார்?
பாடும் வரத்தைக் கொடுத்தனை விட்டுப்
பாடுவா யோடி ஞானப் பெண்ணே

என்று பாடுகின்றார். “பாடாதோன் மனிதனல்ல மிருகமாகும்” என்ற தன் கொள்கைக்கேற்ப வடிவ அமைப்பிலும் கவிதைகள் நாடகப் பாடல்களையோ, காப்பியப் பாடல்களையோ பின்பற்றாமல் இசைப் பாடல்கள், இசை நாடகப் பாடல்கள் ஆகியவற்றின் அமைப்பைப் பின்பற்றியே அமைய வேண்டுமென்று அவர் கருதினார். பாடி மகிழ்வுட்டிச் சபையினர் உள்ளத்தில் இறையுணர்வை எழுப்ப வேண்டும் என்னும் அடிப்படை நோக்கத்தோடு இவர் கவிதை பாடியதால் தன் படைப்புக்களைப் பெரும்பாலும் ‘பாட்டு’ என்ற சொல்லாலே சுட்டுவதைக் காணலாம். குறுகிய இசைப்பாடல்களோடு இவரது பெரும் படைப்புக்களான ஞானத்தச்சன் நாடகம், ஞான நொண்டி நாடகம் போன்ற நாடகப் பாடல்களும் பாடற்குமுவினரால் திருச்சபைகள் தோறும் பாடப்பட்டன என்பதற்குச் சான்றுகள் பல உள்ளன. இத்தகைய தெய்வத் திருப்பாடல்களைக் கற்போர்,

செந்தமிழ் நற்கலை யுணர்ந்த சேயர்பெற்றுச்
செழித்திருப்பர் நிகராருமில்லை தானே

என்று தமிழ்நாட்டுப் பக்திப் பாடல்களின் மரபுப் போக்கில் கூறிச் செல்கின்றார். கவிஞனுடைய புகழுக்குக்கூட இறைவனே காரணமாக அமைபவன் என்று நம்பினார் வேதநாயகர். எனவே தான் இறைவனைப் பார்த்து,

சாலவே வேதநாயகனையுன் கவியென்று
சகலபேர்க்கும் சொல்லிவை (ஜெபமாலை 6.13)

என்கிறார்.

சிறந்த தோத்திரப் பாடல்களைப் பாடும் கவிஞனுக்கு இறைவனே பல பொருளளித்துப் பெருமைப்படுத்துவான் என்றும் அவர் நம்பினார்.

தெள்ளிப் புகழுரைத்த தமிழுக்கு அன்பாய் வெகு
கொள்ளைப் பொருளளிக்க நினைக்கும் காரண வித்தகன்
(வண்ணச் சமுத்திரம் 8. 7)

என்பது அவர் கூற்று. எனவே, இறைவன் பற்றிய செய்திகளையே கவிதை உள்ளீடாகக் கொள்ள வேண்டும் என்றும், வடிவ அமைப்பில் இசைப்பாடல்களின் வடிவங்களையே பின்பற்றி அமைய வேண்டுமென்றும், மனித உள்ளத்தில் இறையுணர்வை எழுப்பி, உள்ளத்தைத் தூய்மை பெறச்செய்து இறைவனை அடையத் துணை செய்வதே கவிதையின் குறிக்கோள் என்றும், இத்தகைய கவிதைகளைப் புனைவோர்க்கும், பாடிக்களிப்போர்க்கும் இறைவன் அருள்பெருகும் என்றும் வேதநாயகர் கருதினார் என்பது தெளிவு.

கவிதையின் மூல ஊற்று (Genesis of poetry)

கவிதை அருட்சியால் (inspiration) பிறப்பது என்ற கொள்கையினை வீறுணர்ச்சிக் கவிதை இயக்கத்தைச் (Romantic Movement) சார்ந்த கவிஞர்களும், திறனாய்வாளர்களில் பெரும்பாலோரும், ஆழ்ந்த புலமையாலும் தெளிந்த சிந்தனைத் திறத்தாலும் பிறப்பது என்ற கொள்கையினைச் செந்நெறியாளர்களும் (Classicists) வற்புறுத்திச் செல்வர். வேதநாயகர் இறையருள் தோற்றுவிக்கும் தெய்வீக அருட்சியால் (Divinely inspiration) கவிதை பிறக்கின்றது என்று கருதுவதால் கவிதையின் மூல ஊற்று பற்றிய வீறுணர்ச்சிக் கவிஞர்களின் கொள்கை இவருக்கும் ஓரளவிற்கு உடன்பாடே என்பது தெளிவு. இறைவனின் ஏவுதல் வரும்போதெல்லாம் அது எந்த வேளையா

யிருப்பினும் உடனே பணிப்பெண் வந்து குத்து விளக்கேற்ற அவருடைய எழுத்தாளர் எழுந்து சாஸ்திரியார் சொல்லச் சொல்லக் கவிதை வடிப்பதாக வேதநாயகரின் வாழ்க்கை வரலாற்றாசிரியர் குறிப்பிடுவதும் இங்கு இணைத்து நோக்கத்தக்கது.⁴

இறையருட் கவிஞரான வேதநாயகர் தம் படைப்புக்களிலும் இறை உணர்வுக்கு அதிகச் சிறப்பளித்தாரே தவிர முயற்சியாலும், சிந்தனைத் திறத்தாலும் எழுகின்ற வடிவ அமைப்பு, ஒருமைப்பாடு, கலைநுட்பம் போன்றவற்றில் அதிக ஆர்வங்காட்டவில்லை என்பதும், அடித்துத் திருத்திச் செம்மை செய்யவும், கொச்சை வழக்குகளைத் தவிர்க்கவும் அதிக முயற்சி செய்யவில்லை என்பதும் அவரது படைப்புக்களைப் படிக்கும்போது தெளிவாகின்றன. எனவே, கவிதையின் மூல ஊற்று, வடிவம் போன்றன பற்றிய கொள்கைகளைப் பொறுத்தவரையில் இவரை ஒரு வீறுணர்ச்சிக் கவிஞர் என்றே கொள்ளலாம். எனினும் இறைவனைப் புறக்கணித்து இயற்கையையும், அழகையும், விடுதலை வேட்கையினையும் மட்டுமே வழிபட்டு நிற்கும் ஆங்கில வீறுணர்ச்சிக் கவிஞர்களின் போக்கு இவருக்கு உடன்பாடில்லை என்பது தெளிவு. வீறுணர்ச்சிக் கவிஞர்களின் படைப்புக்களில் தனிமனிதம் (Individualism) இயற்கை போன்றன பெற்ற சிறப்பிடத்தை வேதநாயகரின் படைப்புக்களில் இறையுணர்வு பெற்று விடுகின்றது. இதுவே, வீறுணர்ச்சிக் கவிஞர்களுக்கும் வேதநாயகருக்கும் இடையேயுள்ள அடிப்படை வேறுபாடு. தமிழ்ப் புதுச் செந்நெறியாளர்களின் (Neo-Classicists) மரபுப் பிடிகள் நெகிழ்ச்சியுற்று வீறுணர்ச்சிக் கவிதை இயக்கம் படிப்படியாக முகிழ்க்கத் தொடங்கிய நிலை மாறுபாட்டுக் காலகட்டத்தில் (Transitional period) வாழ்ந்த வேதநாயகர், புதுச் செந்நெறியாளர்களின் பிரபந்த மரபுகளை ஓரளவு போற்றிய போதிலும், பாரதியைத் தலைமைக் கவிஞனாகக் கொண்டு இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வீறு பெற்றெழுந்த தமிழ் வீறுணர்ச்சிக் கவிதை இயக்கத்திற்குப் பல நிலைகளில் முன்னோடியாகத் திகழ்வதை அவருடைய படைப்புக்களும்

இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் தெற்றனப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன.

கவிதையின் நடை

தமிழர்களுக்குப் பழக்கமில்லாத புதிய இறையியற் செய்திகளை உணர்த்தத் தொடக்க நிலையில் எழுந்த திருமறை இலக்கியங்கள் வடமொழியிலுள்ள தத்துவ நெறிகள் தொடர்பான சொற்களையும், வடமொழி, தமிழ்மொழி ஆகியவற்றின் அடிச்சொற்களிலிருந்து புதிதாகப் படைத்துக் கொண்ட பல சொற்களையும் அதிகமாகப் பயன்படுத்தியதால் இவற்றின் நடை ஏனைய தமிழிலக்கிய நடையிலிருந்தும் மக்களின் பேச்சு வழக்கிலிருந்தும் வேறுபட்டு நிற்பதைக் காணலாம். தற்காலத் திருமறை அறிஞர்களைவிடத் திருமறைக் கருத்துக்களைத் தமிழில் தடையின்றி வெளிப்படுத்தச் சிக்கல் மிகுந்திருந்த காலத்தில் வாழ்ந்தவர் வேதநாயகர். தம் படைப்புக்களில் வேதநாயகர் மேற்கூறிய கிறித்தவத் தமிழ் நடையினைக் கையாண்ட போதிலும் ஆழ்ந்த தமிழ்ப்புலமை காரணமாக இவரது தமிழ் நடை மேல்நாட்டுப் பாதிரிமார்களின் தமிழ் நடையை விடச் செந்தமிழ்ச் சொற்கள் அதிகமாக விரவப் பெற்றுச் சிறப்புடன் அமைகின்றது.

மேலும், மேல்நாடுகளில் பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் பின்னணியில் வீறுணர்ச்சிக் கவிதை இயக்கம் தோன்றிச் சிறப்புடன் வளர்ந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் வாழ்ந்தவர் வேதநாயகர். இக் கவிதை இயக்கம் உலகெங்கிலும் பெருந் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி வந்த காலத்தில் வாழ்ந்த வேதநாயகரிடமும் இதன் அடிப்படைக் கொள்கைகள் பெருந் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. இவர் கொண்ட சமய நெறியும், கடவுட் கொள்கையும் இவரை இயற்கையை வழிபடுபொருளாகக் கொண்ட (வார்ட்ஸ் வர்த் போன்ற) இயற்கைப் புலவனாகவும், சமய, சமுதாய அமைப்புக்களை எதிர்த்துப் பாடிய (ஷெல்லி போன்ற) புரட்சிக் கவிஞனாகவும் மலர விடாமல் தடுத்தன. எனினும், இலக்கிய வடிவம், நடை போன்றன பற்றிய வீறுணர்ச்சிக் கொள்கை

யாளர்களின் கோட்பாடுகள் இவருக்கும் உடன்பாடு என்பது தெளிவு.

கவிதை சாதாரண மக்கள் பயன்படுத்தும் மொழியில் அமையவேண்டும்; அதில் தெளிவு பிறக்க வேண்டுமாயின் சாதாரண சொற்களை அதிகமாகக் கலக்கவேண்டும் என்பன போன்ற கொள்கைகள் கிரேக்கச் செந்நெறித் திறனாய்வாளர்களிடையே தோன்றிய போதிலும்⁵ இவை பிற்கால வீறுணர்ச்சிக் கவிஞர்களிடமே அதிக வலுப்பெற்றன. கவிதை பாமர மக்கள் பயன்படுத்தும் பேச்சு வழக்கிலிருந்து கொச்சைச் சொற்களை நீக்கிச் செப்பம் செய்யப்பட்ட மொழியில் எழுதப்பட வேண்டும் என்று வார்ட்ஸ்வர்த் வற்புறுத்துகின்றார்.⁶ வேதநாயகருக்குப் பின்னர் வந்த தமிழ்நாட்டு வீறுணர்ச்சிக் கவிதை இயக்கத்தின் தலைமைக் கவிஞனான பாரதியும் எளிய நடை, எளிய சொற்கள், எளிய சந்தம் போன்றவற்றையே பலவிடங்களிலும் பாராட்டிச் செல்கின்றார். பாரதிக்கு முன்னோடியாகத் தோன்றிய வேதநாயகர் பாடல்களில் மேற்கூறிய கிறித்தவத் தமிழ் இழையோடிய போதிலும் எளிய நடை, எளிய சொற்கள், பாமர மக்கள் விரும்பிப் போற்றும் எளிய மெட்டுக்கள் போன்றவற்றிற்கே அதிகச் சிறப்பிடம் அளிக்கப்படுகின்றது.

வலிய வந்தெனக்காக - மரண அவஸ்தையாக
சிலுவை மரத்தில் சாக... (தேவ தோத்திரப் பாடல் 101)

இந்திய தேசத்தைப் பாடும் முற்றும்
உந்தனின் மந்தையில் வந்திடச் சேரும்
(தேவ தோத்திரப் பாடல் 186)

தன்னைச் சினேகித்திருப்பது போலவே
தன்னயலானைச் சினேகிக்க வேணுமென்
றுன்னதன் சொன்ன துமக்கிலையோ பினை
யென்னை யிடங்கை யென்றெப்படித் தள்ளினீர்

என்பன போன்ற பகுதிகளைச் சான்றாகக் காட்டலாம். இவரது நீண்ட இசைப் பாடல்களில் எளிய நடையோடு இசையும் இணைந்து செஞ்சொற் கவிதைகள் சிறப்பாக உருவெடுக்கின்றன. இதற்கு,

நீயிருக்க வேத நெறியிருக்க நெஞ்சமுற
வாயிருக்க நிற்பதத்தில் வந்திருக்க வென்மனமும்
போயிருக்க நிற்பதல்வன் புண்ணியனா ரன்பிருக்க
தாயிருக்க சேய்க்குத் தவிப்பேன் பராபரனே

(பராபரன் மாலை)

என்பன போன்ற பகுதிகள் சான்று. இசையோடு சந்தப் பாடல்களை அமைக்கும்போது ஒலிச்சேர்க்கைக்காக வடமொழிச் சொற்களைச் சற்று அதிகமாகக் கலக்கின்றார். சந்தச் சிறப்புடைய பாடல்கள்,

மாலை விடுத்துநம் மாலையுதித்துரு

மாலை யெடுத்ததனான்

மாலை கொடுத்திட ஞான திருச்சபை

மாலை வழத்துவனே (ஜெபமாலை 2,2)

என்பன போன்று இசைச் சிறப்பால் உயர்ந்து நின்ற போதிலும் புரிவதற்கு அரிதாக உள்ளன.

கவிதையின் வடிவம்

ஆங்கில இலக்கிய வீறுணர்ச்சிக் கவிஞர்களைப்போல வேதநாயகர் சிறுபான்மை குறுகிய அடிகளைப் பெற்று ஆங்கிலத் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களின் தன்மையினையும், அமைப்பினையும் பெற்ற இசைப் பாடல்களையும், பெரும்பான்மை இராக தாளங்களோடு அமைந்த தமிழ்க் கீர்த்தனை வடிவங்களையும் கையாள்வதைக் காணலாம். நிகழ்ச்சிகளைக் கோர்வைப்படுத்திப் படைக்க வேண்டும் என்று விரும்பும்போது சிற்றிலக்கிய வடிவங்களான அந்தாதி, நொண்டி நாடகம், குறவஞ்சி போன்ற மரபிலக்கிய வகைகளைப் பின்பற்றி அமைக்கின்றார். எனினும் கவிதையின்

உள்ளீடும் வடிவமும் இலக்கியத்தின் வேறுபட்ட தனித்த கூறுகள் அல்ல; கவிதையின் வடிவை அதன் உள்ளீடே முடிவு செய்ய வேண்டும்; உள்ளீடும் வடிவமும் இணைந்தே வளரவேண்டும்.⁸ கவிதையின் வடிவு அதன் உள்ளீட்டைப் பொறுத்தே அமைய வேண்டும் என்பன போன்ற அவயவிக் கொள்கையினை (Organic Theory) உடையவர் வேதநாயகர் என்பது தெளிவு. எனவேதான் மரபு வடிவங்கள் தான் உணர்த்தத் துணியும் உள்ளீட்டிற்குப் பொருந்தாமல் அமையும்போது அவ்வடிவங்களில் மாற்றங்கள் பல செய்தும், புது வடிவங்கள் பல படைத்தும், நாட்டுப்புறப்பாடல் வடிவங்களைக் கையாண்டும், மேல்நாட்டு இசைப்பாடல் வடிவங்களை ஏற்றுப் பயன்படுத்தியும் கவிதை படைக்கும் இயல்பினை இவரிடம் காண முடிகின்றது.

நோவாவின் காலத்தில் ஏற்பட்ட வெள்ளப்பெருக்கைப் பாட 'சுப்பற்றமிழ்' என்னும் தலைப்பில், நெய்தல் நிலப் பின்னணியும்,

ஏலேலோ ஏலல்லோ தத்தையா

ஏலேலோ ஏலல்லோ

என்பன போன்ற நெய்தல் நில நாட்டுப்புறப்பாடல்களின் மெட்டுக்களும் விரவிவரக் காப்பியப் போக்கில், மேல்நாட்டுக் காப்பிய உத்திகளான காப்பியப் பட்டியல் (Epic Catalogue) போன்றன அமையும் வண்ணம் புதுவிதமான இலக்கிய வடிவமொன்றைப் படைத்துக் கையாள்கின்றார். நாடக இயல்புகளைப் பெறாமல் இறைவனின் பல்வேறு அருட்செயல் களோடு சாதிக் கொடுமை போன்ற சமுதாயக் கருத்துக்கள் பலவற்றைத் தாங்கி நிற்கும் புதுவிதமான அமைப்பினைக் கொண்ட கவிதை வடிவொன்றை அமைத்து 'ஞானத் தச்சன் நாடகம்' என்று பெயரிட்டு அழைக்கின்றார். இவர் பாடிய 'ஞான உலா' என்னும் நூல் உலா இலக்கிய மரபுகளைப் பின்பற்றாமல் கிறிஸ்து பெருமானின் பல்வேறு சிறப்புகளை 1356 வரிகளில்

வாழ்த்துப் பாடல்களைப் (Panegyrics) போன்று ஒருவிதப் புதுப்போக்கில் பல்வேறு தலைப்புக்களில் பேசிச் செல்கின்றது.

‘ஆரணாதிந்தம்’ என்ற நூலின் முதற் பகுதி மில்ட்டனது காப்பியத்தை ஒட்டி நாடகப் போக்கில் விண்ணுலகில் நடக்கும் திருத்துவ ஆலோசனை, தந்தையின் திருவாக்கு, தந்தைக்கும் மைந்தனுக்கும் இடையே நிகழும் உரையாடல், மைந்தன் சபதமேற்று அலகையின் கொடுமையை ஒழிக்க மண்ணுலகம் வரல் போன்ற செய்திகளை எடுத்தியம்புகின்றது. இரண்டாவது பகுதியில் கிறிஸ்துவின் பிறப்பு, அருளுரைகள், இன்னல்கள் போன்ற மண்ணுலக நிகழ்ச்சிகளைக் கூறாமல் உருவகப் போக்கில் இறைவனுக்கும் உயிர்களுக்கும் இடையில் நிலவும் அன்புறவை மண்ணுலகக் காதலாக மாற்றித் தருகின்றார். இறைவன் உயிர்களின் குறியீடாகத் திகழும் சீயோனைக் காதலிப்பது, ஆணவங்கொண்ட சீயோன் தன் பெருமை பேசி இறையன்பைப் புறக்கணிப்பது, பின் தன் தவறுணர்ந்து இறைவனைத் தேடித் தவிப்பது, இறைவன் இறுதியில் ஆட்கொள்வது போன்ற செய்திகளைத் திருமறையில் ஆங்காங்கே காணக்கிடக்கும் இறைமைக் காதல் பற்றிய குறிப்புக்களோடு இணைத்துப்பாடிச் செல்லும் இச்சொல்லோவியம் வடிவாலும், பொருளாலும், உணர்த்தும் முறையாலும் பல புதுமைக் கூறுகளைப் பெற்றுப் புதுமைப் பொலிவுடன் திகழ்கின்றது. இந்நூலில், தந்தையோடு தொடர்புடைய முதற்பகுதியை இறைநீதி (Divine Justice) விஞ்சி நிற்கும் விண்ணுலகப் பகுதியாகவும் (Divine Episode) மனித உரு தாங்கி மனித குலத்தை மீட்கவரும் இரண்டாவது பகுதியை இறையன்பும் கருணையும் (Divine Mercy) விஞ்சி நிற்கும் மண்ணுலகப் பகுதியாகவும் (Human Episode) அமைத்துத் திருமறையின் பழைய ஏற்பாட்டின் (Old Testament) பழைய போக்கினையும், கிறிஸ்துவின் வருகையால் பழைய ஏற்பாட்டின் போக்கு மாறிப் புதிய ஏற்பாட்டில் (New Testament) புதிய போக்கு மலர்வதையும் ஆசிரியர் வேறுபடுத்திக் காட்டும் இயல்பு பாராட்டுதற்குரியது.

திருச்சபையுஞ்சல், வேதநாயகன் சமர்த்து, ஞானவழி, அறிவானந்தம், ஞான ஏத்தப்பாட்டு போன்றன நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் சாயல், மரபிலக்கிய வடிவங்களின் கூறுகள் ஆகியவற்றை ஒருங்கே பெற்றுத் திகழ்வதோடு கவிஞரின் புதிய மரபுகளைப் படைத்துக்கொள்ளும் பேராற்றலுக்கும் சான்று பகர்கின்றன. சென்னைப்பட்டினப் பிரவேசம் என்னும் நூல் வடிவாலும், உணர்த்தும் முறையாலும், பேசப்படும் செய்தியாலும் கவிஞரின் ஏனைய நூல்களிலிருந்து வேறுபட்டு வார்ட்ஸ்வர்த் பாடிய 'பிரலுடு' (Prelude) என்னும் நூலின் அமைப்பினை ஓரளவு பெற்றுக் காட்சியளிக்கின்றது. இயற்கை கற்றுத் தந்த பாடங்களால் தன் உள்ளம் எப்படிப் பண்பட்டு வளர்ந்தது என்பதை வார்ட்ஸ்வர்த்தின் நூல் விளக்க, உலகத்து நிகழ்ச்சிகளின் இடையில் இறைவன் அருள் அன்பனை எப்படியெல்லாம் ஆட்கொள்கின்றது என்பதை வேதநாயகரின் நூல் விளக்கும். "கலையாது நேரடிகள் தவறாது பாடிவரும் கவி வேத நாயகனின்" (ஜெபமாலை 11.11) தெய்வீக அன்பு தமிழ் வெள்ளமாகப் பெருகிப் பாயும் இப்படைப்புக்கள் வடிவாலும், பொருளாலும் பலவாறு வேறுபட்டுப் பல்கிப் பெருகி நின்றபோதிலும் வடிவை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவற்றைக் கீழ்க்கண்ட நான்கு பிரிவிற்குள் அடக்கலாம். இவை :

1. தமிழிலக்கிய மரபு வடிவங்கள்
2. தாமே படைத்துக்கொண்ட இலக்கிய வடிவங்கள்
3. குறுகிய இசைப்பாடல் வடிவங்கள்
4. நாட்டுப்புறப்பாடல் வடிவங்கள்

என்பன. இவற்றுள் மேற்கூறிய பெத்லகேங் குறவஞ்சி, ஞான நொண்டி நாடகம், ஞான அந்தாதி ஆகியன முதற் பிரிவிலும், ஏனையன இரண்டாவது பிரிவிலும் அடங்கும்.

குறுகிய இசைப்பாடல்கள்

காவில் விளையும் கனியினாலே விளைந்த பாவவினை
தீர்க்க வந்த பாலகனைப்

பரவிப் போற்றும் வேதநாயகரின் குறுகிய இசைப்பாடல்கள் 'தேவ தோத்திரப் பாடல்கள்', 'கிறிஸ்து சபைப் பாமாலை' போன்ற நூல்களில் இடம்பெறுகின்றன. இவற்றின் இசையமைப்பும், வடிவங்களும் தமிழ்க் கீர்த்தனை வடிவங்களையொட்டியும், கூறப்படும் செய்திகள் திருமறைச் செய்திகளாகவும் அமைகின்றன. பல இசைப்பாடல்கள் ஆங்கில மெட்டில் சீகன் பால்கு (Ziegenbalg) ஃபேப்ரீசியஸ் (Philip Fabricius -1742-1791) ஆகியோர் தமிழில் மொழி பெயர்த்த மேல்நாட்டுப் பாடல்களின் வடிவ, இசையமைப்புக்களைப் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. இடைக்கால ஆங்கில பக்திப் பாடல்களில் தேவியல் இசைப்பாடல் மரபு (Theological Tradition) உணர்ச்சிக் கூறுகள் மலிந்த இசைப் பாடல் மரபு (Affective Tradition) என இருவகைப் பாடல் மரபுகள் எழுந்தன.⁹ இவற்றுள் முன்னைய மரபில் எழுந்த பாடல்கள் பெரும்பாலும் உணர்வுக்குச் சிறப்பளிக்காமல் அறிவுக்கும், தத்துவ நோக்கத்திற்கும் அதிக இடங்கொடுக்க, பின்னைய மரபில் முகிழ்த்த பாடல்கள் இசைக்கும், உள்ளத்திலிருந்து கிளர்ந்தெழும் இறையுணர்விற்கும் சிறப்பளித்து நிற்கின்றன. வேதநாயகரின் இசைப்பாடல்கள் பெரும்பாலும் பின்னைய மரபினையொட்டியே அமைகின்றன. இம்மரபில் எழுந்த மேல்நாட்டுப் பக்திப்பாடல்கள் கிறிஸ்துவின் மனிதத்தன்மை, பெயர், புறத்தோற்றம், பிறந்த நாட்டுச்சிறப்பு, சிலுவைப்பாடு போன்றவற்றை ஊனும் உயிரும் உள்ளமும் கசிந்துருகும் வண்ணம் பாடிச்செல்லும். எளிய சாதாரணப் படிமங்களும் (Images) அறிவுரைகளும் இவற்றில் அமையுமே தவிர அளவு மீறிய கற்பனைகளும், அலங்காரங்களும் இவற்றில் இடம் பெறுவதில்லை. வேதநாயகரின் பாடல்களும் மேற்கூறிய தன்மைகளைப் பெற்றுத் திகழ்கின்றன.

விண்ணே மெய்ஞான விளக்கே விளக்கொளியே
எண்ணா தடியே னிழைத்த பிழைபொறுத்துன்
பண்ணே படிக்கப் பதந்தா பராபரனே

நெஞ்சே நீ கலங்காதே
சீயோன் மலையின்
இரட்சகனை மறவாதே

என்பன போன்ற குறுகிய இசைப்பாடல்களில் தெளிவும், எளிமையும் விஞ்சி நிற்கக் காணலாம். இடைக்கால மேல்நாட்டு, தமிழ்நாட்டுப் பக்தி இயக்கப் பாடல்களிலுள்ளதுபோல காதல், பேரின்பக் காதல் போன்றனவும் இயற்கைக் காட்சிகளும் இவரது பாடல்களில் இடம் பெறுகின்றன.

மாரிக்காலம் சென்றது நின்றது
மழை விட்டுத் தீர்ந்தது பல
வண்ணப் புஷ்பங்கள் பூமியில் காணுது
வளமை சார்ந்தது ஓகோ
காரிகையரே குருவிகள் கூவும்
காலம் சார்ந்தது இதோ (தேவ, தோத். 153)

என்பன போன்றவை இதற்குச் சிறந்த சான்றாகும்.

இசைப்பாடல்களும் தற்சார்புக் கவிதைகளும்

வேதநாயகரின் மேல்நாட்டு மரபை ஒட்டிய இசைப் பாடல்கள், தமிழ்நாட்டு மரபை ஒட்டிய கீர்த்தனைகள் போன்றவற்றில் அவருடைய வாழ்க்கைக் குறிப்புக்கள் பல நிறைந்து காணப்பட்டபோதிலும் அவற்றை முழுவதும் தற்சார்புக் கவிதைகள் (Subjective Poetry) என்று கொள்ள முடியவில்லை. இவ்விசைப் பாடல்கள் கவிஞரின் சொந்த உணர்வுகளையும், சொந்த சமய அனுபவங்களையும் வெளிக்காட்டுவது போல அமைந்தாலும் பாடுவோர் அனைவரும் அதில் ஈடுபட்டுத் தங்கள் சொந்த உணர்வுகளை வெளிப் படுத்துவதுபோன்ற மனப்போக்கில் பாடும்படி எழுதப்பட்டுள்ளன. கவிஞன் இப்பாடல்களில் தன்னைப் பற்றியோ, தனக்காகவோ பேசாமல் தன்னைப்போன்ற ஒரு மனிதன் சபையினர் அனைவருக்காகவும் பேசுவது போன்று கவிதையை

அமைக்கின்றான். இப்பாடல்களில் 'நான்' என்று குறிப்பிடும்போது எழும் தற்சுட்டுணர்வு கவிஞனுக்கு மட்டுமல்லாது, பாடுவோர் அனைவருக்கும் எழுவதாக அமைக்கப்படுகின்றது. இவற்றைத் தற்சார்புக் கவிதைகளாகவோ, தற்சாராக் கவிதைகளாகவோ (Objective Poetry) கொள்ளாமல் இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட ஒருவகையாகக் கொள்வர் பக்திப் பாடல்களின் திறனாய்வாளர்கள்.¹⁰

அறியாத பாவி நானையா எனை

ஆளும் மேசையா.....

(தேவ. தோத். 117)

நெஞ்சம் உலர்ந்தேன் நெடுந்துயரினால் மெலிந்தேன்
தஞ்சம் எங்கும் காணேன் சரணமலர் அல்லாமல்
வஞ்சகன்மேல் நின்கிருபை வைத்துன் திருச்சுதனார்
அஞ்சு காயத்தில் அணைத்தாற்றும் பராபரனே

(பராபரன் மாலை 1.25)

போன்ற பாடல்கள் இதற்குச் சான்று.

வேதநாயகரின் பாடல்களில் மேல்நாட்டுக் கிறித்தவ இசைப் பாடல்களைப்போல திருச்சுதனாரின் பிறப்பு, சிலுவைப்பாடு, தூய இரத்தம், மேனியிலுள்ள வடுக்கள் ஆகியவற்றைச் சிறப்பிக்கும் பாடல்கள் பல உள்ளன. பல இசைப்பாடல்கள் கிறித்தவ வாழ்க்கை, சாவு, இறுதி முடிவு (Last Judgement) போன்றவற்றைச் சித்தரிக்கின்றன. 'கிறிஸ்துப் பிறப்பின் பாடல்கள்' என்ற தலைப்பிலமையும் பாடல்களில் கிறிஸ்துவின் பிறப்போடு ஒட்டிய ஒரு நிகழ்ச்சியோ, பல நிகழ்ச்சிகளோ திருமறையிலுள்ள முன்பின் நிகழ்ச்சிகளோடு தொடர்புபடுத்தி விளக்கப்படுவதைக் காணலாம்.

ஆதிசர்ப்பத்தின் தலையை யுடைக்க

அகிலத்தின் பாவமனைத்தும் துடைக்க

வேதமறையினூடு சிறந்த மேசியா பிறந்தார்

(46)

போன்றன இதற்குச் சான்றாகும்.

சிலுவை சுமந்து போகுங்காட்சி (97), தொண்டர்களை விழித்திருந்து மன்றாட வேண்டல் (98) போன்றன உள்ளத்தை உருக்கும் ஆற்றல் பெற்றன. பொறுமை, தியாகம் போன்ற உயர் பண்புகளால் சாவின்மீதும் அலகையின் ஆணவப் போக்கின்மீதும் வெற்றி கொண்ட கிறித்தவ வீரத்தின் (Christian Heroism) வெற்றியைப் பாடும் உயிர்த்தெழுந்த பண்டிகைத் தொடர்பான பாடல்களில் வீரயுகப் பாடல்களின் பெருமிதப் போக்குப் பொங்கி வழிகிறது.

கீர்த்தனைகளும் இசையும்

வேதநாயகர் அருணகிரியாரின் திருப்புகழ்ச் சந்தங்களில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தவர். இவர் பாடிய ஜெபமாலை, பெதலகேங் குறவஞ்சி போன்ற நூற்களில் ஏராளமான சந்தங்களைக் கையாளுகின்றார்.

பண்டு பறித்துத் தின்ற கனிக்குப்

பாடாய் டாயோர்

பங்க மரத்திற் றொங்கி மரித்து (ஜெபமாலை - 14)

என்றெல்லாம் பாடற்பொருளுக் கேற்பச் சந்தங்களை மாற்றிக் கையாளுந்திறனை வேதநாயகரிடம் காண முடிகின்றது. சிந்து வகையைச் சார்ந்த இசைப்பாடல்களும் இவரது படைப்புக்களில் ஏராளம் காணக்கிடக்கின்றன. பவனிச் சிந்து, பறவை மேயுஞ்சிந்து, சிங்கி நடனச் சிந்து என்றெல்லாம் குறவஞ்சியின் பகுதிகளுக்குப் பெயர் அமைப்பதைக் காணலாம். மேலும், தமிழ்க் கீர்த்தனைகள் முழுவடிவம் பெற்று இளமை நலத்தோடு விளங்கிய காலத்தில் வாழ்ந்தவர் வேதநாயகர். தியாகையரின் காலத்தில் வாழ்ந்த வேதநாயகர், முத்துத்தாண்டவர், அருணாசலக் கவிராயர், தியாகையர் ஆகியோரின் கீர்த்தனைகளைக் கற்றுத் தேர்ந்திருக்கலாம்.¹¹ ஞானபதக்கீர்த்தனைகள், ஆரணாதிந்தம், பெதலகேங் குறவஞ்சி ஆகிய இசை நூல்களில் வேதநாயகர் நூற்றுக் கணக்கான கீர்த்தனைகளை எழுதி வைத்திருக்கின்றார்.¹²

பாடித்துதி மனமே - பரனைக் கொண்

டாடித்துதி தினமே

என்பன போன்ற பாடல்கள் சிறந்த கீர்த்தனைகளுக்குச் சான்றாகத் தரப்படுகின்றன. கீர்த்தனை போன்ற இசைப்பாடல்கள் கற்பனையின் நிலைக்களனாகத் திகழும் மனித மனத்தை எளிதில் ஈர்த்து, அங்கிருக்கும் விலங்குத் தன்மையை அகற்றி நல்வழிப்படுத்தி இறையுணர்வை எழுப்பவல்லன என்ற கொள்கையினை வேதநாயகர் உடையவராதல் வேண்டும். இவரது கீர்த்தனைகளில் கேதார கௌளம், ஆனந்த பைரவி, செஞ்சுருட்டி, இந்துஸ்தானி, சுத்த பங்களா, சகானா, ஆபேரி, தீரசங்கராபரணம், பைரவி, காம்போதி, தோடி, கல்யாணி, அடானா, நவரோஜ் போன்ற எண்ணற்ற பல இராக வகைகள் உள்ளன.

நாட்டுப்புறப்பாடல் வடிவங்கள்

பிரச்சார நோக்கத்தோடு எழும் இயக்க இலக்கியப் படைப்பாளர்கள், தங்கள் கருத்துக்களை மக்களுக்குப் பரப்ப விரும்பும் போது மேட்டுக் குடியினரின் செந்நெறி இலக்கிய (Classical Literature) வடிவங்களை விட்டுவிட்டு, பாமர மக்களின் நாட்டுப்புற இலக்கிய (Folk-Literature) வடிவங்களில் தத்தம் கருத்துக்களைப் பரப்புவர். அப்பொழுது வாய்மொழி இலக்கியங்களான அவற்றின் வடிவங்களை ஏட்டு இலக்கிய வடிவங்களாக மாற்ற முயல்வதைத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் நெடுகக் காண முடிகின்றது. இடைக்காலத்தில் பக்தி இயக்கம் வலுப்பெற்ற போது பாவைப் பாடல்கள், அம்மானை, பொற்சுண்ணம், தெள்ளேணம், சாழல், ஊசல், பள்ளியெழுச்சி போன்ற நாட்டுப்புற இலக்கிய வடிவங்கள் புத்தமுதான பக்தி நெறிக் கருத்துக்களைத் தாங்கிப் புதுப்பொலிவுடன் உலவத் தொடங்கின. விடுதலை வேட்கையைப் பாமர மக்களின் உள்ளங்களில் விதைக்க பள்ளு, கும்மி போன்ற நாட்டுப்புற இலக்கிய வடிவங்களையே இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கவிஞரான பாரதியும் கையாள்வதைக் காண்கிறோம். இதைப்போன்று,

பிற்காலக் கிறித்தவச் சமயப் புலவர்களும் சமயப் பிரச்சாரத்திற்கு, சிற்றிலக்கிய வடிவங்களோடு பாமர மக்களின் நாட்டுப்புற இலக்கிய வடிவங்களையும் கையாளத் தொடங்கினர். இக்காலத்தில் எண்ணற்ற கும்மிப் பாடல்களும் தாலாட்டுப் பாடல்களும் கிறித்தவத் திருமறைச் செய்திகளைத் தாங்கி ஏறுநடை பயின்றன. மேல்நாட்டுச் சமய மரபுகளைத் தமிழ்நாட்டுச் சமய மரபுகளாக, தமிழ்நாட்டுச் சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப மாற்றிக் காணத் துடித்த வேதநாயகரும் தமிழ்நாட்டு நாட்டுப்புறப்பாடல் வடிவங்களில் இலக்கியச் சுவை பொங்கித் ததும்பத் திருமறைச் செய்திகளை இணைத்து, பக்திப் பாடல்கள் பல சிறப்பாகப் பாடியுள்ளார். இம்முயற்சியின் பயனாக முகிழ்த்த படைப்புக்களே வேதநாயகரின் சாஸ்திரக் கும்மி, சித்திர ஞானக்கும்மி, ஞானக்கும்மி, ஞானத் தாலாட்டு, திருச்சபைத் தாலாட்டு, ஞான ஏத்தப்பாட்டு, திருச்சபையூஞ்சல், பிரலாப ஒப்பாரி என்பன. இப்படைப்புக்களில் மேல்நாட்டுச் சமயப் பண்பாட்டு மரபுகளும், தமிழ்நாட்டுக் கவிதைக் கலையாற்றலும் ஒருங்கிணைத்து களிநடம் புரிகின்றன. இத்தகைய தனிப்படைப்புக்கள் தவிர வெண்கலச் சற்பம், ஒரே சாதி, கப்பற்றமிழ் போன்ற கவிதைகளிலும் நாட்டுப்புற மெட்டுகள் புத்துயிர் பெற்றுப் பொலிவதைக் காணலாம். மேற்கூறிய படைப்புக்களில் கவிஞரின் படைப்பாற்றலும், கற்பனைத் திறனும், இறையுணர்வு வெளிப்பாடும், இசைச்சிறப்பும் உச்ச நிலையை எய்துகின்றன.

அகஞ்சார் அருளியல் (Bridal Mysticism)

பரம்பொருள் ஆன்மா உறவினைக் காதலன் காதலி உறவு நிலையாகக் கொண்டு அகப்பொருட்சுவை பொங்கித் ததும்ப காதலோவியமாக விளக்கிக் காட்டும் மரபினைத் தேவாரம், திருவாசகம், நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் போன்ற பக்தி இலக்கியங்களில் காண்கின்றோம். தமிழிலக்கியத்தில் இத்தகைய அகஞ்சார் அருளியல் மரபுகள் இடம் பெறும் முன்னரே மேல்நாட்டு இலக்கியங்களில், குறிப்பாகக் கிறித்தவத் திருமறையில் இவை

இடம்பெற்றுள்ளதைக் காணுகின்றோம். இசையாவின் நூலிலும், சாலோமன் பாடிய 'உன்னதப் பாட்டிலும்' இந்நெறி சிறப்புறப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.¹³ திருமறையின் புதிய ஏற்பாட்டின் பல பகுதிகளில் கிறிஸ்து பெருமான் காதலனாகவும் திருச்சபைகள் காதலியாகவும் பேசப்படுவதைக் காணலாம். மேற்கூறிய திருமறைச் செய்திகளில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து நின்ற வேதநாயகர், தம் படைப்புக்களிலும் இம்மரபினை இறைவன்-உயிர்கள் தொடர்பினை விளக்கச் சிறந்த உத்தியாகக் கொள்கின்றார். பெத்லகேங் குறவஞ்சி, ஆரணாதிந்தம், ஞான அந்தாதி ஆகிய நூற்களில் மேற்கூறிய அகஞ்சார் அருளியல் மரபு சிறப்பாக இடம் பெறுகின்றது. ஞான அந்தாதி என்னும் அழகிய காதல் நூல் உன்னதப்பாட்டைத் தழுவி இறைவனுக்கும் சீயோனுக்கும் இடையில் உள்ள காதற்றொடர்பினை விளக்குகின்றது. உன்னதப் பாட்டினைப் போன்று இந்நூலின் நிகழ்ச்சிகள் முழுவதிலும் இன்னதென்று கூறவியலா துன்ப உணர்வொன்று இழையோடுவதைக் காணலாம். உணர்ச்சியின் எல்லையில் நின்று, ஒருவரை ஒருவர் அடையத் துடித்து நிற்கும் காதலர்களின் உள்ளத்தில் ஏக்கம், தவிப்பு, அச்சம், காதல் நிறைவேறுமா என்ற ஐயம் ஆகியன ஒரேயடியாகக் குடிபுகுந்து வேதனையைத் தருகின்றது. கிறித்துவின் அன்பை வேதனைமிக்க, துன்பம் நிறைந்த அன்பு (Frustrating love, Suffering love) என்றெல்லாம் குறிப்பிடுவர். ஞான அந்தாதியின் காதலர்கள் கொள்ளும் அன்பும் இவ்வாறே அமையுமாறு அமைக்குந் திறன் பாராட்டுவதற்குரியது. தலைவனைக் காணாத தனிமைத் துயரினைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாமல், அவன் மூட்டிய பக்தி என்னும் ஆசைத் தீயினை அவிக்கவும் முடியாமல், தன் வெட்கத்தையும் வெளியில் எறிந்து விட்டுத் தெருவெல்லாம் ஓடித் தன் துயர நிலையினைச் சொல்லித் திரியும் ஞான அந்தாதியின் தலைவியைக் கிருஷ்ணபிள்ளையின் "ஆன்ம பிரலாபத்" தலைவியின் வாரிசு என்கிறார் சத்திய சாட்சி.¹⁴

உருவக அமைப்பு

உருவக அமைப்பில் திருமறைச் செய்திகளைக் கூறுவதைச் சிறந்த இலக்கிய உணர்த்து முறையாகக் கொள்கிறார் வேதநாயகர். இவர் பாடிய ஞான அந்தாதி, ஞான நொண்டி நாடகம், பெதலகேங் குறவஞ்சி போன்ற நூற்கள் இத்தகைய உருவக அமைப்பினை உடையன. ஞான நொண்டி நாடகத்தில் பாவப் பிணியில் சிக்கிய மனித இனம் முழுவதையும் நொண்டியாகவும், பழைய ஆதமாகவும் (Old Adam) கொண்டு கிறிஸ்து அவனை மீட்பது போன்று உருவகப்பொருள் கொள்ளுமாறு அமைக்கின்றார். மானிடத்தின் சின்னமாக இதில் இடம் பெறும் நொண்டியின் உறவினர்களாகத் திருமறையில் வரும் தீயவர்கள் அனைவரையும் கால, இட, ஒருமைப்பாட்டுணர்வின்றித் தொடர்புபடுத்திக் காட்டுகின்றார். பெதலகேங் குறவஞ்சியில் மாநகர் வீதியில் உலாவரும் தலைவன் கிறிஸ்து பெருமான்; தலைவி திருச்சபை; கட்டியங்காரனாக வருபவன் திருமுழுக்கு யோவான்; உலக மாயங்களும் பலவகைத் துன்பங்களும் சந்திரனும் தென்றலும்; சிங்கன் சபையின் குரு என்று இவ்வுருவகக் கோப்பினைக் கவிராயர் நூலின் தொடக்கத்தில் தெரிவித்துவிடுகின்றார். எனினும், கட்டுக்கோப்பில் இவ்விரு நூல்களையும் உயர்ந்தன என்று கொள்ளமுடியவில்லை. வெளிப்படைப் பொருளும் உள்ளுறைப் பொருளும் தனித்தனியே பிரித்து அறிய முடியாவண்ணம் மயங்கித் தெளிவற்று இந்நூல்களில் கிடப்பதைக் காணலாம். பெதலகேங் குறவஞ்சியில் மானிடத்தின் ஆன்மாவில் ஏற்படும் இறைமைத் தாகத்தை உலாவரும் இறைவன்மீது தேவ மோகினி கொள்ளும் காதலிலும், ஆன்மா பரம்பொருளைத் தழுவிச் சேர்ந்து மகிழ வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பினை இரண்டாம் பகுதியிலுள்ள சிங்கன் சிங்கி இணைவிலும் அமைத்துக் காட்டும் திறம் பாராட்டுதற்குரியது.

உலகந்தழுவிய நோக்கு

உயர்ந்த இலக்கியங்கள் குறுகிய நோக்குடையனவாக

அமையாது உலகந்தழுவிய நோக்குடையனவாக அமையும் என்பது இக்கால இலக்கியக் கொள்கை. இக்கொள்கையினை உடையவர் வேதநாயகர். ஓர் இலக்கியம் தன் நாட்டு இலக்கிய மரபுகளோடு மட்டும் உறவு கொள்வதோடு நில்லாமல், வெளிநாட்டு இலக்கிய மரபுகள் பலவற்றோடும் உறவுகொண்டு அமையும்போது மட்டுமே, அதனை உலகந்தழுவிய நோக்குடைய இலக்கியம் எனக் கூறமுடியும் என்பார் டி.எஸ். இலியட்.¹⁵ வேதநாயகரிடம் இத்தகைய உலகந்தழுவிய நோக்கினைக் காண முடிகின்றது. பாம்பாட்டிச் சித்தரின் தமிழ்க்கவிதை மரபில் திளைத்து அக்கவிதை வடிவில் எபிரேய மொழி இலக்கியமான திருமறையில் இடம்பெறும் வெண்கலச் சற்பத்தை,

ஆடு பாம்பே எழுந்தாடு பாம்பே - கிறித்
தண்ணலைக் கொண்டாடு பாம்பே

என்று பாடுகின்றார்.

பாம்பாட்டிச் சித்தரின் பாடல்,

நாதர்முடி மேலிருக்கும் நாகப் பாம்பே
பாதலத்தில் குடி புகும் பைகொள் பாம்பே
பாடிப்பாடி நின்றுவினை யாடு பாம்பே

என்று பாம்பைச் சிறப்பிக்க, வேதநாயகரின் பாடல்

காவாதி தோட்டத்தில் வந்த பாம்பு - அது
கள்ளப் பாம்பு ஆகாத கொள்ளிப் பாம்பு
ஏவாளை ஏய்த்துக் கெடுத்த பாம்பு - உல
கெங்கும் திரியுதென் நாடுபாம்பே

என்று சூழ்ச்சியின் குறியீடாகத் திருமறையில் கூறப்படும் பாம்பின் இயல்பினை விளக்கிப் பேசும். இதோடு, பாலஸ்தீனப் பின்னணியில் தோன்றிய உன்னதப்பாட்டைத் தமிழிலக்கிய வடிவில் 'ஞான அந்தாதி'யாகத் தருகின்றார். 'கப்பற்றமிழில்' உலகத்து நாடுகளை யெல்லாம் பட்டியலிட்டுக் காட்டி அவற்றின் வழியாக நோவாவின்

கப்பலைச் செலுத்தி மகிழ்கின்றார். 'ஞான நொண்டி நாடகத்தில்' வரும் நொண்டியைப் போன்று உலகம் முழுவதையும் தன் ஊராகவும், உலக மக்கள் அனைவரையும் தன் உறவினராகவும் கொள்ளும் மனப்பாங்கினை வேதநாயகரிடம் காணமுடிகின்றது.

உலகந்த தழுவிய நோக்கோடு பல துறைகளிலம் சுற்றுத் துறை போகிய வித்தகனாகக் கவிஞன் திகழ வேண்டுமென்று வேதநாயகர் கருதினார். சீரிய படைப்பாற்றலும் ஆழ்ந்த புலமையும் இணையும்போதுதான் உயர்ந்த படைப்புக்கள் தோன்றும் என்பது அவர் கொள்கை. வேதநாயகரின் பஸ்துறை அறிவிற்கு அவர் பாடிய 'கப்பற்றமிழில்' இடம்பெறும் உலகத்து நாடுகளின் பெயர்கள், உடம்பிலுள்ள எலும்புகளின் பட்டியல், 96 வகையான மரங்களின் பெயர்கள், 100 வகையான மீன்களின் பெயர்கள் 93 வகையான பறவைகள், 94 வகையான உயிரினங்களின் பெயர்கள், பாம்பு பற்றிய மேல்நாட்டு, நம்நாட்டுக் கதைகள் போன்றன சான்றாக அமைகின்றன.

கவிஞனின் குரல்

கவிதையில் ஒலிக்கும் கவிஞனின் குரலைக் கவிஞன் தனக்குத் தானே பேசிக்கொள்ளும் குரல், முன்நிற்போரைப் பார்த்துப் பேசங்குரல், நாடக மாந்தர் வாயிலாகப் பேசங்குரல் என்று மூன்றாகப் பகுத்துக் காட்டுவார் டி. எஸ். இலியட்.¹⁶ வேதநாயகர் கவிதைகளில் மேற்கூறிய மூன்று குரல்களும் ஒலித்த போதிலும் காப்பியம், நாடகம் போன்ற தற்சாரா இலக்கியங்களைப் படைப்போருக்கு இன்றியமையாது அமைய வேண்டிய இறுதிக் குரல் ஆற்றலுடனும், கலை நுட்பத்துடனும் ஒலிக்கவில்லை. வீறுணர்ச்சிக் கவிஞர்களைப்போலத் தன்னுணர்ச்சிக் கவிதைகளையும், இசைப்பாடல்களையும் படைக்கும் உள்ளத்தை (Lyrical Mind) வேதநாயகர் சிறப்பாகப் பெற்றிருந்தாரே தவிர தற்சாராப் படைப்புத் திறனில் (Negative Capability) பொருட்களோடு ஒன்றி, தன் நிலையை மறந்து அப்பொருட்களாகவே மாறி அவற்றை அவற்றிற்குரிய உண்மை இயல்புகளோடு

படைக்கும் பாத்திரப் படைப்பாற்றல், வேதநாயகரிடம் சிறப்பாக அமையவில்லை என்பது தெளிவு. நீண்ட கவிதைகளில்கூட இவர் படைக்கும் கதை மாந்தர்கள் கவிஞனின் அனுபவம், எண்ணங்கள், விருப்பு வெறுப்புகள், அவர் உணர்த்த விரும்பும் திருமறைச் செய்திகள் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றனரே தவிர, தனித்தன்மை பெற்ற பாத்திரங்களாக அமையவில்லை. 'பெதலகேங் குறவஞ்சி', 'ஞான நொண்டி நாடகம்', 'ஆரணாதிந்தம்' போன்ற நூல்களின் கதை மாந்தர்களை இதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம். எனவே, தன்னுணர்ச்சி உள்ளம் (Lyrical Mind) உடைய கவிஞராக இவரைக் கொள்ளமுடியுமே தவிர, தற்சாராக் கலையுள்ளம் (Objective Mind) படைத்த கவிஞராக இவரைக் கருத இயலவில்லை.

அழகு செய்யும் அணிகள்

சிற்றிலக்கிய வடிவங்கள் பலவற்றை ஏற்றுக்கொண்ட போதிலும், பிரபந்தப் புலவர்களின் கட்டற்ற கற்பனையை வேதநாயகர் அதிகமாகப் பின்பற்றவில்லை. எளிய இனிய உவமைகளும், உருவகங்களும், படிமங்களும் (Images) இவருடைய படைப்புக்களை அணி செய்கின்றன. இவ்வுவமை, உருவகங்களில் பெரும்பாலானவை திருமறையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை. சீயோன் மலையில் பறவைகள் வந்து கூடும் காட்சியைப் பாவஞ் செய்தோரும், ஆயக்காரர்களும் கிறிஸ்துவிடம் அருளுரை கேட்க வந்து கூடுவது, கன்னியர் திருமணத்திற்காகச் சீயோன் மலையில் வந்து சேர்வது, இஸ்ரவேல் மக்கள் நீண்ட நெடும் பயணத்திற்குப் பின் கானான் நாட்டைச் சேர்வது போன்ற காட்சிகளோடும், பறவைகள் மருண்டு நோக்குவதை அண்ணலின் குரல்கேட்டு ஆதாமும் ஏவாளும் நடுங்கி மருண்டு நோக்குவது, கல்லெறியக் கொண்டு நிறுத்தப்பட்ட பெண் இறைவன் முன் மருண்டு நோக்குவது போன்றவற்றுடன் கலைநுட்பம் பொங்கித் ததும்ப இணைத்து ஒப்பிட்டுப் பேசுவார்.

தேன் கூண்டொழுகலுன் னுதடுகள் தேனும்
 பாலுமுன் வடிவே (ஆரணாதிந்தம்)
 கன்னல் மொழி மின்னரசே காவிலுறும் பூங்குயிலே
 அன்ன நடைப் பெண்மயிலே அருமைச் சீயோனே
 (ஆரணாதிந்தம்)
 சிவப்பு மெல்லிய நூலுஞ் சித்திர லீலியப் பூவுஞ்
 செய்ய விதழுக்கிணையோ

என்பன போன்ற உவமை, உருவகங்கள் நிறைந்த திருமறைத் தொடர்களும் கருத்துக்களும் இவரது படைப்புக்களில் ஏராளமாகப் பயின்று வருகின்றன. 'ஞான உலா'வில் இடம் பெறும் கேசாதிபாதம். அஃறிணைப்பாற் புகழ்ச்சி, பொதுத் திணைப் பாற்புகழ்ச்சி, உவமான சங்கற்பம் போன்ற பகுதிகளில் திருமறையில் இடம்பெறும் நிகழ்ச்சிகள் பல்வேறு நிலைகளில் உவமையாகக் கையாளப்படுவதைக் காணலாம்.

சீர்திருத்தச் சிந்தனைகள்

இறைவனை ஊனுருகப் பாடுவதில் வாழையடி வாழையெனத் தோன்றிய தமிழ்நாட்டுப் பக்திப் புலவர்களையும், சீர்திருத்தச் சிந்தனைகளை அள்ளி வழங்குவதில் பிற்கால வீறுணர்ச்சிக் கவிஞர்களையும் ஒத்துக் காணப்படுகின்றார் வேதநாயகர். கடவுள் நம்பிக்கையோடு இணைந்த பகுத்தறிவு இயக்கம் ஒன்றை அச்சமின்றியே இவர் நடத்தியிருப்பதை இவர் கவிதைகள் தெளிவுபடுத்தும்.

பட்சி சாஸ்திரம் பார்ப்பானேன் நீ
 பல்லி சாஸ்திரம் பார்ப்பானேன்?
 அச்சமாய் நடுங்கித் திரிய உனக்கு
 ஆண்டவன் இல்லையோ ஞானப் பெண்ணே

என்பன போன்ற பல பாடல்களில் மூட நம்பிக்கைகளை எள்ளி நகையாடுவதைக் காணலாம். மானிடர் அனைவரும் ஆதாமின்

வழித் தோன்றல்களே என்ற கிறித்தவ நம்பிக்கையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு சாதி வேறுபாட்டைத் தகர்த்தெறிகின்றார். 'ஞானத் தச்சன்' நாடகத்திலுள்ள 'ஒரே சாதி', 'உலகத் தச்சன் கிருத்தயம்' போன்ற பகுதிகளில் அமைந்த பாடல்களில் சாதியடிப்படையில் எழும் சமுதாய வேறுபாடுகளை வன்மையாகக் கண்டிப்பதோடு தாழ்ந்த சாதியார் ஆற்றும் கடமைகளைப் பேசிச் சமுதாய அமைப்பில் அவர்களின் இன்றியமையாமையினை வேதநாயகர் விளக்குகின்றார்.

பண்பட்ட நாகரிகம், மொழி, இலக்கியப் பின்னணி ஆகியவற்றைக்கொண்ட ஒரு நாட்டுச் சூழலில் தோன்றிய பண்பட்ட உள்ளமுடைய ஒரு கவிஞனின் படைப்புக்களையே செந்நெறி இலக்கியங்கள் (Classical Literature) என்பர்.¹⁷ இத்தகைய இலக்கியங்களுக்கு ஒரு பெரிய மரபுப் பின்னணி இருக்க வேண்டும். வேதநாயகரின் கிறித்தவக் கவிதைகளுக்கு உள்ளீட்டைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ்நாட்டில் ஒரு மரபுப் பின்னணி கிடையாது. இவரது கவிதைகள் இத்துறையில் தொடக்க நிலையில் தோன்றிய முயற்சிகளே. அறிவியல் மனப்பான்மை பெருகிய மண்ணில் இறையுணர்வை வெளிப்படுத்தும் இவ்விலக்கியக் கொடிகள் தழைத்து வளர முடியாமல் போயின. இவர் படைப்புக்களை உயரிய நெந்நெறிக் கவிதைகள் என்று கொள்ள இயலாவிடினும், இவை இசையோடு பாடப்படும் போது உள்ளத்தைக் கவர்ந்து தன் வயப்படுத்தும் ஆற்றலுடையன என்பதை மறுக்க முடியாது.

அடிக் குறிப்புக்கள்

1. வாழ்க்கைக் குறிப்பு : பிறப்பு 1774; திருநெல்வேலி, சுவர்ச் பாதிரியாரால் தஞ்சையில் வளர்க்கப் பெற்று, டாக்டர் ஜான் என்பவரிடம் தரங்கம்பாடியில் இறையியல் பயின்று, தஞ்சையில் பள்ளித் தலைமையாசிரியராகப் பணியாற்றி, சரபோஜி மன்னனின் அவைப் புலவனாகத் திகழ்ந்து, டாக்டர் கால்டுவெல்,

டாக்டர் ஜி.யு.போப் போன்றோருடன் நட்புறவு கொண்டு 120-க்கும் மேற்பட்ட பக்திப் பனுவல்களைப் பாடி நீண்ட நாள் வாழ்ந்து, பின் 1864இல் காலமானார்.

2. Society for the Propagation of Christian Knowledge.
3. பரமநீதிப் புராணம், தேவ தோத்திரப் பாடல்கள், ஞானக் கும்மி, ஞான உலா, வண்ண சமுத்திரம், சுவிசேட ஞானம், ஜெபமாலை, ஞானத் தச்சன் நாடகம், ஞானபதக் கீர்த்தனைகள், ஆரணாதிந்தம், பராபரன் மாலை, பேரின்பக் காதல், சாஸ்திரக் கும்மி, ஞான அந்தாதி, பெதலகேங் குறவஞ்சி, ஞான நொண்டி நாடகம், சென்னப்பட்டணப் பிரவேசம், கிறிஸ்து சபைப் பாமாலையிலுள்ள பல பாடல்கள், திருச்சபையுஞ்சல், வேதநாயகன் சமர்த்து, ஞான வழி, அறிவானந்தம், ஞான ஏத்தப்பாட்டு போன்றன இவரது நூற்களில் குறிப்பிடத் தக்கன.
4. தயாமணி மனாசே, வேதநாயக வேத சாஸ்திரி.
5. ஜி. ஜான் சாமுவேல், இலக்கியத் திறனாய்வு - முதற் பகுதி, 1976.
6. William Wordsworth, Preface to Lyrical Ballads, English Critical Texts, D. J. Enright and Ernest De Chickera, '71.
7. சுப்பிரமணிய பாரதி பாஞ்சாலி சபதம், முன்னுரை.
8. ".....if poetry comes not as naturally as the leaves to a tree, it had better not come at all" Keats, from letters to John Taylor, 27th February 1818.
9. Douglas Gray. Themes and Images in the Medieval English Religious Lyrics, 1972.
10. Ibid.

11. பொன்னு ஆ. சத்திய சாட்சி, தஞ்சை வேதநாயகர் தமிழ் விருந்து.
12. Ibid.
13. Origen's Homilies, Interpreter's Bible, Vol. 3.
14. பொன்னு. ஆ. சத்தியசாட்சி, தஞ்சை வேதநாயகர் தமிழ் விருந்து.
15. T. S. Eliot, On Poetry And Poets, What is a Classic?.
16. T. S. Eliot, Three Voices of Poetry.
17. T. S. Eliot, On Poetry And Poets.

வேதநாயக சாஸ்திரியாரின் படைப்புக்கள்*

அச்சேறியவை

1. அத்தனாசி யார் விசுவாசப் பிரமாணப் பாடல்
2. அறிவானந்தம்
3. ஆதியானந்தம்
4. ஆரணாதிந்தம்
5. உயிர்த்த சரித்திரம்
6. உபாயார்த்த காதல்
7. கலியாண வாழ்த்துதல் 1 பங்கு
8. கலியாண வாழ்த்துதல் 2 பங்கு
9. கலித்துறை பராபரன் மாலை
10. கலிப்பாப் பராபரன் மாலை
11. கடைசி ஞாயத்தீர்ப்பு
12. குருட்டு வழி
13. கோலோப்பையருக்கெழுதின சீட்டுக்கவி
14. சதுர்வேத சித்தாந்திகட்கு எதிருரை
15. சமுதாய விண்ணப்பப்பாடல்
16. சாஸ்திரக் கும்மி

17. சித்திர ஞானக்கும்மி
18. சிரமுண்டித கண்டணம்
19. சிலுவைத் தியானம்
20. சூரியனை அணிந்த ஸ்திரி
21. ஜெபமாலை
22. சைதன்னியத் திறவுகோல்
23. ஞானக்கும்மி 1 பங்கு
24. ஞானக்கும்மி 2 பங்கு
25. ஞானக்கும்மி 3 பங்கு
26. ஞானக்கும்மி 4 பங்கு
27. ஞானத் தாராட்டு
28. ஞானவுலா
29. ஞான ஏத்தப்பாட்டு
30. தரும நூற்றெரிவு
31. தியானப் புலம்பல்
32. திருச்சபைத் தாராட்டு
33. திருச்சபை யூஞ்சல்
34. நூறு சுலோகம்
35. பரமநீதிப் புராணம்
36. பரமானுபூதி
37. பராபரக்கண்ணி
38. பதகீர்த்தனம் (400 மட்டும்)
39. பனிரண்டிலக்கத் தோத்திரம்
40. பாடாரம்ப சரித்திரம்
41. பாடுபட்ட சரித்திரம்
42. பிரலாப ஒப்பாரி
43. புதுத்திருத்தலின் கூக்குரல்

44. பூருவோத்திரம்
45. பெருக்கத் தசாங்கம்
46. பெத்லகேங் குறவஞ்சி
47. பேரின்பக் காதல்
48. மகமது மார்க்க சம்பாஷணை
49. மனோன்மணி விளக்கம்
50. வஸ்து நிர்ணயம்
51. விதி விலக்கு
52. வேதப் பழமொழி
53. வேதநாயக சாஸ்திரியார் சரித்திரம்
54. கால வித்தியாச மாலை
55. சென்னப்பட்டணப் பிரவேசம்
56. ஞான நொண்டி
57. ஞானத் தச்ச நாடகம்
58. பால சரித்திரம்
59. பெண்டிர் விடு தூது
60. வண்ண சமுத்திரம்

அச்சிடப்படாதவை

61. அகரவரிப் பொத்தகம்
62. அச்சடிக்குதலைப்பற்றிய ஞாயம்
63. அந்தகார நிவாரணம்
64. அன்னிய சத்தம்
65. அறுசமைய சங்காரம்
66. ஆயிரங் கேள்விப் பொத்தகம்
67. இங்கிலீஸ் வாசகம்
68. இங்கிலீஸ் சாதியார் நிரூபம்

69. இராமச்சந்திரக் கவிராயர் அடாமொழிக்கெதிர்மொழி
70. இழவு மொட்டைக்கெதிர் ஞாயம்
71. உங்கள் வேளை
72. உபதேச வாசகம்
73. எண் விளக்கம்
74. ஐவர் சரித்திரம்
75. கடந்த வேதப் பரம ரகசிய வியாக்கியானம்
76. கணக்காகமம்
77. கிறிஸ்துவின் மகத்துவம்
78. குற்ற விளக்கம்
79. சமுசாரப் பிரிவினைக்கெதிர் ஞாயம்
80. சாதிகள் மாறுபாடு
81. சாதி பேதக சம்பாவினை
82. சாதித் திருத்தலின் பயித்தியம்
83. சாதி தீர்மான ஆட்சேபம்
84. சாஸ்திர மறுத்தல்
85. ஞான தீப விருத்தாந்தம்
86. ஞானப் பாட்டகர் பன்னிரு ஞாயம்
87. ஞானஸ்நான நாமதேயம்
88. திருச்சபைத் திட்டம்
89. தேசவழக்கு அகராதி
90. பண வாசகம்
91. பண்டிகை பிரஸ்தாபம்
92. பழனி மகத்துவம்
93. பரசமைய விளக்கம்
94. பராசிய அறிவிப்பு
95. பள்ளிக்கூடத் திட்டம்

96. பிள்ளைகள் ஞாயம்
97. புதுமடத்தார் சம்பந்தம்
98. பேதக நாசம்
99. மகத்துவத்தின் முன் தூதன்
100. மகிழ்விருட் சாட்சி
101. முன்னுரையுரை
102. மோக்ஷநரக வித்தியாசம்
103. வேதத்தொகை அகராதி
104. வேதநாயகன் பிரசங்கம்
105. வேதநாயக சாஸ்திரி பூருவோத்திரம்

வேற்றுவழி வாசகம்

106. கம்பன் முதலிய வித்துவான்களின் சரித்திரம்
107. சிவந்திப் புராண அடக்கம்
108. சோழன் மகத்துவம்
109. வலங்கைச் சரித்திரம்
110. வாகயூர்ப் புராண அடக்கம்
111. விசுவகன்மா சரித்திரம்

* இப்பட்டியலைத் தயாரித்து (09-10-76 அன்று) அனுப்பிய தஞ்சை சேம் வேதநாயக சாஸ்திரியார் அவர்களுக்கு என் இதயங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

5. வேதநாயகரும் இறைக்காதல் மரபுகளும்

சீர்திருத்தத் தமிழ்க் கிறித்தவத் திருச்சபையின் கலை, இலக்கிய, பண்பாட்டு மரபுகளிலும், வழிபாட்டு நெறிகளின் வரலாற்றிலும் ஒரு மாபெரும் சகாப்தமாகத் திகழ்பவர் தஞ்சை வேதநாயக சாஸ்திரியார் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. தமிழ்க்கிறித்தவ இசைவழிபாட்டு மரபுகளின் (Liturgy) தன்னேரில்லாத ஆற்றல் மிக்க முன்னோடியாகவும் தமிழ்க்கிறித்தவ இசைப்பாடல் மரபின் தலைமைக் பாடகராகவும் ஒளிர்பவர் அவர். தமிழ்க்கிறித்தவக் கலை இலக்கிய மரபுகள் இந்த மண்ணில் ஆழமான அடித்தளத்துடன் அயன்மை உணர்வு தோன்றாமல் உறுதியாக வளர்ச்சிபெற மூலகாரணமாக இருந்தவர்களுள் சாஸ்திரியாரும் ஒருவர் என்பதில் எந்த ஐயமுமில்லை.

தூய தோமாவின் வருகையின் மூலம் கிறிஸ்து பெருமானின் அறவியல் எண்ணங்களும் புரட்சிக்கூறுகள் மலிந்த அருளியல் கோட்பாடுகளும் இந்திய மண்ணில் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஆற்றலுடன் விதைக்கப்பட்டு ஆழமாக வேரூன்றி வளர்ந்தன என்பது எல்லா நிலைகளிலும் தற்போது உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆதிக்கிறித்தவச் சிந்தனைகள் திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்ட வலுவான ஒரு நிறுவன வடிவுடன் பேணிவளர்க்கப்படாததால் தனித்த ஒரு சமய அமைப்பாகத் தனித்தன்மையுடன் தமிழ் மண்ணில் தொடர்ந்து இயங்க முடியாமல் போயிற்று. மலபார் மண்ணில் கால்கொண்டு வளர்ந்த அளவிற்கு அது தமிழ் மண்ணில் தனித்த ஒரு சமயமாகத் தொடரமுடியாத நிலை ஏற்பட்டது. ஆனால் அதன் உயரிய அறவியல், அருளியல், தேவியல் மரபுகள் என்னும் அனைத்துப் பேராறுகளும் இந்திய நாட்டில் தோன்றிய பௌத்தத்திலும்,

சைவத்திலும், வைணவத்திலும், பிற சமயங்களிலும் பரந்துப் பாய்ந்து சங்கமமாகி இந்தியச் சமயங்களுக்குப் புதிய செழிப்பினை நல்கத் துணைநின்றன. இந்நிலையில், தூய தோமாவிற்குப் பின் ஏறத்தாழ 1500 ஆண்டுகள் கடந்து ஐரோப்பியப் பண்பாட்டில் மூழ்கி வெளிவந்த கிறித்தவத்தை ஒரு புதிய சமயமாக ஐரோப்பிய அருட்தொண்டர்கள் இந்திய மண்ணில் முற்றிலும் வேறுபட்ட நிலையில் அறிமுகப்படுத்தினர்.

உரோமத் திருச்சபைகளுக்கு எதிரான ஆதிக்கிறித்தவம் மலர்ந்து மணம்வீசி பின்னர் உலர்ந்துபோன தமிழ் மண்ணில் தூய சவேரியார் (St. Xavier) உள்ளிட்ட கத்தோலிக்க இறைத் தொண்டர்களால் ஐரோப்பியப் பண்பாட்டில் நீராடிய கிறித்தவம் ஆற்றலுடன் பரப்பப்பட்டது. சாதி அமைப்பின் கொடுமையில் சிக்கிச் சீரழிந்த தமிழகத்தின் அடித்தட்டு மக்களிடையில் இது மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்றது. எனினும் கற்றோரையும் உயர் குடியினரையும் அது அப்போது எளிதில் கவரவில்லை.

இந்நிலையை மாற்றியமைத்து, தமிழக மண்ணில் அயன்மையுணர்வு தோன்றா வண்ணம் தமிழ்ச் சமுதாயப் பண்பாட்டுக்கூறுகளை இணைத்துக்கொண்டு கிறித்தவம் ஒரு தமிழ்ச்சமயமாக மலரத்தொடக்க நிலையில் பல ஐரோப்பிய இறைத் தொண்டர்கள் அரும்பாடுபட்டனர். அவர்களுள் தத்துவப்போதகர் எனும் பெயர் தாங்கித் தமிழ் மண்ணில் கிறித்தவத்தைப் புதுப்பொலிவுடன் விதைத்த இராபர்ட் டி. நொபிலி என்னும் கத்தோலிக்க இறைத்தொண்டரும், வீரமாமுனிவர் எனும் பெயர்த்தாங்கி அருந்தமிழ்க் கவிதையோடு ஐங்காயத்து அண்ணலின் அருளுரைகளையும் இணைத்துப் பயிராக்கிய பெஸ்கி என்ற இத்தாலிய நாட்டு இறைத்தொண்டரும் மிகவும் குறிப்பிடத்தகுந்தோர் ஆவர்.

ஜெர்மன் நாட்டு இறைத்தொண்டர் சீகன்பால்டு ஐயர் 18-ம் நூற்றாண்டின் முதற்பகுதியில் தரங்கம்பாடி மண்ணை

மிதித்த போது சீர்திருத்தத் திருச்சபையின் ஒரு பிரிவான லுத்தரன் திருச்சபைத் தமிழ் மண்ணில் முளைத்துக் கிளைவிட்டு வளரத் தொடங்கியது. மிக இளம் வயதில் மண்ணுலகை நீத்த இவரது அருட்பணிகளைத் தொடர்ந்து தமிழகமெங்கும் சீர்த்திருத்தத் திருச்சபைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோற்றம் பெற்றன. சைவம், வைணவம் போன்ற தமிழ்ச்சமயங்களைச் சார்ந்த ஏராளமான தமிழ்க்குடும்பங்கள் மதம்மாறி சீர்திருத்தத் திருச்சபைகளில் இணைந்தன.

தமிழ்த்திருச்சபையில் இசைப்பாடல் பாடி இறைவனை வழிபடும் மரபை முதன்முதலாக அறிமுகப்படுத்திய சீகன்பால்கு ஐயர் 1713-ஆம் ஆண்டில் தென்னிந்திய இசைப்பாடல் மரபிலமைந்த 48 பாடல்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டார். ஜெர்மன் போன்ற ஐரோப்பிய மொழிகளில் அமைந்த இசைப் பாடல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து திருச்சபைகளின் வழிபாட்டு மரபுகளுக்கு ஐரோப்பிய இறைத்தொண்டர்கள் பயன்படுத்திய பாங்கு புதிதாக மதம்மாறித் தங்களை இத்திருச்சபைகளில் இணைத்துக்கொண்ட உறுப்பினர்களை மனநிறைவடையச் செய்யவில்லை. சைவத்திரு முறைகளையும், ஆழ்வார்களின் இன்னிசையோடு இணைந்த பாசரங்களையும், மணிவாசகரின் ஊன்கலந்து உயிர்கலந்துபாடும் திருவாசகப் பாடல்களையும், வியத்தகு சந்தநயம் தவழும் பல்வேறு தமிழிசைப் பாடல்களையும் பாடியும் கேட்டும் மகிழ்ந்த இந்தப் புதிய உறுப்பினர்களை ஐரோப்பியர்களின் மேற்கூறிய பாடல்கள் அதிர்ச்சியடையச் செய்தன. தமிழ்ப்பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களை விட்டுப்பிரிந்து நின்ற ஐரோப்பிய மரபு வழிபட்ட அன்றைய திருச்சபை வழிபாட்டு மரபுகள் கிறித்தவத்தின் பரவுதலுக்கும்கூட பெருந்தடையாக இருந்தன எனலாம்.

இந்நிலையை மாற்றித் தமிழ்ப்பண்பாட்டு மரபில் அல்லது தமிழ் இலக்கிய வடிவில் புதிய கிறித்தவப் பொருண்மையை இணைத்துக் கவிபாடி தமிழ்க்கிறித்தவ இலக்கியம் என்னும்

புதுமரபுத் தோன்ற பல தமிழ்க்கவிஞர்கள் துணைநின்றனர். நெல்லையில் பிறந்து, சுவார்ட்ஸ் என்னும் ஜெர்மானியப் பாதிரியாரால் வளர்க்கப்பட்டு, தரங்கையில் டாக்டர் ஜான் என்னும் அறிஞரிடம் தேவியல் கற்று, தஞ்சையில் சரபோஜி மன்னரின் அவைப்புலவராகத் திகழ்ந்து, 120-க்கு மேற்பட்ட தமிழ்க்கிறித்தவ இலக்கியங்களைத் தன்னை ஆட்கொண்ட அருள்நாதர் மீதுப்பாடிப் பரவசமுற்ற வேதநாயக சாஸ்திரியார் மேற்கூறிய தொடக்ககாலத் தமிழ்க்கிறித்தவக் கவிஞர்களின் வரிசையில் தலைமையிடத்தைப் பெறுகின்றார். திருமறைச் செய்திகளைத் தமிழ்ப் பாடல்களாக வடித்து இசையோடு பாடி மக்கள் மத்தியில் பரப்பும் இறைத் தொண்டே அவருடைய தலைமைப்பணியாக அமைந்தது. இதனை

“சாஸ்திரி வந்த பிறகு அல்லோஆகம
சாரங்கள் எல்லாம் பாட்டாச்சு” என்றும்
“சாஸ்திரியால் உன் மைந்தர் எல்லாம்
சமர்த்தர் ஆயினர் ஞானப்பெண்ணே” என்றும்

சாஸ்திரக்கும்மி என்ற தனது படைப்பில் கவிஞர் தெளிவு படுத்துகின்றார்.

சாஸ்திரியாரின் இப்பெரிய முயற்சியால் திருமறைச் செய்திகள் அனைத்தும் பாமரமக்கள் விரும்பிப் போற்றும் எளிய தமிழ் மெட்டுக்களில் தமிழ்க் கீர்த்தனைகளாகவும், தமிழ் இலக்கியங்களாகவும் உருமாற்றம் பெற்றதோடு கிறித்தவத்தைத் தழுவும் மக்களின் எண்ணிக்கையும் விரைந்து பெருகியது. ஊர் ஊராகத் தம் குடும்பத்தினரோடு இசைக்கருவிகளை ஏந்திச் சென்று திருமறைச் செய்திகளையெல்லாம் பக்திப்பரவசத்துடன் மக்கள் முன்னிலையில் பாடி ஒரு புதிய எழுச்சிக்கு வித்திட்டு கிறித்தவத்தைத் தமிழ் மண்ணில் ஒரு மக்கள் இயக்கமாக வளைந்தவர் வேதநாயகர் என்பதில் ஐயமில்லை. கவிபாடும் திறத்துடன் அவர் கொண்டிருந்த இறை ஈடுபாடும் பக்தி வைராக்கியமும் அலாதியானவை.

“பாடும் வரத்தைக் கொடுத்தவனாருனைப்
பாடச் சொல்லிப் படைத்தவனார்?

பாடும்வரத்தைக் கொடுத்தவனை விட்டுப்
பாடுவா யோடி ஞானப்பெண்ணே” என்ற அவரது பாட்டில்

மலையே தலைமீது சரிவதாயினும் இறைவன்பால் கொண்ட
நிலைமாறாத பற்றுறுதி வெளிப்படுவதோடு தன்னைப்
பாடுவதற்காகவே இறைவன் அவரைப்படைத்தார் என்ற
தெளிவான நம்பிக்கையும் புலப்படுகின்றது. “பராபரன்
அன்றிப்பாட்டறியான்; பராபரன் அன்றிப் பாட்டுரையான்” என்று
தன் பாட்டுத்திறத்தால் தமிழ்த் திருச்சபையைப் பாலிக்க வந்த
இப்பெருங் கவிஞர் “முத்தமிழ் வேதநாயகன் யான்” என்றும்

“கலையாது நேரடிகள் தவறாது பாடிவரும்
கவி வேதநாயகன்” (ஜெபமாலை 11 : 11)

என்றும் தன்னைச்சுட்டுவதோடு இறைவனை நோக்கி

“சாலவே வேதநா யகனையுன் கவியென்று
சகலபேர்க் கும்சொல்லிவை” (ஜெபமாலை 6 : 13)

என்று வேண்டுவதைக் காண்கின்றோம். மாரியெனப் பொழியும் தம்
கவிதையை முகந்து பருகுவோர் “செந்தமிழ் நற்கலை யுணர்ந்த
சேயர் பெற்றுச் செழிந்திருப்பார் நிகராருமில்லை தானே” என்று
தமிழ் பக்திப்புலவர்கள் பாணியில் அவர் முத்திர கவியும்
பாடிச்செல்கின்றார்.

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ஞானசம்பந்தருக்கு அடுத்த
நிலையில் இறைவன் திருப்புகழோடு தன் வரலாற்றுக்
குறிப்புகளையும் இணைத்துப்பாடிய தனித்தன்மை வாய்ந்த
கவிஞராக வேதநாயகரை நாம் சந்திக்கின்றோம். ஏராளமான பழைய
தமிழ்க்கவிதைகள் அவற்றைப் பாடிய கவிஞர்களின் பெயர் இன்றித்
தமிழ் மண்ணில் இன்றும் வழங்கிவருகின்றன. பல கவிஞர்கள்
அகத்தியர், புகழேந்தி போன்ற புகழ் பெற்ற புராண மனிதர்கள்

அல்லது கவிஞர்களின் பெயர்களுக்குள்ளே சென்று மறைந்து விடுவதைக் காண்கின்றோம். போதுமான சமுதாய அந்தஸ்து கிட்டப்படாத நிலையில் கவிஞர்களும், கலைஞர்களும் தம் இயற்பெயரை மறைத்துப் பிறர் பெயர்களில் இலக்கிய வாழ்வு வாழ்வதைக் காண்கின்றோம். இந்நிலையிலிருந்து சாஸ்திரியார் முற்றிலும் மாறுபடுகின்றார். தன்னைக் கவிஞன் அல்லது எழுத்தாளன் என்றுக் கூறிக் கொள்வதில் அவர் அடையும் பெருமிதமும் பெருமையும் அலாதியானவை. இவ்வியல்பினை அவரது உறுதியான தன்னம்பிக்கை, இறைப்பற்று ஆகியவற்றின் வெளிப்பாடாகக் கொள்ளலாம்.

சீர்திருத்தத் தமிழ்த்திருச்சபையின் வரலாற்றில் தொடக்ககாலம் முதல் இன்றுவரைக் கிறித்தவத் திருமறையினையும், தமிழ்த்திருச்சபையினையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டினையும் இணைக்கும் ஆற்றல்மிக்க இணைப்புப் பாலமாக வேதநாயகரும் அவர் வழித் தோன்றல்களும் திகழ்ந்துவந்துள்ளனர். தமிழ் மண்ணுக்கும் திருச்சபைக்கும் இடையே நல்ல வலுவான உறவுப்பாலத்தைக் கட்டியெழுப்பி யவர்கள் சாஸ்திரியாரும் அவர் வழித்தோன்றல்களும் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. இந்நிலையில் நோக்கும் போது மற்றெந்தக் கிறித்தவத்தமிழ்க் கவிஞர்களுக்கும் இல்லாத பல சிறப்புக்கள் வேதநாயகருக்குண்டு. ஊர் ஊராகச் சென்று மன்னர் புகழ் பாடிய பழங்காலப் பாணர்களைப்போன்றும், திருக்கோயில்கள் தோறும் வலம் வந்து இறைவன் புகழை இசையோடு இணைத்துப் பாடிப்பரவசமுற்ற இடைக்கால இறையடியார்களைப்போன்றும் தம் குடும்பத் தினரோடும், தமது குழுக்களோடும் இசைக்கருவிகளை ஏந்தி ஊர் ஊராகச் சென்று இயேசுவின் திருநாமத்தினை சாஸ்திரியாரின் வழித்தோன்றல் இன்றும் இசையோடு பாடிப்பரவி தமிழ் மண்ணில் இறைத்தொண்டு புரிவதைக் காண்கின்றோம். இது தமிழ்த் திருச்சபையின் வரலாற்றில் வேதநாயகர் ஏற்படுத்திய தன்னேரில்லாத தனிப்பெரும் சாதனை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பல தலைமுறைகள் தொடர்ந்து இப்படியொரு தனித்தன்மை

வாய்ந்த இறைப்பணியினையும் இசைப்பணியினையும் தமிழகத்தில் எந்த ஒரு தமிழ்க்கவிஞன் குடும்பமும் ஆற்றலுடன் செய்ததில்லை என்பது சுட்டத்தக்கது.

கிறித்தவத்தைத் தமிழ் மண்ணில் வேரூன்றிப் படரவிடவும் அதைத் தமிழ்க் கிறித்தவமாகத் தமிழ்மண்ணில் அம்மண்ணின் இயல்பிற்கேற்பப் பரப்பவும் வேதநாயகர் மேற்கொண்ட உத்திகள் ஏராளம் என்பதை நாம் மனதிற் கொள்ள வேண்டும். பாட்டுத்திறத்தால் இவ்வையகத்தைப் பாலித்திட வேண்டும் என்று கூறிய பாரதியைப் போன்று தனது பாட்டுத்திறம் முழுவதையும் தான் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்ட இறைப்பணிக்காக முற்றிலும் செலவிட்டவர் வேதநாயகர் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. திருமறையை மூலஊற்றாகவும், தமிழ்த்திருச்சபையை விளைநிலமாகவும், கொண்டு இறைப்பயிர் செய்தவர் வேதநாயகர். அவரது கவிதை கிறித்தவத் திருமறை, தமிழ்த் திருச்சபை, தமிழ்ப்பண்பாடு ஆகிய மூன்றையும் அடித்தளமாகக் கொண்டவை; இம்மூன்றும் அவரது கவிதையில் முரண்பாடின்றி இணைந்து சங்கமமானது ஒரு விந்தையான அற்புத நிகழ்ச்சியே எனலாம். தமிழ்த்தலைவராக, சச்சிதானந்தனாக, 96 தத்துவங்களையும் கடந்தவராக, ஓம் நமோ நமோ என்று பிரணவ மந்திரத்தோடு இணைத்து வாழ்த்தப்படும் முத்தமிழ் வித்தகராகக் கிறிஸ்து பெருமானைத் தம் கவிதைகளில் வலம்வரச் செய்தவர் வேதநாயகர். தமிழ்ப்பாடல் வடிவங்களான குறவஞ்சியும், அந்தாதியும், உலாவும், நொண்டி நாடகமும் கிறிஸ்துவின் புகழ்பாடவல்ல இலக்கிய வடிவங்களாக, கிறித்தவத் தேவியல் தத்துவ மரபுகளை ஆற்றலுடன் எடுத்தியம்பும் வடிகால்களாக இவரால் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ள பாங்கு வியந்து போற்றுதற்குரியது.

தியாகையரும், முத்துத்தாண்டவரும், பாம்பாட்டிச் சித்தரும், அருணாசலக் கவிராயரும் போற்றி வளர்த்த கீர்த்தனை வடிவங்களும், சந்தப்பாடல்களும் அருள்நாதரின் புகழ்பாடும் இலக்கிய வகைகளாக வேதநாயகரால் தேர்ந்தெடுத்து ஆற்றலுடனும்

கலைநுட்பத்துடனும் பயன்படுத்தப்பட்டன. தான் முன்னோடியாக விளங்கிய தமிழ் இசைப்பாடல் துறையில் தனக்குப் பின்னர் ஒரு பெரிய பரம்பரையை உருவாக்கி உலகத்தரம் வாய்ந்த தமிழ்த் திருச்சபைப்பாடல்கள் பல இம்மண்ணில் தோன்ற வழியமைத்துக் கொடுத்த தாய்மைக்கவிஞர் வேதநாயகர் என்பதிலும் ஐயமில்லை. சாஸ்திரியாரைத் தலைமைக்கவிஞராகக் கொண்டு தமிழ்க் கிறித்தவக் கீர்த்தனைகள் எனும் இசையுடன் இணைந்த மாபெரும் இறைவழிபாட்டு மரபு தமிழ் மண்ணில் பூத்துக் குலுங்குவதை நம்மால் இன்று தரிசிக்க முடிகின்றது. அதோடு, கிறித்தவம் என்னும் எல்லைக்கோட்டிற்குள் நின்றுகொண்டே மூடநம்பிக்கைகளைக் கடிந்து சாடி சாஸ்திரக்கும்மி போன்ற பல பாடல்கள் மூலம் பகுத்தறிவு ஒளி சிந்தி சாதிமத பேதங்களைந்து சமத்துவ சமுதாயம் சமைக்கச் சீறி எழுந்த புரட்சிக் கவிஞராகவும் வேதநாயகரை நாம் காணமுடிகின்றது. தத்துவம், இறையியல் போன்றவற்றை கவிதையாக்குவது அரிய செயல். ஆனால் தத்துவத்தையும், இறையியலையும் கவிதையாக்குவதில் அமோக வெற்றி பெற்றவராக வேதநாயகர் காட்சி தருகின்றார்.

உலகின் பல்வேறு மொழிகளில் தோன்றிய பல்வேறு இறைநெறிப் பாடல்களை ஒப்பு நோக்கும்போது அந்தவரிசையில் வேதநாயகரின் பாடல்களுக்குத் தனிச்சிறப்பு உண்டு என்பதைத் தெளிவாகவே தெரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. பல்வேறு சமயங்களில், பல்வேறு மொழிகளில், பல்வேறு காலகட்டங்களில் தோன்றிய இறைநெறிப்பாடல்களும் இறைவன் ஆன்மா உறவை விளக்க பலதரப்பட்ட உத்திகளைக் கையாண்டுள்ளன. அவற்றுள் தலைமைசான்ற இலக்கிய உத்தியாக அல்லது இலக்கிய மரபாக அமைவது காதலன் காதலி நிலையில் இறையனுபவத்தைத் தீட்டிச்செல்லும் நாயகன் நாயகிபாவ மரபாகும். இந்திய தத்துவ மரபு அல்லது இறைநெறிப்பாடல் மரபு இதனை ஞானமார்க்கம் அல்லது சன்மார்க்கம் என்னும் உயரிய அனுபூதி நிலையின் ஒரு பகுதியாகக் குறிப்பிடும். உலகப்பொதுமை பல தாங்கிய இந்த இறைநெறி இலக்கிய மரபை தமிழ்க்கிறித்தவ இலக்கிய மரபில்

மிக்க ஆற்றலுடன் அறிமுகப்படுத்திக் கையாண்டவர் வேதநாயகரே என்பது தெளிவு. இடைக்காலத் தமிழ் இறைநெறிக் கவிஞர்களான நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் இந்நெறியில் நின்று உலகத்தரம் வாய்ந்த அருமையான இசையோவியங்களையும் சொல்லோவியங்களையும் படைத்தளித்து இந்திய இலக்கியங்களின் பரப்பை விரிவுபடுத்தியுள்ளனர் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. இந்தப்பேரின்பக் காதல் மரபை ஆற்றலுடன் கையாண்டுள்ள வேதநாயகர் கிறித்தவத்திருமறைப் பகுதிகளை அடித்தளமாகக் கொண்டு இந்தப்பாடல் பொருண்மையைத் தனது முன்னோடிகளை விடவும் அதிக அளவில் கூர்மைப்படுத்துவது வியப்பிலும் வியப்பே.

கிறிஸ்துவைக் காதலானவரும், திருச்சபையைக் காதலியாகவும் ஏற்றுப் பாடுகின்ற உலக இலக்கிய மரபைப்பின்பற்றிப் பேரின்பக் காதல் அல்லது இறைக்காதல் (Bridal Mysticism) சார்ந்த தமிழ்க் கவிதைகளைப் பாடுவதில் வேதநாயக சாஸ்திரியார் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினார். இந்த ஆர்வம் அவர் படைத்த பேரின்பக்காதல், ஆரணாதிந்தம், ஞானஉலா, ஞான அந்தாதி, பெத்லகேம் குறவஞ்சி ஆகிய அனைத்துப் படைப்புக்களிலும் வெளிப்படுவதைக் காண்கின்றோம். அதோடு, தமது கீர்த்தனைகளிலும் இந்தப் பொருண்மையை சாஸ்திரியார் மிகச் சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளார். கிறித்தவத் தமிழ்க் கீர்த்தனைக் கவிஞர்களுள் சாஸ்திரியாருக்குப் பின்னர் வந்த பலரும் நாயகன் நாயகி பாவ மரபில் கவிதைபாடித் தமிழ்க் கிறித்தவ இசைப்பாடல் மரபை செழித்தோங்கச் செய்தனர். கிறிஸ்து எனும் மணாளனின் வருகைக்காகக் காத்துக் கிடந்து அண்ணாந்து பார்த்துப்பார்த்துக் கண்பூத்துப்போகும் பல காதலியர்களைத் தமிழ்க் கிறித்தவக் கீர்த்தனைகளில் நாம் தரிசிக்கின்றோம். இத்தகைய மரபில் இசைபாடியோருக்குப் பேரரசன் சாலமோன் பாடியதாகக் கூறப்படும் உன்னதப் பாட்டும், (Song of Songs) இசையாதீர்க்கரின் பல பகுதிகளும் (Book of Isaiah) எசேக்கியல் தீர்க்கதரிசியின் புத்தகத்தின் சில பகுதிகளும் கைகொடுத்து உதவின. அதோடு, தமிழகத்தில்

மலர்ந்த ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள் ஆகியோர் படைத்த நாயகன், நாயகி பாவத்தில் அமைந்த ஏராளமான பாடல்களும் இவர்களுக்குத் தக்கத்துணையாக நின்றன.

மேற்கூறிய பொருண்மை கொண்ட வேதநாயக சாஸ்திரியாரின் பக்திப் பாடல்களில், தமிழக இறைநெறிப் பாடல்களை விடவும், சாலமோன் பாடியதாகக் கூறப்படும் உன்னதப்பாட்டே பேராதிக்கம் செலுத்துவதைக் காண்கின்றோம். நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் கையாண்ட நாயகன் நாயகி பாவத்தில் அமைந்த பாடல்களில் மனித ஆன்மா மணப் பெண்ணாகவும், இறைவன் மணவாளனாகவும் உருவகம் செய்யப்பட்டிருப்பது உண்மையே. எனினும், இப்பாடல்களில் காதலியான ஆன்மாவின் ஏக்க உணர்வுகளே பெரும்பாலும் இசையோடு இணைந்து உணர்ச்சிததும்ப இலக்கிய நயத்தோடு வெளிப்படுகின்றன. இறைவனை அடையத்துடிக்கும் ஆன்மா என்னும் பெண்ணின் ஏக்கங்களையும், மனவேதனைகளையும், பிரிவுத்துன்பத்தையும் இப்பாடல்கள் கலைநயத்துடன் வெளிப்படுத்துதும். மணவாளனாகத் திகழும் இறைவனின் விரகதாபங்கள் அதிகமாக இப்பாடல்களில் வெளிப்படுவது கிடையாது. எனவே இந்தக் காதல் ஒருதலைக்காதலாக, கைக்கிளையாக, பழிவிரங்காக் காதலாக அமைகின்றது. இறைவனை 'உள்ளங் கவர் கள்வனாகக்' காணும் ஞான சம்பந்தரின் பாடல்களும், அப்பர் பெருமானின் 'முன்னம் அவன் நாமம் கேட்டாள்' என்பன போன்ற பாடல்களும், மாணிக்க வாசகரின் பல்வேறு இறைநெறிப் பாடல்களும், ஆண்டாளின் பாவைப் பாடல்களும், நாச்சியார் திருமொழியும் பெரும்பாலும் இவ்வாறே அமைகின்றன. மாணிக்கவாசகர் பாடியதாகக் கூறப்படும் திருக்கோவையாரில் மட்டும் இந்த மரபு மாற்றப்பட்டு இறைவன் பெண்ணாகவும் ஆன்மா காதலனாகவும் உருவகம் செய்யப் பட்டுள்ளது. இப்படைப்பில் காதலியாகிய இறைவன் அமைதியாக இருக்க, காதலனாகிய ஆன்மாவின் விரகதாபங்கள் உணர்ச்சியுடன் வெளிப்படுவதைக் காண்கின்றோம்.

சாஸ்திரியார் பின்பற்றிய உன்னதப்பாட்டின் காதல்மரபு நாயகன் நாயகி பாவத்தில் அமையும் தமிழ் இறை நெறிப்பாடல் களிலிருந்து பல நிலைகளில் மாறுபட்டுள்ளது. சுருங்கச் சொன்னால் சாஸ்திரியாரின் பாடல்கள் ஓரளவிற்கு சங்க இலக்கிய அகப்பாடல் மரபைப் பின்பற்றுவது போன்று அமைந்துள்ளன எனலாம். அவர் பாடல்கள் இடைக்காலத் தமிழ் இறைநெறிப் பாடல்களைப் போல கைக்கிளையாக அமையாது சங்க அகப்பாடல்களைப் போன்று இருபால் காதலாக, அன்பின் ஐந்திணையாக மலர்வதைக்காண்கின்றோம். இங்கு ஒத்த காதலுடைய தலைவனும் தலைவியும் ஊடியும், கூடியும் உணர்வுகளைப் பரிமாறிக்கொள்வதைக் காணமுடிகின்றது.

கிறித்தவத்திருமறையின் பழைய ஏற்பாட்டில் அமையும் காதல் பாடலான 'உன்னதப் பாட்டு' ஒரு பிரச்சனைக்குரிய பகுதியாகவே இன்றும் இருந்து வருகின்றது. அறநெறி இலக்கியமான திருக்குறளில் காமத்துப்பால் அமைவது போன்று மறை இலக்கியமான கிறித்தவத் திருமறையில் உன்னதப்பாட்டு அமைந்துள்ளது எனலாம். பேரரசன் சாலமோன் பாடியதாகக் கூறப்படும் இப்பாடலைப் பாடியவர் உண்மையில் யார் என்பது இன்னும் ஆராய்ச்சியாளர்களால் தெளிவுபடுத்தப்படாமலேயே உள்ளது.

இஸ்ரேல் நாட்டின் வடக்குப் பகுதியில் தோன்றி, வாய்மொழிப்பாடலாகப் பல தலைமுறைகள் தொடர்ந்து, பின் எழுத்து வடிவைப் பெற்று இது காலப்போக்கில் கிறித்தவத் திருமறையில் இடம்பெற்றிருக்கலாம் என்று பெரும்பாலான அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். சில எபிரேயப் பண்டிகைகளின் போது இது வழிபாட்டுத்தலங்களில் (Synagogues) பாடப்பட்டதாகவும் தெரிகின்றது. இப்பாடல்களில் மாறி மாறி ஒலிக்கும் பலகுரல்களை நாம் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் கேட்க முடிகின்றது. சங்க அகப் பாடல்களைப் போன்ற பல நாடகத் தனி மொழிகளின் தொகுப்பாக எபிரேய மொழியிலுள்ள உன்னதப்பாட்டு அமைந்துள்ளது என்பது

குறிப்பிடத்தக்கது. இதில் பெயர் சுட்டப்பெறாத காதலன், காதலி ஆகியோர் சங்க அகப்பாடல் மரபை ஒட்டி இடம்பெறுவது வியப்பாக உள்ளது. எபிரேய நாட்டின் ஒரு பகுதியான ஷீனம் (Shunem) என்ற நிலப்பகுதியைச் சார்ந்த சுலாமைட் (shulamite) என்ற இனத்தைச் சார்ந்த ஒரு பெண்ணின் குரலும், அதேப் பகுதியைச் சார்ந்த அப்பெண்ணின் ஆயர்குலக் காதலனின் குரலும், மன்னன் சாலமோனின் குரலும் இதில் மாறி மாறி ஒலிப்பதாகச் சில திறனாய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். வேறு சிலர் சாலமோனின் குரல் இப்பாடல்களில் இல்லை என்கின்றனர். இப்பாடல்களில் ஆங்காங்கே எருசலேமின் குமாரத்திகள் என்ற ஒரு பெண் குழுவினரின் குரலையும் நாம் கேட்கின்றோம். இவர்கள் கிரேக்க நாடகங்களில் வரும் குழுப்பாடகர்களை (Chorus) நினைவூட்டுகின்றனர். இந்த நூலின் மொழி நடை பழைய வடக்கு இஸ்ரேலியப் பகுதிகளில் பேசப்பட்ட எபிரேய மொழியின் வட்டார வழக்கைப் (Dialect) பிரதிபலிப்பதாகவும், கி.மு. 10-ஆம் நூற்றாண்டில் இது தோன்றியிருக்கலாம் என்பதுவும் அறிஞர்களின் முடிவு.

இப்பாடல் பேரரசன் சாலமோனின் திருமணத்தைச் சிறப்பிக்கும் பாடலாக அமைவதாகச் சிலர் கருதுவர். பழைய எபிரேயத் திருமணச் சடங்குகளின் போது இப்பாடல்கள் பாடப்பட்டதற்கும் சான்றுகள் உள்ளன. இது உருவக நிலையில் யூத நாட்டிற்கும், யெகோவாவிற்கும் இடையே உள்ள உறவை விளக்குவதாக கெய்த் (Keith) என்னும் அறிஞன் விளக்கிச் செல்கின்றான். அரிஜின் (Origen) கிங்ஸ்பரி (Kingsbury) போன்ற அறிஞர்கள் கிறிஸ்துவுக்கும் திருச்சபைக்கும் இடையேயுள்ளக் காதலை இந்நூல் உருவக நிலையில் விளக்குவதாகக் கூறுகின்றனர்.

வேதநாயக சாஸ்திரியார் தமது இறைக் காதல் பாடல்களில் முழுக்க முழுக்க உன்னதப்பாட்டு மரபுகளை அழகிய தமிழில் பலமாற்றங்களுடன் வடித்துத் தருவதைக் காண்கின்றோம்.

இந்நிலையில், காதல் பொருண்மையில் அமைந்த தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கியங்களைக் கட்டி எழுப்பியவர்களுள் வேதநாயகர் தனித்தன்மை பெற்றுத் திகழ்வது குறிப்பிடத்தக்கது. கிருஷ்ணபிள்ளை பாடிய 'ஆன்மபிரலாபம்' என்ற பாடல் முழுமையாகக் காதலன், காதலி உறவு நிலையில் அமைந்த போதிலும் அது இறைவன் ஆன்மா மீது கொண்ட காதலை அதிகமாகப்பாடவில்லை. ஆன்மா அல்லது திருச்சபையின் காதலே அங்கு ஆற்றலுடன் வெளிப்படுகின்றது. ஆனால் இறைவனின் காதலுக்கும் இறைவனின் பிரிவுத்துன்பத்திற்கும், மன உளைச்சலுக்கும் சாஸ்திரியர் தமது நாயகன் நாயகி பாவத்தில் அமைந்த பாடல்களில் அதிகச் சிறப்பிடம் தருகின்றார். இது இப்பொருண்மையில் கவிபாடிய கவிஞர்களுள் சாஸ்திரியாரைத் தனியாக அடையாளம் காட்டி நிற்கின்றது என்பது குறிப்பிடுவதற்குரியது.

அன்பைப் பொறுத்தவரையில் மனிதன் கடவுளிடத்தில் கொள்ளும் அன்பு, கடவுள் மனிதனிடத்தில் கொள்ளும் அன்பு, மனிதன் மனிதனிடத்தில் கொள்ளும் அன்பு என்றெல்லாம் கிறித்தவம் அன்பின் பல்வேறு நிலைகளை விரிவாக விளக்கிப் பேசும். அன்பின் இத்தகைய பரிமாணங்களை இலக்கியமாகக் காட்சிப்படுத்தக் காதலன் காதலி நிலையில் அமைந்த பேரின்பக் காதல் சார்ந்த பாடல்கள் தக்க கருவியாக அமைந்துள்ளன. இப்பொருண்மையில் அமைந்த ஏனைய சமய இறைநெறிக் காதல் பாடல்கள் அனைத்தும் ஆன்மாவின் காதலை மட்டுமே விதந்து பேச, கிறித்தவக் காதல் மரபு கடவுளின் காதலை ஆன்மாவின் காதலுக்கு இணையாகச் சிறப்பிப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்நிலையில் கிறிஸ்து பெருமானை சீயோன் அல்லது தேவமோகினியின் மீது காதல் கொள்ளும் ஓர் உணர்ச்சி மிக்க இளங்காதலனாகவே சாஸ்திரியார் படைத்துக் காட்டுகின்றார். காதலனைப்பிரிந்து பிரிவுத்துயரால் துடிக்கும் காதலியைப் போன்று காதலியின் பிரிவாற்றாமையைப் பொறாது, கிறிஸ்து பெருமானும்

ஏங்கித் தவிப்பதை சாஸ்திரியாரின் பாடல்களில் காணலாம். சாஸ்திரியார் படைத்த இப்பொருண்மை சார்ந்த அனைத்துக் காதல் பாடல்களிலும் கூடலின் மகிழ்ச்சியை விடப்பிரிவால் ஏற்படும் சோக ரசமே விஞ்சிக் காணப்படுவதைக் காண முடிகின்றது. இதனையே பக்திநெறியின் உச்ச நிலையாக, விரகபக்தியாக, இறை நெறி இலக்கிய மரபு குறிப்பிடும். ஆன்மாவுக்கு இறைவனை அடைய ஏக்கம்; இறைவனுக்கு ஆன்மாவை இறுகத் தழுவுவதில் ஏக்கம். மொத்த நிலையில் கூடலை விடவும் பிரிவுத் துன்பமே இப்பாடல்களில் ஆற்றலுடன் இழையோடுவதைக் காணலாம்.

கிறிஸ்துவின் அன்பை வேதனை மிக்க அன்பு, துன்பப்படும் அன்பு (Suffering love) என்றெல்லாம் திருமறை அறிஞர்கள் விளக்கிப் பேசுவர். அவர் மனுக்குலத்தின் மீது காட்டும் அன்பு அளவற்றது; எல்லையற்றது. ஆனால் மானிடர் அவரிடத்தில் காட்டும் அன்பு முழுமையானதல்ல. எனவே, எல்லையற்ற அன்பை மனுக்குலத்திடம் எதிர்பார்த்து அது கிடைக்காமல் வேதனைப்படும் காதலனாகவே கிறிஸ்து பெருமானை சாஸ்திரியார் தன் பாடல்களில் அமைத்து விடுகின்றார். இதனால் கிறிஸ்துவின் துன்பப்படும் அன்புக்கும் அவர் படும் பிரிவுத்துன்பத்திற்கும் இடையில் நல்ல கருத்தொருமை ஏற்பட்டுவிடுகின்றது. இந்த அமைப்பைப் பிற சமயங்களின் நாயகன், நாயகி பாவத்தில் அமைந்த பாடல்களில் அதிகமாகக் காண முடிவதில்லை.

நாயகன் நாயகி பாவம் அல்லது பேரின்பக்காதல் மரபுகளைப் பின்பற்றி அமைந்த பாடல்கள் வேதநாயகரின் பெரும்பாலான நூல்களில் இடம்பெறுவது குறிப்பிடத்தகுந்தது. ஏதேன்தோட்டம் தொடங்கி இறுதிப்பகுதியான வெளிப்படுத்தின நற்செய்தி நூல் (Book of Revelation) வரை இந்த ஆண் பெண் உறவு மனிதக்காதலாகவும் தெய்வீகக் காதலாகவும் மாறிமாறி இடம்பெற்று இவ்வுலக வாழ்விலும் ஆன்மீக வாழ்விலும் வளமும் செழிப்பும் சேர்ப்பதைக் கிறித்தவத் திருமறையினை ஊன்றிப்பயில்பவர் உணரமுடியும். இந்த உறவு நிலை 'முத்தமிழ்

வேதநாயகன்' கவிதைகளிலும் ஆற்றல் மிக்க ஊற்றாகப் பொங்கிப் பெருக்கெடுத்து சொல்லோவியமாக, இலக்கியக் காட்சிகளாகப் பரந்துவிரிவது இயல்பானதே. பெத்லகேம் குறவஞ்சியிலும், 100 கலித்துறைப்பாடல்களைக் கொண்ட ஞான அந்தாதியிலும், ஆரணாதிந்தம் என்ற அழகிய தமிழ்க் கவிதையிலும், புதுமைக் கூறுகள் மலிந்த ஞானவுலாவிலும், பல கீர்த்தனைகளிலும் இந்தத்திருமண உருவகம் (Marriage Metaphor) சொல்லோவியமாக விரிகின்றது. இப்பகுதிகள் அனைத்திலும் பழைய ஏற்பாட்டில் இடம்பெறும் எபிரேயக் காதல் கவிதை மரபுகளும், சங்க அகப்பாடல் நெறிகளும், தமிழ்நாட்டு இறைநெறிப்பாடல் உத்திகளும் இணைந்து சங்கமமாவதைக் காணலாம்.

ஆன்மாவின் காதலைத்தான் அதிக அளவில் ஆழ்வார் பாடல்களிலும் நாயன்மார் பாடல்களிலும் நாம் காண்கின்றோம். மத்தளம் கொட்ட, வரிசங்கம் நின்றூத மைத்துனன் நம்பி மதுசூதனன் கரம்பற்றக் கனாக்காணும் தலைவியையும், இறைவனை உள்ளங்கவரும் கள்வனாகக் காணும் ஆன்மீகக் காதலியையும், ஆடையிலே எனை மணந்த மணவாளா என்று அன்புடன் அழைக்கும் ஆன்மப் பெண்ணையும் தமிழ்நாட்டு இறைநெறிப்பாடல்கள் சித்தரித்துக்காட்டும். ஆனால் சாஸ்திரியாரின் பாடல்களில் முன்னர்ச் சுட்டியவாறு ஆன்மாவின் காதலோடு ஆண்டவனின் காதலும் பெருமளவிற்குக் கவிதை யாக்கப்படுகின்றது. பெத்லகேம் குறவஞ்சியின் முதற்பகுதியில் உலாவரும் கிறிஸ்து பெருமான் மீது சீயோன் குமாரத்தி அல்லது தேவமோகினி கொள்ளும் காதல் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றது. இப்பகுதி முழுநிலையில் ஒருதலைக் காதலாகவே அமைகின்றது. தலைவி தலைவனைக் கூடுவாள் என்ற நம்பிக்கையோடு இப்பகுதி நிறைவு பெறும். இப்படைப்பின் இறுதிப்பகுதியில் சிங்கனும் சிங்கியும் உருவகநிலையில் மணவாளான கிறிஸ்துவையும் மணவாட்டியான திருச்சபையையும் குறிப்பது போன்று சாஸ்திரியார் அமைத்திருப்பது பாராட்டத்தக்கது.

தலைவன் தலைவியை மணந்துகொள்ளும் நிலை எதிர்காலத்தில் நடக்கவிருக்கின்ற ஒரு நிகழ்ச்சியாதலின் அதன் மெய்மையைச் சிங்கன் சிங்கி சேர்க்கையில் வேதநாயகர் உணர்த்தியதாகப் பேராசிரியர் சத்திய சாட்சி குறிப்பிடுகின்றார்.

பேரின்பக்காதல் என்னும் பொருண்மை முழுமையாக மலர்ச்சிபெற்றுள்ள படைப்பாக வேதநாயகரின் ஞான அந்தாதி அமைகின்றது. உன்னதப்பாட்டைத்தழுவி அமையும் இந்தக் காதல் காவியம் கிருஷ்ணபிள்ளையின் ஆன்மப் பிரலாபத்தோடும், சேர்வை வேதநாயம் பாடிய நித்தியானந்தக் காதலோடும் ஒப்பிடத்தக்கது. அழகிய தமிழ்நடையில் அமைந்துள்ள கிருஷ்ணபிள்ளையின் ஆன்மப் பிரலாபம் தலைவியின் விரகதாபத்தைப் பிறர் எடுத்துரைப்பது போன்ற கிளத்தல் (Narrative) அமைப்பினைக் கொண்டுள்ளது. அங்குத் தலைவியின் குரலை நாம் நேராகக் கேட்க முடியவில்லை. ஆன்மப்பிரலாபத்தின் தலைவி இப்படைப்பின் இறுதிப்பகுதியில் அசோகவனத்தில் சிறையிருந்த சீதை இராமனோடு தான் வாழ்ந்த அன்பு வாழ்க்கையை நினைத்து நினைத்து நெஞ்சம் உருகுவது போன்ற அமைப்பு இடம்பெறுகின்றது. இரட்சணிய யாத்திரீகம் என்னும் காப்பியத்தின் ஒரு பகுதியாக உருப்பெற்ற ஆன்மப் பிரலாபத்தின் புற அமைப்பு ஒரு காப்பியத்துணுக்கின் (Epic fragment) வடிவில் அமைந்துள்ளது இயல்பானதே. ஆனால் வேதநாயகரின் ஞான அந்தாதியில் தலைவன் தலைவி ஆகியோரின் குரலை நாடகத் தனிமொழியாக (Dramatic monologue) நேரில் கேட்பது போன்ற உணர்வு படிப்போருக்கு ஏற்படுகின்றது. கிறிஸ்து சீயோன் மகளைச் சந்திக்கும் காட்சிகளை எழுதும் போது கவிஞர் மனத்தில் முருகன் வேடனாகவும் விருத்தனாகவும் வந்து திணைப்புனம் காத்திடும் வள்ளியைச் சந்திக்கும் காட்சிகள் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்று முனைவர் தயானந்தன் பிரான்சிஸ் குறிப்பிடுவது நேர்மையான திறனாய்வாகவே தோன்றுகின்றது.

ஞான அந்தாதியிலும், ஆரணாதிந்தத்திலும் கிறிஸ்து பெருமானைக் காதலனாக வேதநாயகர் சித்தரிப்பது புதுமையாக உள்ளது. 'மேனிதுடிக்குதடி' என்று பாடும் கண்ணன்பாட்டுத் தலைவனை சாஸ்திரியாரின் கிறிஸ்துபெருமான் பல இடங்களிலும் நினைவூட்டுகின்றார். கண்ணன்பாட்டு எழுவதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன் பிறந்த வேதநாயகரின் பாடல்களில், குறிப்பாக அகத்துறை தழுவிய பாடல்களில், கண்ணன் பாட்டிற்கு நிகரான பல ஒப்புமைக் கூறுகளைக் காணமுடிகின்றது. நெல்லையில் பிறந்த இவ்விரு கவிஞர்களுக்கும் இடையே 'பாட்டுத்திறத்தால்' மட்டுமன்றி, பாடும் வகையிலும், வாழ்ந்த வாழ்க்கையிலும் பல ஒப்புமைகளைக் காணலாம்.

ஞான அந்தாதியின் பாட்டுடைத்தலைவனான கிறிஸ்து பெருமான் நற்செய்தி நூல்களில் (Gospel Literature) நாம் காணும் கிறிஸ்து பெருமானிலிருந்து வேறுபட்டே காட்சி தருகின்றார் எனலாம். அவரை

“சீனாச் சீயோன் மலை வரும்

ஞான மணவாளா”

என்று ஞானபதக்கீர்த்தனைகளில் சாஸ்திரியார் அழைப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அவரது விரகதாபத்தை

“சீயோன் குமரியைக் காணாமல் ஐயர்

சிந்தை மெலந்தாரடி பொன்னையர்

நிந்தை யடைந்தாரடி-----”

என்று சாஸ்திரியார் குறிப்பிடுவதைக் காண்கின்றோம். 'கிறிஸ்துவுக்கும் மனைவிக்கும் ஐக்கியம்' என்ற தலைப்பில் அமைந்த ஐந்து கீர்த்தனைகளிலும் 'சீயோன் அங்கலாய்ப்பின் பாட்டுக்கள்' என்ற தலைப்பில் அமைந்த பாடல்களிலும் இத்தகைய புதுமையான கிறிஸ்துவின் சாயலை நாம் காணமுடிகின்றது. மனிதனுக்கும் இறைவனுக்கும் இடையிலுள்ள அன்புத்தொடர்பினை, கண்களால்

அன்றிக் கருத்தாலும் மனத்தாலும் உணரப்படுகின்ற தொடர்பினை, ஞான அந்தாதியில் சாஸ்திரியார் எழுத்தோவியமாக்கி யுள்ளதாகப் பேராசிரியர் சத்திய சாட்சி எழுதிச் செல்வது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

கடவுளைக் காதலனாகக் காட்டும் மரபைச் சற்றே மாற்றிக் கடவுளைக் கன்னியாக இசையா தீர்க்கதரிசி குறிப்பிடுவதைக் காண்கின்றோம். இளைஞன் கன்னியை மணப்பது போன்று உமது ஆண்மக்கள் உம்மை மணக்கின்றனர் என்று கூறும் இசையா தீர்க்கரின் உரை சாஸ்திரியாரைக் கவர்ந்திருக்குமோ என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது. இந்நிலையில் உன்னதப்பாட்டும், சங்க அகப்பாடல் மரபுகளும், திருமண உருவகம் பற்றிய இசையா தீர்க்கரின் கூற்றும், சாஸ்திரியாரின் பாடல்களும், பாரதியின் கண்ணன் பாட்டும் விரிவாக ஒப்பிட்டு ஆராயத்தக்கன. சாஸ்திரியாரின் பேரின்பப்பாடல் மரபு அல்லது நாயகன் நாயகி பாவமரபு பல தனித்தன்மைகளைக் கொண்டது. அவரது தேவதோத்திரப்பாடல்களில் இடம்பெறும் ஞான மணாளனாகிய கிறிஸ்துபெருமான் தன்காதலியான சீயோன் குமாரத்தியைப் பார்த்து

“அன்னப் புறாவே என் பின்னே வா நன்புறாவே
அதிருபவதியே” என்றும்

“வன்னப் பசங்கிளியே யெருசலே மின்
மங்கையே சீயோன் குமாரி”

என்றும் அழைக்கும் போது வியப்பால் நம் விழிகன் விரிகின்றன. கடவுள்-மனித உறவு எவ்வளவு ஆழமானது, அகலமானது, உயர்வானது, அழுத்தமானது, நெருக்கமானது, இயல்பானது என்பது ஒரு புதுமையான போக்கில் வேதநாயகரின் படைப்புக்களில் காட்சிப்படுத்தப் படுவதைக் காண்கின்றோம்.

“மாரிக்காலம் சென்றது நின்றது
மழைவிட்டுத் தீர்ந்தது பல

வன்னப் புஷ்பங்கள் பூமியில் காணுது
வளமை சார்ந்தது ஓகோ
காரிகையரே குருவிகள் கூவும்
காலம் சார்ந்தது இதோ
காட்டுப் புறாவின் சத்தம் கேட்குது”

என்று காதலர்கள் பாடும்போது தமிழ் மொழிக்கும், எபிரேயப் பண்பாட்டில் பிறந்த உன்னதப்பாட்டிற்கும் இடையே புதுப்பாலங்கட்டி தமிழ்ப்புதுக்கவிதையின் பிரசவத்திற்கு நெல்லைப்பகுதியில் பிறந்த தஞ்சை வேதநாயகர் அடித்தளம் அமைப்பதைக் காண்கிறோம்.

“இந்தியா தேசத்தைப் பாடும் (சுவாமி) முற்றும்
உந்தன் மந்தையில் வந்திடச் சேரும்”

என்று உருக்கமாக இறைவனிடம் வேண்டுகோள் விடுக்கும் சாஸ்திரியார் கிறித்தவத்தை இந்தியப்பண்பாட்டுடன், குறிப்பாகத் தமிழ்ப்பண்பாட்டோடு, இலக்கிய நயம் தோன்ற இணைக்க மேற்கொண்ட முயற்சி நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றது.

6. வேதநாயகரும் பெத்லகேங்குறவஞ்சியும்

ஒரு கவிஞன் அல்லது படைப்பாளன் தான் சார்ந்துள்ள சமுதாயத்தின் அல்லது சமுதாயப்பிரிவின் கலை இலக்கியத் தேவைகளை நிறைவுசெய்து அச்சமுதாயத்தால் பல தலைமுறைகள் தொடர்ந்து பாராட்டப்பட்டு அமர வாழ்க்கை வாழ்கின்றான் என்றால் அவன் ஏதோ ஒரு நிலையில் அச்சமுதாயத்தில் ஒரு செவ்வியல் படைப்பாளனாக மலர்ந்துள்ளான் என்று கருதலாம். ஒரு படைப்பாளன் அல்லது கவிஞன் கடந்தகாலத் தேவையை சரியாகத் தெரிந்து, நிகழ்காலத்தேவையைக் குறைவின்றி நிறைவு செய்து, எதிர்கால எதிர்பார்ப்புக்களைப் புரிந்து வைத்துத்தன் படைப்புக்களில் அல்லது கவிதைகளில் வெளியிடும்போது மூன்று காலங்களின் இலட்சிய நோக்குகளும் அவன் படைப்பில் அல்லது கவிதையில் சங்கமித்து வெளிப்பட்டு நிற்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. 230-வது பிறந்த நாளையக்காணும் சீர்த்திருத்தத் தமிழ்த் திருச்சபையின் தலைமைக் கவிஞராகவும் தாய்மைக் கவிஞராகவும் திகழும் வேதநாயக சாஸ்திரியார் ஒருவகையில் பார்க்கப்போனால் தமிழிலக்கியத்தில் பிற்காலத்தில் பிறப்பெடுத்த ஒரு செவ்வியல் கவிஞனாகக் கருதப்படும் தகுதியினைப் பெற்றுள்ளார் எனலாம்.

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் வேதநாயக சாஸ்திரியாரின் இடம் என்ன? அவர் படைத்த ஏறத்தாழ 120 படைப்புக்களின் இலக்கியத்தரம் யாது? தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் அவர் சாதித்தது என்ன? எதிர்காலத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அவர் எத்தகைய அடித்தளம் அமைத்துக்கொடுத்துள்ளார் என்பனபற்றியெல்லாம் இலக்கியத் திறனாய்வாளர்கள், ஆய்வாளர்கள், ஆர்வலர்கள் அறிய விழைவது இயல்பே.

சீர்திருத்தத் திருச்சபையினைத் தமிழக மண்ணில் தோற்றுவித்த சீகன்பால்கு ஐயரவர்கள் தமிழ்த்திருச்சபைகளில் இறைவனைத் துதித்துப்பாடும் பாடல் மரபுகளை (Liturgy) முதன்முதலில் அறிமுகம் செய்துவைத்தார். தமிழ்த் திருச்சபைகளில் இசையோடு கூடிய இறைவழிபாட்டிற்கு நல்ல தமிழ்ப்பாடல்கள் கிடைக்காத தொடக்க நிலையில் ஜெர்மானிய அல்லது ஆங்கிலப்பாடல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து ஐரோப்பிய இசையில் அவற்றைப் பாடினர். வெப், பெப்ரீசியஸ் ஆகிய அருட்தொண்டர்கள் காலப்போக்கில் தமிழ்த்திருச்சபை வழிபாட்டு மரபுக்களுக்கென இவ்வாறு மொழிபெயர்த்தமைத்த தமிழ்ப் பாடல்கள் ஏராளம் எனலாம். பெப்ரீசியஸ் என்னும் இறைத் தொண்டர் தரங்கம்பாடித் திருச்சபையில் பாடுவதற்கென்று தமிழில் மொழிபெயர்த்து வைத்திருந்த ஜெர்மானியப் பாடல்களைப் பார்த்து வேதநாயக சாஸ்திரியார் அவற்றை வியந்து பாராட்டியதாக வரலாறு தெரிவிக்கின்றது. உண்மையில் சாஸ்திரியார் இப்பாடல்களை உள்ளத்தளவில் வரவேற்கவில்லை என்பதை நாம் உய்த்துணர முடிகின்றது.

ஏழிசையாக, இசைப்பயனாகத் தம் இறைவனைத் தரிசித்து வழிபட்டுப் பின்னர் மதம்மாறி சீர்த்திருத்தத் திருச்சபைக்கு வந்து சேர்ந்த சைவம் தழுவிய புதிய உறுப்பினர்களையும், ஆழ்வார்களின் அருட்பாசுரங்களைக் காதுகுளிரக்கேட்டு அனுபவித்த வைணவம் தழுவிய உறுப்பினர்களையும் தமிழ்ப்பண்பாட்டிலிருந்து பிரிந்து நின்ற மேற்கூறிய ஜெர்மானிய இசைப்பாடல்கள் கவரவில்லை. இந்நிலையில் நெல்லையில் ஒரு நல்ல தமிழ்க் கவிஞரின் மகனாகப் பிறந்து சைவ வைணவ இறைநெறிப் பாடல்களை நன்கு பயின்று, இசைக்கலையின் வளர்ப்புப் பண்ணையான தஞ்சையில் வாழ்ந்து, தரங்கம் பாடியில் கிறித்தவத் தேவியல் மரபுகளை முறையாகப் பயின்று, சீர்திருத்தத் திருச்சபையின் அங்கத்தினராகத் தன்னை இணைத்துக்கொண்ட சாஸ்திரியார் தமிழ்க்கிறித்தவ இசைப்பாடல் மரபில் பல பெரிய திருப்பங்களைக் கொண்டுவந்தார்.

தமிழ்ச் சீர்திருத்தத் திருச்சபையில் தனது பணி என்ன என்பதைத் தெளிவாக வரையறுத்துக் கொண்ட வேதநாயகர் தம் வளர்ப்புத் தந்தை சுவார்ஸ் பாதிரியார் தாவீதரசனின் திருப்பாட்டு நூலைத் தம்மிடம் கொடுத்தது முதல் இந்தப் புதிய அர்ப்பணிப்புக்குத் தன்னைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பக்குவப்படுத்தி வந்துள்ளார். தஞ்சையும் தரங்கம்பாடியும் அவர் மனக்கண்முன் படிப்படியாக கானான் தேசமாகவும் இஸ்ரேல் மண்ணாகவும் பரந்து விரியத் தொடங்கின.

தன்னை ஆட்கொண்ட இறைவன் மீது ஏராளமான இசைப்பாடல்களைப் பாடி இசைக்கருவிகளின் துணையோடு அவற்றை இசைத்து எபிரெய மரபில் இசைப்பாடல் மரபுக்குப் புத்துயிர் நல்கிய தாவீது அரசனின் மரபில் வந்த இசைப் புலவனாகத் தன்னைக் கருதத் தொடங்கினார் சாஸ்திரியார். அவரது படைப்புக்களில் தாவீது பற்றியும் அவன் பாடிய சங்கீதம் பற்றியும் ஏராளமான குறிப்புக்கள் உள்ளன. தன்னுடைய சொந்த மொழியில், சொந்த இசையில் இறைவன் புகழ்பாடிய தாவீதைப் போன்று சாஸ்திரியாரும் எண்ணற்ற இசைப்பாடல்களைத் தமிழில் புனைந்து இறைவன் மீது இசையோடு பாடிப்பரவசமுற்றார். தமிழ்ப் பண்பாட்டையும், தமிழ்த்திருச்சபையையும், கிறித்தவத் திருமறையினையும் தம் இசைத்தமிழ்ப் புலமையால் ஒருங்கிணைத்து அயன்மை உணர்வு தோன்றாவண்ணம் ஐரோப்பியப் பண்பாட்டில் ஊறிய கிறித்தவ மதத்தைத் தமிழ்க் கிறித்தவமாக ஆற்றலுடன் மாற்றும் ஒரு புதிய இரசவாத முயற்சியில் சாஸ்திரியார் தம்மை முழுவதுமாக அர்ப்பணித்துள்ளார். தாம் சீர்திருத்தத் திருச்சபையின் ஒரு தலைமைப்பாடகர் என்பதையும் தமது பாடுபொருள் கிறிஸ்து பெருமானும், கிறித்தவத் திருமறையும் மட்டுமே என்பதையும் தெளிவாக சாஸ்திரியார் வரையறுத்துக்கொண்டார். எனவே அவர் பாடல்கள் கிறிஸ்து, கிறித்தவத்திருமறை, கிறித்தவத் திருச்சபை, தமிழ்ப் பண்பாடு ஆகிய நான்கையும் அடித்தளமாகக் கொண்டு இயன்றன.

வேதநாயகர் தமிழ்ச்சீர்திருத்தத் திருச்சபையின் ஆற்றல் மிக்க இசைக்குரலாக மாறினார். இந்தக்குரல் ஆதிக் கிறித்தவர்களின் இல்லங்களிலும், மனத்திரைகளிலும், அவர்கள் வாழ்ந்த எல்லா இடங்களிலும் ஆற்றலுடன் ஒலித்தது. ஐரோப்பிய அருட்தொண்டர்களால் தரமுடியாத இறை அனுபவத்தைத் தங்களின் சொந்தப் பண்பாட்டுக்கூறுகளோடு வேதநாயகர் இணைத்துத் தந்ததை மதம்மாறிய புதிய கிறித்தவர்கள் வியந்து பாராட்டி நின்றனர். தங்களுக்குப் பழக்கமான தேவார திருவாசக இசைப்பாடல்களையும் விஞ்சும் இனிய தமிழ்ப்பாடல்களைத் தமிழ்த் திருச்சபைகளில் கேட்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்ததற்காக அவர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

திருத்தலங்கள் தோறும் சென்று திவ்வியப்பாசுரங்களையும் திருமுறைகளையும் இசைத்த இடைக்கால பக்திப் புலவர்களைப் போன்று ஊர் ஊராகத் தம் குழுவினரோடு இணைந்து சென்று இறைவன் திருப்புகழைப் பாடித் தமிழ்க் கிறித்தவம் தமிழ் மண்ணின் பண்பாட்டுக்கூறுகளைத் தழுவி வளர வேதநாயகர் துணைசெய்தார். மதம் மாறி தமிழ்த்திருச்சபைகளில் தங்களை அங்கத்தினர்களாக இணைத்துக் கொண்டவர்கள் தாங்கள் ஒரு தமிழ் கிறித்தவக் குழுவாக வாழ்வதைச் சரியாகப்பிரிந்து கொள்ள வேதநாயகரின் படைப்புக்கள் அடித்தளம் அமைத்துக் கொடுத்தன.

திருநெல்வேலி சைவவேளாளர் மரபில் உருப்பெற்று, கிறித்தவம் தழுவி, தரங்கையில் தேவியல் கற்று, புதிய கிறித்தவ இசைப்பாடல்களைப் படைக்கும் சோதனை முயற்சியில் சாஸ்திரியார் ஈடுபட்டபோது அவர் வாழ்ந்த தஞ்சை தமிழ் இசைக்கலையின் வளர்ப்புப் பண்ணையாகவும் நாடகக்கலையின் தொட்டிலாகவும் தன்னை உருவாக்கிக்கொண்டிருந்தது. தியாகையரும், முத்துத் தாண்டவரும் இன்னிசைமிக்க கீர்த்தனைகளை அக்காலகட்டத்தில் தஞ்சை மண்ணில் இடையறாது பொழிந்து கொண்டிருந்தனர். அருணாசலக்கவிராயர், கோபால கிருஷ்ண பாரதி போன்ற எண்ணற்ற இசைவாணர்களின்

குரல்வளத்தால் தஞ்சை மண்ணும் தன்னை இசைபூமியாக உருவாக்கிக்கொண்டிருந்தது. இவ்விரு தமிழ்க்கவிஞர்களின் சதுர்பிரசங்கம் அல்லது காலப்போக்கில் கதாக்காலட்சேபம் என்றழைக்கப்பட்ட இசையும் சொற்பொழிவும் இணைந்த நிகழ்கலை வடிவம் வேதநாயகரைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. இந்தப் பின்னணியில்

“பராபரன் அன்றிப் பாட்டுரையான்
பராபரன் அன்றிப் பாட்டறியான்” என்ற

தெளிவான கோட்பாட்டுடன் தமிழ்க் கிறித்தவ இசைப்பாடல் துறையில் காலடியெடுத்து வைத்தவர் சாஸ்திரியார்.

“பாடும்வரத்தைக் கொடுத்தவனார்
உன்னைப் பாடச்சொல்லி வைத்தவனார்
பாடும் வரத்தைக் கொடுத்தவனை விட்டுப்
பாடுவாயோடி ஞானப்பெண்ணே”

என்று தனக்கன்பான தமிழ்த் திருச்சபையினை ஞானப்பெண்ணே என்று அழைத்து அவர் பெருமிதத்தோடு கேட்குமிடத்தில் வெளிப்படும் இறைப்பற்றும் நம்பிக்கையும் அலாதியானவை. கிறித்தவ இசைப்பாடல் மரபுக்கு இதுவே சாஸ்திரியாரின் அர்ப்பணிப்புப் பிரகடனம் (Declaration) எனலாம். இத்தகைய உள்ள உறுதியில் நின்று இறைவனைப் பார்த்து

“சாலவே வேதநாயன்றனை உன்றன்கவி
யென்று சகலபேர்க்கும் சொல்லிவை”

என்று சாஸ்திரியார் கூறுகின்றார். தாம் ஒரு சிறந்த கவிஞர் என்பதையும், இலக்கணமரபுகள் பற்றித் தெளிவாக அறிந்த கவிஞர் என்பதையும் வேதநாயகர் வெளிப்படையாகவே தம்பாடல்களில் எடுத்தியம்புகின்றார். தமது கவிதைகளைச் ‘சோதிமிக்க நவகவிதை’ என்று பெருமிதங் கொள்ளும் சுப்பிரமணிய பாரதியாரைப் போன்று தம்மை “கலையாது நேரடிகள் தவறாது பாடிவரும் கவி

வேதநாயகன்” என்று அவர் அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறார்.

மதம்மாறிய கிறித்தவர்களுக்கு எளிமையாகப் புரியாமலிருந்த கிறித்தவத் தேவியல் மரபுகளையும், அறவியல் கோட்பாடுகளையும் எளிய தமிழ்க் கவிதைகளாக, இசைப் பாடல்களாக மாற்றி அவர்தம் உள்ளத்தில் அவற்றை ஆழமாகப் பதியச் செய்யும் முயற்சியில் சாஸ்திரியார் மிகுந்த வெற்றி கண்டுள்ளார். வேதத்தையும் தத்துவத்தையும், தேவியல் மரபுகளையும் உணர்ச்சிமிக்கக் கவிதைகளாக மாற்றுவது அரிய செயல். இச்செயலை சாஸ்திரியார் திறம்படச் செய்து இறவாத புகழ் பெற்றார். இம்முயற்சியில் அவர் பெற்ற வெற்றியே

“சாஸ்திரி வந்த பிறகு அல்லோ ஆகம
சாரங்கள் எல்லாம் பாட்டாச்சு” என்றும்
“சாஸ்திரியால் உன்மைந்தர் எல்லாம்
சமர்த்தர் ஆயினர் ஞானப்பெண்ணே”

என்றும் அவரைப் பாடத்தூண்டியது எனலாம்.

சிறந்த பல நூல்களைப் படைத்த படைப்பாளர்கள் இறவாத புகழுடைய பெரும்படைப்பொன்றினைத் தம் வாழ்நாளில் படைத்து முடித்துவிடத் துடிப்பதை உலக மொழிகளில் எங்கும் நாம் காண்கின்றோம். இத்தகையப் பெரும்படைப்பின் பாடுபொருளையும் இலக்கிய வகையினையும் நீண்ட நாட்களாக சிந்தித்து அவர்கள் முடிவு செய்வதைக்காணலாம். பலர் இத்தகைய தம் இலட்சிய நோக்கத்தினை வெற்றிபெற நிறைவேற்றியதையும், சிலர் முற்றுப்பெறாத நிலையில் இடையிலே விட்டுச் சென்றதையும் வேறுசிலரைப் பொறுத்தவரையில் இது வெறும் கனவாகக் கற்பனையாக நின்றுபோனதையும் நாம் உலக இலக்கிய வரலாற்றில் காண்கிறோம்.

ஆங்கிலக் கவிஞனான மில்ட்டன் காலத்தால் அழியாத நூல் ஒன்றைக் காப்பிய வடிவில் படைக்க வேண்டுமென்று நீண்ட

நாட்காளகத் திட்டமிட்டான். வரலாற்று மாந்தர்களைப் பாடுவதா, இறைச்செயல்கள் பற்றிப்பாடுவதா என்ற சிந்தனையில் நீண்டநாட்கள் மூழ்கிப் பின்னர் துறக்க நீக்கம் (Paradise Lost) துறக்க மீட்கி (Paradise Regained) ஆகிய இருபெரும் படைப்புக்களைக் கண்களை இழந்த நிலையிலும் அவன் சிறப்புடன் படைத்ததைக் காண்கின்றோம். இத்தாலிய நாட்டு இறைத் தொண்டரான பெஸ்கி என்னும் வீரமாமுனிவர் தேம்பாவணிக் காப்பியத்தைப் படைத்ததன் மூலம் தனது இத்தகைய இலட்சியக்கனவை நிறைவேற்றிக் கொண்டார். கம்பனது இராமகாதையும், உமறுப்புலவரின் சீறாப்புராணமும் இப்படிப் பிறந்தவையே. வேதநாயகருக்குப் பின்தோன்றிய கிருஷ்ணபிள்ளையும் உரைநடையில் எழுந்த ஐரோப்பானியனின் Pilgrims Progress என்ற நூலைத்தழுவித் தமிழ்ச் செய்யுள் யாப்பில் காப்பியமாகவே இரட்சண்ய யாத்திரிகத்தைப் படைத்துள்ளார். காலரிட்ஜ், ஷெல்லி, கீட்ஸ் போன்ற கவிஞர்களைப் பொறுத்தவரையில் நீண்ட காப்பியம் படைக்கும் இத்தகைய கனவுகள் நிறைவேறாமலே போய்விட்டன. காலரிட்ஜின் குப்ளாகான் (Kublakhan) ஷெல்லியின் வாழ்வின் வெற்றி (Triumph of Life) கீட்ஸ் எழுதிய Hyperion என்னும் மூன்று படைப்புக்களும் முற்றுப்பெறாமல் இடையிலேயே நின்றுவிட்டன.

இறவாத புகழுடைய இத்தகைய நூல்கள் படைக்க முயலும் கவிஞர்களின் பார்வை காப்பியம் எனும் உலகப் பொதுமைப் பண்புகள் மலிந்த இலக்கிய வகையின் மீதே பெரிதும் பதிவதைக் காண்கின்றோம். இதற்கு விதிவிலக்காக வேதநாயகம் சாஸ்திரியாரின் பெதலகேங்குறவஞ்சி அமைகின்றது.

120-க்கு மேற்பட்ட தமிழ் நூல்களைப் படைத்த வேதநாயகர் தம் வாழ்நாளின் பெரும்படைப்பாக இந்திய இலக்கிய வகைகளுள் ஈடு இணையற்ற வகையாகவும் பேரிலக்கிய வகையாகவும் அமையும் காப்பிய வடிவைத் தேர்ந்தெடுக்காது

சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்றான குறவஞ்சி என்னும் இலக்கிய வடிவத்தினைத் தேர்ந்தெடுத்தது குறிப்பிடத்தக்கது, பெத்லகேங் குறவஞ்சி என்னும் தமது படைப்பினைத் தமது வாழ்நாளின் மிகப்பெரும் சாதனையாகக் கருதிய சாஸ்திரியார் இப்படைப்பை முழு நிலையில் உருவாக்கித்தர 20 ஆண்டுகளுக்கு மேல் செலவிட்டுள்ளார் என்பது சுட்டத்தக்கது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அவர் மனதில் விதைக்கப்பட்டு 1800-இல் வடிவம் பெற்ற இம்முயற்சி காய்த்துக் கனியாக மேலும் 20 ஆண்டுகள் ஆகியுள்ளன. 1800-இல் எழுந்த இப்படைப்பு சில ஆண்டுகளில் அரங்கேற்றம் கண்டபோதிலும் 20 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து பல மாற்றங்களைப் பெற்று 1820-இல் தான் திருச்சபைக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டதாக அறிகின்றோம். இந்தப்படைப்பின் வடிவமைப்பை மட்டும் நிர்ணயம் செய்வதற்கு ஓராண்டிற்கு மேலாக சாஸ்திரியார் உழைத்தார் என்றும் தெரிகின்றது.

பேரிலக்கிய வடிவான காப்பியத்தை விட்டு சிற்றிலக்கிய வகையான குறவஞ்சியை சாஸ்திரியார் தேர்ந்தெடுக்கக் காரணம் யாது என்பது ஆய்விற்குரியது. பெத்லகேங் குறவஞ்சியின் முன்னுரையில் “திருநெல்வேலி ராச்சியத்திற் பிரதான பள்ளிக் கூடங்களில் படிக்கிறதும், அவ்விடத்துக்கணியார் தேசத்திலெங்கும் நாட்டியமாடுகிறதுமான குற்றாலக் குறவஞ்சிக்கு எதிராய்ப்பாடிற்று” என்று ஒரு காரணம் தரப்படுகின்றது. இதனால், திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சிக்கு எதிராக எழுந்த நூல் பெத்லகேங் குறவஞ்சி என்பது பெறப்படுகின்றது. மேலகரம் திரிகூட ராசப்பக் கவிராயரால் சந்தங்களும், உவமை உருவகங்களும், நாட்டியக்கூறுகளும் ஒருங்கே கைகோர்த்துச் செல்லும் வண்ணம் படைக்கப்பட்ட முதல் குறவஞ்சி நூலான குற்றாலக்குறவஞ்சியின் உயர்தனிச் சிறப்பும், மக்கள் மத்தியில் அதற்கிருந்த வரவேற்பும் சாஸ்திரியாரை பெத்லகேங் குறவஞ்சியைப் பாடத் தூண்டியிருக்கலாம் என்றும் கருதப்படுகின்றது. எனினும் பெத்லகேங் குறவஞ்சியை ஆழமாகப் பயிலும் போது மேற்கூறிய இவ்விரு காரணங்களும் அதிக வலுவுடையனவாகத் தெரியவில்லை.

இவ்விரு குறவஞ்சிகளையும் ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது குற்றாலக்குறவஞ்சிக்கு எதிராகப் பெத்லகேங் குறவஞ்சிப் பாடப்பட்டதற்குரிய அகச்சான்றுகள் எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. குற்றாலக்குறவஞ்சியின் செல்வாக்கு பெத்லகேம் குறவஞ்சியை சாஸ்திரியார் பாடுவதற்கான பல்வேறு காரணங்களுள் ஒன்றாக இருந்திருக்கலாம் என்பதை மறுக்க முடியவில்லை. எனினும் இது ஒன்றே பெத்லகேங் குறவஞ்சியின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமையவில்லை. குற்றாலக் குறவஞ்சியின் தாக்குரவினைப் பெத்லகேங் குறவஞ்சியின் பல பகுதிகளிலும் காணமுடிகின்றது. எனினும் உருவக அமைப்பாலும், விரிவான பின்னணியாலும், பாடுபொருளாலும் குற்றாலக் குறவஞ்சியைவிட அளவில் மும்மடங்கு பெரியதான பெத்லகேங் குறவஞ்சி பல்வேறு நிலைகளில் குற்றாலக் குறவஞ்சியின் அமைப்பிலிருந்து வேறுபடுகின்றது.

தமது பாடுபொருளுக்கு உகந்த நிலையில் குறவஞ்சியின் வடிவ அமைப்பு இருந்ததுவும், தஞ்சைப்பகுதி குறவஞ்சி இலக்கிய வகையின் வளர்ப்புப் பண்ணையாகத் திகழ்ந்ததுவுமே குறவஞ்சி இலக்கிய வடிவை வேதநாயகர் தேர்ந்தெடுக்க அடிப்படைக் காரணம் எனலாம்.

உயர்குடி மக்களின் இலக்கியமாகக் காப்பிய வடிவம் இருந்ததுவும் அது நிகழ்கலை இலக்கியமாகப் பரிணமிக்காததுமோ வேதநாயகர் காப்பிய வடிவைத் தேர்ந்தெடுக்காததற்குக் காரணங்களாக அமைந்துள்ளன. காப்பியங்கள் செஞ்சொற் கவியின்பம் நல்கவல்லன; அதோடு செவிநுகர் கனிகளாகக் கேட்டு இன்புற வல்லன. ஆனால் வேதநாயகர் நாடிய இலக்கிய வகை பாடலும் ஆடலும் கலந்ததாகும். 'பாடித்துதிமனமே; பரனைக் கொண்டாடித்துதி தினமே' என்ற அவரது கீர்த்தனைக் கருத்திற்கேற்பப் பாடவும், பாடிக்கேட்கவும், ஆடவும், ஆடிக் காணவும் வாய்ப்பான ஓர் இலக்கிய வடிவமே அவருக்குகந்த இலக்கிய வடிவமாகும். இந்த இரு வேட்கைகளையும் நிறைவு

செய்யும் இலக்கிய வடிவங்கள் நொண்டி நாடகம் குறவஞ்சி போன்றனவே. ஏற்கனவே ஞான நொண்டி நாடகம் எழுதிய வேதநாயகர் நொண்டி நாடகத்திலும் பரந்துபட்ட பல்வேறு வகைப்பட்ட பின்புலனையும் வேறுபட்ட பாத்திரங்களையும் கொண்ட குறவஞ்சி வடிவைத் தேர்ந்தெடுத்ததில் வியப்பு எதுவும் இல்லை. கண்ணுக்கும் காதுக்கும் விருந்தளிக்கும் நிகழ்கலையாக மட்டுமன்றி பல்வேறு வகைப்பட்ட கதை மாந்தர்களையும், வித்தியாசமான சந்த அமைப்புக்களையும், நிகழ்ச்சிகளையும் உள்ளடக்கிய வியத்தகு இலக்கியவகையாகக் குறவஞ்சி அமைந்துள்ள பாங்கு வேதநாயகரை மிகவும் கவரக்காரணமாயிற்று.

வேதநாயகரின் குறிக்கோள் பராபரனை இன்னிசையால் பாடிப்பரவுவதுவும், திருமறைச் செய்திகளை மக்கள் முன் பாட்டாகப் பாடிக்காட்டுவதும், நாடகமாக ஆடிக் காட்டுவதுமேயாகும். சுருக்கச் சொன்னால் சீர்திருத்தத் தமிழ்த் திருச்சபைக்கும், கிறித்தவத் திருமறைக்கும் இடையில் தமிழ்ப்பண்பாட்டோடு கூடிய ஓர் இணைப்புப் பாலம் அமைப்பதுவே வேதநாயகரின் அடிப்படைக் குறிக்கோளாகும். குறவஞ்சி இலக்கியம் உயர்குடி மக்களின் இலக்கியமான உலாவும் பாமர மக்களின் இலக்கிய வகையான குறம் அல்லது குறத்திப்பாட்டும் இணைந்த ஒரு கலவை இலக்கிய வடிவமாகும். நாடகக்கூறும், இசைச்சிறப்பும், இயற்றமிழ்க் கூறுகளும் கமழக் கற்றோருக்கும் பாமர மக்களுக்கும் சுவிசேடகச் செய்தியைத் தெரிவிப்பதற்கு ஏனைய இலக்கிய வகைகளை விடவும் குறவஞ்சியே ஏற்புடையது என்று வேதநாயகர் கருதியிருத்தல் வேண்டும். அதோடு சதுர்பிரசங்கமாகத் திருமறைக் கருத்துக்களைத் திருச்சபைக்கு எடுத்தியம்ப வாய்ப்பான இலக்கிய வடிவமாகவும் குறவஞ்சி அமைந்திருந்தது சுட்டத்தக்கது.

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் இதுவரை ஏறத்தாழ 120 குறவஞ்சிகளும், குறம் வகையைச்சார்ந்த 15 நூல்களும் தோன்றியுள்ளன. இவற்றுள் பெரும்பாலானவை வேதநாயகர்

வாழ்ந்த கி.பி. 18-ஆம், 19-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றியவை என்பதுவும் அவற்றுள் அதிகமானவை தஞ்சையை ஒட்டிய பகுதிகளில் பிறந்தவை என்பதுவும் குறிப்பிடத்தக்கன. மதுரையை ஆண்ட நாயக்க மன்னர்கள் தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவாத போதிலும் விஜயரகுநாத சொக்க நாயக்கர் குற்றாலக் குறவஞ்சியின் ஆசிரியருக்குக் குறவஞ்சிமேடு என்ற நிலப்பகுதியை அன்பளிப்பாகத் தந்து பெருமைப்படுத்தியதைக் காண்கிறோம். ஆனால் தஞ்சையை ஆண்ட மராட்டிய மன்னர்கள் சரபேந்திர பூபாலக் குறவஞ்சி உள்ளிட்ட பத்திற்கும் மேற்பட்ட குறவஞ்சி நூல்கள் தோன்றக் காரணமாயினர். இரண்டாவது சரபோஜி மன்னரின் அவைப்புலவரான வேதநாயகருக்கு மராட்டிய மன்னர்களின் ஆதரவில் தோன்றிய பல்வேறு குறவஞ்சி நூல்கள் பற்றிய பரிச்சயம் நன்றாகவே இருந்திருத்தல் வேண்டும். சரபோஜி மன்னன் மீது பாடப்பட்ட சரபேந்திர பூபாலக் குறவஞ்சி பற்றியும் சரபோஜி மன்னன் மராட்டிய மொழியில் எழுதிய தேவேந்திர குறவஞ்சி பற்றியும் வேதநாயகர் அறிந்திருப்பார் என்பதில் ஐயமில்லை. குறவஞ்சி, உலா, நொண்டி நாடகம், அந்தாதி போன்ற சிற்றிலக்கிய வகைகள் வேதநாயகரை அதிகம் கவரக்காரணம் அவற்றின் இசைச்சிறப்பேயாகும்.

தற்காலத் தமிழ்த்திறனாய்வு உலகில் சிற்றிலக்கிய வகைகளுக்கு உயரிய இடம் தரப்படுவது கிடையாது. வரையறுக்கப்பட்ட இலக்கண விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு இவை இயங்குவதால் ஒரே தொழிற்சாலையில் உற்பத்தியாகும் உற்பத்திப்பொருட்களைப் போன்று இவை ஒரே விதமாக அமைவதாகப் பொதுவாகப் பேசப்படுவது உண்டு. இவைபோன்ற பொதுமைப்படுத்தப்பட்ட கூற்றுக்கள் ஆழ்ந்த இலக்கியப் புலமையால் தோன்றியன அல்ல எனலாம். மரபு இலக்கிய வடிவங்களும் (Tradition) தனிமனிதப் படைப்பாற்றலும் (Individual Talent) சிற்றிலக்கியச் செல்வங்களில் சங்கமமாகி அரிய கலைவடிவங்கள் உயிர்பெற்று எழுந்துள்ளதைத் தமிழ் இலக்கிய ஆய்வுலகம் இன்னும் சரியாக உணரவில்லை என்பது தெளிவு.

சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த குற்றாலக் குறவஞ்சியினையும், நந்திக்கலம்பகத்தையும், கலிங்கத்துப் பரணியையும், மூவருலாவையும் மட்டும் மேலோட்டமாகப் படித்துவிட்டு எல்லாக் குறவஞ்சிகளும், கலம்பகங்களும், பரணிகளும், உலாக்களும் இவற்றைப் பின்பற்றி ஒன்றுபோலவே அமைந்திருக்கும் என்ற விரைவான முடிவுக்கு வருவது நேர்மையான திறனாய்வு ஆகாது. மரபுகளை வெறும் உயிரற்ற சட்டங்களாகக் கொள்ளாது படைப்பிலக்கியக் கண்ணோட்டத் தோடும் முருகியல் உணர்வோடும், திறனாய்வு நோக்கோடும் அணுகிக் கையாண்ட பல படைப்பாளர்களும் சிற்றிலக்கிய வகைகளை உயிரோட்டமுள்ள இலக்கிய வகைகளாக உருவாக்கிப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பாடற்பொருண்மைக்கு ஏற்ப புறவடிவங்களில் இவர்கள் பல மாற்றங்களையும் செய்துள்ளனர். இத்தகைய திறனாய்வுப் பார்வை பெற்ற கவிஞர்களின் வரிசையில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவர் வேதநாயகர் என்பது தெளிவு. இலக்கிய வடிவங்களை நெகிழ்ந்து கொடுக்காத உயிரற்ற சட்டங்களாக அவர் என்றுமே கருதியது கிடையாது. பாடுபொருளுக்கேற்ப இலக்கிய வடிவங்களைத் தேர்வு செய்வதிலும், இலக்கிய வடிவங்களை வளைத்தும் நெகிழ்த்தும், மாற்றியமைத்தும், புதுக்கியும், பயன்படுத்துவதிலும் அவருக்கு நிகராக எந்தத் தமிழ்க் கவிஞரையும் சுட்ட முடியவில்லை. இதனால் அவரது படைப்புக்களைச் சரியாகக் கற்காது அவற்றின் பெயரை மட்டும் பார்த்துவிட்டு அவற்றின் அமைப்பையும் பொருண்மையையும் பற்றிய கருதுகோட்களை மனம்போன போக்கில் தருவது தவறான முடிவுகளுக்கு திறனாய்வாளர்களை இட்டுச் சென்றுவிடும்.

வேதநாயகரின் ஞானத்தச்சன் நாடகம் என்ற பெயரைப் பார்த்து விட்டு இது ஒரு தற்கால நாடகம் என்ற முடிவுக்கு வருபவர்கள் அதைப்படிக்கும் போது அங்கு எந்த நாடக வடிவமும் இல்லை என்பதைத் தெரிந்துகொள்வர். இது ஞானத்தச்சனான இறைவனது செயல்பாடுகளைப்பாடும் ஒரு புதுவிதப்படைப்பே என்பதை உணர்வர். ஞான உலா எனப்பெயரிய வேதநாயகரின்

படைப்பில் ஏனைய உலாக்களில் வரும் ஏழு பருவப் பெண்களையும் அவர்தம் காமச் சித்திரங்களையும் காணமுடியாது. இந்த ஞானவுலா ஓர் அருமையான புதுவிதத் துதிப்பாடலாக (Panagyric poem) அமைந்துள்ளது. பெத்லகேங் குறவஞ்சி என்றதும் குற்றாலக் குறவஞ்சியின் அமைப்பைப் பின்பற்றிப் பாடப்பட்ட ஒரு போன்மைப்படைப்பே (Art of imitation) என்ற முடிவுக்கு வந்துவிடுவதும் இப்படைப்புப் பற்றிய தவறான சிந்தனைகளுக்கு நம்மை இட்டுச் சென்றுவிடும். குற்றாலக் குறவஞ்சியின் அமைப்பும் தாக்குரவும் இருப்பினும் இதற்கு முற்றிலும் மாறுப்பட்ட ஒரு புதுமையான படைப்பே பெத்லகேங் குறவஞ்சி என்பதை நாம் உணரவேண்டும். மரபு இலக்கியப் பின்னணியில் புதுமைக் கூறுகள் மலிந்த ஒரு படைப்பிலக்கியத்தைக் கட்டியெழுப்பும் வேதநாயகரின் அருமையான படைப்பாற்றலுக்கு (imaginative recreation) பெத்லகேங் குறவஞ்சி ஒரு நல்ல எடுத்துக் காட்டாக அமைந்துள்ளது எனலாம்.

குறவஞ்சி இலக்கியத்திற்குரிய புற அமைப்பையும் மரபுக்கவிதை மாந்தர்களையும் (stereo-typed characters) தவிர பல நிலைகளிலும் குற்றாலக் குறவஞ்சியும் பெத்லகேங் குறவஞ்சியும் வேறுபட்ட படைப்புக்களே என்பது தெளிவு. மொழிநடையிலும், சந்த நயத்திலும், இலக்கியச் சுவையிலும், முருகியல் இன்பத்திலும் பெத்லகேங் குறவஞ்சியைவிட குற்றாலக் குறவஞ்சி சிறந்த படைப்பு என்பதில் ஐயமில்லை. எனினும், தத்துவப் பொருண்மையிலும், தேவியல் சிந்தனைகளிலும், பரந்தப் பின்னணியிலும், பல்வேறு சோதனை முயற்சிகளிலும், உருவக அமைப்பிலும், சிந்தனை வளத்திலும், பெத்லகேங் குறவஞ்சி குற்றாலக் குறவஞ்சியைவிடப் பன்மடங்கு உயர்ந்தது.

திருக்குற்றால நாதர் மீது 14 நூல்களைப் பாடிய மேலகரம் திரிகூட ராசப்பக்கவிராயரின் படைப்புக்களின் புவிப்பின்புலமாக (Geography) அமைப்பை பெரும்பாலும் தென்காசி, திருக்குற்றாலம், மேலகரம், இலஞ்சி ஆகிய பகுதிகளை

உள்ளடக்கிய சிறு நிலப்பரப்பேயாகும். திருக்குற்றாலநாதர் கோயிலும், குற்றால மலையும், சித்திரசபையும், சித்திரா நதியும், வட அருவியும், ஐந்தருவியும், சண்பகாடவியும், தேனருவியும், பொங்குமாக்கடலும், பரதேசிக்குகையும் அவரது படைப்புக்களில் பெரும்பங்கினை வகிக்கின்றன. திருக்குற்றாலத்தலபுராணம், திருக்குற்றால நாதர் உலா, திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி ஆகிய அனைத்துப் படைப்புக்களும் குறும்பலா ஈசர் கோயிலையும் குற்றால மலையின் கண்கவர் காட்சிகளையும் மையமாகக் கொண்டு சுழல்கின்றன. இயற்கை எழில் கொஞ்சும் குற்றாலத்தின் அழகினை நாள்தோறும் அள்ளிப் பருகி அதனைக் கவிதையாக வடித்து இன்புற்றவர் திரிகூட ராசப்பக்கவிராயர். இந்நிலையில் அவர் வாழ்ந்த அழகான புவிப்பின்புலம் அவரது கவிதைகளுக்கு ஒரு தனிக் கவர்ச்சியினைத் தந்துள்ளது. இங்கிலாந்து நாட்டின் அழகிய லேக் மாவட்டத்தில் வாழ்ந்து அதன் இயற்கை வனப்பினை வாழ்நாள் முழுவதும் அனுபவித்துக் கவிதையாக வடித்த வார்ட்ஸ்வர்த் என்ற ஆங்கிலக் கவிஞனைப் போன்று தான் வாழ்ந்த சுற்றுச்சூழலை இறைப்பின்னணியோடு கவிதையாக்கியவர் திரிகூட ராசப்பக்கவிராயர். அவரது குற்றாலக்குறவஞ்சியின் வெற்றிக்கு இந்த இயற்கைப் பின்புலனும் ஓர் அடிப்படைக் காரணமாகும்.

இந்த அரிய வாய்ப்பு வேதநாயகருக்கு இல்லை. வேதநாயகரின் கவிதைப் பின்னணி ஓரளவு உலகந்தழுவியது (cosmic) எனலாம். அவர் திருமறையில் படித்த ஆனால் நேரடியாகப்பார்த்தறியாத ஏதேன் தோட்டம் முதல் உரோமப் பேரரசின் எல்லை வரை ஒரு மிகப்பெரிய புவிப் பின்னணியினைப் பெத்லகேம் குறவஞ்சி கொண்டுள்ளது. திருமறை தரும் புவிப்பின்புலன் அனைத்தையும் பெத்லகேங் குறவஞ்சி தன் பின்புலனாகக் கொண்டுள்ளது. திருமறை தரும் குறிப்புக்களோடு தமது கற்பனையினையும் கலந்து இத்தகையதொரு கற்பனைப் பின்னணியினை வேதநாயகர் திறம்பட அமைத்துள்ளார். இவரது கானான் தேசத்தில் வாழைமரங்களும், மாமரமும், கமுகும்,

தென்னையும் செழிப்பாக வளர்ந்திருப்பது நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்தும். குறவஞ்சியின் பாடற்பொருண்மைக்குத் தேவையில்லாத பாலைவனப் பின்னணி திருமறையில் இடம்பெற்ற போதிலும் பெத்லகேங் குறவஞ்சியில் இது தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது. இங்குக் குறிஞ்சியும், முல்லையும், மருதமும், நெய்தலும் மலிந்துள்ளன. தமிழ்க் குறவஞ்சி இலக்கிய வகையின் குறுகிய நிலப்பின்புலம் வேதநாயகரின் பெத்லகேங் குறவஞ்சியில் ஆசியத்திருச்சபைகளையும் உள்ளடக்கிய மிகப்பரந்த பின்புலனாக விரிவு பெறுகின்றது. அதேசமயம், உலகந்தழுவிய கிறித்தவம் இக்குறவஞ்சிப்படைப்பில் தமிழ்ப்பண்பாட்டைத் தழுவிய தமிழ்க்கிறித்தவமாக ஒரு புதிய வடிவத்தைப் பெற்றுள்ளது. சிறு பிரதேச எல்லைகளைத் தழுவி வளர்ந்த குறவஞ்சி என்னும் இலக்கிய வகை பெத்லகேங் குறவஞ்சியில் உலகு தழுவிய பேரிலக்கியப் பின்னணியினை, அதாவது பரந்து விரிந்த ஒரு காப்பியப் பின்னணியினைப் பெற்றுவிடுகின்றது.

குற்றாலக் குறவஞ்சியில் திருக்குற்றால நாதர் உலாவர, வசந்தவல்லி அவரைக் கண்டு மையலுறுவதாக அதன் முதற்பகுதியான உலாப்பகுதி அமைகின்றது. குறி சொல்லும் சிங்கி குற்றாலநாதரை வசந்தவல்லி மணம் புரிவாள் என்று வருவது உரைப்பது இரண்டாவது பகுதியாகவும், சிங்கன் சிங்கி சந்தித்து உரையாடி இணைவது இறுப்பகுதியாகவும் உள்ளது. இதில் எந்த உருவக அமைப்போ உள்ளுறையோ கிடையாது.

ஆனால் வேதநாயகரின் படைப்பு முழுக்க முழுக்க ஓர் உருவகப்படைப்பாகவே (Allegory) அமைகின்றது. நெடிய உருவக அமைப்புடைய இலக்கியங்கள் தமிழ் மொழிக்கு அவ்வளவு பரிச்சயமானவை அல்ல. மேலைநாட்டுப் பண்பாட்டில் இவ்வகை இலக்கியங்கள் பெருமளவிற்கு உள்ளன. குறவஞ்சி இலக்கிய வகையில் முழுமையான உருவக அமைப்பினைப் புகுத்திய முதற் தமிழ்க்கவிஞர் வேதநாயகரே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால் அளவில் குற்றாலக் குறவஞ்சியை விட மூன்று மடங்கு

பெரியதாகப் பெதலகேங் குறவஞ்சி விரிவடைந்துள்ளது. கிறிஸ்து பெருமான் உலா வருவதை அறிவிக்கும் கட்டியங்காரனை திருமுழுக்கு யோவானாகவும், இறைவன் மீது காதல்கொள்ளும் தேவமோகினியைத் திருச்சபையாகவும் உருவகம் செய்துள்ளார் வேதநாயகர். குற்றாலக்குறவஞ்சியின் வசந்தவல்லியைப் போலன்றி உலகத் திருச்சபைகளின் சிறப்புக்குறியீடாகவும், மனுக்குலம் முழுவதையும் சுட்டும் பொதுக் குறியீடாகவும், தேவமோகினி படைக்கப்பட்டுள்ளாள். இதுவும் ஒரு பேரிலக்கியப் படைப்பின் பின்னணியைப் பெதலகேங் குறவஞ்சிக்குத் தந்துள்ளது எனலாம். பேரின்பக் காதலிலும், ஞான அந்தாதியிலும், ஆரணாதிந்தத்திலும் அவர்பாடிய இறைக்காதல் (Bridal Mysticism) இங்கு பாடுபொருளாக அமைகின்றது. திருமண உருவகத்தின் (Marriage Metaphor) மீது இப்படைப்பு மிக அழகாகக் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது. பழைய ஏற்பாட்டின் உன்னதப்பாட்டிலிருந்து தொடங்கி, இசையாதீர்க்கரின் நூலிலும், பின்னர் புதிய ஏற்பாட்டுப் பகுதிகளிலும் இடம்பெறும் இறைக்காதலே பெதலகேங் குறவஞ்சியின் முதற்பகுதியின் உருவகப் பொருளாகின்றது. ஞானப்பெண்ணாகவும், சீயோன் மகளாகவும், தேவமோகினியாகவும் வேதநாயகர் படைப்புக்களில் திருச்சபை இடம்பெறுகின்றது. இறைவனுக்கும் திருச்சபைக்கும் இடையேயுள்ள மணஉறவுதான் பெதலகேங் குறவஞ்சியின் அடிக்கருத்து எனலாம்.

இந்த உறவை நிலைநாட்ட அல்லது செயல்படுத்தத் துணைநிற்பவர்களே சிங்கி, சிங்கன், தூதுவன் ஆகிய பாத்திரங்கள். தீர்க்கத்தரிசிகளின் குறியீடாக ஞானச்சிங்கி அல்லது விசுவாசச் சிங்கி தோன்றுகின்றாள். திருச்சபையைக் கிறிஸ்துவின் அண்டையில் கொண்டு சேர்க்கும் முயற்சிக்கு அவள் நம்பிக்கை ஒளியூட்டுகின்றாள். இந்நிலையில் வெறும் குறிசொல்லும் நாட்டுப்புற இலக்கியக் குறத்தியாக அமையாமல் விசுவாசச் சிங்கி ஆழ்ந்த ஒரு தேவியல் பின்னணியையும் தத்துவ நோக்கினையும் பெற்று விடுகின்றாள்.

பறவை பிடிக்கும் சிங்கனும் தூதுவனும் மனிதர்களைப் பிடிக்கும் இறைத் தொண்டர்கள் ஆகின்றனர். பறவைகளைப் பிடித்து இறைவனுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்து ஆத்துமாக்களை ஆதாயப்படுத்தும் பணியை, அதாவது இத்தரணியைக் கிறிஸ்துவுக்குச் சொந்தமாக்கும் பணியினை இவர்கள் இருவரும் செய்கின்றனர். சிங்கனும் சிங்கியும் இப்படைப்பின் இறுதிப் பகுதியில் இணைவது எதிர்காலத்தில் நடக்கவிருக்கும் கிறிஸ்து-திருச்சபை இணைப்பை உருவகமாகக் காட்டும் நிகழ்ச்சியாக அமைகின்றது. அதோடு இறைத்தொண்டர்கள் தீர்க்கதரிசிகளாகப் பரிணமிப்பதையும் இது உணர்த்தி நிற்கும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட தலத்தின் இறைவனை, அல்லது வள்ளலைப்பாடும் குறவஞ்சி என்னும் சிற்றிலக்கிய வடிவம் வேதநாயகரின் பெத்லகேங் குறவஞ்சியின் மூலம் ஒரு பிரமாண்டமான பின்னணியையும் கனமான தேவியில் பொருண்மையையும் தழுவுகின்றது. இந்நிலையில் மில்டன் படைத்த துறக்க நீக்கம், டாலோ படைத்த எருசலேம் விடுதலை, தாந்தே படைத்த தெய்வீக இன்பியல், ஜான் பனியன் படைத்த மோட்சப் பயணம் போன்ற உயரிய படைப்புக்களின் தரத்தை சிற்றிலக்கிய வகையான குறவஞ்சி என்ற பெயரில் அமையும் பெத்லகேங் குறவஞ்சி எட்டிப்பிடித்துள்ளது. கவிஞரின் பன்முகப்பார்வையும், புலமையும், பல்துறை அறிவும், அனுபவ முதிர்ச்சியும், ஆழமான தத்துவ தேவியல் பார்வையும், தமிழிலக்கிய மரபு பற்றிய தெளிந்த கண்ணோட்டமும் பெத்லகேங் குறவஞ்சி என்னும் சிற்றிலக்கிய வகையை உலகு தழுவிய பேரிலக்கியமாக மாற்றியுள்ளது. இந்தப் பரந்த பார்வையினைத் திரிகூட ராசப்பக்கவிராயரிடம் எதிர்பார்க்க முடியாது. எதிர்பார்ப்பதும் தவறு. 1800-இல் கவிஞன் உள்ளத்தில் கருக்கொண்டு, உருப்பெற்று அதற்குப்பின் இருபது ஆண்டுகள் வளர்ச்சிபெற்றுப் பல திருத்தங்களை ஏற்றுக்கொண்டு 1820-இல் இப்படைப்பு முழுமை பெற்றது என்ற வரலாறு இப்படைப்பில் வேதநாயகர் தன் முழு

உள்ளத்தையும், முழு ஆற்றலையும், முழு ஆத்துமாவையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்பதற்குச் சான்று பகரும்.

குறவஞ்சி என்னும் தமிழ் இலக்கிய வகையின் வரலாற்றில் பெத்லகேங் குறவஞ்சி ஒரு பெரிய திருப்பு முனையாகவே அமைந்துள்ளது. இப்படைப்பின் மூலம் ஒரு சிற்றிலக்கிய வகை தன் சிற்றிலக்கியப் பரப்பைப் பிரமாண்டமான அளவிற்கு விரிவுபடுத்தி ஒரு பேரிலக்கியமாக வடிவு பூண்டுள்ளது. பந்தடிக்கும் பெண்ணாகத் தோன்றும் வசந்த வல்லியின் இடத்தில் அமையும் தேவமோகினி சூரியனையும், சந்திரனையும் வானத்தின் பிறகோள்களையும் பந்தாகப் பயன்படுத்தும் ஒரு பிரமாண்ட உருவமாக பெத்லகேங் குறவஞ்சியில் உருப்பெறுகின்றாள். திருமறையின் வெளிப்படுத்தின நூலில் (Book of Revelation) சூரியனையும் சந்திரனையும் ஆடையாக உடுத்த பெண்ணாகச் சுட்டப்படுவது திருச்சபையினையே என்பதைத் தெளிவாக விளக்குகின்றனர் சீர்திருத்தத் திருச்சபையினர். கத்தோலிக்க அறிஞர்கள் இது அன்னைமரியைச் சுட்டுவதாக விளக்குவர். இந்தப் பின்னணியில் வேதநாயகரின் தேவமோகினி உலகந்தழுவிய ஒரு புதுமைப் பாத்திரமாகவும் தெய்வீகப் பாத்திரமாகவும் உருப்பெறுவதைக் காண்கிறோம். பிரதேசப் பாடுபொருளை அடிக்கருத்தாகக் கொள்ளும் குறவஞ்சி என்னும் பிரபந்த வகை உருவகப் போக்கில் உலகந்தழுவிய (cosmic) அடிக்கருத்தை பெத்லகேங் குறவஞ்சியில் பெற்றுவிட்டது. அதோடு சீர்திருத்தத் திருச்சபையினருக்கு இது ஒரு திருமறைக் களஞ்சியமாகவும் (Encyclopaedia) திகழ்கின்றது. திருமறையிலுள்ள முக்கிய இடங்கள், ஆறுகள், மலைகள், வழிபடும் இடங்கள், அருளிச் செயல்கள், மாந்தர்கள், போர்கள் என்பன பற்றிய விளக்கங்களை யெல்லாம் அழகிய கவிதைநடையில் அமைத்து இக்குறவஞ்சிக்கு ஒரு பெரிய அறிவுசார்ந்த தகவல் பின்னணியை வேதநாயகர் தந்துள்ளார். மலைகள், செடிகள், கொடிகள் ஆகியவற்றின் பட்டியல்கள் (catalogue) ஆங்காங்கு அமைந்து ஓர் உலகக்காப்பியப் பின்னணியினை வேதநாயகரின் படைப்புக்குக்

கொடுத்துள்ளன. இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட கவிஞரின் உழைப்பு இப்படைப்பின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் பளிச்சிடுகின்றது.

சீர்திருத்தச் சபையின் நற்செய்தி நூலாக (Evangelical Literature) வும் பெத்லகேங் குறவஞ்சி திகழ்கின்றது. இதன் இசைச் சிறப்பும் நாடகச் சிறப்பும் பல்வேறு அரங்குகளில் இதன் புகழை உயர்த்தியுள்ளன. 1809-இல் வேப்பேரித் திருச்சபையில் இது அரங்கேறிய போது சுவிசேடகக் கவிராயர் என்ற பட்டமும் விலையுயர்ந்த பல்லக்கும் சாஸ்திரியாருக்குப் பரிசாக அளிக்கப் பட்டன. மறைந்த முனைவர் ஆஞ்சலா ரிச்சட்ஸ் அவர்கள் முயற்சியால் 1979-இல் சென்னைக் கிறித்தவப் பெண்கள் கல்லூரியில் இந்தப்படைப்பு நிகழ்கலையாக நடித்துக் காட்டப்பட்ட போது அதைப்பாராட்டாதவர் எவரும் இல்லை எனலாம். தமிழ்ப் பண்பாட்டிலிருந்து பிரியாத கிறித்தவர்களையும் திருச்சபைகளையும் உருவாக்குவது சாஸ்திரியாரின் இலக்கியப் படைப்புக்களின் அடிப்படைக் கொள்கையாக அமைகின்றது. இக்கோட்பாடு பெத்லகேங் குறவஞ்சியில் முழுமை பெற்றுள்ளது எனலாம்.

சமயக்கோட்பாடுகளின் பரவுதலுக்காகத் தோற்று விக்கப்படும் இதுபோன்ற இலக்கியங்களில் சமயக் காழ்ப்புணர்வு சற்று அதிகமாக வெளிப்படுவது இயல்பே. தேவாரத்தில் புத்த, சமண மதங்கள் கண்டனம் செய்யப்பட்டுள்ளது போல இங்கும் பிற சமயக்கண்டனம் அதிகமாகவே அமைந்துள்ளது. திருநெல்வேலி சைவவேளாளர் மரபில் தோன்றிய வேதநாயகர் கிறித்தவத்தைத் தழுவிய போதிலும் இந்நூலில் சைவ, வைணவ காழ்ப்புணர்வுகளை அதிகமாக வெளிப்படுத்தவில்லை. ஆனால் கத்தோலிக்கப் பிரிவின் மீது காட்டும் எதிர்ப்புணர்வு மிக்க ஆற்றலுடன் சில சமயம் படிப்போர் முகத்தைச் சுழிக்கும் அளவிற்கு அதிகமாகவே எழுகின்றது. போப்பாண்டவரையும் உரோமன் கத்தோலிக்கக் குருக்களையும் பழித்துரைக்கும் பகுதிகளை நீக்கிவிட்டு இந்நூலை வெளியிடும் முயற்சியும் எழுந்துள்ளது. இது

தேவையற்ற முயற்சி என்றே தோன்றுகின்றது. சீர்திருத்தச் சபையினருக்கும் கத்தோலிக்கச் சபையினருக்கும் இடையிலிருந்த சண்டைகளும் முரண்பாடுகளும் கிறித்தவ சமய வரலாற்றின் ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் அதிகமாக இருந்து சமய சகிப்புத்தன்மை தலை தூக்கிய தற்காலத்தில் பெருமளவிற்கு அவை மறைந்துள்ளன. இதற்காக வரலாற்றை நாம் இருட்டடிப்புச் செய்யவும் மாற்றவும் தேவையில்லை. பெத்லகேங் குறவஞ்சியில் இடம்பெறும் இப்பகுதிகள் அக்காலகட்டத்தில் சீர்திருத்தத் திருச்சபையினருக்கும் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையினருக்கும் இடையேயுள்ள முரண்பாடுகள் பற்றி அறியும் நல்ல வரலாற்று ஆவணமாகவே உள்ளன எனலாம்.

கிறித்தவப் பொருண்மை தமிழிலக்கிய வடிவில் இணைந்து சங்கமமானபோது கிறித்தவத் தமிழிலக்கியங்கள் பிறப்பெடுத்தன. இலக்கியப் பொருண்மையும் புற வடிவமும் இயல்பாக இணைந்து சங்கமமாகும் போது மட்டுமே இத்தகைய இலக்கியப் படைப்புக்கள் வெற்றிபெற முடியும். புறவடிவிற்கும் பொருண்மைக்கும் இடையில் முரண்பாடு ஏற்படும்போது இலக்கியப்படைப்பு கலைநிலையில் வெற்றிபெற முடியாது போய்விடும். இந்நிலையில் தமது பாடுபொருளுக்குரிய பொருத்தமான இலக்கிய வடிவத்தைக் கலைஞன் மிக்க கவனமாகத் தேர்வு செய்தாக வேண்டும். பாடுபொருளுக்குரிய பொருத்தமான வடிவைத் தேர்ந்தெடுக்காததால் தேம்பாவணிக் காப்பியம் கலைநிலையில் வெற்றிபெறாமல் போய்விட்டதை இங்குச்சுட்டித்தான் ஆக வேண்டும். வீர காப்பிய வடிவிற்குப் (Heroic epic) பொருந்தாத வளனின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் காப்பியமாகப் பாடியதால் இலக்கிய வடிவிற்கும் பொருண்மைக்கும் இடையில் முரண்பாடு ஏற்பட்டுள்ளதைத் தேம்பாவணியில் தெளிவாகவே காணமுடிகின்றது.

தாம் உருவகமாகக் கூறப்போகும் திருமறைப் பொருண்மைக்குக் குறவஞ்சி என்னும் சிற்றிலக்கிய வடிவம் மிகக்

கச்சிதமாகப் பொருந்திவந்தமையும் வேதநாயகர் குறவஞ்சி வடிவத்தைத் தேர்வு செய்வதற்குரிய ஒரு முக்கிய காரணமாக அமைந்துள்ளது எனலாம். எனினும் தமிழ்ப்பண்பாட்டை அடித்தளமாகக் கொண்ட குறவஞ்சி வடிவத்தில் கிறித்தவப் பொருண்மையை ஆற்றலுடன் இணைக்க வேதநாயகர் பலமாற்றங்களைச் செய்ய நேரிட்டது. குறவஞ்சியின் பரப்பை விரிவுபடுத்தியதோடு குறவஞ்சியின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் அவர் சிறிய மாற்றங்களையும் புதிய விளக்கங்களையும் செய்வது குறிப்பிடத்தக்கது. சாஸ்திரக்கும்மியில் குறிசொல்வது (துர்க்குறி) போன்றவற்றையும் பல்லிசாஸ்திரம், பட்சிசாஸ்திரம் பார்ப்பதையும் வேதநாயகர் பழித்துரைப்பதைக் காண்கின்றோம். திருச்சபையின் உருவகமாக அல்லது குறியீடாக அமையும் ஞானப்பெண்ணை விழித்து

“பட்சி சாஸ்திரம் பார்ப்பானேன்
பல்லி சாஸ்திரம் பார்ப்பானேன்
அச்சமாய் நடுங்கித்திரிய உனக்கு
ஆண்டவன் இல்லையோடி ஞானப்பெண்ணே”

என்று பேசும் சாஸ்திரியின் ஞானப்பெண்ணான தேவமோகினி குறத்தியிடம் கைநீட்டிக் கைக்குறி சொல்லக்கேட்கும் காட்சி பெத்லகேங் குறவஞ்சியில் இடம்பெறுகின்றது. குறத்தி கூறும் குறியைத் தீர்க்கத்தரிசனமாகவும் குறத்தியைத் தீர்க்கத் தரிசியாகவும் படைத்து உருவகப்பொருள் அமைப்பதன் மூலம் சாஸ்திரியார் இந்த முரண்பாட்டை ஓரளவு தவிர்ப்பதைக்காணலாம். தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கும் பௌத்தக் கோட்பாட்டிற்கும் முரண்பாடு ஏற்படாமல் சமரசம் செய்து மணிமேகலைக் காப்பியத்தைத் திறம்படப் படைத்த தண்டமிழாசான் சாத்தனாரைப் போன்று கிறித்துவத்தையும் தமிழ்ப்பண்பாட்டையும் முரண்பாடின்றித் தம் படைப்புக்களில் வேதநாயகர் இணைப்பதைக் காணலாம். இந்த இணைப்பு முயற்சியில் கிடைத்த மாபெரும் வெற்றிதான் வேதநாயகரின் படைப்பு வெற்றியாக அமைகின்றது. உருவக

அமைப்பில் திருமறைச் சிந்தனைகளை இணைத்து அவர் பாடிய ஞான நொண்டிநாடகமும் பெத்லகேங்குறவஞ்சியும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தன்னேரற்றத் தனிப்பெருஞ் சாதனைகளாகவே உள்ளன. ஓராண்டுக்காலம் முழுவதையும் பெத்லகேம் குறவஞ்சிப் படைப்புக்குரிய திட்டமிடுதலுக்கு வேதநாயகர் செலவிட்டதாக அறிகின்றோம். வேதநாயகரைப் பொறுத்த வரையில் இப்படைப்பு அவரது வாழ்வின் மிகப்பெரிய திட்டங்களுள் (Projects) ஒன்று என்பதை மறுக்க முடியாது.

கிறித்தவத்தையும் தமிழ்ப்பண்பாட்டையும் இணைக்கும் வேதநாயகரின் படைப்புக்கள் அனைத்தும் ஒருவகையில் வெற்றியைத்தழுவிய சோதனை முயற்சிகளாக (Experimentation) உள்ளன. இலக்கிய வடிவிலும், பொருண்மையிலும் மொழிநிலையிலும், இலக்கிய உத்திகளின் நிலையிலும் வேதநாயகர் மேற்கொண்ட சோதனை முயற்சிகள் பலப்பட. இவை விரிவாக ஆய்வு செய்வதற்குரிய நல்ல ஆய்வுக்களங்களாக அமைந்துள்ளன. பிறப்பண்பாடுகள் தமிழ்ப்பண்பாட்டில் தாக்குரவுகளை ஏற்படுத்தியபோது தமிழிலக்கியங்கள் எவ்வாறு வளைந்தும் நெளிந்தும் கொள்வினைக் கொடுப்பினையால் பிற பண்பாடுகளின் ஆரோக்கியமான கூறுகளைத் தன்வயப்படுத்திக் கொண்டு ஆற்றலுடன் வளர்ந்து பரந்தன என்பதற்கு வேதநாயகரின் படைப்புக்கள் சான்று பகரும்.

வேதநாயகர் பற்றிய நல்ல ஆய்வுகள் எழுவதற்குத் தடையாக இருப்பது அவரது படைப்புக்களுக்குத் தரமான செம்பதிப்புக்கள் தயாரித்து இன்னமும் வெளியிடப்படாமல் இருப்பதுவேயாகும். தியாகையர், முத்துத்தாண்டவர் ஆகியோரின் கீர்த்தனைகள் நல்ல பதிப்புக்களோடு ஆய்வுலகத்தில் உலாவர வேதநாயகரின் கீர்த்தனைகள் முக்கறுக்கப்பட்டும், காதறுக்கப் பட்டும் சின்னா பின்னமாகியுள்ளன என்று பேராசிரியர் சத்தியசாட்சி வேறொரு இடத்தில் குறிப்பிடுவது வேதநாயகரின் படைப்புக்கள் அனைத்திற்கும் பொருந்தும். 230-வது பிறந்த நாளைக்

கொண்டாடும் வேதநாயகரின் ஆர்வலர்களும், அவர் வழித் தோன்றல்களும் அவரது படைப்புக்கள் அனைத்திற்கும் தரமான செம்மையான பதிப்புக்களைக் கொண்டுவரத் துணைபுரிய வேண்டும். இம்முயற்சி 'வாராது வந்தமாமணிபோல்' தமிழ் மண்ணில் தோன்றிய இக்கவிஞரின் பெருமை பொதிகை மலைப் பிறந்த தமிழ் வாழும் காலம்வரைப் பீடுடன் வாழத்துணை நிற்கும்.

7. தேம்பாவணியும் காப்பியக் கோட்பாடுகளும்

சமுதாயப் பின்னணி

மேல் நாட்டாரின் வருகை இந்திய மண்ணின் வாழ்வியல் நிலைகளிலும், சிந்தனைப் போக்குகளிலும், கலாச்சார முறைகளிலும், பண்பாட்டு நெறிகளிலும், சமய அனுபவங்களிலும், இலக்கியக் கோட்பாடுகளிலும் மிகப்பெரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட வழியமைத்துக் கொடுத்தது. நீண்ட நெடுங்காலமாகப் பயிர் தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்ட நிலவுடமைச் சமுதாய அமைப்பு (Agrarian Civilization) நீடித்து வந்த இந்திய மண்ணின் நாகரிக, கலாச்சாரப் பண்பாட்டு வரலாற்றில் தொழில் நுட்ப நாகரிகத்தை (Technological Civilization) மையமாகக் கொண்டு தம் வாழ்வியல் முறைகளையும் சிந்தனைகளையும் அமைத்து வளர்த்து வந்த மேல்நாட்டாரின் வருகை ஒரு மாபெரும் திருப்பு மையமாக அமைந்தது. நாகரிக நிலையில் மாறுபட்ட இரு துருவங்களாக விளங்கிய கிழக்கும் மேற்கும் ஒன்றோடொன்று முட்டிமோதி கருத்துக்களையும் கலாச்சாரக் கூறுகளையும் பரிமாறிக் கொண்டதன் விளைவாகப் புதிய இந்தியா உருவெடுக்கத் தொடங்கியது.

மேல் நாட்டார் இந்தியாவோடு, குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டோடு, கொண்ட கலாச்சார உறவு நிலைகளை மூன்று படிநிலைகளாகப் பிரித்துக் காட்ட முடியும். முதல் நிலையில் இவ்வுறவு வெறும் வாணிப உறவாகத் தொடங்கி, அடுத்த நிலையில் சமயச் சிந்தனைகள், இலக்கிய மரபுகள் ஆகியவற்றின் பரிமாறுதலாக வளர்ச்சி பெற்று இறுதி நிலையில் கலாச்சாரப்

பண்பாட்டு ஒன்றிணைப்பாக முகிழ்த்தது எனலாம். இரண்டாவது நிலையில் ஏற்பட்ட மேற்கூறிய சமய, இலக்கியப் பரிமாறுதல்களின் விளைவாகத் தோன்றிய புதுவகையான இலக்கிய மலர்களாகத் தமிழ் கிறித்தவ இலக்கியங்களைச் சுட்டலாம். கீழைநாட்டு இலக்கிய வடிவங்களையும் ஐரோப்பியப் பண்பாட்டில் நீராடிய கிறித்தவச் சமயச் சிந்தனைகளையும் மேல்நாட்டு இறைத் தொண்டர்கள் இணைக்க முயன்ற முயற்சியால் முகிழ்த்து, கிளைத்து, அரும்பி, மலர்ந்து மணம் பரப்பிய மலர்களே இவ்வகை இலக்கியங்கள் எனலாம்.

சமய அனுபவங்களைத் தமிழ் நாட்டுச் சூழ்நிலை களுக்கும், சிந்தனைப் போக்கிற்கும், முருகியல் உணர்விற்கும் ஏற்ப அயன்மை உணர்வு தோன்றா வண்ணம் மாற்றியமைத்து இலக்கிய வடிவில் தமிழ் மக்களின் உள்ளக் கழனிகளில் விதைத்துச் சென்றால் மட்டுமே அவற்றால் கருதிய பயனைப் பெறமுடியும் என்பதை மேல்நாட்டுக் கிறித்தவத் தொண்டர்கள் வரலாற்று நிலையிலும் அனுபவ முறையிலும் தெள்ளத்தெளிவாக உணர்ந்திருந்தனர். பௌத்தர்களும், சமணர்களும், வைணவர்களும், இஸ்லாமியர்களும் கடைபிடித்த இத்தகைய உத்திகளைத் தமிழ்நாட்டு மக்களோடு உறவாடத் தக்க கருவியாகக் கிறித்தவத் தொண்டர்களும் கருதத்தொடங்கினர். தொடக்க நிலையியல் தமிழ் மண்ணிற்கு வந்த ராபர்ட்-டி-நொபிலி என்பவர் ஐரோப்பியப் பண்பாட்டில் வடிவம் பெற்ற கிறித்தவத்தைத் தமிழ்க் கிறித்தவமாக மாற்றித் தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியபோது அது சிறந்த வரவேற்பைப் பெறத்தொடங்கியது. அவருக்குப் பின்னர், கி.பி. 1711 ஆம் ஆண்டு மதுரையை வந்தடைந்த கான்ஸ்டன்டியஸ் ஜோஸப் பெஸ்கி என்னும் இத்தாலிய நாட்டுக் கிறித்தவத் தொண்டரும் தமிழைக் கற்று, இலக்கணங்கள் பல செய்து, புதிய இலக்கிய வகைகளைப் புகுத்தி, பழைய இலக்கிய வடிவங்களில் புதிய மதச்சிந்தனைகளைப் புகட்டித் தமிழ் மக்களோடு கலந்து உறவாடி கிறித்தவத்தைத் தமிழ்ச் சமுதாயச் சூழல்களுக்கு ஏற்ப

மாற்றி அறிமுகப்படுத்தும் பெரும்பணியில் ஈடுபட்டார். மேல்நாட்டு முறையில், மேல்நாட்டு மண்ணில் முப்பது ஆண்டுகள் வாழ்ந்து மேல்நாட்டு மொழிகளையும் இலக்கியங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்து இந்திய நாட்டிற்கு வந்து இந்தியப் பண்பாட்டின் சிறந்த கூறுகளையும் உட்கொண்டு ஆற்றலுடன் தமிழ்நாட்டு இலக்கிய வகைகளைக் கருவியாகக் கொண்டு சமயப் பணி புரிந்து சிற்றிலக்கிய வகைகள் பலவற்றைத் தமிழர்களுக்குத் தந்த வீரமாமுனிவர் ஏனைய சமயத்து மக்களைப் போன்று தமிழ் நாட்டுக் கிறித்தவர்களுக்குக் காப்பிய வடிவம் இல்லாத குறையை நீக்கவும் இலக்கிய இலக்கணம் கற்றறிந்த தமிழ் மக்களைக் கவரவும் படைத்த புதுவகைக் காப்பியமே தேம்பாவணியாகும்.

காப்பியத் தோற்றம்

தொன்மையான இலக்கிய வடிவங்களுள் காப்பியம் உலக இலக்கிய வரலாற்றில் தலை சிறந்த இடத்தைப் பெறுகின்றது. உள்ள உணர்வுகளைத் தனிப்பாடல்களாக அமைத்துப் பாடி மகிழ்வெய்திய ஆதிமனிதன் ஒரு வீரனின் அல்லது ஓர் இனத்தின் அல்லது ஒரு நாட்டின் சாதனைகளையும் சிந்தனைகளையும் அனுபவங்களையும் முழு நிலையில் இலக்கியமாகத் தர முயன்றபோது காப்பியங்கள் உருப்பெற்றன. கற்பனையாற்றலால் தான் வாழ்வது போன்ற அல்லது வாழ்ந்தது போன்ற அல்லது வாழ விரும்புவது போன்ற ஒரு சமுதாயச் சூழ்நிலையைக் கவிஞன் படைக்க முயன்றபோது காப்பியம் முழுவடிவம் பெற்றது. காப்பியத்தைப் படைக்கும் நிலையினை எய்தியதும் படைப்பாளன் (Creator) என்று அழைக்கப்படும் உயர்நிலையைக் கவிஞன் அடைகின்றான். காப்பியக் கதைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தாரின் அல்லது குழுவின் அல்லது நாட்டினரின் கற்பனையில் தோன்றி அம்மக்களின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்று செவிவழிச் செய்தியாக அக்குழுவினரின் மத்தியில் வழங்கிப் பல மாற்றங்களைப் பெற்று, பின் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் எழுத்து வடிவைப் பெறுவதால் காப்பிய உணர்வுகளும் அவை ஏந்தி நிற்கும் அனுபவங்களும்

இலட்சியக் கோட்பாடுகளும் தனிமனித உள்ள வெளிப்பாடுகளாக அமையாமல் ஒரு குழு அல்லது இனத்தாரின் அனுபவ, ஆளுமையின் (Group Personality) வெளிப்பாடாக அமைகின்றன.

பெரும்பாலாக இன்று கிடைக்கும் தொன்மையான காப்பிய வடிவங்கள் அரசுகளை ஏற்படுத்த குழுக்களாக வாழ்ந்த மக்கள் கூட்டம் போராடிய வீரயுகப் போராட்டங்களைச் சித்திரித்ததால் வீரயுகக் காப்பியங்களாக அமைந்தன. இவற்றைத் தொடக்க காப்பியங்கள் (Primitive Epic) என்ற பிரிவில் அடக்கலாம். காலப் போக்கில் ஒரு நாட்டு மக்களின் நாகரிக வரலாறு அல்லது சமயக் கோட்பாடுகளை விளக்கும் நிலையில் பல காப்பியங்கள் (Secondary Epic) முகிழ்த்தன. சமுதாயச் சூழல்களுக்கு ஏற்ப உயர்குடி மக்களின் ஒழுக்க நெறிகளையும் இறைநெறிக் கோட்பாடுகளையும் தனிமனித உள்ளப் போராட்டங்களையும் சித்திரிப்பதற்குக் காப்பியம் சிறந்த இலக்கிய வடிவமாகத் துணை செய்தது. இந்நிலையில் கதைபொதி பாடல்கள் (Ballads) எனிய நாட்டுப்புற மக்களின் அனுபவங்களைச் சுமந்து நிற்கும் நீண்டநெடும் இலக்கிய வகையாக ஏற்றம் பெற்றன.

சமுதாயமும் இலக்கியக் கோட்பாடுகளும்

சமுதாயத்தின் சிந்தனை அல்லது அனுபவ அல்லது உணர்வுகளின் வெளியீடாகக் கலைப்படைப்புக்கள் திகழ்வதால் அவற்றின் வடிவங்களும், உள்ளீடுகளும், உத்திகளும், உணர்த்தும் முறைகளும் அவ்வக்கால சமுதாயச் சூழ்நிலைகளையொட்டியே அமைகின்றன. இலக்கியக் கோட்பாடுகளைச் சமுதாயத்தின் மனப் போக்குகளும், சமுதாய மனப்போக்குகளைச் சமுதாயச் சூழ்நிலைகளும், சமுதாயச் சூழ்நிலைகளை உற்பத்தித் தொடர்பான பொருளாதார நிலைகளும் கட்டுப்படுத்துகின்றன.¹

1. David Craig (Ed.) Marxist on Literature 197, p. 954.

எனவே, பொருளாதார நிலைகளில் ஏற்படும் மாற்றங்களின் விளைவு கலைப்படைப்புக்களின் போக்குகளை நிர்ணயிக்கின்றன என அறிகின்றோம். பொருளாதார ரீதியான உறவு முறைகள் மாறும்போது சமுதாயச் சூழ்நிலைகளும் மனப்போக்குகளும் அவற்றிற்கேற்ப இலக்கியப் போக்குகளும் வேறுபடுகின்றன. எனவேதான் மொத்த நிலையில் காப்பியங்கள் என்று சுட்டப்பட்டபோதிலும் வீரயுகக் காப்பியங்களும், அறநெறிக் காலத்தில் தோன்றிய காப்பியங்களும், சமய எழுச்சிக்காலக் காப்பியங்களும், தனிமனிதக் கோட்பாடு உயர்ச்சி பெற்ற காலத்தில் தோன்றிய காப்பியங்களும் அவை தோன்றிய சமுதாயச் சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்பத் தம்முள் வேறுபட்டு நிற்கின்றன. வீரயுகக் காப்பியங்களில் புறப் போராட்டங்களும் (Martial Heroism) அதையடுத்தக் காலத்தில் தோற்றம் பெற்ற காப்பியங்களில் ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளுக்கிடையே நிகழும் போராட்டங்களும் (Moral Heroism), சமயக் காப்பியங்களில் சமயக் கோட்பாடுகளுக்கிடையே நிகழும் போராட்டங்களும், தனி மனிதக் கோட்பாடு உயர்ச்சி பெற்ற கால கட்டங்களில் எழும் காப்பியங்களில் தனிமனித உள்ளப் போராட்டங்களும் தலைமை இடத்தைப் பெறுகின்றன. இந்நிலையில் நோக்கும்போது 18-ஆம் நூற்றாண்டில் வீரமாமுனிவர் தமிழில் தந்த தேம்பாவணியின் கதையும், அக்கதை பெற்றுள்ள காப்பிய நிலையும் மேல்நாடுகளில் பக்தி எழுச்சி உயர்ச்சி பெற்ற காலகட்டத்தோடு தொடர்புடையவை எனலாம். இத்தகைய சமயக் காப்பியக் கதைப் பின்னலில் தமிழ்நாட்டுக் காப்பிய மரபுகளையும் உத்திகளையும் இணைத்துத் தன் படைப்பாற்றலாலும் கற்பனைத் திறத்தாலும் புது மெருகூட்டி மேல் நாட்டார் அறிமுகப்படுத்திய தொழில்நுட்ப நாகரிகம் முழுமையாக எந்தச் சமுதாய மாறுதல்களையும் ஏற்படுத்தும் நிலையை எய்தாத 18-ஆம் நூற்றாண்டையத் தமிழ்நாட்டு மண்ணில் காப்பிய வடிவில் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார் வீரமாமுனிவர்.

எனவே, கதை தோன்றிய சூழலும் பின்புலமும் காலகட்டமும் வேறாகவும் அது முழுவடிவம் எய்திய சமுதாயச் சூழல் வேறாகவும் தமிழில் காப்பிய வடிவம் பெற்ற காலகட்டமும் சமுதாயச் சூழலும் வேறாகவும் அமைவது குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே, முனிவரின் காப்பியம் மேல்நாட்டுச் சமய மரபுகளையும் தமிழ்நாட்டு இலக்கிய மரபுகளையும் இணைப்பதோடு மேல்நாட்டுச் சமய இலக்கியங்கள் எழுச்சி பெற்ற காலகட்டத்தையும் 18-ஆம் நூற்றாண்டையத் தமிழ் நாட்டையும் இணைக்கும் இணைப்புப்பாலமாகத் திகழ்கின்றது. சமய எழுச்சி உயர்ச்சி பெற்ற காலகட்டத்தில் தேம்பாவணியின் கதைத் தோற்றம் பெறத் தொடங்கியதால் அதன் கதைத்தலைவர் இராமன், ஆகிலஸ், யுலீசஸ் போன்ற காப்பியத் தலைவர்களைப் போன்று சிறந்த போர் வீரனாகத் திகழாமல் சமய வீரமான கிறிஸ்தவ வீரத்தைப் (Christian Heroism) பிரதிபலித்து நிற்பவராகக் காட்சி தருகின்றார். எனவே, தேம்பாவணிக் காப்பியத்தின் மையப் போராட்டம் (Epic Conflict) இருவேறுபட்ட புறவீரங்களின் மோதுதலாக அமையாது கிறித்தவ இலட்சியங்களுக்கும் அதற்கு மாறுபட்ட இலட்சியங் களுக்கும் இடையில் நடைபெறும் ஒருவித அமைதியான அறப்போராட்டமாக அமைகின்றது. எனவேதான், தண்டியலங்கார ஆசிரியர் மொழிந்த காப்பிய நெறி முறைகளை அப்படியே தொன்னூல் விளக்கத்தில் முனிவர் குறிப்பிட்ட போதிலும், கதையும் கதைக் கருத்தும் காப்பியக் குறிக்கோளும் மாறுபட்டத் தேம்பாவணிக் காப்பியத்தை முற்றிலும் மேற்கூறிய காப்பிய நெறிமுறைகளுக்குள் அவரால் அடக்கிக் காட்ட முடியவில்லை. அவ்வாறு செய்ய வேண்டியத் தேவையும் இல்லை.

காப்பிய மரபுகள்

காப்பிய மரபுகள் உலக இலக்கியங்களில் சில பொதுத் தன்மைகளைப் பெற்று வளர்ச்சியடைந்த போதிலும் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் தோன்றிய காப்பியக் கோட்பாடுகள் பல்வேறு நிலைகளில் மாறுபடுவதைக் காண்கின்றோம். மேல்நாட்டுக்

காப்பிய மரபுகளில் காப்பியக் கட்டுக்கோப்பு, காப்பியம் எடுத்தியம்பும் பிரச்சினைகள், காப்பியப் பரப்பு, புறவடிவம் ஆகியன அதிக முக்கியத்துவம் பெற, இந்திய நாட்டுக் காப்பிய இலக்கணங்களில் காப்பியக் கூறுகள், உத்திகள் ஆகியன பட்டியலிட்டுக் கூறப்பட்டு வற்புறுத்தப்படுகின்றன. மனிதனின் அடிப்படைப் பிரச்சனைகளைக் காப்பியம் அவனது வரலாற்று, நாகரிக அனுபவங்களிலிருந்து எடுத்து இயம்ப வேண்டும்; காப்பியத் தலைவன் காப்பியம் தோன்றிய நாட்டின் அல்லது சமய இலட்சியங்களின் முழு வடிவமாக, தன்னிகரற்றவனாகத் திகழவேண்டும்; வீரயுகப் பாடல்களின் பெருமிதப் போக்கில் காப்பிய உண்மைகளையும் கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதிகளையும் காப்பியப் பட்டியல்களையும் இயற்கை இகந்த நிகழ்ச்சிகளையும் அமைத்துக் கதையின் இடையிலிருந்து தொடங்கி (Inmediasres) முற்பகுதியைப் பின்னர் முன் விளக்கம் என்ற உத்தியின் வாயிலாக விளக்கவேண்டும்; பொதுவாக பன்னிரெண்டு பகுதிகளாகக் காப்பியம் அமையவேண்டும்; உலகம் தழுவிய பார்வையுடையதாக அது இருக்க வேண்டும் என்பன போன்ற நெறிமுறைகளெல்லாம் மேல்நாட்டுக் காப்பிய மரபுகளாகப் போற்றப்படுவதைக் காணலாம். மேல்நாட்டுக் காப்பியங்களின் அடிப்படை மரபுகளை அரிஸ்டாட்டிலின் கவிதை இயல் என்னும் நூல் ஓரளவு தெளிவுபடுத்துகின்றது. பொதுவாக மண்ணுலகம், விண்ணுலகம், பாதாள உலகம் (Nether Land) என்ற பின்னணிகளைப் பெற்று மனிதனின் அனுபவங்களைக் காப்பியங்கள் வரலாற்றோடு இணைத்துக் கூறும்.

சமயக் காப்பியங்கள் மனிதனோடு கடவுளுக்குள்ள உறவுகளையும் கடவுள் மனிதனை வழிநடத்தும் முறைகளையும் விரித்துக் கூறும். கிறித்தவ சமயத்தில் தோன்றிய காப்பியங்களில் மனிதனின் உள்ளப் போராட்டங்களும் தியாக வாழ்வினை மேற்கொள்வதில் அவனுக்கு ஏற்படும் சிக்கல்களும் மிக்க ஆற்றலோடு பிரதிபலித்துக் காட்டப்படும். அரிஸ்டாட்டில் போன்ற மேலைநாட்டுக் காப்பியக் கோட்பாட்டாளர்கள் காப்பியம்

கதையமைப்பில் துன்பியலை ஒத்துத் தனித்த ஒரு செயலின் மீது (Single Action) கட்டப்படுவதாக முழுமை பெற்றதாக முதல், மையம், இறுதி போன்ற பகுதிகளை உடையதாக இருக்கவேண்டும் என்றும், காப்பிய உறுப்புக்கள் பல்வேறு உறுப்புக்களின் இணைவால் உருப்பெற்று, உயிர்ப்பெற்றுத் திகழும் ஒரு விலங்கைப் போன்று ஒருமைப்பாடுடையதாக இருக்கவேண்டும் என்றும் கூறுவர்.² ஆனால், பிற்கால மேல்நாட்டுச் சமயக் காப்பியங்கள் பலநிலையில் அரிஸ்டாட்டில் கூறிய விதிமுறைகளிலிருந்து வேறுபடுவதைக் காணலாம். காப்பியம் ஆழ்ந்த ஆர்வத்தைத் (High seriousness) தருவதாகவும் காப்பியப் புலவன் நிகழ்ச்சிகளை அவற்றின் தன்மை நோக்கி தெரிந்தெடுத்து அமைப்பவனாகவும் உலகம் தழுவிய பரந்த நோக்கினை உடையவனாகவும் இருக்கவேண்டும் என்பன போன்ற கோட்பாடுகளை மேல்நாட்டார் அதிகமாக வற்புறுத்துகின்றனர். உண்மையான காப்பியங்கள் ஒரு வீர உணர்வினைத் (Heroic Impression) தோற்றுவிக்க வேண்டும் என்பது அவர்தம் கோட்பாடு.³ காப்பிய வகைகளையும் வளர்ச்சிக் காப்பியம் (Epic of Growth) ஆதி காப்பியம் (Primary Epic) என்றெல்லாம் மேல்நாட்டார் வகைப்படுத்திச் செல்வர். கிளைக்கதைகள் பலவற்றைப் பெற்றிருந்தாலும் அவை மூலக் கதையோடு ஒருமைப்பாடுடையதாகத் திகழவேண்டும். அதோடு, காப்பியங்கள் அவை தோன்றிய சமுதாயத்தின் தேசிய உணர்வுகளையும் அனுபவங்களையும் பாரம்பரியத்தினையும் முழுமையாகப் பிரதிபலித்து நிற்க வேண்டும் என்பன மேல்நாட்டுக் காப்பியக் கோட்பாடுகளாகும்.

இந்திய நாட்டுக் காப்பியக் கொள்கையாளர்கள் தொடர்நிலைச் செய்யுளை சொற்றொடர் நிலை, பொருற்றொடர்

2. ஜி. ஜான் சாமுவேல். இலக்கியத் திறனாய்வு-முதற் பகுதி 1976, ப 65.

3. Tillyard, E.M.W., The English Epic and its Background O.U.P., 1966, p. 13.

நிலை என்று இரண்டாகப் பகுத்து, பொருள் தொடர் நிலையினைப் பெருங்காப்பியம், காப்பியம் என்று இரு கூறுபடுத்துவர். அறம் முதலிய நாற்பொருள் தருவது பெருங்காப்பியம் என்றும், அவற்றுள் ஏதாவது குறைந்து வருவனவும் புராணம் போன்றனவும் காப்பியம் என்றும் மொழிவர். பெருங்காப்பியத்தையே இன்றைய திறனாய்வு உலகில் காப்பியம் என்ற சொல்லால் சுட்டுகின்றோம். வீரமாமுனிவரின் கருத்துப்படி பெருங்காப்பியம் வாழ்த்து, வணக்கம், வருபொருள் இவற்றுள் ஏதாவது ஒன்றை முன்னுடையதாகக் கொண்டு நாற்பொருள் பயக்கும் நடையுடையதாக அமைய வேண்டும். அதோடு, பெருங்காப்பியங்கள் தன்னிகரில்லாதத் தலைவனைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். மலை, கடல், நாடு, வளநகர், பருவம், இருசுடர் தோற்றம் ஆகியவற்றைப் பெருங்காப்பியம் புனைந்து கூறவேண்டும். மணம் புணர்தல், முடி கவித்தல், பொழில் நுகர்தல், புனல் விளையாடல், தேம்பிழி மதுக்களி, சிறுவரைப் பெறுதல், புலவியில் புலத்தல், கலவியில் களித்தல் என்பனவெல்லாம் பெருங்காப்பியத்தில் அமையவேண்டும். அதோடு விழுமிய நடையுடையதாக மந்திரம், தூது, செலவு, இகல், வென்றி ஆகியவற்றை உள்ளடக்கி சருக்கம், இலம்பகம், பரிச்சேதம் போன்ற உட்பிரிவுகளை உடையதாக சுவைபெற்றுக் கற்றோர் பாராட்டும் வண்ணம் அது அமைய வேண்டும்.

பெருங்காப்பியத்தின் இயல்பினை மேற்கூறியவாறு வீரமாமுனிவர் வற்புறுத்திய போதிலும் கடல் வருணனையோ, மதுக்களியோ, புலவியோ, சருக்கம், இலம்பகம் என்ற பிரிவோ தேம்பாவணியில் இல்லை. ஏனைய வீர காப்பியக் கூறுகள் பலவற்றைக் காப்பியத் தலைமை மாந்தர்களுக்கு அமைக்காமல் கிளைக்கதைகளில் வரும் பாத்திரங்களுக்கு வீரமாமுனிவர் அமைக்கின்றார். பல கூறுகள் இக்காப்பியத்தில் வலிந்து முயன்று அமைக்கப்படுவதால் மூலக்கதையோடு ஒட்டி இயல்பாக அமையாமல் செயற்கையாகக் காட்சி தருகின்றன. இதனால் இந்திய நாட்டு மரபுகள் முழுவதையும் பின்பற்றிக் காப்பியத்தை அமைக்கும் முறையில் வீரமாமுனிவரின் சமயக் கோட்பாடுகளும்

கதையும் அமையவில்லை என்பது தெளிவு. எனவே குறிப்பிட்ட எந்த மரபையும் முழுமையாகப் பின்பற்றாது பெரும்பான்மையான இடங்களில் இந்திய மரபை அடியொற்றியும் இந்திய மரபு ஒத்துவராத இடங்களில் சிறுபான்மை மேல்நாட்டு மரபுகளை ஏற்றும் தனக்கே உரிய ஒரு புதுப்போக்கில் வீரமாமுனிவர் தன் காப்பிய மாளிகையைக் கட்டியெழுப்பியுள்ளார் எனலாம். எனவே, இவரது படைப்பில் மேல்நாட்டுக் கதையும் கீழைநாட்டுக் காப்பிய மரபுகளும் சங்கமமாவதைக் காணலாம். வர்ஜில், தாந்தே, டாலோ ஆகிய இலத்தீன், இத்தாலிய மொழிக் காப்பியப் புலவர்களின் தாக்கம் மிகுந்துள்ளதைச் சுட்டிச் செல்லும் சேவியர் தனி நாயகம் தேம்பாவணி என்னும் ஏரியில் கிழக்கு, மேற்கு ஆகிய கலையாறுகள் சங்கமமாவதாகக் குறிப்பிடுவார். பல்வேறு இலக்கிய மரபுகளின் சிறந்த கூறுகளை இணைத்து மேல்நாட்டுக் கதை ஒன்றை ஏற்றுத் தன் கற்பனையாற்றலால் புதிய முறையில் அதனை வளர்த்துக் கிளைக் கதைகள் பலவற்றை இணைத்து மெருகூட்டி ஒரு புதிய காப்பிய வடிவத்துடன் தமிழ் மொழிக்குத் தருவதே முனிவரின் அடிப்படைக்கோட்பாடு என்று கருதலாம்.⁴

காப்பியம், கவிதை பற்றிய வீரமாமுனிவர் கருத்துக்கள்

தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண மரபுகளைச் சிறப்பாகக் கற்றுத் தெளிந்த வீரமாமுனிவர் காப்பிய மரபுகளைத் தொன்னூல் விளக்கத்தில் கூறும்போது முன்னோர் முடிபொருளைச் சற்றும் மாற்றாமல் அப்படியே கூறிச் செல்கின்றார். எனவே தொடர்ந்து வரும் தொன்மையான மரபுக் கோட்பாடுகளுக்கு அப்பால் 18 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அவர் புதிதாக வற்புறுத்துகின்ற எந்த இலக்கியக் கோட்பாட்டினையும் தொன்னூல் விளக்கத்தின் துணை கொண்டு நம்மால் உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை. பெருங்காப்பிய இலக்கணங்களைப் பேசும்போது கூட எத்தனையோ

4. Meenakshi Sundaram K., The Contributions of European Scholars to Tamil, 1974 p.335.

நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்த் தோன்றிய மரபுகளுக்குத் தண்டி வகுத்த விளக்கங்களைக் கூறுகின்றாரே தவிர வாழ்வியல் நிலைகளிலும் இலக்கியப் போக்குகளிலும் பல்வேறு மாற்றங்களைக் கண்ட தன் சமகாலப் போக்குகளையோ அல்லது பரந்துபட்ட அனுபவத்தாலும் கல்வியாலும் பலமொழிக் காப்பியப் பயிற்சியாலும் தனக்கென்று அமைத்துக் கொண்ட காப்பியக் கோட்பாடுகள் எதனையும் அவர் தொன்னூல் விளக்கத்தில் குறிப்பிடவில்லை. எனவே, தொன்னூல் விளக்கத்தில் அவர் தரும் இலக்கியக் கோட்பாடுகள் முழுவதையும் அவருடைய அல்லது அவருடைய சமகால அல்லது அவர் முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்ட இலக்கியக் கோட்பாடுகள் என்று கொள்ளமுடியாது. வீரமாமுனிவரின் காப்பியக் கோட்பாடுகளையும் கவிதை பற்றிய கொள்கைகளையும் தெள்ளத்தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளத் தொன்னூல் விளக்கத்தை விட அவர் படைத்தத் தேம்பாவணிக் காப்பியமே பெரிதும் துணை செய்கின்றது. தொன்னூல் விளக்கத்தில் குறிப்பிட்ட மரபுக் கோட்பாடுகள் தன் கதைப் போக்கிற்குப் பொருந்தி வரும்போது அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டும், பொருந்தி வராத இடத்தில் அவற்றை விலக்கித் தள்ளியும் காப்பியம் பாடும் போக்கினை அவரிடம் காண்கின்றோம். எனவே, காப்பிய மரபுகளை, நிலையாக, வரையறுக்கப்பட்ட, கண்மூடித்தனமாகச் சற்றும் மாறுபடாமல் பின்பற்றப்பட வேண்டிய இறுக்கமான சட்டங்கள் என்று அவர் கருதவில்லை. காப்பிய உள்ளீட்டிற்கும் கதைப் போக்கிற்கும் ஏற்ப அதன் புறவடிவமும் உத்திகளும் மரபுகளும் மாற்றம் பெறவேண்டும் என்பதும் காப்பிய வடிவமும் உள்ளீடும் ஒருங்கிணைந்து வளரவேண்டும் என்றும் அவர் நம்பினார் என்பது ஓரளவு தெளிவு. இந்நிலையில் இலக்கியக் கொள்கையளவில் அவரை ஓர் அவயவிக் கொள்கையாளர் (Organicist) என்று அழைப்பது ஓரளவு பொருந்தும். எனினும் கம்பராமாயணத்தின் போக்கினையும், அமைப்பினையும், உத்திகளையும் அடியொற்றித் தன் காப்பிய மாளிகையைக் கட்டியெழுப்பும் இடங்களில் இக்கொள்கைக்கு நேர்மாறாகச் சென்றுவிடுகின்றார். கம்பன்

காப்பியத்தைப் போன்று தான் படைத்த காப்பியமும் ஏற்றம் பெற வேண்டும் என்ற அளவற்ற ஆசையால் ஏற்பட்ட நிலை இது என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. தேம்பாவணியில் ஆங்காங்கே சிந்திச் சிதறிக்கிடக்கும் இலக்கியம் பற்றிய குறிப்புக்களைத் தொகுத்து நோக்கும்போது கவிதை, காப்பியம் ஆகியன பற்றிய முனிவரின் கோட்பாடுகளை உணர முடிகிறது.

இலக்கியக் குறிக்கோள்

காப்பியத்தின் குறிக்கோள் இறைவனுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையே உள்ள உறவை வற்புறுத்துவதாகவும் மனித குலத்தின் மீது இறைவன் கொள்ளும் எல்லையற்ற அன்பை நிலை நிறுத்துவதாகவும் ஒழுக்க நெறிகளில் மனிதனுக்கு வழிகாட்டுவதாகவும் பிறருக்குப் பயன்தரும் வாழ்வை வாழச் செய்யுமாறு மனிதனைத் தூண்டுவதாகவும் அமையவேண்டும் என்பது முனிவரின் அடிப்படைக் கோட்பாடு என்பதைத் தேம்பாவணியின் மொத்த அமைப்பும் போக்கும் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. கலையின் பணி இன்பம் ஊட்டுவதாகவும் அறநெறி புகட்டுவதாகவும் அமைய வேண்டும் என்ற பயன் முதற்கொள்கையை (Pragmatic Theory) வீரமாமுனிவர் வாய்ப்புக் கிடைக்குமிடங்களிலெல்லாம் வற்புறுத்துவதைக் காணலாம். காப்பியத்தின் கதைப் பின்னல் தமிழ் இலக்கிய மரபுக் கோட்பாட்டாளர்கள் கூறுவது போன்று அறம், பொருள், இன்பம், வீடு பயக்கும் வண்ணம் அமைய வேண்டும் என்ற கருத்தினை

“ஆரிய வளன்தன் காதை அறமுதல் விளங்கச் சொல்வாம்”
(கடவுள் வாழ்த்து 1)

என்ற அவர் கூற்று தெளிவுபடுத்தும். உயர்ந்த கலைப்படைப்புக்கள் மனிதனின் மனமாசு அகற்றி அருள் பாலித்து உயர்வடைச் செய்வதோடு தூய்மையான மன உணர்வுகளை வளர்த்துச் சுவை சேர்ப்பதாக அமைய வேண்டும் என்ற கருத்தினை

“அவ்வியம் ஒழித்து அருள் அளிக்கும் மாமறைத்
திவ்விய மதுரநூல் செப்பும் சாலையும்”

(நகரப்படலம் 33)

என்ற அவர்கூற்று புலப்படுத்தும். பாடல்கள் வலுவும் உயிரும்
ஊட்டும் பாலினைப் போன்று அமையவேண்டும் என்ற
கருத்தினை மேற்கூறிய பாடலில்

“பால்நலம் ஒழித்த பாப்பாடி.....”

என்ற தொடரால் விளங்க வைக்கின்றார். கலை நூல்கள் பயன்
தருவதாக அமைய வேண்டும் என்பதையும் அவ்வாறு அமைந்தால்
மட்டுமே உயர்ந்த மக்கள் அவற்றை நாடுவர் என்பதையும்

“பொருள் நகும் பயன் அமை கலைநூல்
நாடுவர்”

(நகரப்படலம் 52)

என்பதால் உணரலாம். தமிழ் மொழியினையும் நூல்களையும்
கற்றவர் மகிழ்வுறுவர் என்பதை மரியும் வளனும் மணவாழ்க்கையில்
மகிழ்ச்சி பெறுவதோடு ஒப்பிட்டு

“தண்டமிழ்ச் சொல்லும் நூலும் சால்பொடு கடந்த வண்ணத்து
உண்டஅமிழ்து உவப்பின் உள்ளத்து ஓங்கும் இவ்விருவர் தம்முன்”

(படலம் 9-133)

என்று விளக்கிச் செல்கின்றார். அறநெறி புகட்டி மனித வாழ்வை
நன்னெறிப்படுத்தும் குறிக்கோளோடு கவிஞர்கள் நூல் படைக்கும்
போது அந்நூல்வழியாகப் புகழ் பெருகும் என்ற கருத்தினை

“நூல்வழிப் புகழே” (மகன் நேர்ந்த படலம். 18)

என்ற தொடரால் புரிய வைக்கின்றார். இதே கருத்து இரண்டாவது
காண்டத்திலும்

“நூல்வழி புகழென நுழைஅன் னார்புடை
மேல்வழி வளமெலாம் விளைய புக்கன்”

(எசித்துசேர் படலம் 31)

என்று தொடர்வதைக் காணலாம்.

கவிஞன்

சிறந்த கவிஞனின் பணி என்ன என்பது குறித்தும் சிற்சில கருத்துக்களைத் தேம்பாவணிக் காப்பியத்தில் முனிவர் குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றார். படித்த நூலைப் பயன்பட விரித்துரைப்பவனாகக் கவிஞன் திகழ வேண்டும் என்ற கருத்தினை முதற் காண்டத்தில் வலியுறுத்துகின்றார். (நாட்டுப்படலம்-4) இவ்வாறு படித்த நூலைப் பயன்பட விரித்துரைக்கும் புலவர்களின் செயலைத் தொடர்ச்சியாகப் பொழியும் மழையோடு ஒப்பிடுகின்றார். கவிஞன் சுவை நல்கும் சீரிய சொற்களைக் கையாளும் திறம் பெற்றவனாகவும் உயரிய அகக்காட்சிகளைக் (Vision) காண்பவனாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பது முனிவரின் கோட்பாடு.

“செவ்விய மதுரஞ்சேர்ந்த சீரியகூரிய செஞ்சொல்
வவ்விய புலவர்”

என்று கவிஞர்களுக்கு விளக்கம்தரும் கம்பனைப்போன்று முனிவரும்

“செவ்விய மதுரச் சொல்லார் சீரியகாட்சி யோரும்”

(நகரப்படலம்-3)

என்று கவிஞருக்கு இலக்கணங் கூறிச் செல்வதில் மேற்கூறிய கருத்து விளக்கம் பெறுகின்றது. உள்ளக்காட்சிகளைத் திறம்படக் காட்டுவதோடு கலைத்திறம் பெற்றுக் கற்றுத் தேர்ந்தனவாகக் கவிஞன் திகழ வேண்டும் என்ற கருத்தினை

“கலை முகந்து அழுந்திய புலமைக் காட்சியோய்”

(பைத்திறம் நீங்குபடலம்-13)

என்ற தொடரால் உணர்த்துகின்றார். சிறந்த அறிஞர்களாகக் கவிஞர்கள் காட்சியளிப்பதோடு தம்படைப்பின் வாயிலாக மக்கள் மனம் கொள்ளுமாறு எதையும் தெளிவாகவும் ஆற்றலோடும் உணர்த்த வேண்டும் என்ற முனிவரின் கோட்பாட்டினை

“நூல் முகத்து உணர்த்தி யென்ன நுவன்று

இறை ஆசி தந்தான்”

(ஞாபகப் படலம் - 16)

என்ற வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. மேற்கூறிய தொடர்களால் கற்றுத் தேர்ந்த அறிஞர்களாக, அருட்காட்சியினைப் பெற்றவர்களாக, உணர்த்தும் ஆற்றல் மிக்கவர்களாக, சிறந்த சொற்களைப் பயன்படுத்துபவர்களாகக் கவிஞர்கள் திகழ வேண்டும் என்பது முனிவரின் கோட்பாடு எனத் தெரிகின்றது.

கதைப்பின்னல்

காப்பியக்கதை கவிஞனால் புதிதாகப் படைக்கப்படுவதாக இருப்பதைவிட அனைத்து மக்களுக்கும் தெரிந்த, அனைவரும் போற்றிப் புகழும் கதையாக இருப்பது நல்லது என்ற செந்நெறிக் காப்பியக் கொள்கையாளர்களின் கருத்தை வீரமாமுனிவர் உணர்த்திச் செல்வதைக் காண்கின்றோம். தன் காப்பியக்கதைப் பின்னலின் இயல்பினைக்கூறும் முனிவர் காப்பியத் தொடக்கத்திலேயே

“யாவுலகு அனைத்தும் வாழ்த்தும் இருங்கதை”

(கடவுள் வாழ்த்து)

என்று கூறிச் செல்கின்றார். எனவே, இவரது காப்பியத்தை மேல் நாட்டார் குறிப்பிடும் வளர்ச்சிக் காப்பியம் (Epic of Growth) என்ற பிரிவில் எளிதில் அடக்கிவிட முடிகின்றது. கிறித்தவத் திருமறையில் கால்கொண்டு, இடைக்கால உரோம நாட்டுத்

திருச்சபை வழிபாட்டு முறைகளிலும் தத்துவக் கோட்பாடுகளிலும் உரம்பெற்று, இடைக்கால இத்தாலிய நாட்டுப்பக்தி இலக்கிய மரபில் உயிர்ப்பெற்று, ஒளிபெற்று, பின் ஸ்பெயின் நாட்டுப் பெண்ணொருத்தியின் கற்பனையில் மெருகு பெற்று 18-ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழிலக்கியக் காப்பிய மரபுகளைத் தழுவி முனிவரின் கற்பனையில் வனப்பு பெற்றுத் தமிழ்க் காப்பியமாக உருவெடுத்தத் தேம்பாவணி வளர்ச்சிக் காப்பியத்திற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கின்றது. காப்பியப் புலவன் அனைவருக்கும் தெரிந்த கதைப்பின்னலைக் காப்பியத்தில் கையாள வேண்டும் என்ற கருத்தினை கிரேக்கநாட்டு இலக்கியக் கொள்கையாளரான அரிஸ்டாட்டிலும், உரோமநாட்டு இலக்கிய மேதையான ஹாரஸும் வற்புறுத்துவதைக் காண்கின்றோம்.

காப்பியக் கதைப் பின்னல் வெறும் தனிமனித எண்ணங்களாகவும் அனுபவங்களாகவும் தனிமனித உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாகவும் இல்லாமல் பரந்த உணர்வுகளைத் தாங்கி உலகம் தழுவிய நோக்குடையதாகப் பொதுமைப்பண்பு நிறைந்ததாக அனைத்து மக்களின் அடிப்படை உணர்வுகளையும் உள்ளடக்கியதாக அமையவேண்டும் என்ற கருத்தினையும் முற்சுட்டிய

“யாவுலகு அனைத்தும் வாழ்த்தும் இருங்கதை”

என்ற தொடரால் உய்த்துணர முடிகின்றது. தேம்பாவணிக் கதையை “இருங்கதை” (கடவுள் வாழ்த்து 2) என்றும் “அருங்கதை” (அவையடக்கம்-4) என்றும் முனிவர் அடிக்கடிச் சுட்டிச் செல்வதால் காப்பியக் கதை உயர்வானதாகவும் வளமானதாகவும் அமைய வேண்டும் என்ற கருத்தினை அவர் கொண்டிருந்தார் என உணர்கிறோம்.

பாடல்கள் இலக்கண வரையறைக்குட்பட்டுச் சரம் போன்று தொடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற முனிவரின் கோட்பாட்டினை

“பாமுறை நடத்தித் தொடைச்சரம் தொடுத்து”

(நகர்ப்படலம் - 9)

என்ற தொடரால் அறிகின்றோம். பாடல்கள் யாப்பமைதியோடு இசைச் சிறப்பு வாய்க்கப் பெற்று தொகுக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தினை “இங்கண் பாயாப்பு இசைபயன் வரித்து உரைத்தென்ன”

(மகன்தேர்ந்த படலம் -51)

என்ற தொடர் தெளிவு படுத்துகின்றது. யாப்புச் சட்டத்தில் செய்யுளை பொருத்தும் முறையினை

ஏர்வினை மணியின் சாயல், எண்ணிய அளவிற் சொல்லும்
சீர்வினை இனிய யாப்பில் செய்யுளைப் பொறுத்து வாரும்,
கூர்வினை துறையின் நன்னூல் கொளுமுனர், அன்னார் தாமே,
பார்வினை குன்றம் தாங்கல், பாடலில் இனியதென்பார்.

(வாமன் ஆட்சிப்படலம் - 14)

என்று விளக்குகின்றார். காப்பியத்தோடு யாப்பு இணைந்து நிற்க வேண்டும் என்ற கருத்தினை உவமை வாயிலாக “கட்டிடைக் காப்பியக் கவிகள் போலவும்” (பிரிந்த மகவைக் காண்படலம் 100) என்று விளக்கிச் செல்கின்றார். இதனால் யாப்பு விதிமுறைகளுக்குக் காப்பியக் கவிஞர்கள் அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்க வேண்டும் என்பது முனிவரின் அடிப்படைக் கொள்கை என்பது புலனாகின்றது.

காப்பியமும் திருமறையும்

ஏனைய செந்நெறிக் கோட்பாட்டாளர்களைப் போன்று இலக்கிய வகைகளுள் மிக உயர்ச்சி பெற்ற வகையாகக் காப்பியத்தைக் குறிப்பிடும் முனிவர் அதனினும் உயர்ந்த நூலாகத் திருமறையைச் (Bible) சுட்டிச் செல்கின்றார். முனிவர் நோக்குப்படித் திருமறை மிக உயர்ந்த இலக்கியமாகக் காப்பிய வகையைவிட உயர்ச்சி பெற்றதாகக் காட்சி தருகின்றது. தெய்வீக

அருட்சி (Divine Inspiration) படைப்பாற்றலோடு இணைந்து திருமறை தோன்றியது என்ற கருத்துப்படத் திருமறையினை “கவிமதத்து எழுந்த அந்நூல்” (ஞாபகப்படலம் - 146) என்று குறிப்பிடுகின்றார். காப்பியப் புலவர்களின் பாக்களால்கூட அகப்படாமல் இறைவன் உயர்ந்து நிற்கின்றான் என்ற கருத்தினை

“.....காப்பியக்கவிகள்

பண்செய் பா அகப்படா உயர் இறைமையை”

(ஞாபகப்படலம் - 167)

என்று சுட்டுகின்றார். தேம்பாவணிக் காப்பியத்தில் திருமறைக்கு அடுத்த இடத்தையே பொதுவாகக் கவிதைக்கும் குறிப்பாகக் காப்பியத்திற்கும் முனிவர் தருகின்றார். திருமறைபற்றிய அறிவு கலைபற்றிய அறிவைவிடவும் உயர்ந்தது என்பதை,

“நிறைநூல் தந்த கலைப் புறங்காண் அறிவு”

(ஐயம் நீங்கு படலம் - 5)

என்கிறார். கவிதையைவிடத் திருமறை உயர்ந்தது என்ற கருத்தினை “வாய் ஏவிய பா நிகரா மறைக்கு” (மகிழ்வினைப் படலம் 30) என்ற முனிவரின் கூற்றினால் உணர முடிகின்றது. மேற்கூறிய கருத்துக்களை இணைத்து நோக்கும்போது காப்பியக் கோட்பாட்டைப் பொறுத்தவரையில் முனிவர் ஒரு பயன் முதற் கொள்கை (Pragmatic Theory) யாளர் என்பதும் ஓர் ஒழுக்க நெறியாளர் என்பதும் (Moralist) இலக்கிய வடிவைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு செந்நெறியாளர் (Classicist) என்பதும் இலக்கிய உள்ளீட்டைப் பொறுத்தவரையில் ஓர் இலட்சியவாதி (Idealist) என்பதும் தெள்ளத் தெளிவாக விளங்குகின்றது.

தேம்பாவணிக் கதையும் காப்பிய வடிவமும்

வீரமாமுனிவரின் தேம்பாவணிக் காப்பியம் கதை அமைப்பில் ஒரு தழுவல் காப்பியமாகத் திகழ்கின்றது. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் ஸ்பெயின் நாட்டில் வாழ்ந்த ஆகிர்தாள் என்னும்

பெண் அன்னை மரியின் அருள்பெற்று அவள் வாளனின் கதையை விரிவாகக் கூற அதை எழுதினாள் என்றும் அக்கதையைப் பின்பற்றித் தேம்பாவணிக் காப்பியத்தைத் தாம் தமிழில் படைத்ததாகவும் வீரமாமுனிவர் நூலின் தொடக்கத்திலேயே குறிப்பிட்டு விடுகின்றார். தேம்பாவணியின் கதை, சிக்கல்களும் போராட்டங்களும் குறைந்த, சமய நெறிப்படி இலட்சிய வாழ்வு வாழும் ஓர் எளிய குடும்பத்தின் கதையாக அமைகின்றது. இத்தகைய கதையை உணர்த்த முனிவர் உயர்குடி மக்களின் வீரச்சாதனைகளையும் அவற்றோடு சமயக்கருத்துக்களையும் இணைத்துப் பேசும் சீவக சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம் போன்ற தமிழ்க்காப்பிய அமைப்பினைக் கருவியாகக் கொண்டு கதையை வீர காப்பியங்களின் போக்கில் கூறத் தொடங்கி, வீர காப்பியக் கூறுகளையெல்லாம் கிளைப்பாத்திரங்களிலும் கிளைக் கதைகளிலும் அமைத்துக் கதையை நடத்திச் செல்கின்றார். இதனால், ஏதோ அரச பரம்பரையினரின் கதையைக் கூறுவது போலத் தொடங்கி விழுமிய, செம்மாந்த நடையில் கதைத் தலைவன், தலைவி ஆகியோரின் திருமணத்தைக் கூறி, பின் அவர்தம் வறுமை வாழ்வைச் சித்திரித்துச் சமயப் பணியை விளக்கிக் கதைத் தலைவன் விண்ணுலகிலும் மண்ணுலகிலும் முடி சூட்டப்படுவதாகக் கதையை முடிக்கின்றார். வீர காப்பியத்திற்குரிய வடிவத்தையும் உத்தி முறைகளையும் தேம்பாவணிக் கதையில் புகுத்துவதால் காப்பியம் முழுவதையும் படிக்கும்போது அதன் புறவடிவமும் கதையும் தனித்தனியாகப் பிரிந்து நிற்பது போன்ற உணர்வு ஏற்படுகின்றது. கதைப் போக்கிற்கு ஏற்ப மேற்கூறிய காப்பிய மரபுகளைச் சிறிது மாற்றியமைத்துக் கொண்டபோதிலும் தேம்பாவணியின் கதைக்கு உகந்த சிறந்த வடிவமாக முனிவர் எடுத்துக் கொண்ட காப்பிய வடிவம் அமையவில்லை. கம்பராமாயணத்தையும் தேம்பாவணியையும் ஒருங்கே கற்போரால் இவ்விரு காப்பியங்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டை எளிதில் புரிந்து கொள்ள முடியும். கம்பன் காப்பியத்தைக் கற்கும்போது வடிவமும் உள்ளீடும்

பொருந்தி இணைந்து நிற்பது போன்று ஏற்படும் ஒருமை உணர்வு தேம்பாவணியைப் படிக்கும்போது ஏற்படவில்லை. எனவே வடிவ அமைப்பில் கலை நுட்பத்துடன் பின்னப்பட்ட காப்பியமாகத் தேம்பாவணியைக் கொள்ள முடியாது. தேம்பாவணியின் கதை கீழ்க்கண்டவாறு அமைகின்றது.

தாவீது அரசன் மரபில் சூதேயா நாட்டில் எளிய குடும்பமொன்றில் காப்பியத் தலைவரான வளன் பிறந்து இளமை முதல் அன்பும் தெய்வீக அருளும் கொண்டுத் துறவிபோல் வாழ்ந்து வருகின்றார். காட்டிற்குத் தவம் செய்யச் செல்லத் துணிந்த வளன் இறைவன் அருளால் தடுக்கப் பெற்றுச் சிமியோன் என்ற சபைக் குருவின் முன்னிலையில் மரியை மணம் செய்கின்றார். இறையருளால் தன் மனைவி கருக்கொண்டதும் மனக் குழப்பத்தாலும் வேதனையினாலும் வருந்திப் பின் வானவன் ஒருவனால் உண்மை உணர்ந்து மனமகிழ்வெய்துகின்றார். கடவுட் குழந்தையை ஏரோதன் என்னும் மன்னன் கொலைபுரிய முயல்வது அறிந்து வானவர்கள் வழிகாட்டக் குழந்தையோடும் மனைவி யோடும் எகிப்து நாட்டிற்குத் தப்பிச் செல்கின்றார். வழியில் திருமறையில் குறிப்பிடப்படும் பல இடங்களையும் கண்டு, கேட்டு, அறிந்து இறைவனின் செயற்கரிய செயல்களை எண்ணி வியப்புறுகின்றார். தீயபேய்கள் தன்னைத் தாக்க வந்தபோது இடையறாத வேண்டுதலாலும் உறுதியான உள்ளத்தாலும் அசைக்க முடியாத கடவுள் நம்பிக்கையாலும் அவற்றை முறியடிக்கின்றார். இறுதியில் நோய்வாய்ப்பட்டு அமைதியாக மாண்டு கிறிஸ்துவோடு உயிர்த்தெழுந்து விண்ணுலகிலும் பின்னர் மண்ணுலகிலும் முடிசூட்டப் பெறுகின்றார்.

தேம்பாவணி - பெயர்க்காரணம்

சிந்தாமணிக் காப்பியத்தின் பெயர்க்காரணத்தைப் போன்றே தேம்பாவணியின் பெயர்க்காரணம் பற்றிய நிகழ்ச்சிகளும் அமைகின்றன. வளன் பிறந்தபோது வானத்தில் இருந்து தேம்பாவணியே என்ற குரல் எழுந்ததாகக் காண்கிறோம்.

திருமணப்படலத்தில் (106)

“நாம்பா அணிநம் பியைநல் கிட,ஓர்

தேம்பா அணிபூங் கொடிசேர்த் தன் என்றார்”

என்று வளனைத் தேம்பாவணி என்ற பெயரால் முனிவர் அழைக்கின்றார். அதோடு வளனை இறைவன் மார்பில் சூட்டும் தேம்பாவணி என்று முனிவர் சுட்டுகின்றார். இறுதிப்பாடலிலும் வளனைத் தேம்பாவணி என்று முனிவர் சுட்டுகின்றார். எனவே காப்பியத்தலைவனின் சிறப்புப் பெயரே காப்பியப்பெயராக அமைகின்றது எனலாம்.

தேம்பாவணியின் புறவடிவம்

தேம்பாவணிக் காப்பியத்தின் புறவடிவம் பற்றிய குறிப்பினை முனிவர் காப்பியத்தின் உள்ளே சுட்டிச் செல்கின்றார். உயிர் பெற்று எழுந்த வளனுக்கு முடிசூட்டப்பெறும்போது அவர் கையிலிருந்த கோல் தளிர்த்து 3615 மலர்கள் மலர்ந்ததாகவும், அம்மலர்கள் 36 மாலைகளாக உருப்பெற்றன எனவும், அதனால் இக்காப்பியமும் 36 படலங்களால் 3615 பாடல்களால் அமைந்தது என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். தற்போது இந்நூல் 3 காண்டங்களாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இப்பகுப்பினை முனிவர் செய்யவில்லை என்றும் பின் வந்தோரால் இவ்வாறு செய்யப்பட்டது என்றும் கருதுகின்றனர். இக்காப்பியம் மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றம் பெற்று 1726-ல் வெளியிடப்பட்டது என்று சிலர் கருதுகின்றனர்.⁵ வேறுசிலர் வீரமாமுனிவர் இறந்ததன் பின்னரே இது வெளியிடப்பட்டது என்பர்.⁶ இந்நூலின் சில பகுதிகளை எல்லிஸ் என்பவர் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். இதன் இரண்டாவது காண்டத்தை 19-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அருளப்ப முதலியார் என்பவர் எளிய நடையில் கீர்த்தனையாகப் பாடியுள்ளார்.

5. பண்டாரம் நம்பியார், ஏ. தமிழ் வளர்த்த தைரியநாதர் ப. 66, 1970.

6. Meenakshi Sundaram K., The Contributions of European Scholars to Tamil, p.32, 1974.

இந்நூல் கற்றறிந்தோர் மட்டுமே கற்றுணரும் வகையில் ஓரளவு கடின நடையில் அமைந்துள்ளது. வீரமாமுனிவரும் இவ்வாறு கருதியே இந்நூலைப் பாடினார் என்பதற்குச் சில புறச்சான்றுகளும் உள்ளன.⁷

காப்பியக் கொள்கைகளும் தேம்பாவணியும்

வீரமாமுனிவர் கிறித்தவ சமயச் சிந்தனைகளையும் புராண மரபுகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு, இடைக்காலத்தில் எழுந்த எண்ணற்ற இத்தாலியக் காப்பிய மரபுகளையும், அவற்றின் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக இருந்த ஏனியட் போன்றத் தொன்மையான இலத்தீன் மொழிக் காப்பியங்களையும் சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை போன்றத் தொடக்கநிலையில் தோன்றிய தமிழ்க்காப்பியங்களையும் சிந்தாமணி, இராமாயணம் போன்ற வீரவுணர்வும் சமய உணர்வும் இணைந்து வடமொழி காப்பிய மரபுகளைத் தழுவி வளர்ந்த இடைக்கால பெருங் காப்பியங்களையும் ஒருங்கே கற்றுத் தேர்ந்தவர். எனவே வீரகாப்பியங்களையும் அறநெறிக் காப்பியக் கூறுகளையும் சமயப் பிரச்சார காப்பியங்களின் சிறப்புப் பகுதிகளையும் அவர் படைத்த தேம்பாவணியில் ஒருங்கே கையாள்வதைக் காணலாம்.

இதனால் பல்வேறு வகையான காப்பியங்களின் இயல்புகளை ஒருங்கிணைத்து ஒரு புதிய காப்பியத்தைப் படைத்துக் கற்றறிந்த 18-ஆம் நூற்றாண்டையத் தமிழ் மக்களுக்குத் தருவதே முனிவரின் அடிப்படைக் கோட்பாடு என்பதை உணர முடிகின்றது.

எனினும், ஏனைய காப்பிய மரபுகளைவிட கம்பர் பயன்படுத்திய உத்திகளையும் கதைகூறும் போக்கினையுமே

7. மணப்பாடு என்ற ஊரில் வாழ்ந்த அந்தோணிக்குட்டி அண்ணாவியார் என்ற கிறித்தவக் கவிஞரிடம் தமது நூல்களைக் கற்றறிந்தோர் மட்டுமே கற்றுப் பயன்பெற முடியும் என்று வீரமாமுனிவர் கூறியதாக அறிகின்றோம்.

முனிவர் அதிக அளவில் பின்பற்றக் காண்கின்றோம். காப்பியப் பட்டியல் (Epic Catalogue) ஆலோசனை மண்டபக் காட்சிகள் (Pandemoniam) ஆகியவற்றை அமைக்கும் இடங்களில் மில்ட்டன், கம்பன் ஆகியோரின் தாக்கத்தினையும் கிறிஸ்துவின் பாத்திரப் படைப்பில் விடா (Vida) என்னும் இத்தாலியக் கவிஞரது கிறிஸ்தியாட் (Christiad) என்ற கத்தோலிக்கக் காப்பியத்தின் தாக்கத்தையும் காப்பியப் பயணம் அமைத்து அதன் மூலமாகக் கதைப் பின்னலை வளர்த்துச் செல்லும் இடத்தில் தாந்தே பாடிய 'தெய்வீக இன்பியல்' (Divine Comedy) டாஸோ (Tasso) பாடிய 'விடுதலை பெற்ற எருசலேம்' (Jerusalem Liberate) வர்ஜில் பாடிய 'ஏனியட்' (Aeneid) ஆகிய காப்பியங்களின் பாதிப்பினையும் பெருமளவிற்குக் காண்கின்றோம்.

கதைப் பின்னல்

அரிஸ்டாட்டில் போன்ற மேலை நாட்டு இலக்கியக் கோட்பாட்டாளர்கள் காப்பியக் கதைப் பின்னல் (Epic plot) ஒரு பெருஞ் செயலினை (Single action) உள்ளடக்கியதாக, பல்வேறு உறுப்புக்களால் இணைந்து முழுமை பெற்று வளர்ச்சியடைந்திருக்க வேண்டும் என்பர். இதற்குச் சற்று மாறுபட்ட மரபினை வர்ஜில் படைத்த ஏனியட்டில் காண்கின்றோம். ஏனியட் காப்பியம் தனித்தனியாக நிற்கும் தகுதி பெற்ற பல கிளைக்கதைகளின் மொத்த இணைவாகக் காட்சி தருகின்றது. இடைக்கால இத்தாலிய சமய காப்பியக் கவிஞர்கள் அனைவரும் ஏனியட்டை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு மூலக் கதையின் அளவிற்கு அல்லது அதைவிடக் கூடுதலாகக் கிளைக் கதைகள் பலவற்றைக் கொண்டு அமையும் கிறித்தவ சமயக் காப்பியங்கள் பலவற்றைப் படைத்தனர். வீரமாமுனிவரின் தேம்பாவணிக் கதைப்பின்னலும் இவ்வாறே அமைகின்றது. எனவே, தேம்பாவணியின் கதைப்பின்னலும் அதன் கிளைக் கதைகளும் ஒரு பெரிய ஆற்றிலிருந்து பல கிளையாறுகள் பிரிந்து தனித்தனியே செல்வது போன்ற ஓர் அமைப்பினை நம்முன்

கொண்டு நிறுத்துகின்றனவே தவிர பல ஆறுகள் கலந்து ஒன்றாக இணைந்து ஒரு பேராறாக ஓடும் இராமாயணக் கதைப் பின்னலைப் போன்று காட்சி தரவில்லை.

நூற்றுக்கு மேற்பட்ட திருமறைக் குறிப்புக்களும் திருமறைக் கதைகளும் மிக விரிவான அளவிற்குத் தேம்பாவணியில் விளக்கி விரித்துச் சொல்லப்படுகின்றன. அவை உடலின் உறுப்பு போன்று மூலக்கதையோடு இணைந்து மூலக் கதைக்கு மெருகூட்டுவதாக அமையாது தனித்தனிக் காட்சிகளாக நிற்பது போன்ற உணர்வைத் தருகின்றன. அவற்றைத் தனித்தனியாகப் பிரித்தெடுத்தாலும் மூலக்கதையின் ஓட்டம் தடைபடாது. இதற்குச் சான்றாக தாவீதின் கதை, சோசுவான் கதை, (Joshua) சஞ்ஜோன் கதை (Samson), எலிய முனி கதை (Elia), நீபகன் கதை, ஆரணின் கதை (Joseph), நாகுலன் கதை (Issac), ஆகியவற்றைக் கூறலாம். இவையனைத்தும் காப்பியத்தின் மூலக்கதையோடு இயல்பாலும் காலத்தாலும் வேறுபட்டு நிற்கின்றன.

விசுவாமித்திரன் பல்வேறு கதைகளை இராம இலக்குவருக்குக் கூறிச்செல்வதுபோல வளன், மரி ஆகியோருக்கு வானவர்கள் இக்கதைகளைக் கூறிச்செல்வது போன்று முனிவர் அமைக்கின்றார். எனினும், காப்பிய நீட்சியில் இக்கதைகள் பெரிதளவு இடத்தைக் கைப்பற்றிக் கொள்கின்றன. வீரகாப்பிய வடிவத்தை ஏற்றுக்கொண்டு எளிய வாழ்வுவாழும் கதைத் தலைவனின் வாழ்க்கையைச் சித்திரித்து அதேசமயம் வீரகாப்பியக் கூறுகளையும் ஓரளவுக்கு இணைத்துக் காப்பியப் பரப்பை விரிவுபடுத்துவதற்காக முனிவர் இக்கதைகளை அதிகமாகக் கையாள்வதாகத் தெரிகின்றது. காப்பியத்திற்கு ஒரு பரந்த பரப்பைக் கொடுக்கவும் பழைய ஏற்பாட்டுச் செய்திகள் அனைத்தையும் காப்பியத்தில் கொண்டு காட்டவும் இவை துணை செய்கின்றனவே தவிர, கதைப் போக்கிற்கும் பாத்திரப் படைப்பிற்கும் அதிகமாகத் துணைசெய்து நிற்கவில்லை. எனவேதான், தேம்பாவணியைத்

திறனாய்வு செய்த ஜி.யு.போப் அவர்கள் எண்ணற்ற புராணக் கதைகளைத் தாங்கித் திருமறையின் செய்திகளில் பெரும்பாலான வற்றைத் தொகுத்துக் கூறும் கிறித்தவ நற்செய்தி வரலாற்று நூலாகவும் மொத்தத்தில் படிப்போருக்குச் சலிப்பூட்டும் நூலாகவும் தேம்பாவணித் திகழ்கின்றது என்று குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றார்.

"It (Tempavani) was intended to serve as a summary of the Gospel History, and is full of legends. In style it is thoroughly Tamil. The student will find some fine passages; but as a whole it is monotonous."⁸

காப்பியப் போராட்டம்

கதைப் பின்னலின் உயிர்நாடியாகக் காப்பியப் போராட்டம் (Epic Conflict) அமைய வேண்டும். போராட்டம் தோன்றுவதே காப்பிய நிகழ்ச்சியின் தொடக்கமாகவும் அது முறக்கேறி நெருக்கடியான நிலையை அடைவதே கதையின் இடைப் பகுதியாகவும் இப்போராட்டத்தால் எழும் சிக்கல் அவிழ்வதே கதையின் இறுதியாகவும் அமையும் போது காப்பியக் கதையோட்டம் சுற்போரைச் சிறப்பாகக் கவர்ந்து நிற்கும். காப்பியப் போராட்டத்தினைச் சிறப்பாக அமைக்கத் தவறும் போது காப்பியம் வெறும் வாழ்க்கை வரலாறு என்ற நிலைக்கு இறங்கிச் சென்று விடும். காப்பியங்கள் பொதுவாக உலகம் தழுவிய நோக்கும் போக்கும் உடையதாக அமைவதால் காப்பியப் போராட்டமும் உலகம் தழுவிய தன்மை பெற்றுத் திகழவேண்டும். காப்பியப் போராட்டங்கள் உயிர்த்துடிப்போடு அமையவேண்டுமெனில் அவற்றைப் பிரதிபலித்து நிற்கும் காப்பியத் தலைவனும் (Protagonist) எதிர்த்தலைவனும் (Antagonist) சிறப்பாக அமைய வேண்டும். மறத்தோடு பொருந்திய வீரமும் (Primitive Heroism) அறத்தோடு இணைந்த வீரமும் (Ethical Heroism)

8. Pope, G. U. The Sacred Kural, Preface, p.5.

ஒன்றோடொன்று முட்டி மோதி இறுதியில் மறம் தோல்வி கண்டு அறம் வெல்வது போன்று கவிதை நீதியினைச் (Poetic Justice) சிறப்பாக அமைத்துக் காட்டும் கம்பராமாயண கதைப் பின்னலின் போக்குச் சமயக் காப்பியமான தேம்பாவணியில் இல்லை.

தீமையை எதிர்க்கக்கூடாது என்பது திருமறையின் கோட்பாடு. எனவே, தீமையை எதிர்த்துப் போராடும் எத்தகைய வீரசாகசச் செயல்களுக்கும் தேம்பாவணிக் கதைப்பின்னலில் இடம் கிடையாது. எந்தக் கதைப்பாத்திரமும் தன்னிச்சையாகச் (Free will) செயல்படுவது போன்று முனிவர் படைக்கவில்லை. இறுதிவரை எந்தத் துன்பத்தையும் பொறுமையாகத் தாங்கிக் கொள்வதே உயரிய பண்பு என்பதை அவர் வற்புறுத்திச் செல்கின்றார். பிணி தோற்றுப் படலத்தில் வளன், மரி, கிறிஸ்து ஆகியோரின் உலக வாழ்க்கை எப்படி அமையவேண்டும் என்பதைக் கிறிஸ்துபெருமான் விளக்குவதைக் காண்கின்றோம். நோயுற்றிருக்கும் வளனுக்கு நோயிலிருந்து மீட்சிதர கிறிஸ்துவை மரி வேண்டியபோது நோயினால் வருந்தியும் அந்த வேதனையை அமைதியோடு பொறுத்திருப்பது வளனின் கடமையென்றும், வேதனையால் நொந்து உடம்பு முழுவதும் காயத்தை ஏற்பது தன் கடமை என்றும் இவ்விருவரும் படும் துயரங்களைக் கண்டு வேதனை நெருப்பை உண்டு வாழ்வது மரியின் கடமையென்றும் கூறுவதைக் காண்கின்றோம். (பிணி தோற்றுப்படலம்-22) மேலும் துன்பங்களைத் தாங்கி இலட்சிய வழியைத் தொடர்வதே கிறித்தவ சமயத்தின் அடிப்படைத் தத்துவமாகத் திகழ்கின்றது. இத்தகைய கருத்துக்களால் வடிவம் பெற்றிருக்கின்ற தேம்பாவணிக் கதையில் இராமாயணக் காப்பியத்தின் காப்பியப் போராட்டத்தினை அமைப்பது அரிது. எனவே, இறைத் தொண்டர் ஒருவரின் இலட்சிய வாழ்க்கை வரலாற்றினைப் பல்வேறு பழங்கதைகளின் பின்னணியோடு இணைத்துப் படிப்பது போன்ற மனவுணர்வைத் தேம்பாவணி தோற்றுவிக்கின்றதே தவிர சிக்கல் அமைந்து கதைப்

பின்னல் சிறக்கும் சிறந்த கலைக் காப்பியம் ஒன்றிணைப் படிக்கும் உணர்வினை எழுப்பவில்லை.

மூலக்கதையோடு தொடர்பற்ற எண்ணற்ற கிளைக் கதைகள் வந்து இணைவதும் புறவீரம் பெற்ற இடத்தை கிறித்தவ வீரம் பெறுவதும், புறப்போராட்டம் மனப்போராட்டமாக மாற்றப்படுவதும், கதைப்பாத்திரங்கள் தன்னிச்சையாக செயல்படாததும், எதிர்த்தலைவன் சிறப்பாக அமையாததும் இதற்குக் காரணமாகும். உள்ளப் போராட்டத்தைப் பேய்கள் யுத்தம் செய்யச் செல்வது போன்று வீரகாப்பியப் போக்கில் புனைந்து அவற்றைத் தியானத்தால் வளன் வெற்றி கொள்வது போன்று அமைக்கும்போது வீர காப்பிய உணர்வு எள்ளற் காப்பிய உணர்வாக (Mock Epic) மாறி விடுகின்றது. செந்நெறி மரபுப்படி நோக்கும்போது யோசுவானும் சஞ்சையோனும் தன்னிகரில்லாத் தலைவர்கள் போன்று உருப்பெறுகின்றனர். எனினும், அவர்கள் கிளைக்கதைகளின் தலைவர்களாக நின்று விடுகின்றனர். அவற்றுள்ளும் சஞ்சையோனின் வீரம் அழிவுப்பாதைக்கு இழுத்துச் செல்லும் ஆற்றலாக அமைந்து விடுகின்றது. ஏரோதன், பேய்கள், அரமி என்னும் பெண், நாவகன் போன்றவர்கள் சிறுசிறு எதிர்த்தலைவர்களாக ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சிகளைப் பொறுத்த வரையில் அமைகின்றனர். எனவே, மில்ட்டன் படைத்த சாத்தானைப் போன்றோ, கம்பன் படைத்த இராவணனைப் போன்றோ உயிர்த்துடிப்புள்ள ஒரு பெரிய எதிர்த்தலைவனை முனிவரால் தரமுடியவில்லை. ஏனெனில், ஒழுக்க நெறியை வற்புறுத்தும் சமயக்காப்பியத்திற்குப் பெரிய எதிர்த்தலைவர்கள் தேவையில்லை என்பது முனிவரின் கொள்கையாக இருக்கலாம்.

முற்குறிப்பிட்ட எதிர்த்தலைவர்களின் சூழ்ச்சிகளில் ஏரோதனின் சூழ்ச்சியை முறியடிக்க எசித்துக்குத் தப்பியோடு தலையும் பேய்களின் சூழ்ச்சியை முறியடிக்க இடையறாத தியானத்தையும் காப்பியத் தலைவர் தக்கவழிகளாகக் கொள்கின்றார். தீயவற்றை எதிர்க்காமல் இருப்பதும், தீயவை

வந்துற்ற காலை கடவுள் நம்பிக்கையால் அவற்றை வெற்றி கொள்வதும் தீமை செய்தவருக்கு நன்மை செய்து நல்வழிப் படுத்துவதும் ஆகிய கிறித்தவக் கோட்பாடுகளே இக்காப்பியத் தலைவனுக்குத் தீமையை வெல்லும் கருவியாகவும் தீயவற்றை எதிர்க்கும் வீரமாகவும் அமைகின்றது.

காப்பியத் தொடக்கம்

கதைத் தலைவனின் பிறப்பிலிருந்து தொடங்கிக் கதையை வளர்த்துச் செல்லும் முறையைப் (Chronological narration) பொதுவாக இந்திய காப்பியங்களிலும், இடையிலிருந்து அதாவது குறிப்பிட்ட உயிர்நாடியான ஓர் இடத்திலிருந்து தொடங்கி முன் நிகழ்ச்சிகளை முன்விளக்க உத்தி (Flash Back) வாயிலாக விளக்கும் போக்கினைப் பெரும்பான்மையான மேல்நாட்டுக் காப்பியங்களிலும் காண முடிகின்றது. இலியட், ஏனியட், துறக்க நீக்கம் (Paradise Lost) போன்ற காப்பியங்களில் இத்தகைய உத்தியே கையாளப்படுகின்றது. சிலம்பு, மேகலை போன்ற தமிழ் நாட்டின் தொன்மையான காப்பியங்களிலும் ஓரளவு இப்போக்கினைக் காணலாம். கதைத் தலைவர்களின் பிறப்பிலிருந்து கதை கூறிச்செல்லும் போக்கினை வெற்றிகரமாக ஒருசில மேல்நாட்டுக் காப்பியப் புலவர்களும் கடைபிடித்துள்ளனர்.⁹ இவற்றுள் முன்னைய மரபு வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்களின் பாதிப்பினாலும் பின்னைய மரபு வரலாற்று நூல்களின் தாக்கத்தாலும் வழக்கிற்கு வந்திருக்கலாம் என்று சிலர் கருதுவர்.¹⁰ இவற்றுள் வீரமாமுனிவர் கதைத் தலைவனின் பிறப்பிலிருந்து தொடங்கிக் கதை கூறும் முறையைப் பின்பற்றுகின்றார். இலத்தீன், போர்த்துகீஸ், ஆங்கிலம், போன்ற மொழிகளில் முனிவருக்கு முன்னர் தோன்றியப் பெரும்

9. Xerophon என்பவரின் Cyrus என்ற நூலும் Statius என்பவர் எழுதிய Achilles, Silius, Italicus என்ற காப்பியங்களும் இம்முறையை ஓரளவுப் பின்பற்றுகின்றன.

10. Tillyard, E. M. W., The English Epic and its Background, p. 226, 1966.

பான்மையான கிறித்தவக் காப்பியங்கள் அனைத்திலும் இடையிலிருந்து கதை தொடங்கி ஒரு குறிப்பிட்ட பாத்திரம் முன்னர் உள்ள நிகழ்ச்சிகளை விளக்குவது போன்ற அமைப்பினைக் காணலாம். எனவே கதைத் தொடக்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் முனிவர் இந்திய நாட்டு வீரகாப்பியங்களின் மரபைப் பின்பற்றுவதைத் தெளிவாகக் காண்கிறோம்.

இது வளனின் இளமை வாழ்க்கையினையும் திருமண வாழ்வினையும் விரிவாக விளக்கத் துணை செய்வதோடு முனிவர் காண விழைந்த இலட்சிய நாடான சூதேயா நாட்டினை மிகப்பெரிய அளவில் இலட்சிய நோக்கோடு புனைந்துரைக்கவும் துணை செய்கின்றது. சூதேயா நாட்டில் மட்டும் அமைவதாக முனிவர் அமைக்கும் அன்பு மலிந்த, அறம் சிறந்த இலட்சிய சமுதாயம், கிறித்தவ முறையில் அமைந்த வாழ்க்கையினை உலகம் முழுவதும் பின்பற்றும்போது உலகம் முழுவதும் பரந்து விரியும் என்ற கருத்தை வற்புறுத்தத் துணை செய்கின்றது. முன்விளக்க உத்தியினை முனிவர் இந்திய நாட்டுக் காப்பியங்களைப் போன்று கதையின் இடைப் பகுதியிலும் இறுதிப்பகுதியிலும் கையாண்டு வானவர்களை அறிமுகப்படுத்தி அவர்கள் மூலமாக முன்பின் நிகழ்ச்சிகளை மிகச் சிறப்பாக அமைத்துக்காட்டுகின்றார். அதோடு, கிறித்தவத் திருமறையினையும் மேல்நாட்டு இந்திய நாட்டு பக்திப் பாடல்களின் மரபுகளையும் பின்பற்றி ஏராளமான தெய்வீகக் காட்சிகளையும் கனவுக் காட்சிகளையும் காப்பியத்தில் ஆங்காங்கு அமைத்துச் செல்கின்றார். இத்தகைய காட்சிகளும் விளக்கங்களும் முனிவரின் காப்பியத்திற்குப் புது மெருகூட்டித் தெய்வீக அருளைக் காப்பியம் முழுவதும் கண்டு உணர்ந்து பரவசமடைவது போன்ற உள்ளக் கிளர்ச்சியைப் படிப்போர் மனதில் தோற்று விக்கின்றது.

காப்பியத் தலைவன்

தன்னிகரில்லாத தலைவனை உடையதாகக் காப்பியங்கள் திகழ வேண்டுமென்பது உலக செந்நெறிக் காப்பியக் கோட்பாடு,

காப்பியத் தலைவன் அக்காப்பியம் தோன்றிய சமுதாயச் சூழல்களின் ஒட்டு மொத்தமான இலட்சியக் கோட்பாடுகள் அனைத்தின் மொத்த வடிவமாகக் காட்சி தருவான். காப்பியப் போராட்டத்தில் (Conflict) நல்லறம் நிலைநாட்ட முயலும் அணியின் தலைவனாகக் காப்பியத் தலைவனைப் படைப்பது மரபு. அவன் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இலட்சியங்கள், சிந்தனைகள் ஆகியன அக்காப்பியம் எழுந்தச் சமுதாயம் அல்லது குழுவினரின் உள்ள உணர்வுகளின் அல்லது தூய்மையான இலட்சியங்களின் எதிரொலியாக அமையவேண்டும். காப்பியத்தையே உலகமாகக் காணும் கவிஞன் அதன் நற்பண்புடைய கதை மாந்தர்கள் அனைவரும் காப்பியத் தலைவனின் இலட்சியங்களோடு தங்களை ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்வதாகப் படைத்துக் காட்டுவான். காப்பியத் தலைவனின் அணியோடு இணைந்து நிற்பவர்கள் காப்பிய முடிவில் நற்பேறு பெற்று சிறப்படைவதாகவும் விலகி நிற்பவர்கள் அழிந்தொழிவதாகவும் காப்பியக் கதைப்பின்னல் அமைப்பது இயல்பு.

மேற்கூறிய இயல்புகளை முனிவர் எடுத்துக்கொண்ட வளனின் கதையில் காண்பது அரிது. சமய உலகில், குறிப்பாகத் திருமறை இலக்கியங்களில், கிறிஸ்துவின் வளர்ப்புத் தந்தை என்ற முறையில் வளன் சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றாரே தவிர வேறு எந்த சிறப்பினையும் அவர் பெற்றுத் திகழவில்லை. எனவே முனிவர் திருமறைக் குறிப்புக்களை மட்டும் துணையாக வைத்துக் காப்பியத்தையோ கதைத் தலைவனையோ படைக்கவில்லை. கத்தோலிக்கத் திருச்சபையில் கிறிஸ்து கன்னியிடம் பிறந்தார் என்ற நம்பிக்கை ஒரு பெரிய கோட்பாடாக மலர்ச்சி பெற்றதும் வளன் மீதுள்ள ஆர்வமும் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. அதன் விளைவாக அன்னாரின் புகழ் ஐரோப்பிய கண்டம் முழுவதும் பரவத் தொடங்கியது.¹¹ அவரது வாழ்வியல் தொடர்பாகப் பல நூல்கள் எழுந்தன. கற்பனைக் கதைகளையும் இணைத்து

11. Meenakshi Sundaram, K., Op. cit., p. 335

வளர்ந்துகொண்டே சென்ற இக்கதைக்கு 1665-ஆம் ஆண்டில் ஸ்பெயின் நாட்டில் வாழ்ந்த மேரி அகிர்தாள் என்பவர் முழுவடிவு கொடுத்தார்.

பிற்காலத்தில் வளன் வரலாற்றை ரோஸி என்பவர் (Father Rossi) தமிழில் எழுத அதைப் புதன்கிழமை தோறும் தமிழ்நாட்டுக் கத்தோலிக்கத் திருச்சபைகளில் படித்துப் பாராயணம் செய்து வந்தனர்.¹² மேற்கூறிய நூல்கள் திருமறைக் குறிப்புக்களோடு பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளை இணைத்து வளனின் பண்பையும் பங்கினையும் பெரிதுபடுத்திக் காட்ட இவ்வாறு ஓரளவு காப்பியத் தலைவனாகும் தகுதி பெற்று நின்ற வளனையே முனிவரும் காப்பியத் தலைவனாகக் கொண்டார். முனிவருக்குப் பின் 1765இல் கூழங்கைத் தம்பிரான் என்பவர் 1203 விருத்தப் பாக்களால் யோசேப்புப் புராணம் என்ற தலைப்பில் வளன் வரலாற்றை ஓரளவு காப்பியப் போக்கில் பாடியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.¹³

செந்நெறிக் காப்பியங்களில் இடம்பெறும் கதைத் தலைவர்களைப் போன்று வளன் எந்த எதிர்த்தலைவர்களுடனும் போராடவும் இல்லை; செயற்கரிய சாதனைகள் எவற்றையும் செய்யவும் இல்லை. மில்ட்டனின் கதைத் தலைவர்களைப் போன்று (Christ-Adam) வளன் கிறித்தவ வீரத்தையே வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றார் எனலாம். அவர் காட்டும் வீரம் செந்நெறிக் காப்பியங்களில் காட்டப்படும் வீரத்திலிருந்து சற்று வேறுபட்டது. கடவுள் திருப்பெயரால் மனிதனுக்குத் தொண்டு செய்வதும், இறைச் செயல்களுக்குத் துணை புரிவதும், பல்வேறு இன்னல்களுக்கிடையில் இறைப்பணியினைத் தொடர்வதும், நிறைவான கொள்கைப் பிடிப்புள்ள உறுதியான உள்ளத்தோடு ஒழுக்கநெறி குன்றாது வாழ்க்கைப் பயணத்தைத் தொடர்வதுமே அவர்காட்டும் வீரம் ஆகும். இத்தகைய கொள்கைப் பிடிப்புள்ள

12. Ibid. p. 324

13. John Samuel, G., Studies in Tamil Poetry, 1978, p. 169

தியாக வாழ்வே கிறித்தவ வாழ்வாகவும் அதுவே கடவுளுக்கு விருப்பமானதாகவும் மனிதருக்குப் பயனுள்ளதாகவும் அமைகின்றது. திருமறை குறிப்பிடும் இத்தகைய 'உப்பு' போன்ற 'விளக்கு' போன்றத் தியாக வாழ்வினை ஒவ்வொரு மனிதனும் வளனைப்போல் வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும் என்ற இலட்சியத்தையே இப்பாத்திரப் படைப்பு மூலம் முனிவர் காட்டுகின்றார். பெண்களின் முகம் மலர்வதைக்கண்டு வளன் மனம் குவியும் என்பார் (பாலமாட்சி படலம்). தூநிலாவையும் மீன்களையும் சுடர்களையும் ஏனைய இயற்கைக் காட்சிகளையும் கண்டு அவற்றைப் படைத்த இறைவனை வளன் புகழ்வதாகக் காட்டுகின்றார். வளனின் இயல்பை

“தாயொக்கும் அருள் தகை வென்றதைய” என்றும்

“தீயொக்கும் வளம் தெளியாத தவம்”

(திருமணப் படலம் - 56)

என்றும் முனிவர் சிறப்பிக்கின்றார்.

மேற்கூறிய இலட்சிய வாழ்வினை வாழக்கானகம் சென்று கடுந்தவம் புரிய வேண்டிய தேவையில்லை என்பதையும் இல்லற நெறியில் நின்று மக்கள் கூட்டத்தின் இடையில் வாழ்ந்து இறைப்பணியினையும் சமுதாய பணியினையும் மேற்கொள்வதே உயரிய இலட்சியம் என்பதையும் முனிவர் சிறப்பாகக் காட்டுகின்றார்.

இத்தகைய அமைதியான எளிமையான கதைத் தலைவனின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை விளக்கும் ஒரு சாத்வீகக் காப்பியத்திற்கும் கதைப் போக்கிற்கும் முனிவர் வீர காப்பியத்திற்குரிய வடிவத்தையும் உத்திகளையும் அமைப்பதால் சிற்சில இடங்களில் கதைப் போக்கும் வடிவம், உத்தி ஆகியனவும் ஒருங்கே இணைந்து செல்லாமல் இருப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டுக் காப்பியத்தை நடத்திச்செல்லும் முறை செயற்கையாக வீண் ஆடம்பரமாக அமைவது போன்ற எண்ணம் தோன்றுகின்றது வீரகாப்பியங்களில்

கதைத்தலைவன் புரிய வேண்டிய போர் நிகழ்ச்சிகளை சஞ்சையோன், யோசுவான் ஆகியோர் நிறைவேற்றுவதாக அமைத்துக் காட்டப்படுகின்றது. இந்நிலையில் நோக்கினால் ஒரே தலைவனைக் கொண்ட காப்பியம் என்று கூறுவதைவிடப் பல தலைவர்களையும் ஒரு தலைமைப் பாத்திரத்தையும் கொண்ட காப்பியம் என்று தேம்பாவணியை அழைக்கலாம். காப்பிய நோக்கில் முழுமையாக நோக்கும்போது ஒரே கதையால் முழுமை பெறும் காப்பியமாக அமையாது பல கதைகளால் நிறைவு பெறும் காப்பியமாக இது காட்சி தருகின்றது. பல இடங்களிலும் கிறிஸ்து பெருமானுக்குத் தலைமைப் பண்பைக் கொடுத்து அவர் ஏவலின்படி நடப்பவராக வளனைப் படைத்துக் காட்டுவதால் காப்பிய அமைப்பில் தன்னிகரில்லாத் தலைவன் என்னும் தகுதியை முனிவரின் காப்பியத் தலைவர் இழந்து விடுகின்றார்.

மேலும் செந்நெறிக் காப்பியங்களில் இடம்பெறும் தலைவர்களைப் போன்றோ மேல்நாட்டுக் கிறித்தவத் தூய்மைவாதிகள் (Puritans) படைத்த காப்பியத் தலைவர்களைப் போன்றோ தன்னிச்சையாக (Free will) உரிமை உணர்வோடு செயல்படும் கதைப் பாத்திரமாக வளன் அமையவில்லை. கடவுள் கையில் தான் ஒரு கருவி என்றும், தெய்வீகச் செயல்களுக்குக் கடவுள் தன்னை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்துகின்றார் என்ற உணர்வோடு நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய் நானோ அதற்கு நாயகமே என்ற மனநிலையோடு செயல்படும் பாத்திரமாக அமைகின்றார். எனவே, சமயக் காப்பியமான தேம்பாவணியின் கதைத் தலைவனைக் கத்தோலிக்கச் சமயப் பின்னணியோடு அணுகும்போது அவர் தன்னிகரில்லாத தலைவனாகக் காட்சி தருகின்றாரே தவிர, செந்நெறிக் காப்பிய மரபுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அணுகும்போது காப்பியக் கதைத் தலைவராகும் தகுதியை அவரிடம் காண முடியவில்லை. அவர் வாழ்க்கைப் பணியும் சமயப்பணியும் ஓரளவு மணிமேகலையின் சமுதாய சமயப்பணியைப் போன்றது. எனவே, மணிமேகலையை சமய நோக்கில் காப்பியத் தலைவியாகக் கொள்வது போன்று வளனையும்

கிறித்தவச் சமயநோக்கில் காப்பியத் தலைவனாகக் கருதலாம். வீரகாப்பிய வடிவத்தைப் பயன்படுத்திய போதிலும் வீரசாகசச் செயல்கள் எதுவும் கதைத் தலைவனுக்குக் கொடுக்கப்படாததால் சாதாரண வாழ்க்கை வரலாற்று நூல் ஒன்றினைச் சிறந்த இயற்கைப் பின்னணியோடு எண்ணற்ற கிளைக் கதைகளின் இணைவோடு படிக்கும் உணர்வை இக்காப்பியம் தருகின்றதே தவிர எத்தகைய வீர உணர்வையும் (Heroic Impression) முழு நிலையில் இக்காப்பியம் ஏற்படுத்தவில்லை. எனவே, இதை வாழ்க்கை வரலாற்றுக் காப்பியம் என்று கூட அழைக்கலாம்.¹⁴

எவ்வாறாயினும் கதைத் தலைவனுக்கு மனிதப்பண்புகளை அதிகமாகக் கொடுத்து மனித நிறைகளையும் குறைகளையும் இணைப்பதன் மூலம் வளனை உயிர்த்துடிப்புடைய வாழும், மானிடப் பாத்திரமாக முனிவர் அமைத்துக் காட்டுகின்றார். வளனின் உள்ளப் போராட்டங்கள், கருவுற்ற மனைவியிடம் ஐயங்கொண்டு வேதனையில் அழுந்திப் புலம்புவது, மனைவியைப் பிரிந்து செல்ல முயல்வது. மக்களைக் காணாமல் புலம்பி அழுவது, துன்புறுவோரைக் கண்டு வருந்துவது, நோய்ப்படுக்கையில் வேதனையால் வருந்தித் துடிப்பது போன்ற மனிதப் பண்புகளே வளன் பாத்திரப் படைப்பிற்கு வெற்றி தேடிக் கொடுக்கின்றன எனலாம். நம்மைப் போன்ற மனித உணர்வுகளைச் சுமந்து நம்மோடு வாழும் இயல்பான மனித பாத்திரமாகத் தேம்பாவணிக் காப்பியம் முழுவதிலும் வளன் காட்சி தருகின்றார்.

வளனாரின் வாழ்க்கை ஒரு தூயகிறித்தவ வாழ்க்கையாக அமைகின்றது. வாழ்வியல் நிலையில் வளன் அவரைப் படைத்த முனிவரை நினைவூட்டுகின்றார். புரோகிதப் படலத்திலும் ஏனையப் பகுதிகளிலும் வளனார் செய்யும் சமயப்பணியும் சமயப் பிரச்சாரமும் தமிழ்நாட்டுச் சிற்றூர்களிலெல்லாம் 18 ஆம் நூற்றாண்டில் முனிவர் செய்த சமயப்பணிகளை மனக்கண்முன் கொண்டு நிறுத்துகின்றன. முனிவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றுக்

குறிப்புக்களின் துணையோடு வளனை அணுகுவோமெனில் முனிவரே வளன் என்னும் பாத்திரமாகக் காப்பியத்தின் பெரும்பான்மையான இடங்களில் நிற்பதைக் காண்கின்றோம். ஓரளவு முனிவரின் முழுச் சாயலையும் வளனிடத்தில் காண முடிகின்றது. வளனிடம் சமய வாதம் புரிய சிவாசிவன் போன்ற சைவர்களும், இந்து சமயக் கோட்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாதிடும்பலரும் எசித்து நாட்டில் வந்து கூடுவதைக் காண்கின்றோம். இத்தகைய கால, இட பொருத்தமின்மைகள் (anachronism) தேம்பாவணிக் காப்பியத்தில் மிகுந்து காட்சி தருகின்றன. இவை அனைத்தும் தமிழ்நாட்டில் முனிவர் நிகழ்த்திய சமயப் பிரச்சாரங்களையே நமக்கு நினைவுறுத்துகின்றன. இத்தாலிய நாட்டைப் புகழும்போது வளன்,

‘எனையன்ற இணையா இத்தாலியநாடு
அளவின்றி இயலும் மாட்சி’ (புரோகிதப்படலம் 30)

என்று கூறும்போது முனிவர் இதைப் பேசுவது வளன் என்பதையும், மறந்து தன்னை வெளிப்படுத்தித் தான் பிறந்த இத்தாலிய நாட்டைச் சிறப்பிப்பார். தற்சார்புப் பண்புகளைக் கதை மாந்தர்களின் மீது ஏற்றுவது கலை நோக்கில் அணுகும் போது ஒரு பெருங்குறையாகக் காட்சி தந்த போதிலும் அவை கதை மாந்தரின் இயல்பிலிருந்து அதிகம் மாறுபடாமல் இருப்பதால் குறிப்பிட்ட இப்பாத்திரப் படைப்பைப் பொறுத்தவரையில் கண்டிக்கத் தக்கதாக அமையவில்லை. தற்சார்புப் பண்புகளை தான் படைத்த காப்பிய எதிர்த் தலைவனான சாத்தான் மீது ஏற்றிய மிட்டனைப் போன்று முனிவர் தற்சார்புக் கூறுகளைத் தன் காப்பியத் தலைவன் மீது ஏற்றி விடுகின்றார். வளன் பாத்திரத்தைப் பொறுத்தவரையில் தன்னுடைய சொந்த இயல்புகளை இலட்சியப்படுத்தி மானிடப் பண்புகளை இணைத்து உயிர்த்துடிப்புள்ள பாத்திரமாகப் படைப்பதே முனிவரின் பாத்திரப் படைப்புக்கொள்கை என்பதும் திருமறையில் இடம்பெறும் வளனை அப்படியே நம்மனக் கண்முன் கொண்டு நிறுத்துவது அல்ல என்பதும் தெள்ளத்தெளிவாகப் புலப்படுகிறது.

கதைத்தலைவி

பெண்ணால் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியை மில்ட்டன் பாட பெண்ணால் மனுக்குலத்திற்குக் கிடைத்த மாட்சியை முனிவர் பாடுகின்றார். எனவே பெண்கள் பற்றிய தனது இலட்சிய நோக்கு, தனது சமயத்தின் இலட்சியக் கருத்துக்கள் ஆகிய அனைத்தையும் மரியிடம் அமைத்துக் காட்டுகின்றார். முனிவரின் கதைத் தலைவி கத்தோலிக்கச் சமயக் கோட்பாடுகளிலிருந்தும் சமய இலட்சியங்களிலிருந்தும் வார்த்தெடுத்த முழுவார்ப்பாகக் காட்சி தருகின்றாள். பெண்ணின் பெருமையைப் போற்றிப் புகழ்வதில் ஏவாளைக் கதை தலைவியாகக் கொண்டு காப்பியம் பாடிய மில்ட்டனைவிடவும் இரண்டாவது ஏவாளான மரியின் மீது காப்பியம் பாடிய முனிவர் உயர்ந்து நிற்கின்றார். தூய்மை வாதியான மில்ட்டன் பெண்ணுக்கு அடிபணியக் கூடாது என்று எச்சரிப்பான். அந்நிலைக்கு முனிவர் முற்றிலும் மாறுபடுகின்றார். திருமறையின் புதிய ஏற்பாட்டுப் பகுதியில் பெண்களிலெல்லாம் நற்பேறு பெற்றவளாக மரியாள் சுட்டப்பட்ட போதிலும் முழு நிலையில் உயிரோட்டமுள்ள வடிவைப் பெறவில்லை. இறைவனுக்கு மனித உரு கொடுக்கும் இறைச்செயலுக்கு துணை நின்ற மரியாளைத் தாய்த் தெய்வமாகக் கருதி வழிபடும் நிலையும் காவல் தெய்வமாகக் கனிவுடன் போற்றும் மரபும் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையில் திருமறை எழுந்த காலத்திற்குப் பின்னர்ப் புகத்தொடங்கியது. கி. பி. 4-ம் நூற்றாண்டில் உரோம் நகரில் கோயில்கட்டி மரியாளை வழிபடத் தொடங்கியதும் இவ்வழிபாட்டு முறை மிக வேகமாக உலகெங்கிலும் பரவியது.¹⁵

இடைக்கால இலத்தீன், இத்தாலிய இறை நெறிப் பாடல் மரபுகளில் அன்னையின் தூய்மை, கருணை ஆகியவற்றை

15. Narendranath Bhattacharya, The Indian Mother Goddess, 1977, p. 48

மையமாகக் கொண்டு எண்ணற்ற இலக்கியங்கள் தோன்றின. இவை சூரியனை ஆடையாக உடுத்த பெண்ணாகவும் திங்களைப் பாதங்களில் கொண்ட கன்னியாகவும் அவளைப் புனைவு செய்தன. அதோடு எண்ணற்ற அற்புதச் செயல்களையும் கதைகளையும் அவள் வாழ்வோடு தொடர்பு படுத்திக்கூறத் தொடங்கின. திருமறையில் சுட்டப்படும் நாசரேத் நாட்டின் எளிய நங்கையாகக் காணாமல், இடைக்கால பக்திப்பாடல்கள் அவளை ஒரு மாபெரும் கற்பனை உருவமாக, கடவுளாகக் (Transcendental being) கண்டன. வீரமாமுனிவர் கண்ட காட்சியும் இத்தகையதே.

அன்னை மரியின் கருணையில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்துக் கலம்பகமும் மாலையும் அந்தாதியும் பாடிப் பரவசமடைந்த முனிவர் தேம்பாவணியில் உயிர்பெற்று உலவும் பாத்திரமாக அவளைப் படைக்கின்றார். வானவர்களின் கூற்றினாலும் வளனின் வாழ்த்துக்களினாலும் வளன் காணும் கனவுக் காட்சிகளினாலும் அவள் தெய்வீக உருவாகக் காட்டப்படுகின்றாள். எனினும் கதைப் போக்கிலும் காப்பிய நிகழ்ச்சிகளில் அவள் செயல்படும் இடங்களிலும் முழுமையாக ஒரு மானிடப் பாத்திரமாகவே படைத்துக் காட்டப்படுகின்றாள்.

காப்பிய அமைப்பில் வளனைவிடவும் குறைவான இடங்களிலே காட்சிதந்த போதிலும் காட்சிதரும் இடங்களிலெல்லாம் காப்பியத் தலைவனைவிடவும் உயர்வான இடத்தைப் பெறுகின்றாள். கதை நிகழ்ச்சிகளில் மனிதப் பண்புகளைப் பெற்று மனித வேதனைகளைச் சுமந்து திரியும் மானிடப்பெண்ணாக அவளை உலவவைத்திருக்கும் முனிவரின் படைப்பாற்றல் வியந்து போற்றத்தக்கது. துறவு வாழ்வில் உறுதியாக நிற்க விரும்புதல், மணவாழ்வை மேற்கொள்ள இறைவன் பணித்தபோது கலங்குதல், கருவுற்ற நிலைக்காகக் கணவன் ஐயுறும்போது வருந்துதல், வீட்டு வேலைகளை வளன் செய்யும்போது நெஞ்சங்கலங்கி நெகிழ்தல், போன்ற நிலைகளில் அவளை முனிவர் ஓர் இலட்சிய மானிடப் பெண்ணாகப் படைத்துக் காட்டுகின்றார். மகனைப்பிரிந்து

புலம்புவது, மகனது எதிர்காலத் துன்பங்களை நினைத்துக் கலங்குவது, கணவன் நோயில் வருந்தும்போது மகனிடம் நோயிலிருந்து விடுதலை தர மன்றாடுவது போன்ற இடங்களில் மனிதப் பண்புகளைப் பெற்ற உயிர்த்துடிப்புடைய பாத்திரமாக அவள் உருப்பெறுகின்றாள். அவள் சிறப்பினை எண்ணி வளன் பாடிப்பரவும் இடங்களிலெல்லாம் அன்னையின் புகழ்பாடும் முனிவரின் உள்ளப் பாங்கும் கூடவே வெளிப்படுகின்றது. எனவே, பாத்திரப் படைப்பில் மனிதப் பண்புகளைக் கொண்டவளாகவும் பிறரால் புகழப்படும் இடங்களில் தெய்வீக இயல்புகளை ஏந்தியவளாகவும் காப்பியத் தலைவி சித்திரிக்கப்படுகின்றாள்.

திருமண நிகழ்ச்சியின் முன்னர் இறைவனை நோக்கி 'நின் அடியாரையே தக்க துணையாகத் தரவேண்டும்' என்று மன்றாடுகின்ற இடத்தில் இறையன்பர்களையே கணவராகப் பெற கடவுளர்களிடம் வேண்டி நிற்கும் திருப்பாவை, திருவெம்பாவைப் பெண்களின் உள்ள நிலையைக் காண்கின்றோம். காப்பியத் தலைவியை வர்ணனை செய்ய வேண்டிய இடங்களிலெல்லாம் முனிவர் புறப்புனைவுகளையும் அங்க வருணனைகளையும் தவிர்த்து பண்பு வர்ணனைகளையே மேற்கொள்வதைக் காண்கின்றோம். சூரியனை ஆடையாக உடுத்தவள் என்று மேல்நாட்டுப் பக்திப் பாடல்கள் குறிப்பிடும் மரபுக் காட்சியைக் காப்பியத்தில் வாய்ப்புக் கிடைக்குமிடங்களிலெல்லாம் முனிவர் சுட்டிச் செல்கின்றார். மரியும் வளனும் திருமணப் படலத்தில் இணைந்து நிற்கும் காட்சியை

‘உடுக்குலம் உண்டு குடினளும்

உருக்கொடு மன்றல் வாகையனும்’

(திருமணப்படலம் - 136)

என்றும், ‘தேன்கொடியை ஏந்தினனும் பூங்கொடியை வென்றவனும் (திருமணப்படலம் 160) என்றும் மனக்கண்முன் கொண்டு நிறுத்துகின்றார்.

‘சேதுலாம் கதிர் எறிக்கும் செழுவெய்யோன்
தனைஉடுத்த செய்யமேனி’ (ஐயம் நீங்குபடலம் 16)

என்றும்

மீதிடை ஊர் பாணு உடுத்தாள்
(ஈரறம் பொருத்துப்படலம்)

என்றும் அவள் வடிவழகு சித்திரிக்கப் பெறுகின்றது.

இவர்கள் இருவரின் அறவாழ்வினை

“கட்புலன் ஆதிஐங் கதவுஅ டைக்கலான்
மட்புலன் உளதெலாம் மனம்பு காதுஉயர்
விட்புலன் முதல்எலாம் ஆளும் வேந்து இவர்
உட்புலன் தனித்து அடைந்து உவப்பில் ஆளுமார்
(ஈரறம் பொருத்துப்படலம் 24)

என்று முனிவர் பாடுகின்றார்.

மரியாளை

“வையகம் வைகும் வாய்ந்த மாதருள் எண்ணில் ஆசி
துய் அகம் பொலியப் பூத்த சுந்தரி”
(ஐயம் தோற்றுப்படலம் 6)

என வாழ்த்துவார்.

அவள் ஆடையில் ஒளி தோன்றுவது, வளன் கனவில்
வானவர்கள் பணி செய்ய ஆகாயத்தில் சூரிய சந்திரர்களின்
பக்கத்தில் நிற்பதாகக் கனவு காணுதல் ஆகிய காட்சிகள் மிகச்
சிறப்பாக முனிவரால் கற்போரின் மனக்கண் முன்னால் கொண்டு
நிறுத்தப்படுகின்றன.

செஞ்சுடரை உடுத்து நிற்கும் மரியாளின் மாட்சியை வளன்
பாராட்டும் இடங்களிலெல்லாம் இடைக்கால மேல்நாட்டுப் பக்திப்
பாடல்களின் பாதிப்பினை முனிவரிடத்தில் காண முடிகின்றது.

மரியின் மனைமாட்சியின் ஒளியைக் காண நாணி சூரியன்கூட மறைவதாகப் புனைந்துரை செய்வார். அதோடு ஐயம்நீங்கு படலத்தில் மரியாளின் புகழ்பாடக் கவிஞர்கள்கூட வளனின் உதவியை நாடுவதாகக் (பாடல் 45) கூறிச்செல்வார். இந்நிலையில் பார்க்கும்போது மனிதப் பண்பும் தெய்வீகப் பண்பும் இணைந்த ஒப்புயர்வற்ற கதைத் தலைவியாக மரியாள் வடிவம் பெறுவதைக் காண்கின்றோம்.

கிறிஸ்து

தேம்பாவணிக் காப்பியத்தில் முதல் பன்னிரண்டு படலங்களுக்குப் பிறகு கிறிஸ்து குழந்தையாகக் காட்சி தருகின்றார். வளனின் வரலாற்றை சித்திரிப்பதை முனிவர் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருப்பதால் கிறிஸ்து, கருணையான், (John the Baptist) ஆகியோரின் பாத்திரங்களை முழு அளவில் வளர்க்காமலே செல்கின்றார். எனினும், குழந்தையிலே கருணை பொங்கும் செயல்கள் கொண்ட தெய்வீகக் குழந்தையாகக் கிறிஸ்து பெருமானைப் படைத்துக் காட்ட முனிவர் தவறவில்லை. நிலையிற் திரியா உள்ளமும் மனித குலத்தின்மீது அருள் பாலிக்கும் பண்பும் கிறிஸ்து பெருமானின் அடிப்படைப் பண்புகளாகச் சுட்டப்படுகின்றன. பன்னிரண்டாம் வயதில் எருசலேம் ஆலயத்தில் சமயக்கொள்கைகள் தொடர்பாகக் குருக்களோடு விவாதிக்கின்ற இடத்தில் அவரது பண்பட்ட மனநிலையும் உள்ளப்பாங்கும் மிகத் தெளிவாகப் புலப்பட்டு நிற்பதைக் காண்கின்றோம். பல்வேறு இடங்களையும் வானவர்கள் காட்டி பழைய ஏற்பாட்டுக் கதைகளை எல்லாம் விளக்குமிடத்தில் அவற்றிற்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணம் கிறிஸ்து பெருமானே என்று குறிப்பிட்டு வளன் தெய்வீகக் குழந்தையை வாழ்த்து மிடங்களிலெல்லாம் கிறிஸ்துவின் இறைமைத் தன்மை சிறப்பாகத் துலக்கம் பெறுகின்றது.

காப்பியத் தலைவன் கிறிஸ்துவின் உரைகளின்படியே

பல்வேறு இடங்களிலும் செயல்படுவதைக் காண்கின்றோம். மோரியா மலையைக் கண்டு எதிர்காலத்தில் தனக்கு வரப்போகின்ற இன்னலை நினைத்து ஒருபக்கம் வேதனையும் மனிதகுலத்திற்குக் கிடைக்கப்போகும் மீட்பை அறிந்து ஒருபுறம் மகிழ்ச்சியும் கொள்வதாக முனிவர் கிறிஸ்துவைப் படைத்துக் காட்டுகின்றார். இறுதிப்பகுதியில் நோயிலிருந்து வளனுக்கு மீட்பளிக்க வேண்டும் என்று மரி வேண்டும்போது அதை மறுத்து ஒவ்வொருவருக்கும் உரிய உலகப்பணிகளையும் வேதனைகளையும் அவர்கள் அனுபவித்துத்தான் ஆக வேண்டும் என்று கூறுவதைக் காண்கின்றோம். வளன் இறந்ததும் அவரை அடக்கம் செய்து நிலத்தை நோக்கி “சிறிதுகாலம் அவர் உடம்பை அப்படிய பாதுகாத்து வைத்திரு” என்று கூறிச் செல்லுமிடம் காப்பியத்தில் மிகச் சிறப்பாக அமைகின்றது. கிறிஸ்துவின் பணிகளையும் அவர் வாழ்வில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளையும் சுட்டிச் செல்லாமல் இறுதிப் பகுதியில் விண்ணுலகில் வளனுக்கு முடிசூட்டுவதற்காக இறைவனிடம் அவர் வேண்டுவதைக் காண்கின்றோம். மொத்த நிலையில் பார்க்கும்போது பெரும்பாலும் திருமறை மரபுகளை ஒட்டியே முனிவர் இப்பாத்திரப்படைப்பை அமைக்கின்றார். வளன், மரி, ஆகியோருக்கு அடுத்த நிலையில் தலைமைப் பண்பைப் பெறும் பாத்திரமாக கிறிஸ்து பெருமான் திகழ்கின்றார். மாக்ஸிம் கார்க்கி குறிப்பிடுவது போன்று திருச்சபை வரலாற்றில் எழுந்த பாத்திரங்களுள் கிறிஸ்து பெருமானின் பாத்திரம் உண்மையிலேயே முற்போக்கான ஓர் இலட்சியப் பாத்திரமாக அமைகின்றது என்பது தெளிவு.¹⁶ கற்பனையால் சிலவற்றை இணைத்தபோதிலும் திருமறைப் போக்கிற்கு முரண்படாமலே தேம்பாவணியிலும் அவர் படைத்துக் காட்டப்படுகின்றார்.

காப்பியப் பின்புலம்

பொதுவாக மேல்நாட்டுச் செந்நெறிக் காப்பியங்களில் விண்ணுலகம், மண்ணுலகம், நரகஉலகம் ஆகிய மூன்றும்

16. Maxim Gorky, On Literature, p. 324.

காப்பியங்களின் பின்புலனாக அமையும். இப்படி மூன்று பின்புலங்களை அமைக்கும்போது காப்பியங்கள் ஓரளவு மூவுலகையும் தழுவிய பரந்த போக்கினை எய்தும் என்று மேல்நாட்டுக் காப்பியக் கவிஞர்கள் நம்பினர். இடைக்காலத்தில் தோன்றிய மில்ட்டன் இந்த மூன்று பின்னணிகளோடு நரகத்திற்கும் மண்ணுலகத்திற்கும் இடைப்பட்ட ஒரு பகுதியையும் (Chaos) அமைத்துப் பின்புலனை நான்காகக் காட்டுகின்றார். தாந்தே என்னும் அருட்கவிஞர் மண்ணுலகிற்கும் விண்ணுலகிற்கும் இடைப்பட்ட மற்றொரு பகுதியையும் (Purgatory) தன் காப்பியத்தில் அமைப்பதைக் காண்கின்றோம். தமிழ்நாட்டுக் காப்பியங்களைப் பொறுத்த வரையில் சிலம்பு, புகார், மதுரை, வஞ்சி என்ற மூன்று பின்புலங்களையும், கம்பராமாயணம், அயோத்தி, கிஷ்கிந்தை, இலங்கை என்ற மூன்று பின்புலங்களையும் அமைப்பதைக் காண்கின்றோம். தேம்பாவணிக் காப்பியத்தில் சிலம்பு, இராமாயணம் ஆகியவற்றைப் போன்றோ மில்ட்டன் போன்றோரின் அருட்காப்பியங்களைப் போன்றோ காப்பியப் பின்புலம் மிகச்சிறப்பாக அமைகின்றது என்று கூற முடியவில்லை. எனினும் ஓரளவிற்கு மண்ணுலகம், நரக உலகம், விண்ணுலகம் ஆகிய மூன்று பின்னணிகளைத் தேம்பாவணியில் காண முடிகின்றது. கதைத் தலைவன் மண்ணுலக மனிதனாக அமைவதால் காப்பியத்தின் பெரும்பாலான நிகழ்ச்சிகள் மண்ணுலகில் நிகழ்வதாகவே சித்திரித்துக் காட்டப்படுகின்றன. இறுதிப் பகுதியில் விண்ணுலக நிகழ்ச்சிகளை மிகத் தெளிவாக அமைக்கின்றார். மாண்ட வளன் விண்ணுலகம் செல்வது; முனிவர்களுக்கு விண்ணுலக நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுவது; பின் கிறிஸ்து பெருமான் விண்ணுலகம் செல்வது; அங்கு இறைவனிடம் வளனுக்கு முடி சூட்டவேண்டுவது ஆகிய அனைத்து நிகழ்ச்சிகளும் விண்ணுலகக் காட்சிகளாக இடம் பெறுவதைக் காண்கின்றோம். பேய்கள் வாழும் நரக உலகம், அவை செய்யும் சூழ்ச்சி, அவை ஒன்றாகக் கூடியிருந்து கலந்து உரையாடும் முறை ஆகியனவும் மேல்நாட்டுக் காப்பிய மரபுகளை ஒட்டிச் சித்திரிக்கப்படுகின்றன.

நரசுத்தின் கொடுமையை விளக்குமிடங்களில் விடா, மிட்டன் ஆகியோரின் தாக்கத்தினை முனிவரிடம் காணமுடிகின்றது. எனினும், மண்ணுலக நிகழ்ச்சிகளைப் பொறுத்தவரை காப்பியக் கதை சூதேயா நாட்டில் நாசரேத்திலிருந்து எருசலேமுக்குச் சென்றுப் பின் நாசரேத்துக்கு வந்து அதன்பின் பெத்லகேம் சென்று அங்கிருந்து எசித்திற்குப் பயணத்தைத் தொடர்ந்து பின் எசித்திலிருந்து நாசரேத்திற்கு வருவது போன்ற அமைப்புடன் அமைகின்றது. இந்நிலையில் எசித்தும் யூதேயா நாடும் எசித்திற்குச் செல்லும் நீண்டநெடு வழியும் ஆகிய மூன்று பகுதிகள் மண்ணுலக நிகழ்ச்சிகளின் பின்புலனாக அமைகின்றன எனலாம்.

காப்பிய நீதி (Poetic Justice)

செந்நெறிக் காப்பியங்களுள் நன்மைக்கும் தீமைக்கு மிடையே உள்ள நீண்ட நெடும் போராட்டத்தைச் சித்திரித்து இறுதியில் தீமை ஒழிந்து நன்மை வெற்றி பெறுவது போன்ற கதைப்போக்கைக் காணலாம். இத்தகைய காப்பிய நீதி இராமாயணம் போன்ற இந்தியக் காப்பியங்களில் மிகச் சிறப்பாக அமைகின்றது. தேம்பாவணியைப் பொறுத்தவரையில் தீமைக்கும் நன்மைக்கும் இடையில் நடைபெறும் போராட்டத்தில் தீமை முற்றிலும் தோற்கடிக்கப்படுவதாக முனிவர் கதையை அமைக்கவில்லை. சிற்சில இடங்களில் தான் எதிர்ப்பட்ட தீயமனிதர்களையும் தீய நிகழ்ச்சிகளையும் வளன் தியானத்தாலும் கடவுள் நம்பிக்கையாலும் முறியடிக்கின்றார். எனினும், வளனின் மண்ணுலக வாழ்வைப் பொறுத்தவரையில் தீமை முற்றிலும் தோற்கடிக்கப்பட்டதாக முனிவரால் கதையை அமைப்பதற்குத் திருமறை இடம் கொடுக்கவில்லை. ஏனெனில், இறைப்பணிக்குத் துணை நிற்கும் கருவியாக வளன் அமைகின்றாரே தவிர தன் இறப்பால் தீமையைத் தோற்கடிக்க வேண்டிய பொறுப்பு கிறிஸ்துவின் கடமையே தவிர வளனின் கடமையல்ல. எனவே, தீமையை முற்றிலும் வளனே மாய்த்து விட்டாரென்றால் அங்கு

கிறிஸ்து பெருமானுக்கு எந்தப் பணியும் கிடையாது. எனவே, வளன் தீமையை முற்றிலும் முறியடிக்காததுபோல் காட்டிப் பின் எதிர்காலத்தில் சிலுவை மரத்தில் தொங்கி உலகின் பாவங்களைக் கிறிஸ்து பெருமான் முறியடிப்பார் என்ற கருத்தினை ஒரு தெய்வீகக் காட்சி (Divine Vision) மூலம் காட்டிக் கதையை முடிக்கின்றார். எனவே, காப்பிய நீதியைக் கதைப் பின்னலில் அமைத்தாக வேண்டும் என்ற கட்டாய நிலை தேம்பாவணிக் கதைப் போக்கிற்குக் கிடையாது.

காப்பியப் பட்டியல்

காப்பியக் கதைப் பின்னலின் சிறந்த அங்கமாகக் காப்பியப் பட்டியல் (Epic Catalogue) அமைவதைக் காண்கின்றோம். தொன்மையான வீரயுக வாய்மொழி இலக்கியங்களில் பொருட்களின் அல்லது இடங்களின் அல்லது அரச பரம்பரையினரின் பெயர்களைப் பட்டியலாகத் தொகுத்துக் கூறும் முறையினைக் காணலாம். நூல்கள் தோன்றாத தொன்மையான சமுதாயத்திற்கு அறிவுபுகட்ட இத்தகைய பட்டியல்கள் பெரிதும் துணை செய்தன. காலப்போக்கில் வீரகாப்பியங்களிலும் பின்னர் தோன்றிய இறை நெறிக் காப்பியங்களிலும் அது ஒரு மரபாகவே அமைந்து விடுவதைக் காண்கின்றோம். ஹோமரின் காப்பியத்தில் கப்பல்களின் பட்டியலும் வர்ஜிலின் ஏனியட் காப்பியத்தில் மலர்களின் பட்டியலும் மில்ட்டனின் துறக்க நீக்கக் காப்பியத்தில் வீழ்ச்சியடைந்து எதிரிப்படையில் இணைந்த வானவர்களின் பட்டியலும் இடம்பெறுவதைக் காண்கின்றோம். இந்தியக் காப்பியமான இராமாயணத்தில் அசுரர்களின் பெயர்கள் பட்டியலாகத் தொகுத்துத் தரப்படுகின்றன. மேல்நாட்டார் தமிழில் கிறித்தவ இலக்கியங்களைத் தர முயன்றபோது இத்தகைய இலக்கியப் பட்டியல்களையும் தவறாமல் கொடுத்தனர். இம்மரபை நெடுங்கவிதைகளில் முனிவருக்குப் பின்னர் தோன்றிய வேதநாயக சாஸ்திரியார் போன்ற தமிழ்நாட்டுக் கிறித்தவப் புலவர்களும் சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளனர். தேம்பாவணியில்

அமையும் பட்டியல்களுள் மிகச் சிறப்பாக அமைவது புரோகிதப் படலத்தில் அமையும் பல்வேறு நாடுகளின் பட்டியலாகும். எதிர்காலத்தில் கிறித்தவம் உலகம் முழுவதும் எவ்வாறு பரவப்போகின்றது என்பதை இறைக் காட்சி (Vision) வாயிலாகக் கொண்டு காட்டும் திருக்குமரன் உரோம நாடு தொடங்கி காஞ்சிய (Sandinavia) நாடு ஈறாக 31 நாடுகளின் பட்டியலை மிகச் சிறப்பாகத் தருகின்றார். இப்பட்டியல்கள் வெறும் பெயர்ப் பட்டியல்களாக மட்டும் அமையாது அவ்வந்நாடுகளின் சிறப்பினையும் விளக்கிச் செல்கின்றன. 16 பாடல்களில் ஒரு பாடலுக்கு இரண்டு நாடுகள் வீதம் அமைத்து அந்நாடுகளின் பெயர்களையெல்லாம் தமிழ்ப்பெயர்களாக மாற்றி முனிவர் காப்பியப் பட்டியலை வளர்த்துச் செல்கின்றார்.

காப்பிய நெடும்பயணம்

காப்பியக் கதை ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் நிகழ்வதாக அமைவதில்லை. பொதுவாகக் கதைப் பின்னலில் நீண்ட பெரும் பயணங்களை அமைத்து அப்பயணங்களின் மூலம் கதையை வளர்த்துச் செல்வது உலகக் காப்பிய மரபாகக் காட்சி தருகின்றது. எனவே, காப்பியங்களில் காப்பியத் தலைவர்கள் மேற்கொள்ளும் நீண்ட நெடும் பயணங்கள் கதைப் பின்னலின் பிரிக்கமுடியாத ஒரு பகுதியாக அமைகின்றன.

வீரகாப்பியங்களில் இப்பயணம் போர்ச் செலவாகவும் (Warfaring) அறநெறி காப்பியங்கள், நாட்டு ஒருமைப்பாட்டுக் காப்பியங்கள் ஆகியவற்றில் போர்ப்பயணம் அல்லது வழிநடைப் பயணமாகவும் (Way faring) சமயக் காப்பியங்களில் வெறும் சமயப் பயணமாக அல்லது ஆன்மீகப் பயணமாகவும் அமைவது இயல்பு.

இதனால் காப்பியக் கதையின் வளர்ச்சி காப்பிய இடப்பரப்பைப் பொறுத்த வரையில் முன்னோக்கிப் பரந்து செல்வது போன்று அமையும். இப்பயணங்களில் பெரும்பாலான நிகழ்ச்சிகளும்

பாத்திரங்களின் பண்புகளும் மனவளர்ச்சியும் சிறப்பாகச் சித்திரித்துக் காட்டப்படும். பயணம் தொடங்கும் போதிருந்த மன நிலையை விடவும் பயணம் முடியும்போது பல்வேறு அனுபவங்கள் காரணமாகக் காப்பியத் தலைவனின் மனவளர்ச்சி மிக உயர்ச்சியைப் பெற்றிருக்கும்.

ஒடிசி, எலியட், லூசியட், துறக்க நீக்கம் போன்ற மேல்நாட்டுக் காப்பியங்களிலும் இராமாயணம், மகாபாரதம், சிலம்பு, மேகலை, சிந்தாமணி போன்ற இந்தியக் காப்பியங்களிலும் காப்பியப் பயணங்கள் மிகச் சிறப்பாக அமைத்துக் காட்டப் படுகின்றன. மேல்நாட்டில் எழுந்த இடைக்கால பக்திக் காப்பியங்கள் இத்தகைய பயணங்களை மிகச் சிறப்பாக அமைத்துத் தந்தன.

கிறித்தவத் திருமறையின் தத்துவங்களும் இப்பயண அமைப்பிற்கு இடமளித்து நின்றன. கிறித்தவ வாழ்க்கையை ஒரு பயணமாகவும் போராகவும் உருவகித்துக் கூறும் நிலையைக் காண்கின்றோம். இதனால் பனியன் படைத்த இரட்சண்ய பயணம் (Pilgrim's Progress) என்ற காப்பியத்தில் கிறித்தவன் ஒருவனின் ஆன்மீகப் பயணத்தைக் காண்கின்றோம். மனிதமனம் நரகம் வழியாகப் பயணம் மேற்கொண்டு மண்ணுலகம் வந்து, பின்னர் மண்ணுலகிற்கும் விண்ணுலகிற்கும் இடைப்பட்டப் பகுதியைத் (Purgatory) தாண்டி மேலுலகம் செல்லும் ஆன்மீகப் பயணத்தைத் தாந்தே படைத்தத் தெய்வீக இன்பியல் (Divine Comedy) காப்பியத்தில் காண்கின்றோம்.¹⁷ பழைய ஏற்பாட்டிலும் நீண்ட நெடும் வழிப்பயணத்தில் நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் சித்திரிக்கும் போக்கினைக் காணலாம்.

மேற்கூறிய உலகக் காப்பிய மரபுகளையும் திருமறைக் கோட்பாடுகளையும் சிறப்பாகக் கற்றுணர்ந்த வீரமாமுனிவர் கதைத்

17. Tillyard, E. M. W., English Epic and its Background 1966, p. 148.

தலைவன், கதைத் தலைவி, கிறிஸ்து பெருமான் ஆகிய மூவரும் பெத்லகேமிலிருந்து எசித்திற்குச் செல்லும் வழிநடைப் பயணத்தினையும் எசித்திலிருந்து மீண்டுவரும் பயணத்தையும் காப்பியத்தின் கதை வளர்ச்சிக்கு உயிர்நாடியான பகுதியாகக் கொள்கின்றார்.

காப்பியக் கதையின் பெரும்பாலான நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் இப்பயணத்தின்போதுதான் நிகழ்கின்றன. கிறிஸ்து பெருமான் பிறப்பது, கருணையன் பிறப்பு பற்றிய செய்தியை விளக்குவது, ஏரோதனின் செயல்களைக் கதையாகக் கூறிச் செல்வது, பழைய ஏற்பாட்டுக் கிளைக் கதைகள் பலவற்றையும் காட்டிச் செல்வது, வானவர்கள் எதிர்காலம் பற்றிய பல தெய்வீகக் காட்சிகளைக் கொண்டு காட்டுவது போன்ற அனைத்து நிகழ்ச்சிகளும் காப்பியப் பயணத்தில் அமைத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

பயணம் முடியும் நிலையில் பயணம் மேற்கொண்ட மூவரும் மனவளர்ச்சி பெற்றவர்களாகக் காட்சி தருகின்றனர். உண்மையான கிறித்தவ வாழ்வுக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமையும் உள்ள வளர்ச்சியினைப் பயணத்தின் இறுதியில் வளன் பெறுகின்றார். பயண அனுபவங்கள் மனவளர்ச்சிக்குத் துணை செய்கின்றன. இத்தகைய பெரிய வழிநடைப் பயணத்தில் மன வளர்ச்சி பெற இறைவனால் அனுப்பப்பட்ட வானவர்கள் துணை நிற்கின்றனர். மிதிலை போகும் வழியில் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளை விளக்கி இடங்களைக் காட்டி இராம இலக்குவரின் வழிப் பயணத்திற்கும் பாத்திரப் பண்பு வளர்ச்சிக்கும் துணைநிற்கும் விசுவாமித்திரரைப் போன்றும், கோவலன், கண்ணகி வழிப்பயணத்தில் கூடவே சென்று துணை செய்யும் கவுந்தி அடிகளைப் போன்றும் தேம்பாவணிக் காப்பியத் தலைமைக் கதை மாந்தர்களுக்கு வானவர்கள் துணை செய்கின்றனர். உலகக் காப்பிய மரபான காப்பிய நெடும் பயணத்தின் மூலம் கதையினையும் கதை மாந்தர்களின் பண்புகளையும் வளர்த்துச் செல்வது முனிவரின் அடிப்படைக் கோட்பாடு என்பது தெளிவாகின்றது.

தற்சாராத் தன்மை (Objectivity)

தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள், காப்பியம், நாடகம் ஆகிய மூவகை இலக்கிய வகைகளுள் நாடகம் தூய்மையான தற்சார்பற்றப் படைப்பாகவும் காப்பியம் தற்சார்பற்றப் பண்புகளையும் தற்சார்பினையும் ஒருங்கே பெற்றுத் திகழும் ஒருவகை கலப்புநிலைப் படைப்பாகவும் அமைவது இயல்பு. எனினும் அரிஸ்டாட்டில் போன்ற மேல்நாட்டுத் திறனாய்வாளர்கள் காப்பியத்தைத் தற்சார்பற்ற இலக்கிய வகையாகக் கொண்டு கவிஞர்கள் தம் சொந்த அனுபவங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் அதில் வெளிப்படுத்தக் கூடாது என்பர். நாடகப் போக்கில் பாத்திரங்கள் வாயிலாகக் கதையை வளர்த்துச் செல்வதையே அவர் பாராட்டிச் செல்கின்றார்.

காப்பியங்களில் அதிகமாகக் கவிஞன் தானே கதையைக் கூறுவது, கதைப் பாத்திரத்தின் உரையாடல் மூலம் கதையை வளர்ப்பது, கதைப் பாத்திரங்கள் கதையைக் கூறுவது போன்ற மூன்று வேறுபட்ட நிலைகளையும் இணைத்துக் (Mixed narration) கதையை வளர்த்துச் செல்வதால் தற்சார்புப் பண்புகள் ஆங்காங்கே இடையீடு செய்கின்றன. எனினும், எந்த அளவிற்குத் தற்சார்புப் பண்புகளைக் கவிஞன் குறைவாகப் புகுத்துகின்றானோ அந்த அளவிற்குக் காப்பியம் உயர்வு பெறும். தன்னை மறைத்துத் தன் உணர்வுகளைக் கலை உணர்வாக மாற்றி அக்கலை உணர்வுகளைப் பாத்திரங்களின் மூலம் வெளிப்படுத்திக் காப்பிய மாந்தர்களின் செயல்கள் பற்றித் தான் எந்த முடிவும் கூறாமல் அவற்றை நிகழ்ச்சிகளின் வாயிலாகச் சித்திரித்துப் படிப்பவர்கள் உணர்ந்து கொள்ளுமாறு அமைப்பதே சிறந்த கலையாகக் கருதப்படுகிறது.

தற்சார்புப் படைப்புத் திறனில் (Negative Capability) பொருட்களோடு ஒன்றித் தன் நிலையை மறந்து அப்பொருட்களாகவே மாறி அவற்றை அவற்றிற்குரிய உண்மை இயல்பு

களோடு படைக்கும் போது பாத்திரப்படைப்பாற்றல் சிறந்து காப்பியமும் உயர்நிலையைப் பெறுகின்றது. காப்பியத்தில் கவிஞனுடைய கடமை தன்னை வெளிப்படுத்துவதாக அமையாமல் பாத்திரங்களின் தன்மைகளை வெளிப்படுத்துவதாக அமையவேண்டும்.

தற்சார்பற்றத் தன்மையால் தேம்பாவணிக் காப்பியம் உயர்ச்சி பெறுகின்றது என்று கூற முடியவில்லை. கதைத் தலைவனைப் படைக்கும்போது நாம் அங்கு தமிழ்நாட்டில் சமயப் பிரச்சாரம் செய்யும் முனிவரையே காண்கின்றோம். அவ்வாறே கதைத் தலைவியைப் படைக்கும்போது கத்தோலிக்கச் சமய வழிபாட்டு மரபுகளின் மொத்த உருவமாகவே அவளைக் காண்கின்றோம். மேற்கூறிய கதை மாந்தர்களுக்கு மானிடப் பண்பைப் புகட்டுவதன் மூலம் மட்டுமே அவை உயிர்த்துடிப்பைப் பெறுகின்றன.

கவிஞன் குரல்

காப்பியங்களில் பெரும்பாலும் கதை சொல்பவன் என்ற நிலையில் கவிஞனே கதையைக் கூறிச் செல்வதால் காப்பியம் படர்க்கை இறந்த காலத்தில் (IIRD Person Past tense) அமைகின்றது என்பார் ஒரு திறனாய்வாளர்.¹⁸ நாடகத்திலிருந்து காப்பியம் பல நிலைகளிலும் வேறுபடுகின்றது. தொன்மையான நாடகங்களில் குழுப்பாடல்களைப் (Chorus) புகுத்தி அவற்றின் மூலமாக முன், பின் நிகழ்ச்சிகளையும் நாடக நிகழ்ச்சி பற்றிய கருத்துக்களையும் நாடகப் புலவர்கள் விளக்கிச் செல்வர். குழுப்பாடல்கள் நாடகத்தில் ஆற்றும் பணியைக் காப்பியத்தில் கவிஞனின் குரல் (Epic Voice) செய்கின்றது எனலாம். காப்பிய நிகழ்ச்சி பற்றியத் தன் கருத்தைத் தெரிவிப்பதற்கும் சிற்சில இடங்களில் காப்பியப் பாத்திரங்களின் இயல்புகளைப் புலப்படுத்து

18. Jakobson, Quoted in Theory of Literature, Rane Wellek and Austin Warren, 1966.

வதற்கும் ஏதாவது புதிய நிகழ்ச்சிகளைக் கூறப்போகும்போது அவை பற்றிய முன் அறிவிப்பினைப் படிப்போருக்குத் தருவதற்கும் கவிஞனின் இத்தகைய இடையீடு துணை புரிகின்றது. இத்தகைய காப்பியக் குரலினை உலகக் காப்பியங்கள் அனைத்திலும் நாம் கேட்க முடியும்.

தேம்பாவணியிலும் தேவை ஏற்படும் இடங்களிலெல்லாம் ஆசிரியரின் குரலை நாம் கேட்கின்றோம். சான்றாக ஐயம் தோற்றுப் படலத்தில் நிகழ்ச்சிகளை விளக்க வந்த கவிஞன் திடீரென்றுத் தன்னை வெளிப்படுத்தி இறைவன் மரியின் வயிற்றில் கருக் கொண்டதை இதுவரைக் கூறின நான் இதுமுதல் தொடங்கி வளனின் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட ஐயத்தை விளக்கப் போகின்றேன் என்று பேசுவதைக் காண்கின்றோம். இத்தகைய இடங்களைத் தேம்பாவணிக் காப்பியம் முழுவதிலும் காண முடிகின்றது. எனவே, தேவைப்படும் இடங்களிலெல்லாம் கவிஞன் தன்னை வெளிப்படுத்திக் காப்பியம் படிப்போரின் மனநிலையை ஒருமைப்படுத்திக் கதைப்போக்கிற்கு ஏற்ப அவர்களின் மனத்தை நெறிப்படுத்திக் கொண்டுசெல்ல கவிஞன் குரல் தேம்பாவணிக் காப்பியத்தில் துணைபுரிந்துள்ளது எனலாம்.

இசைப்பாடல் மரபுகள்

சிறிய நூல்களைப் படைத்துப் போதுமான பயிற்சி பெற்றப் பின்னர் பெரிய படைப்புக்களான காப்பியம் போன்றவற்றைக் கட்டியெழுப்பும் பணிகளில் கவிஞர்கள் ஈடுபடவேண்டும் என்பதைப் பல படைப்பாளர்களும் வற்புறுத்திச் செல்வதைக் காண்கின்றோம்.¹⁹ முனிவர் அன்னைமரியின் மீது பல அரிய பிரபந்தங்களையும் பக்திப் பாமாலைகளையும் பாடிக்குவித்த பின்னர் காப்பியப் படைப்பில் இறங்கியவர். மேலும், இடைக் காலத்தில் மேல்நாடுகளில் எழுந்த கிறித்தவ பக்திப்பாடல் களையும் தமிழ்நாட்டில் எழுந்த சைவ, வைணவ, சமய, பக்தி, இசைப்பாடல்களையும் முனிவர் கற்றுத் தேர்ந்தவர். இறைநெறிக்

19. Maxim Gorky, On the Art and Craft of writing p. 243.

காப்பியமான தேம்பாவணிக் காப்பியக்கதையை வளர்த்துச் செல்லும் இடங்களில் வாய்ப்புக் கிடைக்கும்போதெல்லாம் சிறந்த இசைநயம் பொதிந்த பக்திப் பாடல்களை ஆங்காங்கே முனிவர் அமைத்துச் செல்கின்றார். அவர் புகுத்தும் அத்தகைய பக்திச் சுவைததும்பும் வாழ்த்துப் பாடல்கள் அனைத்தும் முனிவரின் உள்ள வெளிப்பாடாக அமைந்த போதிலும் அவற்றைப் பாத்திரங்கள் மூலமாக வெளிப்படுத்தும் போது அவை தற்சாராப் படைப்பாக மாறிவிடுவதைக் காண்கின்றோம். தேம்பாவணிக் காப்பியத்தில் அமைகின்ற இத்தகைய சிறந்த பக்திப்பாடல்களான வாழ்த்துப்பாடல்களைப் பெரும்பாலும் வளன் மூலமாக முனிவர் வெளிப்படுத்துகின்றார். அன்னைமரியின் சிறப்பினை உணர்ந்த வளன் ஏராளமான போற்றிப் பாடல்களை அவள்மீது பாடிக் குவிப்பதைக் காண்கின்றோம். ஆங்காங்கே இறைவனையும் அவர் வாழ்த்திப் பாடுவதைக் காணலாம்.

அறக்கடல் நீயே அருட்கடல் நீயே

அருங்கரு ணாகரன் நீயே

திறக்கடல் நீயே திருக்கடல் நீயே

திருந்துஉளம் ஒளிபட ஞான

நிறக்கடல் நீயே நிகர்கடந்து உலகின்

நிலையுநீ உயிருநீ நினைநான்

பெறக்கடல் நீயே தாயுநீ எனக்குப் பிதாவுநீ

அனைத்துநீ அன்றோ.

(ஈரறம் பொருத்துப்படலம் 34)

என்றும், ஐயம் தோற்றுப் படலத்தில்

வான்விளங்க மண்விளங்க வந்தநாதன் வாழியே;

மீன்விளங்கல் எய்த்த முத்து வேய்ந்தசிப்பி வாழியே;

கான் விளங்க உயிர் அளிக்கும் கனிஇராயன் வாழியே;

தேன்விளங்க முகைவிளாது தேறுகன்னி வாழியே

(ஐயம் தோற்றுப்படலம் 41)

என்று கிறிஸ்து பெருமானையும், மகிழ்வினைப் படலத்தில்

கடம்புகும் தேறலைச் சூல்கொள் கண்ணிபோல்
தடம்புகும் கடவுளைத் தாங்கும் பீடமே;
உடம்புகொள் உனதுசேய் உவப்ப தற்கு, நின்
புடம்புகும் தமிழனே புரிவது ஒதுவாய்.

(மகிழ்வினைப் படலம் - 96)

என்று மரியையும் வாழ்த்துவதைக் காண்கின்றோம். வேறுசில இடங்களில் மரியாள் திருக்குழந்தையைப் புகழ்வது போன்றும் வாழ்த்துப் பாடல்களை அமைத்துச் செல்கின்றார். சான்றாக, சோசுவனின் வெற்றிக்குத் துணைநின்ற திருக்குழந்தையின் பெருமையை

மருள்தரு வலிஉருவே மருள் அறு சினஉருவே
அருள்தரு தயை உருவே அளவறும் திருவுருவே
தெருள்தரு கலைஉருவே செயிர்அறு மனுவுருவே
பொருள்தரு மணிஉருவே பொழிமண அடிதொழுதேன்
(சோசுவன் வெற்றிப்படலம் 83)

என்று மரியாள் புகழ்க் காண்கின்றோம்.

இவை தவிர எருசலேம் நகரை வாழ்த்திப்பாடும் பல வாழ்த்துப் பாடல்களும் தேம்பாவணியில் இடம் பெறுகின்றன. ஒரு பெண் கேள்வி எழுப்ப மற்றொரு பெண் விடையிறுப்பது போன்று இத்தகைய பாடல்களை முனிவர் அமைக்கின்றார். சான்றாக

“விண்புதைத்த மலர்ப்பணைவாய் விரைகுறித்த தேனொழுகிக்
கண்புதைக்கும் இருட்பொழில்கொள் களிகூர்ந்த நாடிதுவே;
களிகூர்த்த நாடிதுவேல் கண்கடந்த கவின்நாடி
நளிகூர்ந்த நயன்நல்கும் வானுலகம் நாடாமோ”

(நாட்டுப்படலம் - 58)

என்பதைக் காட்டலாம்.

காப்பியக் கதை மாந்தர்கள் இம்மூவரையும் புகழ்ந்து பாடுவதாகவும் பல பாடல்களை முனிவர் அமைக்கின்றார். இவை

அனைத்தும் காப்பியக் கதை மாந்தர்களின் இயல்புகளை அறியத் துணை நிற்பதோடு ஒரு பக்திக்காவியம் என்ற உணர்வினையும் படிப்போர் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்துகின்றன. இதனால் வாழ்த்துப் பாடல்களைக் காப்பியத்தின் இடையில் அமைத்துப் பாத்திரப்பண்பு விளக்கமும் பக்தி உணர்வும் சேர்ப்பது முனிவரின் மற்றுமொரு காப்பியக் கோட்பாடு என்பதை உணர்கின்றோம்.

ஆலோசனைக் காட்சிகள் (Pandemonium)

செந்நெறிக் காப்பியங்கள் அனைத்திலும் ஆலோசனை மண்டபக்காட்சிகள் காப்பியக் கதைப்பின்னலின் ஒரு பகுதியாக அமையக்காணலாம். இப்பகுதி செம்மாந்த விழுமிய நடையினையும் பெருமிதப் போக்கினையும் காப்பியத்தில் அமைக்க மிகப் பெரிதும் துணை செய்கின்றது. அதோடு நாடகம் பார்ப்பது போன்ற ஒரு மனநிலையினையும் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கத் துணை செய்யும். காப்பிய ஆலோசனை மண்டபக் காட்சிகளை மேல் நாட்டுக் காப்பியமான துறக்க நீக்கத்திலும் தமிழ்நாட்டுக் காப்பியமான கம்பராமாயணத்திலும் சிறப்பாகக் காணலாம். ஆலோசனை மண்டபக்காட்சிகள் பெரும்பாலும் காப்பிய எதிர்த்தலைவர்களோடு தொடர்புபடுத்தி அமைக்கப்படும். தீச்செயல் ஒன்றினை மேற்கொள்ளவிருக்கும் எதிர்த் தலைவனின் அணியினர் தங்கள் குழுவினரோடு கலந்து ஆலோசிப்பது போன்று இத்தகைய ஆலோசனைக் காட்சிகள் அமையும். இறைவனின் செயலை முறியடிப்பதற்காக நரகத்தில் சாத்தானின் குழுவினர் இணைந்திருந்து வாதிடும் காட்சியினை மில்ட்டனின் துறக்க நீக்கத்தில் காண்கின்றோம். அவ்வாறே இலங்கைக்கு அனுமன் நெருப்பு மூட்டியபோது மேற்கொண்டு என்ன செய்யலாம் என்பது பற்றி விவாதிக்கத் தன் அணியைச் சார்ந்த அரக்கர்களை ஆலோசனை மண்டபத்திற்கு இராவணன் அழைத்து விவாதிப்பதைக் காண்கின்றோம்.

இத்தகைய ஆலோசனை மண்டபக்காட்சிகளில் சிலர் எதிர்த்தலைவனின் கருத்தை ஒட்டியும் வேறுசிலர் மறுத்தும் பேசுவர். இராமாயணக் காப்பியத்தில் வீடணன் காப்பிய எதிர்த்தலைவனை மறுத்துப் பேசுவதைக் காண்கின்றோம். மில்ட்டனின் காப்பியத்தில் ஐவர் ஆலோசனை மண்டபத்தில் தத்தம் கருத்துக்களைச் சொற்பொழிவாக ஆற்றுகின்றனர். இராவணனின் ஆலோசனை சபையில் எண்ணற்ற அரக்கர்கள் விவாதிக்கின்றனர். இவ்விரு ஆலோசனை மண்டபங்களையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்த பேராசிரியர் இராமகிருஷ்ணன் ஆலோசனை மண்டபக் காட்சியில் மில்ட்டன் கம்பனைப் பல நிலைகளிலும் விஞ்சி நிற்கும் தன்மையினை விளக்கிச் செல்வார்.²⁰ வீரமா முனிவரின் காப்பியத்தில் பேய்களும் ஏரோதனும் காப்பிய எதிர்த்தலைவர்களாகக் காட்டப்படுவதால் முனிவர் இரண்டு ஆலோசனை மண்டபக்காட்சிகளை அமைத்துச் செல்கின்றார். இவற்றுள் பேய்களின் ஆலோசனை மண்டபக்காட்சி பெரும்பாலும் இராவணனின் ஆலோசனை மண்டபக்காட்சியையும் சிறுபான்மை மில்ட்டனின் மந்திர ஆலோசனைக் காட்சியினையும் நினைவு படுத்துவதாக அமைகின்றது. வளன், மரி ஆகியோரின் இறைப் பணியைக் கெடுக்க குணங்கு மந்திரப்படலத்தில் பேயரசன் தனது தொண்டர்களை அழைத்து ஆலோசனை மண்டபத்தைக் கட்டுகின்றான். அப்பேரவையில் சிடாவியன், லிண்டான், சத்தன், சத்தனாகு, திறங்கரன், அதிதித்தன், சீடாயு, துரோதரன், சடக்கலி என்று எண்ணற்ற பேய்கள் மேற்கொள்ள வேண்டிய செயல்குறித்து மிகச்சிறப்பாக வாதிடுவதையும் கருத்து முரண்பாடுகளை உணர்ச்சி வேகத்தோடு தெரிவிப்பதையும் காண்கின்றோம். தங்களுக்குள் முரண்பட்டு அவை சண்டையிடும் இந்த ஆலோசனை மண்டபக்காட்சியில் முனிவர் உரையாடலை மிகச் சிறப்பாக அமைக்கின்றார். காப்பியமாயினும் நாடகத்தைப் படிப்பது போன்ற ஓர் உணர்வினை இப்பகுதி ஏற்படுத்துகின்றது. இந்தப்

20. Ramakrishnan, S. The Epic Muse The Ramayana and Paradise Lost, 1977 p. 104.

பேய்களின் ஆலோசனை மண்டபத்திற்கு இணையாக குளவி வதைப்படலத்தில் ஏரோதனின் ஆலோசனை மண்டபக்காட்சி இடம்பெறுகின்றது. இங்குக் கம்பனைப் போன்று எண்ணற்ற பேச்சாளர்களை அறிமுகப்படுத்தாது பேசுபவர்களின் எண்ணிக்கையை ஓரளவு மில்ட்டனைப் போன்று முனிவர் குறைத்துக் காட்டுகின்றார். நாவன், மாதியான், கிசலன், ஏலியன், காலியன், மலக்கன் போன்றோர்களே முக்கியப் பேச்சாளர்களாக அமைகின்றனர். இவர்களுள் ஏலியன் என்பவனின் பாத்திரப்படைப்பு கம்பராமாயணத்தில் அமையும் வீடணனின் பாத்திரப் படைப்பை நினைவூட்டுகின்றது. ஏலியன் ஏரோதனனை நோக்கி அவனது அச்சத்திற்கு எந்த அடிப்படைக் காரணமும் இல்லை என்பதும் மண்ணரசைப் பறிப்பதற்காகக் கிறிஸ்து தோன்றவில்லை என்றும் விண்ணரசை மண்ணுலக மக்களுக்குத் தருவதே அவர் குறிக்கோள் என்றும் வாதிடுகின்றான். அதோடு இரணியன் கதையை எடுத்துக் கூறி இராமனை எதிர்ப்பது அறிவீனம் என்பதை உணர்த்தும் வீடணனைப் போன்று, எலிசாவைப் பழித்த குழந்தைகளின் கதைகளையும் வேறுசில திருமறைக் கதைகளையும் எடுத்தியம்பி அறிவுரை கூறுகின்றான்.

இவ்விரு ஆலோசனை மண்டபக் காட்சிகளைத் தவிர இறுதிப் பகுதியில் பல்வேறு சமயத்தைச் சார்ந்த மக்கள் வளனோடு சமயவாதம் புரியும் ஒரு சிறந்த காட்சியினையும் தேம்பாவணிக் காப்பியத்தில் முனிவர் அமைக்கின்றார். பேய்களும் கொடிய மனிதர்களும் கதைத் தலைவனும் முறையே பங்கு பெறுகின்ற இந்த மூன்று ஆலோசனை மண்டபக்காட்சிகளும் கதைப் பாத்திரங்களின் மன இயல்புகளையும் பண்புகளையும் சித்திரிக்கத் துணைபுரிவதோடு நாடகச்சுவையினைக் காப்பியத்திற்குத் தர துணை புரிகின்றன. இவற்றை அமைத்துப் பண்பு விளக்கம் செய்வதும் நாடகத் தன்மை புகட்டுவதும் முனிவரின் காப்பியக் கோட்பாடாக மலர்கின்றது.

காப்பியக் கட்டமைப்பு (Architectonics)

காப்பியத்தின் உறுப்புக்களும் பாடல்களும் கிளைக்கதைகளும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பிரியாமல் ஒன்றின் வளர்ச்சிக்கு மற்றொன்று துணை செய்வதாக இணைந்து ஒருமைப்பாட்டுணர்வுடன் அமைவதையே காப்பியக் கட்டமைவு என்பர். காப்பியத்தின் எந்தப் பகுதியும் தனித்தனியாகப் பிரித்தெடுக்க முடியாவண்ணம் இணைந்து நிற்கும் இப்போக்கு காப்பியத்திற்கு மிகவும் தேவை என்பதை மேல்நாட்டு, நம்நாட்டுக் காப்பியத்திறனாய்வாளர்கள் பெரிதும் வற்புறுத்துகின்றனர். அரிஸ்டாட்டில் பல்வேறு உறுப்புக்களால் இணைந்து உயிர்பெற்று, முழுமைபெற்று வளர்ச்சி பெற்று நிற்கும் விலங்கோடு காப்பியத்தை ஒப்பிடுவார். வ.வே.சு. ஐயரும் பாரதியும் காப்பியத்தை மாளிகையோடு ஒப்பிட்டு இத்தகைய அவயவக் கொள்கையை விளக்கி நிற்பர். காப்பியத்தின் எந்தப் பாடலும் எந்தக் கிளைக்கதையும் எந்த வர்ணனையும் மூலக்கதையோடு இணைந்து மூலக்கதையின் வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்வதாக அமையும்போது மட்டுமே கட்டமைவு என்னும் காப்பியப் பண்பு சிறக்கும். இந்நிலையில் நோக்கும்போது தேம்பாவணிக் காப்பியத்தில் இப்பண்பு தலையோங்கி நிற்பதாகக் கூறமுடியவில்லை. பல்வேறு பகுதிகள் மூலக்கதையோடு எந்தவிதத் தொடர்புமில்லாமல் இணைந்து நிற்கக் காண்கின்றோம். தாயின் வயிற்றில் உயிரும் வடிவமும் பெற்று வளர்ச்சி பெற்றுப் பின்னர் வெளிப்படுகின்ற குழந்தையைப் போன்று காப்பியம் கலைஞனின் உள்ளத்திலிருந்து வடிவும் உயிரும் ஒருங்கே பெற்று வெளிப்படும்போது மட்டுமே கட்டமைவு சிறக்க முடியும். காப்பியச் சட்டத்தைத் தனியாக வைத்துக்கொண்டு காப்பிய மரபுகளுக்கெல்லாம் பொருந்தும் வண்ணம் கதையமைக்க வேண்டும் என்ற கட்டாய நிலை ஏற்படும் போது இப்பண்பு சிறக்காமல் போய்விடுகின்றது.

முனிவரின் காப்பியத்தில் இடம்பெறும் பல நிகழ்ச்சிகளும் இவ்வாறே அமைந்து விடுகின்றன. இதற்குக் காரணம் பல்வேறு

காப்பியங்களின் பாதிப்பு என்று கூறலாம். காப்பியக் கவிஞன் பழைய மரபுகளை முயன்று கற்று தன்வயப் படுத்திக்கொண்டு தான் சொல்லவிருக்கும் கதைக்கு ஏற்ப திறனாய்வு ரீதியாகச் சிந்தித்து புதிய நோக்கோடு மரபைக் கையாள வேண்டுமே தவிர பழைய மரபுகளை அப்படியே ஏற்றுப் போற்றி அவற்றிற்கேற்ப கதையிலே திருத்தம் செய்து அமைக்கும் போது கட்டமைவு என்னும் பண்பு கெட்டுவிடுகின்றது. கம்பன், மில்ட்டன் ஆகியோர் பின்பற்றிய காப்பிய வடிவங்கள் அவ்வக் கவிஞர்களின் கதைகளுக்கும் மனப்போக்கிற்கும் இலட்சியங் களுக்கும் ஏற்ப அவர்கள் கண்டெடுத்த வடிவங்களே தவிர உலகத்தில் தோன்றும் எல்லாக் காப்பியங்களுக்கும் பொருந்துகின்ற காப்பியச் சட்டங்கள் அல்ல. முற்கூட்டியதுபோல முனிவர் கதைக்கு ஏற்ப வீரகாப்பிய மரபில் சிற்சில மாற்றங்களைச் செய்து கையாண்ட போதிலும் காப்பிய வடிவும் கதையும் இணைந்து வளர்ந்து கட்டமைவு சிறப்பதாக இப்படைப்பில் தோன்றவில்லை. கம்பன் புகுத்திய உத்திகளையெல்லாம் இறைநெறிக் காப்பியமான தேம்பாவணியிலும் புகுத்த வேண்டும் என்று வலிந்து முயலும்போது அங்கு கட்டமைவு என்னும் பண்பு கெட்டு விடுகின்றது. சான்றாக, கம்பராமாயணத்தின் கதை அமைப்பிற்கும் திருப்பு மையத்திற்கும் சூர்ப்பனகையின் பாத்திரப்படைப்பு இன்றியமையாத ஒன்றாக அமைகின்றது. வீரமாமுனிவர் சூர்ப்பனகையைப் போன்று காந்தரி என்ற பெண்ணைப் படைக்கின்றார். காமப் பேயான காந்தரி என்பவள் அழகிய பெண்வடிவம் தாங்கி சூர்ப்பனகையைப் போன்று நடந்து முனிவரின் மனத்தை மாற்ற வருவதாகவும் அவளுடைய, காமப்பேயை மரி ஓட்டுவதாகவும் அமைக்கின்றார். சூர்ப்பனகையின் வரவைக் கம்பர் வர்ணிப்பது போன்று முனிவர்

“மஞ்சு தோய் சிறை ஆடிய மஞ்ஞைபோல்
நஞ்சு தோய்மண நங்கை நறாஅகில்
மஞ்சு தோய்துகில் ஆடிவந் திந்தகால்
நெஞ்சு தோய்த்தக.....

(மகவரன் படலம் - 34)

என்று காந்தரியின் வரவைப் பாடிச் செல்கின்றார். இதுபோன்ற பாத்திரப் படைப்புக்களின் இடையீடு கதைப்போக்கோடு இயல்பாக ஒட்டி அமையவில்லை. தேம்பாவணிக் காப்பியத்தில் இது போன்று பல இடங்களைச் சான்றாகக் காட்டலாம். இதனால் காப்பியங்களுக்குரிய வடிவம் அவ்வக்கதைக்கேற்ப அமையவேண்டுமே தவிர, முற்றிலும் மாறுபட்ட சமுதாய, சமய, பண்பாட்டுப் பின்னணியில் தோன்றிய ஒரு கதையை அதற்கு முற்றிலும் வேறுபட்ட இன்னொரு பண்பாட்டில் பிறந்த ஒரு காப்பிய வடிவத்தில் புகுத்தும் போது இப்படிப்பட்ட இடர்ப்பாடுகள் தோன்றுவது இயல்பே. இராமாயணத்தின் தாக்கம் சில சிறந்த பகுதிகளை அமைக்க முனிவருக்குத் துணை செய்த போதிலும் மொத்த நிலையில் தேம்பாவணிக் காப்பியத்தின் கட்டமைவு சிறக்காமைக்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்துவிட்டது எனலாம். ஒரு திறனாய்வாளன் குறிப்பிடுவது போன்று கவிஞனின் உள்ளீட்டிற்கும் கூறும் முறைக்கும் இடையே பொருத்தமின்மை வளரும்போது அக்கலைப் படைப்பு கலைநிலையில் தோல்வியை அணைக்கத் தொடங்கி விடுகின்றது எனலாம். இக்கூற்று முனிவரின் காப்பியத்திற்கும் ஓரளவு பொருந்தும்.

“It is when the poet's, theme and his treatment of it are in marked disharmony that the poem-whether intended to be universal or restricted is an artistic failure”

(Burton, S. N., The Criticism of Poetry, Longman, 1977)

மில்ட்டனைப் படித்துவிட்டு மில்ட்டனின் காப்பிய வடிவைப் பின்பற்றி ஹைப்பீரியன் (Hyperion) என்ற கதையைப் பாடத் தொடங்கி மில்ட்டனின் பாதிப்பு தன் காப்பியத்தைக் கெடுத்துவிட்டது என்று கருதி அக்காப்பியத்தை முடிக்காமல் விட்டுவிட்டு கீட்ஸ் என்பவன் அதே கதையை மீண்டுமொரு தடவை காப்பியமாக எழுதிய செய்தி இங்கு இணைந்து நோக்குவதற்குரியது.

மிகை உணர்ச்சி

இராமாயணக் காப்பிய மரபுகளை மனதில் கொண்டு காப்பியத்தை வளர்த்துச் செல்வதால் மிகை உணர்ச்சிக்குப் பல இடங்களிலும் தேம்பாவணி இடம்கொடுத்து நிற்கிறது. பாடியவருக்கு எத்தகைய அனுபவம் ஏற்பட்டது என்பதைச் செய்யுள் புலப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக மரபுவழிப்பட்ட வர்ணனைகளில் வரும் சிற்சில சொல்லாட்சிகளைக் கையாண்டு பொருளற்ற ஒன்றைப் பெரிதுபடுத்திப் போலி உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதே மிகை உணர்ச்சி எனப்படும்.²¹ எத்தகைய செய்கைகளுடனும் தொடர்பற்ற முறையில் உணர்ச்சிகளை வளர்த்துச் செல்லும்போது காப்பியத்தில் மிகை உணர்ச்சி ஏற்பட்டுக் காப்பியச் சுவையை செயற்கைத் தன்மை உடையதாக மாற்றிவிடுகின்றது. கவிதை என்பது வெறும் வாய்ப்பாடு அன்று. அனுபவம் என்ற உலைக் களத்தில் புதிதுப்புதிதாக அடித்து வார்க்கப்படும் சொல்வடிவமாகும். இதை பழைய அச்சுக்களில் உருக்கி வார்க்கும்போது மிகை உணர்ச்சி தோன்ற வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. போதிய அடிப்படையில்லாத உணர்ச்சியைப் பெரிதுபடுத்தி எண்ணத்தைப் புறக்கணித்து எழுதப்படும்போது அச்செய்யுள் மிகை உணர்ச்சிப் பாடலாக இழிந்து விடுகின்றது.

அரசர் பரம்பரையினரின் கதையைக் கூறுவதற்குக் கம்பன் பயன்படுத்திய நாட்டுப்படலம், நகரப்படலம் ஆகியவற்றைச் சாதாரண கதைமாந்தனாகக் காட்சிதரும் வளனின் கதையைப் பாட முனிவர் பயன்படுத்தும்போது பல இடங்களில் தேவையற்ற வற்றையெல்லாம் பெரிதுபடுத்த வேண்டிய சுட்டாய நிலைக்கு வந்துவிடுகின்றார். அயோத்தி நகரத்தின் கோபுரங்களையும் மாளிகையினையும் அரண்மனையினையும் விளக்குவதற்குக் கம்பன் பயன்படுத்திய வர்ணனைகளை எருசலேம் தேவாலயத்தை வர்ணிக்க முனிவர் பயன்படுத்தும்போது அவர் கோயிலை வர்ணிக்கின்றார் என்ற உணர்வில்லாமல் எருசலேம் தேவாலயத்தை

21. கைலாசபதி, க. கவிதை நயம், 1976, ப. 117.

ஒரு அரண்மனையாகவே காண்கின்றார். கோயிலுக்குள் சென்ற மகனைக் காணாமல் மரியும் வளனும் வருந்துவதைக் காட்ட காட்டிற்குச் சென்ற மகனைப் பிரிந்து தசரதன் புலம்புவது போன்று கம்பன் அமைக்கும் பகுதிகளை அடியொற்றி பாடல்களை அமைக்கும்போது மிகை உணர்ச்சி மிகுந்த பாடல்கள் ஏராளம் புகுந்துவிடுகின்றன. இப்பகுதிகளெல்லாம் மிகை உணர்ச்சி (sentimentality) ஓங்கி நிற்பதால் கதையோட்டம் இயல்பாக அமையவில்லை. இதற்கு தேம்பாவணி முழுவதிலும் பல இடங்களைச் சான்றாகக் காட்டலாம்.

கற்பனை நாடு

முனிவரின் கற்பனை நாடு சூதேயா தேசத்தின் நாட்டு வர்ணனையில் விளக்கம் பெறுகின்றது. சூதேயா நாட்டைப் படைக்கும் போது நாடு என்பது எப்படி அமைய வேண்டும் என்ற எண்ணங்களையெல்லாம் முனிவர் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றார். காப்பியக் கதைப்பின்னலின் சிறந்த அங்கமாக நாட்டு, நகர் வர்ணனைகளை அமைக்கும் இந்திய மரபினை முனிவர் அப்படியே கையாள்கின்றார். இம்மரபினை மேலைநாட்டுக் காப்பியங்களில் காண்பது அரிது. தேவர் படைத்த ஏமாங்கத நாட்டைப் போன்றும் கம்பனின் கோசலத்தைப் போன்றும் உமறுப் புலவரின் அரேபியா நாட்டைப் போன்றும் முனிவர் படைத்த சூதேயா நாடு தமிழ் நாடாக நமக்குக் காட்சி தருகின்றது. இலட்சிய நாடு படைக்கும் மேல்நாட்டுக் கவிஞர்கள் முல்லைநிலப் பின்னணிகளையே பெரும்பாலும் விரும்பியமைப்பர். முனிவரோ கம்பனை அடியொற்றி மருத நிலப் பின்னணியை வருணிக்கின்றார். இலட்சிய நாடு பற்றிய கருத்துக்களில் தமிழ்நாட்டுக் காப்பியப் புலவர்களை அப்படியே பின்பற்றுவதால் முனிவருக்கென்று அமைந்த தனிக் கோட்பாட்டைப் பிரித்தறிய முடியவில்லை. ஏழைகள் இல்லாத நாடாக சூதேயா நாட்டைப் படைப்பார். ஆனால் அந்நாட்டின் ஒரு பகுதியில் வறுமையால் வாடும் வளனையும் மரியையும் காட்டுவார். எவ்வாறாயினும் காப்பியப் பரப்பை

விரிவுபடுத்தவும் கிறித்தவத்தை உலகம்தழுவும்போது அறவாழ்வு உலகமெங்கும் பரந்து விரியும் என்ற கருத்தை மறைமுகமாக உணர்த்தவும் இவ்விருபடலங்களும் ஓரளவு துணை செய்கின்றன எனலாம்.

தமிழும் தேம்பாவணியும்

தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு ஐரோப்பியப் பண்பாட்டில் நீராடிய திருமறைக் கதைகளையும் வழிபாட்டு மரபுகளையும் கொள்கைகளையும் தமிழ்ப்படுத்தி அயன்மை உணர்வு தோன்றாமல் கொடுப்பதே முனிவரின் அடிப்படைக் கொள்கையாக அமைந்ததால், மேல்நாட்டுக் காட்சிகள் அனைத்தையும் தமிழ்நாட்டுக்காட்சிகளாக தமிழ் வாழ்வாக, தமிழ் வழிபாட்டு மரபாக அமைத்துக்காட்டும் அரிய பணியில் முனிவர் ஈடுபடுகின்றார். திருமறையில் யோசுவா நிகழ்த்திய போரைத் தமிழ்நாட்டுப் போர் நிகழ்ச்சியாகக் காண்கின்றார். விருத்தப்பாவில் கதை கூறும் முனிவர் கம்பன் 86 வகையான விருத்தங்களைக் கையாண்டதாகவும் தான் 96 வகைகளைக் கையாள்வதாகவும் கூறிச்செல்கின்றார். எனினும், தமிழ் யாப்பு நெறிப்படி முனிவரின் பாடல்களை அணுகும்போது 90 வகைகளை முனிவர் கையாண்டபோதிலும் கம்பனுக்கு நிகராகவில்லை என்று காட்டிச் செல்கின்றார். கா. மீனாட்சிசுந்தரம்.²² சைவர்கள் இறைவனுக்கு எட்டு குணங்களை அமைத்துக்காட்டுவர். இதைப் போன்று முனிவரும் தன் வயத்தனாதல் போன்ற ஆறு குணங்களை ஞாபகப் படலத்தில் இறைவனுக்கு அமைத்துக் காட்டுகின்றார். சஞ்ஜையோன் கதையை இந்திய மரபுக்கு ஏற்ப மாற்றி அவன் முதன்முதலாக திலைலாள் என்பவளால் மட்டுமே ஏமாற்றப் பட்டதாகக் கதையை அமைக்கின்றார். யோசுவானின் இளம் பருவத்தைத் தன் கற்பனைப் போக்கில் திருமறையில் இருந்து வேறுபட்ட நிலையில் ஒரு சிறுகதை போன்றே வளர்த்துக் காட்டுகின்றார்.

22. Meenakshi Sundaram, K. Op. cit. p. 825.

சிலப்பதிகாரத்தில் இடம்பெறும் மூன்று பாதைகளைப் போன்ற ஒரு நிகழ்ச்சியைத் தேம்பாவணியிலும் முனிவர் அமைக்கின்றார். மூன்று வழிகளைக் காட்டி நடுவழியாகச் செல்லுமாறு வானவன் ஒருவன் மரிக்கும் வளனுக்கும் அறிவுரை கூறுவதைக் காண்கின்றோம். தமிழ்க் காப்பிய மரபையொட்டி கோட்டை மதிலின் கொடிகள் காப்பிய மாந்தர்களை வரவேற்பதாகவும் போ என்று துரத்துவதாகவும் முனிவர் அமைக்கின்றார். ஆறாவது படலத்தில் அவர் கலிங்கத்துப்பரணி போர் முறையைப் புகுத்துவதைப் பார்க்கின்றோம். அன்றில் பறவை போன்று வளனும் மரியும் வாழ்ந்தனர் என்று கூறும்போதும் அன்னம் பாலையும் நீரையும் பிரித்து உண்ணும் என்று குறிப்பிடும் போதும் மாதம் மும்மாரி பொழியும் என்று சுட்டும்போதும் ஐந்து உலகங்களையும் இறைவன் அழித்தார் என்று பேசும்போதும் (படலம் 11) இந்திய மரபுகளின் தாக்கத்தைத் தேம்பாவணியில் காண்கின்றோம். சூரிய சந்திர வர்ணனைகள் இக்காப்பியத்தில் ஏராளமான இடங்களில் இடம்பெறுகின்றன.²³ தமிழ்மரபை ஒட்டியே உவமைகளும் உருவகங்களும் இயற்கைக் காட்சிகளும் புனையப்படுகின்றன. இயற்கை காட்சிகளை அமைப்பதில் ஓரளவிற்குக் கம்பருக்கு இணையாக நிற்கும் நிலையை முனிவர் பெற்றுவிடுகின்றார். ரோஜா, லில்லி, சூரியகாந்தி போன்ற பூக்களின் வர்ணனைகளும் தேம்பாவணியில் மிகச் சிறப்பாக இடம் பெறுகின்றன.

மேல்நாட்டுப் பெயர்களை முனிவர் மிகச் சிறப்பாகத் தமிழ்ப் படுத்தியுள்ளார். ஜான் என்னும் பெயரை கருணையன் என்றும் ஜோசப் என்னும் பெயரை வளன் என்றும் மொழிபெயர்ப்பது சிறப்பாக அமைகின்றது. கால்டுவெல் குறிப்பிடுவது போன்று தமிழ் நாட்டுக் காப்பியங்களின் பாதிப்பும் முனிவரின் தனித் திறமையும் இணைந்து தேம்பாவணியை ஒரு சிறந்த காப்பியமாக மாற்றித்

23. படலம் 4. செய் 203; பட. 7 செய். 22; பட 19 செய் 1; பட 7. செய். 91; பட. 9 செய். 70; பட. 10 செய் 60.

தந்துள்ளன எனலாம்.²⁴ முழுநிலையில் பார்க்கும்போது கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன் தோன்றிய பழைய ஏற்பாட்டு நிகழ்ச்சிகளும் இடைக்காலக் கத்தோலிக்க சமயக் கோட்பாடுகளும் மேல்நாட்டு சமயக் காப்பிய மரபுகளும் தமிழ்நாட்டு காப்பியக் கொள்கைகளும் 17-ஆம் நூற்றாண்டில் ஸ்பெயின் நாட்டில் தோன்றிய வளனின் கதையும் 18-ஆம் நூற்றாண்டைய தமிழ்நாட்டு சமுதாயப் பின்னணியும் இத்தாலிய நாட்டில் தோன்றி தமிழ்நாட்டில் இறைத் தொண்டு புரிந்த ஒரு பெரிய அறிஞனாகவும் கவிஞனாகவும் திகழ்ந்த முனிவரின் படைப்பாற்றலும் கற்பனைத் திறனும் இணைந்து தேம்பாவணிக் காப்பியத்தை உருவாக்கி உள்ளன எனலாம்.

உயரிய மொழியொன்றில் செந்நெறிப் படைப்பொன்று பிற்காலத்தில் தோன்றுவது உண்மையிலேயே மறுமலர்ச்சிக் காலத்தின் வியத்தகு அளப்பரிய சாதனையாகும் என்பார் எங்கல்ஸ். மறுமலர்ச்சிக் காலத்தின் முன்னோடியாகத் தோன்றிய இக்காப்பியமும் பல்வேறு குறைபாடுகளுக்கிடையில் ஒரு பெரும் சாதனையாகவே அமைகின்றது. இத்தாலிய நாட்டு அருட்தொண்டர் ஒருவர் அயல்மொழியான தமிழைக் கற்று இத்தகைய காப்பியம் ஒன்றைச் செய்தார் என்பது மானிடத்தின் மகத்துவத்தையும் படைப்பாற்றலையும் உலகிற்கு அறிவிக்கும் உயர்ந்த சாதனை என்பதில் ஐயமில்லை.

பின்னிணைப்பு - 1

1. வீரமாமுனிவரின் வாழ்க்கைக் குறிப்பு

கான்ஸ்டன்டியஸ் ஜோசப் பெஸ்கி (Constantius Joseph Beschi) என்னும் இயற்பெயர் கொண்ட வீரமாமுனிவர் 1680 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் எட்டாம் நாளில் வெனிஸ் குடியரசிலுள்ள (Republic Venice) காஸ்டிகினியோன்

24. Robert Caldwell, Tamil Popular Poetry, Tamilian Antiquary, No.2, July 1872.

(Castiglione) என்னும் நகரத்தில் பிறந்தார். 1698-ஆம் ஆண்டில் இயேசு சபையில் (Society of Jesus) சேர்ந்த இவர் ரெவென்னாவில் (Ravenna) 1700 முதல் இலக்கணம் கற்றுக் கொடுத்தார். அதன் பின்னர் தொடர்ந்து நான்கு ஆண்டுகள் இறையியல் (Theology) பயின்றார். இத்தாலியன், இலத்தீன், பிரெஞ்சு, கிரேக்கம், எபிரேயம், போர்த்துகீஸ், சமஸ்கிருதம், இந்துஸ்தானி, தமிழ் ஆகிய ஒன்பது மொழிகளில் நல்ல புலமை பெற்றிருந்த வீரமாமுனிவர் 1710-ல் இந்தியாவிற்குப் புறப்பட்டு 1711-ம் ஆண்டு மே மாதம் 8-ம் நாள் மதுரை திருச்சபை (Madura Mission) யில் சேர்ந்தார். சுப்பிரதீபக் கவிராயரிடம் தமிழ் கற்றார். தேம்பாவணியை மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றினார். தமிழ் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் இறைப்பணியும் தமிழ்ப் பணியும் செய்து, பல அரிய தமிழ் நூல்களைப் படைத்து தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்டுச் சென்ற வீரமாமுனிவர் தமிழ் மண்ணில் தமது 66-ஆம் வயதில் 1747-ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி நான்காம் நாள் தமது இறுதிப் பயணத்தை முடித்துக் கொண்டார்.

2. வீரமாமுனிவரின் நூல்கள்

செய்யுள்

1. அடைக்கலமாலை
2. அன்னை யமுங்கலந்தாதி
3. கருணாம்பரப் பதிகம்
4. கித்தேரி அம்மாள் அம்மானை
5. திருக்காவலூர்க் கலம்பகம்
6. தேம்பாவணி
7. வண்ணக்கலைகள்
8. பெண்கலிப்பா

உரைநடை

1. ஞான உணர்த்தல்
2. ஞானக் கண்ணாடி
3. ஞான விளக்கம்
4. திருச்சபைக் கணிதம்
5. பதிதர் பேரில் நிரூபம்
6. பரமார்த்தக் குரு கதை
7. பேதகமறுத்தல்
8. லுத்தேரினத் தியல்பு
9. வாக்கிய சித்தாந்தம்
10. வாமன் சரித்திரம்
11. வேதவிளக்கம்
12. வேதியரொழுக்கம்

இலக்கணங்கள்

1. கிளாவிஸ் (Latin)
2. கொடுந்தமிழ் இலக்கணம்
3. செந்தமிழிலக்கணம்
4. தொன்னூல் விளக்கம்

அகராதிகள்

1. சதுரகராதி
2. தமிழ் - இலத்தீன் அகராதி
3. போர்த்துக்கீச - இலத்தீன் - தமிழ் அகராதி

மொழிபெயர்ப்பு

1. திருக்குறள் (இலத்தீன் மொழி பெயர்ப்பு)

மருத்துவ நூல்கள்

1. காலக் கண்ணாடி
2. குணபாடம்
3. சிந்தாமணி
4. ஞானபோதகம்
5. தேசசிநேக முகாந்திரம்
6. நாடகாண்ட வெண்பா 100
7. நீலக்கண்டி
8. வீமெழுகு
9. வைத்திய முறை

(இவை அனைத்தும் முனிவரால் எழுதப்பட்டன என்பதற்குத் தக்க சான்றுகள் இல்லை. இவை தவிர வேறுபல நூல்களும் முனிவர் இயற்றியதாகக் கூறப்படுகின்றது.)

3. தேம்பாவணியில் சந்தம் வேறுபடும்

செய்யுள் எண்கள்

முதற்காண்டம்

1. நாட்டுப்படலம் : 1, 16, 36, 58, 64, 74.
2. நகரப்படலம் : 1, 16, 39, 51, 61.
3. வளன் சனித்த படலம் : 1, 9, 32, 44, 53.
4. பால மாட்சிப்படலம் : 1, 16, 27, 47, 57.
5. திருமணப் படலம் : 1, 16, 26, 39, 55, 77, 87, 113, 128,
143, 150.
6. ஈரறம் பொருத்துப்படலம் : 1, 24, 34, 45, 58.
7. ஐயம் தோற்றுப் படலம் : 1, 29, 44, 60, 74.
8. ஐயம் நீங்கு படலம் : 1, 20, 44, 63, 72, 82.

9. மகிழ்வினைப் படலம் : 1, 14, 32, 58, 71, 84, 95, 96, 118.
10. மகவருள் படலம் : 1, 9, 24, 43, 58, 76, 92, 109, 124, 135.
11. காட்சிப் படலம் : 1, 15, 35, 58, 80, 87, 103.
12. மகன் நேர்ந்த படலம் : 1, 13, 28, 44, 58, 72, 80, 83, 92.

இரண்டாவது காண்டம்

1. பைதிரம் நீங்கு படலம் : 1, 8, 20, 26.
2. இளவல் மாட்சிப் படலம் : 1, 12, 19, 38, 48, 64, 76, 88, 91,
98, 110, 123, 126, 129.
3. சோகவன் வெற்றிப்படலம் : 1, 8, 19, 41, 57, 73, 82, 90,
99, 109, 114, 119, 131, 142,
151, 168, 179, 183, 186.
4. சேதையான் வெற்றிப்படலம் : 8, 16, 24, 30, 30, 52.
5. காசை சேர் படலம் : 1, 13, 27, 40.
6. சீனயி மாமலை காண்படலம் : 1, 13, 24, 34, 43.
7. பாலை புகு படலம் : 1, 46, 18, 21, 26, 36.
8. சித்திரக் கூடப்படலம் : 11, 18, 30, 55, 66, 82, 97, 120.
9. நீர் வரம் அடைந்த படலம் : 1, 14, 24, 35.
10. எசித்து சேர் படலம் : 1, 4, 12, 24.
11. குணங்கு மந்திரப்படலம் : 1, 10, 22, 30, 43, 54, 70, 80,
98, 113.
12. சோகு தோல்விப்படலம் : 1, 12, 22, 24, 31, 38, 44, 56.

மூன்றாவது காண்டம்

1. குழுவிகள் வதைப்படலம் : 1, 11, 19, 29, 39, 57, 74, 85,
91.

2. கருணையன் மாட்சிப் படலம் : 1, 15, 27, 40, 54, 77, 91,
118, 139, 144, 158, 171.
3. ஞாபகப் படலம் : 1, 9, 19, 29, 37, 46, 61, 66, 80, 93, 102,
118, 129, 137, 145, 155, 166.
4. வாமன் ஆட்சிப்படலம் : 1, 20, 36, 54, 75, 86, 97, 113,
127, 141, 149.
5. வேதக் கெழுமைப்படலம் : 1, 18, 26, 35, 49, 55, 66, 77,
89, 97, 109, 121.
6. மீட்சிப்படலம் : 1, 9, 20, 35, 42, 61, 86, 91, 101, 115, 123,
140, 146, 151.
7. பிரிந்த மகவைக் காண்படலம் : 1, 19, 15, 24, 36, 47, 61,
80, 85, 94.
8. புரோகிதப் படலம் : 1, 11, 22, 32, 39, 48, 51, 72, 90, 97.
9. பிணி தோற்றுப்படலம் : 1, 12, 23.
10. தூதரைப் படலம் : 1, 13, 23, 33, 45, 53.
11. உத்தானப் படலம் : 1, 20, 27, 39, 56, 68, 74, 81.
12. முடிசூட்டு படலம் : 1, 17, 28, 44, 50, 74, 81, 94, 102,
107, 117, 129.

8. செம்மொழித் தகுதிப்பாடும் - கிறித்தவ அறிஞர்களின் பங்களிப்பும்

தமிழ்ப்பணியும் இறைப்பணியும்

செம்மொழி என்னும் உயர்தனிச் சிறப்பினைத் தமிழ் மொழி பெறுவதற்குக் கிறித்தவத் தமிழறிஞர்கள் நல்கிய பங்களிப்புக்கள் மிகவும் கணிசமானவை. செம்மொழி என்ற தகுதிப்பாட்டினை இன்று தமிழ்மொழி பெறுவதற்கு அன்றே அடித்தளம் இட்டவர்கள் கிறித்தவ அருட் தொண்டர்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. இலக்கியத் தமிழைச் செந்தமிழ் என்றும், பேச்சுத்தமிழைக் கொடுந்தமிழ் என்றும் இரு கூறுகளாகப் பிரித்து அவற்றிற்குத் தனித்தனியே இலக்கணம் எழுதியவர் இத்தாலி நாட்டிலிருந்து தமிழகத்திற்கு வருகை தந்து வீரமாமுனிவர் என்று தன் பெயரை மாற்றித் தமிழ்ப்பணி புரிந்த பெஸ்கி என்னும் இயேசு சபையைச் சார்ந்த கத்தோலிக்கப் பாத்திரியாராவார். இந்திய நாட்டிற்கு வருகைதந்த பாத்திரியார்களையும், அரசு அதிகாரிகளையும் ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது கல்கத்தாவை மையமாகக் கொண்ட அரசு அதிகாரிகள் சமஸ்கிருதம் போன்ற வடமொழி ஆய்வில் அதிக ஆர்வங் காட்டியது தெரியவருகின்றது. இதற்கு மாறுபட்ட நிலையினைத் தமிழகத்தில் பணியாற்றிய மேலைநாட்டு அதிகாரிகளான எல்லிஸ் (F.W. Ellis) மெக்கன்சி ஆகியோரிடம் காணமுடிகின்றது. தமிழாய்வில் எல்லிஸ் அவர்களும் தமிழ் ஓலைச்சுவடிகளின் பாதுகாப்பில் மெக்கன்சி அவர்களும் காட்டிய ஆர்வமும் ஆற்றிய பணிகளும் ஈடு இணையற்றவை. கிறிஸ்துவின் அறிவுரைகளை இம்மண்ணில் விதைத்த அருட்தொண்டர்களில் பெரும் பாலானோர் இறைப்பணியோடு தமிழ்ப்பணியினையும் இணைத்தே மேற்கொண்டனர். இவர்கள் அனைவரும் தமிழ்மொழி ஓர்

உலகச்செம்மொழி என்ற தகுதிப்பாட்டினைப் பெறப் பல்வேறு நிலைகளில் அடித்தளம் அமைத்துக் கொடுத்துள்ளனர்.

வடக்கும் தெற்கும்

19-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சமஸ்கிருத மொழி செம்மொழி என்று பலராலும் அழுத்தமாகப் பேசப்பட்டபோது சமஸ்கிருதத்தை மட்டும் படித்துவிட்டால் இந்தியப் பண்பாட்டை முழுவதும் அறிந்துவிடலாம் என்ற தவறான எண்ணம் ஐரோப்பாவிலும், ஆசிய நாடுகளிலும் பெரும்வாரியாக எழுந்தது. இந்நிலையில் தென்னகப்பண்பாடும், தென்னக மொழிகளின் சிறப்பும் உலக அறிஞர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டே வந்தன. இந்த எண்ணம் தோன்றி வலுப்பெறுவதற்குக் கல்கத்தாவில் நிறுவப்பட்ட ஆசியக்கல்விச் சங்கமும் (Asiatic Society) அதனோடு தொடர்புடைய வில்லியம் ஜோன்ஸ், கோல்புருக், மாக்ஸ்முல்லர் ஆகியோரும் முக்கிய காரணமாக அமைந்தனர். தென்னிந்தியப் பண்பாடு பற்றிய ஆய்வு இவர்களால் ஓரளவு புறக்கணிக்கப்பட்டே வந்துள்ளது. இத்தகைய மனப்பான்மையினை மாற்றித் தென்னிந்தியவியல் ஆய்வின், குறிப்பாகத் தமிழியல் பற்றிய ஆய்வுகளின், இன்றியமையாமையினை எல்லிஸ் போன்றோர் மிகச்சிறப்பாக வற்புறுத்திப் பேசினர். பரிதிமாற்கலைஞர் போன்றோர் செம்மொழி பற்றி 1887-இல் தெரிவித்த கருத்துக்களுக்கு மேற்கூறிய மேலைநாட்டு அறிஞர்களின் சிந்தனைகளும் அடித்தளமாக அமைந்தன. கல்கத்தாவில் நிறுவப்பட்ட ஆசியக் கல்விச்சங்கம் போன்ற ஓர் ஆய்வு நிறுவனத்தை தென்னகத்தில் ஏற்படுத்த முடியாமல் போனபோதிலும் தென்னிந்தியப் பண்பாடு, தென்னிந்திய மொழிகள் பற்றிய ஆய்வுகள் ஆகியன எல்லிஸ் தலைமையில் மிகவேகமாக முன்னேறின. இவர்களின் இடையறாத ஆய்வுகள் திராவிடச் சிந்தனைகள் எதிர்காலத்தில் நல்ல அடித்தளத்துடன் கட்டியெழுப்பப்பட பல நிலைகளில் துணைபுரிந்தன. இந்தியப் பண்பாட்டைப் புரிந்துகொள்ள சமஸ்கிருதக் கல்வி மட்டுமே

போதும் என்ற நிலையை முற்றிலும் மாற்றி திராவிடப் பண்பாட்டின் துணை இல்லாமலும் தமிழ்மொழி பற்றிய புலமை இல்லாமலும் இந்தியப் பண்பாட்டை முழுமையாக அறிந்துகொள்ள முடியாது என்ற உண்மையை நிலை நிறுத்தியவர்கள் எல்லிஸ், போன்ற கிறித்தவ அதிகாரிகளும் கால்டுவெல் போன்ற கிறித்தவ அருட்தொண்டர்களுமே என்பதில் எந்த ஐயமும் இல்லை.

தமிழின் தனித்தன்மை

18-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை சமஸ்கிருதத்திலிருந்து தோன்றிய ஒரு மொழிதான் தமிழ் என்ற தவறான கருத்து உலக அறிஞர்கள் மத்தியில் ஆழமாகப் பதிந்திருந்தது. 19-ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியவியல் என்றால் சமஸ்கிருதவியல் என்றே சர்வதேச ஆய்வுலகம் கருதியது. இதனை மறுத்து தமிழ் மொழி சமஸ்கிருதத்திற்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு மொழியென்றும் இது தனித்த ஒரு மொழிக்குடும்பத்தைச் சார்ந்தது என்றும் நிறுவியவர்கள் கிறித்தவ அருட்தொண்டர்களே ஆவர்.

வில்லியம் கேம்பல் என்பவர் தெலுங்கு மொழிக்கு எழுதிய இலக்கண நூலிற்கு அணிந்துரை வழங்கிய F.W. எல்லிஸ் (Ellis) என்ற கிறித்தவ அதிகாரி இந்தோ-ஆரிய மொழியான சமஸ்கிருதத்திலிருந்து தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய நான்கு மொழிகள் முற்றிலும் மாறுபட்டவை என்பதை முதன்முதலாக அழுத்தம் திருத்தமாகத் தெரிவித்தார். எல்லிஸ் அவர்களின் இந்த அறிவிப்பு தமிழ்மொழி வரலாற்றில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது. திராவிடவியலின் தோற்றத்திற்கும், வளர்ச்சிக்கும், தமிழ்மொழி பெற்றுள்ள செம்மொழி என்ற தகுதிப்பாட்டிற்கும் எல்லிஸ் அவர்களின் மேற்கூறிய அறிவிப்பு நல்ல அடித்தளத்தினை ஏற்படுத்தித்தந்துள்ளது. எல்லிஸ் அவர்களின் இந்த அறிவிப்பினைப் பின்னணியாகக்கொண்டு தென்னிந்திய மொழிகளை ஆராய்ந்த டாக்டர் கால்டுவெல் என்னும் கிறித்தவப் பேராயர் தமது உலகப்புகழ் பெற்ற ஆய்வில்

தென்னிந்தியப் பகுதியில் பேசப்படுகின்ற தமிழைத் தலைமையாகக் கொண்ட ஒன்பது மொழிகள் திராவிட மொழிக்குடும்பத்தைச் சார்ந்தவை என்பதை நிலைநாட்டினார். பின்னர் வட இந்தியப் பகுதியில் பேசப்படுகின்ற மூன்று மொழிகளையும் அவர் திராவிட மொழிகள் என்று கண்டறிந்தார். திராவிட மொழிகளுக்கும் மத்தியதரைக் கடற் பகுதிகளில் பேசப்படுகின்ற பல்வேறு மொழிகளுக்குமிடையே உறவுகள் பல இருப்பதையும் இந்தக் கிறித்தவப்பாதிரியார் ஆராய்ச்சி பூர்வமாக உலகுக்கு எடுத்துரைத்தார். அதோடு, திராவிடப் பண்பாடு ஆரியப் பண்பாட்டை விடவும் பல்வேறு நிலைகளில் உயர்ந்தது என்பதையும் அவர் விளக்கி உரைத்தார்.

தொடர்ந்து வந்த ஆய்வுகள்

இவரைத் தொடர்ந்து வந்த தாமஸ்பரோ, எமனோ, போன்ற பல்வேறு கிறித்தவ அறிஞர்களின் இடையறாத முயற்சியாலும், ஆராய்ச்சியாலும் திராவிட மொழிகளின் பரப்பு விரிந்து இன்று 30-க்கு மேற்பட்ட திராவிட மொழிகள் செம்மொழியான தமிழைத் தலைமை மொழியாகக்கொண்டு செயல்படுவதை அறிய முடிகின்றது. தமிழில் சமஸ்கிருத மொழியின் தாக்கம் டற்றி ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப் பட்டநிலையில் பேராசிரியர் தாமஸ் பரோ பழைய சமஸ்கிருதம் கடன் வாங்கிய தமிழ்ச்சொற்கள் பற்றிய அரிய கட்டுரை ஒன்றினை எழுதி வெளியிட்டார். இக்கட்டுரைத் தமிழ்ச் சொற்களைப் பழைய சமஸ்கிருதமொழி பெருமளவிற்குக் கடன் வாங்கிய உண்மை நிலையை ஆராய்ச்சி பூர்வமாக எடுத்தியம்பி சமஸ்கிருதத்திற்கு முற்பட்ட தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சி நிலையை உறுதிப்படுத்தித் தமிழின் செம்மொழித் தகுதிப்பாட்டிற்கு அடித்தளம் அமைத்துக்கொடுத்தது.

வையகம் அளந்த தமிழ்

18-ஆம் நூற்றாண்டு வரை பிரதேச மொழியாக இருந்த தமிழ் மொழியும், தமிழ் இலக்கியங்களும், உலகெங்கிலும்

பரவுவதற்குக் கிறித்தவத் தொண்டர்கள் அடிகோலிச் சென்றனர். டாக்டர் ஜி.யு.போப் என்னும் பாரதியாரால் தமிழர்களின் வீரயுகப் பாடலான புறநானூற்றின் பல பாடல்களும், திருக்குறளும், திருவாசகமும் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு வாயிலாக உலகுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டது. தமிழர்களின் துணையின்றியே தமிழ்மொழியும் தமிழ் இலக்கியங்களும் பாரெங்கும் பரவ மேலைநாட்டுக் கிறித்தவ இறைத்தொண்டர்கள் துணைபுரிந்தனர். டாக்டர் ஜி.யு.போப்பைத் தொடர்ந்து பல்வேறு கிறித்தவ இறைத் தொண்டர்களும் இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இயேசு சபையைச் சார்ந்த வீரமாமுனிவர் போன்றோர், இலத்தீன் போன்ற உலகச் செம்மொழிகளில் திருக்குறளை மொழிபெயர்த்து, அது ஒரு செவ்வியல் இலக்கியம் என்பதை உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தனர். இந்தப்பணியினை எல்லிஸ், W.H.Drew, லாசரஸ், பாப்லி, இராபின்சன் ஸ்காட் (T.M. Scott) போன்ற பல மேலைநாட்டுக் கிறித்தவர்கள் தொடர்ந்து மேற்கொண்டனர். திருக்குறள் இன்று முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்படுவதற்கும் அது உலகப் பொதுமறை என்று அனைவராலும் போற்றப்படுவதற்கும் கிறித்தவ அறிஞர்கள் அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்தனர். ஆல்பிரட் சுவைசர் போன்ற மிகப்பெரிய கிறித்தவ மேதைகள் உலகின் உயரிய நூலாக, உன்னத நூலாகத் திருக்குறளை அறிமுகப்படுத்தி வள்ளுவனுக்கும் தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கும் உலகப்புகழை ஈட்டித்தந்தனர்.

சர்வதேசத் தமிழாய்வு

பிற நாடுகளில் இன்றும் உலகத்தரம் வாய்ந்த நிலையில் உயர்தமிழ் ஆய்வினை மேற்கொள்ளும் அறிஞர்களில் பெரும் பாலோனர் கிறித்தவர்களே என்பது உண்மையிலும் உண்மை. தமிழ்ப்பண்பாடு பற்றியும், தமிழ்மொழி பற்றியும், தமிழகத் தத்துவங்கள் பற்றியும் உலக மொழிகளில் கிறித்தவ அறிஞர்களும் அருட்தொண்டர்களும் படைத்த நூல்கள் ஏராளம்! ஏராளம்!! தமிழ் மொழிக்குப் பல அரிய அகராதிகளை அமைத்து உலகந்தழுவிய

நிலையில் தமிழ் ஆராய்ச்சி தழைப்பதற்கு இவர்கள் வழிகாட்டினர். இவ்வாறு அமைக்கப்பட்ட அகராதிகளுள் இத்தாலியப் பாதிரியாரான பெஸ்கியின் சதுரகராதியும், வின்ஸ்லோவின் தமிழ் அகராதியும் குறிப்பிடத்தகுந்தன. இத்தகைய ஆய்வுமுயற்சிகள் அயல்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களில் சில தமிழாய்வு இருக்கைகள் தோன்றுவதற்கு வழியமைத்துத் தந்தன. அதோடு தமிழ்மொழி, தமிழ் இலக்கியம், தமிழ்ப் பண்பாடு ஆகியவற்றை விரும்பிக்கற்கும் பிறநாட்டு அறிஞர் கூட்டம் பெருமளவில் வெளிநாடுகளில் பெருகவும் இம்முயற்சிகள் அடித்தளம் அமைத்துத்தந்துள்ளன எனலாம்.

தமிழ் மொழிக்கு மட்டுமன்றி ஏனைய இந்திய மொழி களுக்கும் கிறித்தவ அறிஞர்கள் ஆற்றிய தொண்டுகள் ஈடு இணையற்றன. இவர்களின் இத்தகைய அரிய பண்பாட்டுப்பணிகள் இந்திய மொழிகளின் வளர்ச்சியிலும் இந்திய இலக்கியங்களின் தோற்றத்திலும் பலப்பல புதிய பரிணாமங்களை ஏற்படுத்தின. தமிழ்மொழி இலத்தினை விடவும் அழகானது என்றும், ஆங்கிலத்தைவிடவும் ஆற்றல்வாய்ந்தது எனவும், இத்தாலிய மொழியை விட இனிமையானது என்றும் பலவாறாகப் புகழ் ஆரங்களைச் சூட்டிச் செம்மொழி என்னும் தகுதிப்பாட்டினைத் தமிழ்மொழி பெறுவதற்கு அவர்கள் வித்திட்டுச் சென்றனர்.

முன்னோர் அடிச்சுவட்டில்

பாதிரிமார்களைத் தொடர்ந்து வந்த ஏனைய கிறித்தவர்களும் இந்தப் பணியைத் தொடர்ந்து போற்றி வளர்த்தனர். இவ்வரிசையில் புத்திலக்கியம் படைத்திட்ட மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை போன்றோர்களை உள்ளிட்ட பல தமிழறிஞர்களை நாம் சந்திக்கின்றோம். தமிழ் இசைக்குப் புத்துயிர் ஊட்ட ஆபிரகாம் பண்டிதர் என்னும் கிறித்தவ அறிஞர் அரும்பாடுபட்டதைத் தமிழ் உலகம் நன்றியும், உலக மொழிகளுக்கெல்லாம் தமிழ் தாய்மொழி என்பதை நிலைநாட்ட கிறித்தவத் தமிழறிஞரான மொழிஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர் ஆற்றிய பணி ஒப்புயர்வற்றது. கிறித்தவத்

திருமறையின் பழைய ஏற்பாடு உலக மொழிகள் அனைத்தும் ஒரு மூலமொழியிலிருந்து தோன்றியதாகக் குறிப்பிடும். இதை அடித்தளமாகக் கொண்டு உலகமொழிகள் அனைத்திற்கும் தமிழே மூலமொழி என்று வாதிட்டவர் பாவாணர். இந்தக் கருத் தோட்டத்தில் The Primary Classical Language of the World என்ற நூலை எழுதி தமிழ்மொழி செம்மொழி எனும் தகுதிப்பாட்டினைப் பெற அவர் அரும்பாடுபட்டுள்ளார். கத்தோலிக்கக் கிறித்தவரான சேவியர் தனிநாயகம் அடிகளார் உலகச் செம்மொழியாகத் தமிழ் திகழவேண்டும் என்ற வேட்கையுடன் உலகத் தமிழறிஞர்கள் அனைவரையும் ஒருங்கிணைத்து International Association for Tamil Research என்ற அமைப்பை பிரான்சு நாட்டின் தலைநகரான பாரிசு நகரில் ஏற்படுத்தித் தொடர்ந்து எட்டு உலகத் தமிழ் மாநாடுகள் உலகெங்கிலும் நடப்பதற்கு அடிகோலினார் என்ற வரலாற்று உண்மையை யாரும் மறக்கவோ, மறைக்கவோ, மறுக்கவோ முடியாது.

வானம் அளந்த தமிழ்

சங்க இலக்கியம் தொடங்கித் தற்கால இலக்கியங்கள் வரைத் தமிழிலக்கியத்தின் நல்ல பகுதிகளை ஆங்கிலம், செக் உள்ளிட்ட பல மொழிகளில் மொழிபெயர்த்தும், இவற்றில் சிறப்பான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டும் தமிழுக்கு உலகப்புகழ் தேடித்தந்த அறிஞர்களுள் டாக்டர் கமில் சுவலபில் தலைமையிடத்தைப் பெறுகின்றார். புறநானூறு முழுவதையும் ஆங்கிலத்தில் சிறப்பாக மொழிபெயர்த்தும் சங்க இலக்கியங்களில் நல்ல பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டும் G.L. ஹார்ட் என்னும் அமெரிக்க அறிஞர் ஆற்றிய உயரிய தமிழ்ப் பணிக்குத் தமிழுலகம் என்றும் கடமைப் பட்டுள்ளது. தமிழ் மொழியில் உயரிய ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட பேராசிரியர் ஆன்டர்னோ, பேராசிரியர் ரூடின், பேராசிரியர் அலெக்சாண்டர் ரூபியான்ஸ்கி ஆகியோரின் தமிழ்ப்பணிகளுக்கு என்றும் தமிழுலகம் வீரவணக்கம் செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளது.

எட்டுத்தொகையில் நல்ல ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட டாக்டர் ஜான்மார், திருவிளையாடல் புராணத்தை ஆய்ந்து நூலாக வெளியிட்டதோடு ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துத் தந்த டாக்டர் வில்லியம் ஹார்மன், சிந்தாமணியில் ஆழமான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டதோடு அதனைச் சிறப்பாக ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தளித்த நண்பர் டாக்டர் ஜேம்ஸ் ரயன்ஸ் ஆகியோரின் தமிழ்ப்பணிகள் செம்மொழி என்னும் தகுதிப்பாடு தமிழுக்கு விரைவில் கிடைக்கப் பல நிலைகளில் துணை செய்தன. இவ்வரிசையில் உயர்தமிழ் ஆய்வுகள் பலவற்றை மேற்கொண்ட ஸ்காட்லாந்து நாட்டறிஞரான டாக்டர் ஆஷர், இறையனார் களவியலுரையை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த பேராசிரியர் டேவிட்பக், வியத்தகு ஆய்வுகளைக் கதைப் பாடல்களில் மேற்கொண்ட பேராசிரியை பிரண்டாபெக் ஆகியோர் பாராட்டத் தக்கோராவர்.

தமிழ்ப்புராணங்கள் பற்றி விரிவாய்வு செய்த இஸ்ரேல் நாட்டுத் தமிழறிஞர் டேவிட் சுல்மன், தமிழகத் திருக்கோயில்கள் பற்றி ஆய்ந்த அமெரிக்க நாட்டுப் பேராசிரியர் டென்னிஸ் ஹட்சன், மாமல்லபுரச் சிற்பங்கள் பற்றி அண்மையில் உயராய்வு மேற்கொண்டு நல்ல தரமான நூலொன்றினைப் (The Great Penance at Mamallapuram) படைத்த நண்பர் பேராசிரியர் மைகேல் ராபே, சிதம்பரம் கோயிலை ஆராய்ந்து The Rituals of Chidambaram என்ற நூலைப் படைத் தளித்த பேராசிரியர் John A. Loud ஆகியோர் தமிழ் மக்களின் நன்றிக்கு என்றும் உரியர்.

சிந்து வெளிநாகரிகம் பற்றி ஆய்ந்து தமிழ்ப்பண்பாட்டின் சிறப்பை வெளிக் கொணர்ந்த கிறித்தவப் பாதிரியார் ஹிராஸ், அறிஞர் ஆஸ்கோ பர்பலா, ஆகியோர் நம் நெஞ்சில் என்றும் நின்று வாழ்வர். அன்னைத் தமிழ்மொழி உலகச் செம்மொழிகளுள் ஒன்றாக மலர வேண்டும் என்று மேலைநாட்டுக் கிறித்தவ இறைத் தொண்டர்களும், நம் நாட்டுக் கிறித்தவ அறிஞர்களும், கண்ட இலட்சியக் கனவு இன்று செயல்வடிவம் பெற்றுள்ளது. பல

காலங்களாக அவர்கள் உழைத்த இடையறாத உழைப்பு நல்ல பலனை இப்போது தந்துள்ளது. தமிழ்மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு ஆகியவற்றின் வளர்ச்சிக்குக் கிறித்தவமும், கிறித்தவ அறிஞர்களும் நல்கிய பங்களிப்புக்கள் பன்முகப்பட்டவை என்பதிலும் புதுமைப் போக்குகள் பலவற்றைத் தழுவியவை என்பதிலும் எந்த ஐயமுமில்லை. தேசியச் செம்மொழி என்னும் தகுதிப்பாட்டினைத் தற்போது பெற்றுள்ள தமிழ்மொழி உலகச் செம்மொழி என்னும் சிறப்பினை விரைவில் பெறவும் கிறித்தவத் தமிழ் அறிஞர்களின் தொடர்ந்த ஆய்வுப்பணிகள் துணைபுரியும் என்று உறுதிபடக் கூறமுடியும்.

9. கிறித்தவ அறிஞர்களும் திருக்குறள் மொழிபெயர்ப்பும்

இந்திய மொழிகள், இலக்கியங்கள், சமயங்கள் ஆகியவற்றின் உருவாக்கத்திலும் வளர்ச்சியிலும் அவற்றின் சர்வதேசப் பரவுதலிலும் கிறித்தவ அறிஞர்கள் நல்கிய பங்களிப்புக்கள் எண்ணில் அடங்காதவை எனலாம். திருவள்ளுவர் வாழ்ந்த காலத்தில் இம்மண்ணில் ஐங்காயத்து அண்ணலின் அறக்கோட்பாடுகளை ஆற்றலுடன் விதைத்த தூயதோமா தொடங்கி, பிற்கால ஐரோப்பிய அருட்தொண்டர்களைத் தொடர்ந்து, இன்றும் வாழும் ஏராளமான தற்காலக் கிறித்தவ அறிஞர்கள் வரையுள்ள நன்மக்களின் நீண்டநெடிய பட்டியல் விரிப்பின் அகலும்; தொகுப்பின் எஞ்சும். நவீன இந்தியாவின் உருவாக்கத்தில் மட்டுமன்றி ஆதி இந்தியப் பண்பாட்டின் உருவாக்கத்திலும் கிறித்தவத்தின் இடம் மிகப்பெரியது என்பதைப் பல்வேறு ஆய்வுகளும் மிகச்சிறப்பாகத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளன. கிறித்தவத்தின் பங்களிப்பினைப் புறக்கணித்துவிட்டு இந்திய இலக்கியம் என்ற ஒன்றை உலக இலக்கியம் என்னும் பொதுக்கோட்பாடு மிக அழுத்தமாகவே வலுப்பெற்றுள்ள இன்றையச் சூழலில் இனங்காட்டுவது மிகச்சிரமமானது என்பதில் எந்த ஐயமுமில்லை.

பிரதேசமொழிகள், பிரதேச இலக்கியங்கள் என்ற குறுகிய எல்லைக்குள் அடங்கிக் கிடந்த இந்திய மொழிகளையும் இந்திய இலக்கியங்களையும் முறையே உலக மொழிக்குடும்பத்தின் கிளைகள் என்றும், உலக இலக்கியத்தின் இணைபிரியாத பகுதிகள் என்றும் தம் நுண்மான் நுழைபுலத்தால், பரந்துவிரிந்த உள்ளக்காட்சி (Vision) யால் கண்டு உலகிற்குக் காட்டியவர்கள்

கிறித்தவ அருட்தொண்டர்களும், அதிகாரிகளும் என்பதை இந்திய வரலாறு தெளிவாகவே எடுத்துக்காட்டும்.

ஆசியக் கல்விச் சங்கம் என்ற அமைப்பினைக் கல்கத்தாவில் தோற்றுவித்து சமஸ்கிருத மொழியை உலகச் செம்மொழியாக சர் வில்லியம் ஜோன்ஸ், கோல்புரூக் போன்ற கிறித்தவ அறிஞர்கள் வனைந்துகொண்டிருந்த காலத்தில் மொழி என்னும் தடையைத்தாண்டி ஐரோப்பா முழுவதும் மொழிபெயர்ப்பு வாயிலாகச் சமஸ்கிருத இலக்கியங்கள் பாய்ந்து பரவிக் கொண்டிருந்தன. கிரேக்கத்தையும் இலத்தீனையும், எபிரேயத்தையும் இக்காலகட்டத்தில் புறக்கணித்துவிட்டு ஐரோப்பியக் கவிஞர்கள் எழுத்தாளர்கள் ஆகிய அனைவரும் சமஸ்கிருத இலக்கிய மோகத்தில் மெய்மறந்து நின்றனர். இந்நிலையில் இந்தியவியல் என்றால் சமஸ்கிருதவியல் மட்டுமே என்று அறிஞர் உலகம் தவறுபடப் புரிந்துகொள்ளத் தொடங்கியது. இதன்விளைவால் தென்னிந்திய மொழிகள், பண்பாட்டுச் சிறப்புக்கள், தமிழிலக்கியத்தின் பெருமை ஆகிய அனைத்தும் உலக அரங்கில் மூடிமறைக்கப் பட்டன. இத்தகையப் பின்னணியில் தென்னிந்தியப் பண்பாட்டின் பிரதிநிதியான தமிழ் என்னும் காய்கதிர்ச் செல்வனின் ஒளிமிக்க கதிர்கள் அறியாமை, புறக்கணிப்பு என்பன போன்ற மேகக் கூட்டத்தால் மூடி மறைக்கப்பட்டது. இந்தச் சூழலை எதிர்த்துப் போராடி தமிழுக்கு ஓர் உலகளாவிய தகுதிப்பாட்டினை நல்கிட சென்னைக் கலெக்டர் எல்லிஸ் அவர்களை வழிகாட்டியாகக் கொண்டு ஒரு பெரிய கிறித்தவக் குழுவே தொடர்ந்து செயல்பட்டது. சர் வில்லியம் ஜோன்ஸைப் போன்று நிறுவன ரீதியாக செயல்படாது போனாலும் எல்லிசும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து வந்த கிறித்தவ அறிஞர்களும் தமிழுக்கு ஆற்றிய பணிகளுக்கு இந்த வானகமும் வையகமும் எதையும் ஈடாகத் தரவியலாது.

இந்திய நாட்டின் முழு அறிவுலகப் பிரதிநிதிகளாக இந்தோ-ஆரிய மொழிகளையும், சமஸ்கிருத இலக்கியத்தையும்

சர். வில்லியம் ஜோன்ஸ் உலக அறிஞர்களின் முன் வைத்த போது எல்லிசும், கால்டுவெல்லும், ஜி. யு. போப்பும் திராவிட மொழிகளையும் தமிழிலக்கியங்களையும் ஆற்றலுடன் முன் நிறுத்தினர். இவர் தம் அரிய முயற்சியால் மலர்ந்த திராவிட மொழிக்குடும்பத்தின் கண்டுபிடிப்பும், திருக்குறள் உள்ளிட்ட தமிழிலக்கியங்களின் மொழிபெயர்ப்பும் இந்தியப் பண்பாட்டின் 50% விழுக்காட்டிற்கு மேற்பட்ட பகுதி திராவிடப் பண்பாடும் தமிழ் இலக்கியச் செல்வங்களுமே என்பதை ஆணித்தரமாக நிலைநாட்ட உதவின.

தென்னிந்தியாவில் பேசப்படும் தமிழ், மலையாளம், கன்னடம் தெலுங்கு ஆகிய நான்கு மொழிகளும் இந்தோ-ஆரிய மொழிக்குடும்பத்திலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டவை என்று தெளிவாகக் குறிப்பிட்டு, கால்டுவெல் போன்ற ஏராளமான அறிஞர்களால் தொடரப்பட்ட திராவிட மொழிக்குடும்ப ஆராய்ச்சிக்கு எல்லிஸ் வித்திட்டார். இவர் 1812-இல் திருக்குறளின் பல பகுதிகளை மொழிபெயர்த்தும் ஆங்கிலத்தில் உரை எழுதியும் வெளியிட்டார். அறத்துப்பாலின் 13 அதிகாரங்களுக்கு நல்ல உரையும் மொழிபெயர்ப்பும் எல்லிஸ் துரையால் எழுதப்பட்டன. இவரைப் போன்று மறைத்திரு ட்ரூஉ (Drew) என்னும் கிறித்தவத் தொண்டர் பரிமேலழகர் உரையுடன் திருக்குறளின் 63 அதிகாரங்களை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தார். இவரும் ஜான் லாசரகம் இணைந்து வெளியிட்ட திருக்குறளின் முதற்பதிப்பு 1949-இல் வெளிவந்தது. சார்லஸ் கோவர் என்னும் கிறித்தவ அருட்தொண்டர் "Odes from the Cural" என்ற தலைப்பில் குறளை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். இதன் ஒரு பதிப்பு 1872-இல் வெளிவந்தது. கிண்டர்ஸ்லி என்னும் கிறித்தவ அறிஞரின் திருக்குறள் மொழிபெயர்ப்பு மேற்கூறிய அனைத்து ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புக் களுக்கும் முன்னர் 1794-இல் முதற்பதிப்பினைக் கண்டது. இதுவே ஆங்கிலமொழியில் எழுந்த திருக்குறளின் முதல் மொழிபெயர்ப்பாக அமைகின்றது.

1886-ல் வந்த ஜி.யு.போப் அவர்களின் குறள் மொழிபெயர்ப்பு பல பதிப்புக்களைக் கண்டுள்ளதோடு திருக்குறளின் சர்வதேசப் பரவுதலில் பல சிகரங்களைத் தொட்டுச் சென்றது. கல்கத்தாவிலுள்ள ஆசியக்கல்விச் சங்கத்தை மையமாகக் கொண்டு ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் மனுசுமிரிதி, விஷ்ணு புராணம், பகவத்கீதை போன்ற ஆரியப்பண்பாடு தழுவிய நூல்களை ஐரோப்பிய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்க, தமிழகத்தில் அருட்தொண்டாற்றிய கிறித்தவ அறிஞர்கள் தமிழ்மறையான திருக்குறளை மொழிபெயர்ப்பதில் தொடர்ந்து அதிக ஆர்வம் காட்டினர். திருக்குறளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த பாப்லி (H.A. Popley) என்னும் அருட்தொண்டர் அதனைத் தெய்வக்குறள் (The Sacred Kural) என்றும் தமிழ் வேதம் என்றும் அழைப்பது மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. திருக்குறளைத் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் பெருமையைப் பறைசாற்றும் ஒப்பற்ற அடையாளச் சின்னமாகக் கிறித்தவ அருட்தொண்டர்கள் ஏற்றுப் போற்றினர்.

1870-இல் 240 குறள் வெண்பாக்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த எட்வர்ட் ராபின்சன் (Edward Jewitt Robinson) என்பவர் அதனை தமிழர் ஞானம் (Tamil Wisdom) என்றே அழைக்கின்றார். இவரைத்தொடர்ந்து திருக்குறளை உரையுடன் 1889-இல் சுகாத்தியார் என்னும் பெயர்தாங்கிய T.M.Scott என்னும் இறைத்தொண்டர் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். தேர்ந்தெடுத்த குறட்பாக்களை எம்மானிஸ் ஓயிட் (E. Emmons White) என்பவர் தமிழ் மக்களின் ஞானம் (The wisdom of the Tamil people) என்ற பெயரில் வெளியிட்டுள்ளார்.

ஐசக் தங்கையா என்னும் தமிழ்க்கிறித்தவர் 1955-ல் 366 குறட்பாக்களை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். எஸ். எம். மைக்கேல் என்னும் தமிழக இறைத்தொண்டர் The sacred Aphorisms of Thiruvalluvar என்ற பெயரில் 1928-இல்

திருக்குறளை மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார். தயாசு (Diaz, S.M.) என்னும் மற்றொரு அறிஞர் இரு தொகுதிகளாக ஆங்கிலத்தில் நல்ல முழுமையான மொழிபெயர்ப்பினையும் விரிவான விளக்கங்களையும் தந்துள்ளார். பிறமொழிகளில் மொழிபெயர்க்கும் பணியில் திருக்குறளைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ்நாட்டு அறிஞர்களின் பங்களிப்பு மிகக் குறைவே எனலாம்.

சாமுவேல் பெர்விக் 1964-ல் ஃபிஜி மொழியில் தமிழ்மறையை மொழிபெயர்த்துள்ளார். சார்லஸ் சில்வா (Charless de Silva) சிங்களத்திலும், கமீல்சுவலபில் செக் மொழியிலும் திருக்குறளை மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளது குறிப்பிடத் தக்கது.

எரியல் உள்ளிட்ட ஐந்து கிறித்தவ அறிஞர்கள் பிரெஞ்சு மொழியில் திருக்குறளை மொழிபெயர்த்துள்ளனர். 1854-ல் கார்ல்கிரால் (Karl Graul) திருக்குறளை ஜெர்மன் மொழியில் மொழிபெயர்த்தார். இவருக்குப்பின் நான்கு வேறு மொழி பெயர்ப்புக்கள் கிறித்தவ அறிஞர்களால் ஜெர்மன் மொழியில் வெளிவந்துள்ளன.

இத்தாலியன் மொழியில் கவிதை நடையில் Sorrentino Antonio என்பவரால் மூன்று தொகுதிகளாக திருக்குறள் மொழிபெயர்ப்பு விளக்க உரையுடன் வெளிவந்துள்ளது. இலத்தீன் மொழியில் 1730-ல் திருக்குறள் வீரமாமுனிவரால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது. இலண்டனில் வெளியான இம்மொழிபெயர்ப்புத்தான் ஐரோப்பிய மொழிகளில் வெளிவந்த திருக்குறள் மொழிபெயர்ப்புக்களுள் காலத்தால் முந்தியது. 1856-இல் கிரால் (E.V.K. Graul) என்பவரும் 1865-இல் சார்லஸ் கிரால் (Charles Graul) என்பவரும் இலத்தீன் மொழியில் மீண்டும் திருக்குறளை மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

போலிஷ் மொழியில் டியனோஸ்கி வாண்டி (Dynowskiey wandy) என்பவர் 1958-இல் திருக்குறளை உமாதேவி என்ற

தமிழரின் துணையோடு வெளியிட்டுள்ளார். இது அடையாறு தியோசாபிகல் சங்கத்தாரால் வெளியிடப்பட்டது.

1963-இல் உருசியமொழியில் திருக்குறள் கிளேசோ (Glasou, Y. Yuri) என்பவரால் திரு. எ. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் துணையுடன் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு மாஸ்கோவில் வெளியிடப்பட்டது. 1964-இல் மற்றொரு மொழிபெயர்ப்பு இம்மொழியில் வந்தது. உக்கிரேனியில் மற்றுமொரு மொழிபெயர்ப்பு அண்மையில் வந்ததாக உருசிய நாட்டுத் தமிழறிஞர் டாக்டர் அலெக்ஸ்சாண்டர் டுபியான்ஸ்கி தெரிவித்துள்ளார்.

அருள் என்பவர் திருக்குறளின் காமத்துப்பாலினை 1968-இல் ஸ்பானிஷ் மொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். 1971-இல் சுவிடிஷ் (Sweedish) மொழியில் திருக்குறள் Ingya Frykholmy என்பவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரியின் மறைந்த பேராசிரியர் கிப்ட்சிரோன்மணி கல்வெட்டுக்களில் காணப்பட்ட திருக்குறள் வெண்பாக்களைத் தொகுத்து ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து நூலாக வெளியிட்டுள்ளார். இந்த அரிய படைப்பின் படியொன்றினை பேராசிரியர் வி. ஞானசிகாமணி இக்கட்டுரைக்காகக் கொடுத்து உதவினார் என்பது நன்றியறிதலோடு இங்குக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. திருக்குறள் மொழிபெயர்ப்பில் வெளிநாட்டுக் கிறித்தவ அறிஞர்களும் நம்நாட்டுக் கிறித்தவ அறிஞர்களும் காட்டிய ஆர்வம் அலாதியானது. இவர்களின் இடைவிடாத முயற்சியால் குறள் சிந்தனைகள் உலகமெங்கும் ஆற்றலுடன் விதைக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் விளைவால் அனைத்துலக மனிதப் பண்பாட்டில் தமிழ்மறையான திருக்குறள் பேராதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கியது.

திருக்குறள் மொழிபெயர்ப்பில் கிறித்தவத் தொண்டர்களின் பங்களிப்பு வரலாற்று நிலையிலும் ஆய்வுநிலையிலும் மிகவும் கணிசமானது. தமிழர்களின் வேதமாக அல்லது மறைநூலாக

விளங்கிவந்த திருக்குறள் என்னும் உயரிய நூலை முதன் முதலாக மொழிபெயர்த்து உலக அறிஞர்களின் பார்வைக்குக் கொண்டுவந்த பெருமை கிறித்தவர்களுடையது என்ற உண்மையை யாரும் மறுக்கமுடியாது. 18-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் முதன்முதலாக இந்த ஒப்புயர்வற்ற அறநூலை இத்தாலிய மொழியில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்ட பெருமை வீரமா முனிவரைச்சாரும். ஐரோப்பிய மொழிகளுள் முதன்முதலாக மேற்கொள்ளப்பட்ட திருக்குறளின் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சி இது என்பதை உலக இலக்கிய வரலாறு தெளிவுபடுத்துகின்றது. இவரைத் தொடர்ந்து ஆங்கிலமொழியில் கிண்டர்ஸ்லி, ஜி.யு.போப் போன்ற கிறித்தவத் தொண்டர்களும், பிரஞ்சு மொழியில் ஏரியல் என்னும் கிறித்தவரும், ஜெர்மானிய மொழியில் கால்கிரால் (Karl Graul) என்ற கிறித்தவ அருட்தொண்டரும் திருக்குறளை மொழிபெயர்த்து அறிமுகப்படுத்தவே அது உலக அறிஞர்களின் கவனத்தை வேகமாகக் கவரத்தொடங்கியது. இந்த முயற்சிகள் தான் “வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான் புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு” என்று இருபதாம் நூற்றாண்டின் விடிவெள்ளிக் கவிஞன் சுப்பிரமணிய பாரதியாரைப் பாடச்செய்தது. இந்த மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளின் விளைவாக நோபல் பரிசு பெற்ற உலகின் மிகப்பெரிய அருளாளர் ஆல்பர்ட் சுவைசர் அவர்கள் மனித இனத்தால் படைக்கப்பட்ட மிக உயரிய அறச்சிந்தனைகள் அடங்கிய மிக விழுமிய தனிப்பெரும் நூல் என்று திருக்குறளை வாயாரப் புகழ்ந்த நிலை ஏற்பட்டது.

வடஇந்திய மரபில் தோன்றிய சாதிக்கொரு நீதி கூறும் மனுசுமிருதியும் பகவத்கீதையும் பிறப்பால் மனிதர்கள் வேறுபடுவதாகச் சுட்டிக்காட்டி, பிளவுபட்ட மனுக்குலத்தின் ஏற்றதாழ்வை நியாயப்படுத்திய நிலையை மறுத்து ‘பிறப்பொக்கும் எவ்வுயிர்க்கும்’ என்ற திராவிடச் சிந்தனையை அல்லது தமிழர்களின் சிந்தனையை ஆணித்தரமாக எடுத்துரைத்தவர் திருவள்ளுவர். சாதி இன வேறுபாட்டை முற்றிலும் எதிர்த்த

கிறித்தவ இறைத்தொண்டர்களை வள்ளுவரின் சமதர்மச் சமுதாயச் சிந்தனைகள் அதிகமாகக் கவர்ந்ததில் வியப்பில்லை. தமிழர்களின் அறச்சிந்தனை நூல்களுள் கிறித்தவர்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தது திருக்குறளும் நாலடியாருமே. இவ்விரு நூல்களும் கிறிஸ்து பெருமானின் அருள் உரைகளின் பிரதிபலிப்பாகவேக் காணப்பட்டதால் இவை கிறித்தவ இறைத்தொண்டர்களைப் பெரிதும் வியப்படையச் செய்தன.

தமிழகத்திற்கு வருகை தந்த கிறிஸ்துவின் சீடர்களில் ஒருவரான தூயதோமா மயிலை மாநகரில் கிறித்தவ அறச்சிந்தனைகளை விதைத்துச்சென்ற வரலாற்று நிலையும், மயிலாப்பூரில் பிறந்த வள்ளுவர் கிறித்தவ நெறிகளோடு ஒட்டிச் செல்லும் புரட்சிகரமான சிந்தனைகளை திருக்குறளாக வடித்துத் தந்த நிலையும் இங்கு ஒப்பிட்டு நோக்கத்தக்கன. இந்த ஒப்புமை மிக்கப் பின்னணியில் திருக்குறளின் சர்வதேசப் பரவுதலுக்குக் கிறித்தவ அருட்தொண்டர்கள் ஆற்றல் மிக்க அடித்தளம் அமைத்தனர் என்பது மறுப்புக்கு இடமில்லாத உண்மையே.

மொழிபெயர்ப்பு என்ற நிலையிலும் கிறித்தவர்களின் திருக்குறள் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள் பல சிறப்புக்களைப் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. முதல் நிலையில் ஆங்கிலத்திலும் அதையடுத்து பிரஞ்சு, ஜெர்மன் ஆகிய மொழிகளிலும் இவற்றிற்கு அடுத்த நிலையில் இத்தாலியமொழியிலும், உருசிய மொழியிலும் ஸ்பானிஷ், போலிஷ் போன்ற மொழிகளிலும் கிறித்தவர்கள் அதிக அளவிற்குத் திருக்குறளை மொழிபெயர்த்ததாகத் தெரிகின்றது. கிறித்தவத் திருமறையிலும் (Bible) தேவியல் (Theology) மரபுகளிலும், அறச்சிந்தனைகளிலும் (ethics) ஆழ்ந்த புலமை பெற்றவர்கள் கிறித்தவ அறிஞர்கள் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. எனவே மூலமொழியான தமிழிலிருந்து பிற ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கு மொழி மாற்றம் செய்தபோது பெறுமொழியில் தகுந்த நிகரன்களைக் கண்டுபிடித்துப் பயன்படுத்துவது அவர்களுக்கு அரிதாகத் தெரியவில்லை. பெறுமொழியில் புலமை

பெற்றவர்களாக இவர்கள் அமைந்ததுவும், பெறுமொழியின் அறநெறி மரபுகளில் நல்ல பயிற்சி பெற்றவர்களாக இருந்ததுவும் இந்த மொழிபெயர்ப்புக்கள் சிறப்பாக அமைவதற்கு நல்ல வாய்ப்பாக அமைந்தன. ஒருசில கிறித்தவ மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் தமிழறிஞர்களின் துணையோடு மொழிபெயர்ப்பு செய்துள்ளதைக் காண்கின்றோம். இதுவும் மூல நூலின் கருத்துக்களிலிருந்து விலகிச் செல்லாமல் பெறுமொழியில் திருக்குறளின் சிந்தனைகளைத் தரத்துணைநின்றது. வெளிநாட்டுக் கிறித்தவர்களின் மொழிபெயர்ப்பில் கிறித்தவச் சிந்தனைகளின் தாக்கம் இருப்பது இயல்பானதேயெனினும் மூல நூலிலிருந்து அதிகம் விலகிச் செல்லாமலே கிறித்தவ அறிஞர்களின் பெரும்பாலான மொழிபெயர்ப்புக்கள் அமைந்துள்ளன.

பாப்பிலி (Popeley) என்னும் அருட்தொண்டர் தமது மொழி பெயர்ப்பிற்குத் தெய்வக்குறள் (The Sacred Kural) என்றும் எட்வர்ட் (Edward) என்பவர் தமது மொழிபெயர்ப்பிற்கு தமிழ் ஞானம் (Tamil Wisdom) என்றும் பெயரளித்துள்ளது சுட்டத்தக்கது.

கிறித்தவத் திருமறையை மட்டும் தெய்வீக நூலாகக் கருதிவந்த கிறித்தவ அருட்தொண்டர்கள் திருக்குறளையும் ஒரு தெய்வீக நூலாக ஏற்றுக்கொண்டனர் என்பதை இது தெளிவுபடுத்தும். கிறித்தவத் திருமறையை 3000-க்கும் மேற்பட்ட மொழிகளில் மொழிபெயர்த்துள்ள முயற்சிகளையும், அம்மொழிபெயர்ப்பின் வரலாறுகளையும், திருமறை மொழிபெயர்ப்பில் கையாளப்பட்ட உத்திகளையும் நன்கு அறிந்தவர்கள் கிறித்தவத் தொண்டர்கள். மூல நூலிலிருந்து மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் விலகிச் செல்லக்கூடாது என்ற உணர்வைச் சிறப்பாக மதிப்பவர்கள் அவர்கள். எனவே தெய்வீக நூலான திருக்குறளின் மொழிபெயர்ப்பில் மொழிபெயர்ப்புப் பயிற்சி பெற்ற கிறித்தவர்கள் எத்துணைத் தனிக்கவனம் செலுத்தியிருப்பர் என்பதை நாம் நன்கு உய்த்து உணர முடிகின்றது.

ஞானியர் இலக்கியம் (Wisdom literature) என்ற மரபை கிறித்தவ அறிஞர்கள், குறிப்பாக மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் நன்கு உணர்ந்தவர்கள் எனலாம். கிறித்தவத் திருமறையில் இடம்பெறும் பல்வேறு நூல்களும் குறிப்பாக நீதிமொழிகள் (Proverbs) யோபு (The Book of Job) ஆகிய பகுதிகள் ஞானியர் இலக்கியமாகவே கருதப்படுகின்றன. வீரயுகத்தை அடுத்த காலகட்டங்களில் உலக இலக்கியங்களில் ஞானியர் மரபு (The tradition of Wisemen) உருப்பெற்றதை உலகின் எல்லாமொழிகளிலும் அமைந்துள்ள பழைய இலக்கியங்களில் நாம் சந்திக்க முடிகின்றது. இந்த ஞானியர்கள் அறிவுரை கூறுபவர்களாக, சமுதாயத்திற்கு நல்வழி காட்டுபவர்களாக, தீர்க்கதரிசிகளாக ஒவ்வொரு சமுதாயத்திலும் மதித்துப் போற்றப்பட்டதைக் காண்கின்றோம். வள்ளுவரை உலகில் தோன்றிய ஞானியர்களுள் ஒரு சிறந்த ஞானியாகவே இந்த கிறித்தவ மொழி பெயர்ப்பாளர்கள் கருதியிருக்க வேண்டும் என்பதற்கு Tamil Wisdom என்று சூட்டப்பட்ட பெயரே சான்றாகும். திறவோர், அறவோர், அறிவர், சான்றோர், கணியர் என்றெல்லாம் பழந்தமிழ் இலக்கியம் ஞானியர்களைப் பல்வேறு பிரிவுகளாகப் பிரித்துக் கூறுவது இங்குச் சுட்டத்தக்கது. இத்தகைய உலக ஞானியர் மரபில் வள்ளுவர் தோன்றியவர் என்பதை நாம் இன்று ஒப்பிலக்கியக் கண்ணோட்டத்தில் ஆய்வு செய்வதற்குரிய தூண்டுதலை ஏற்படுத்தியுள்ளவர்கள் இந்த மொழி பெயர்ப்பாளர்களே என்பதில் எந்த ஐயமும் கிடையாது.

திருவள்ளுவர் உலகப்பெரும் கவிஞர் என்றும், திருக்குறள் உலகப் பொதுநூல் என்றும் பேசப்படுகின்ற இன்றைய நிலையை உருவாக்கித் தந்தவர்களுள் திருக்குறளின் கிறித்தவ மொழி பெயர்ப்பாளர்களின் பங்கு மிகவும் கனிசமானது என்பதில் எந்த ஐயமும் கிடையாது. திருக்குறளை மையமாகக் கொண்டு தேசியநிலையிலும், உலகந்தழுவிய நிலையிலும் எண்ணற்ற ஒப்பிலக்கிய ஆய்வுகள் பல்வேறு மொழிகளில் மிகச்சிறப்பாக மேற்கொள்ளப்படுகின்ற நிலை இப்போது அரும்பியுள்ளது. இத்தகைய ஆரோக்கியமான நிலையினை ஏற்படுத்தியவர்கள் இந்த

மொழிபெயர்ப்பாளர்களே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழ் மொழிக்கு உலகச் செம்மொழி என்னும் தகுதி ஏற்படுவதற்குக் கிறித்தவ அறிஞர்கள் எவ்வாறு மூலகாரணமாக அமைந்தனரோ அவ்வாறே வள்ளுவரின் உலகளாவியத் தகுதிப்பாட்டிற்கும் கிறித்தவர்கள் மூலகாரணமாக அமைந்தார்கள் என்பது மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாத உண்மையாகும். இதுவே கிறித்தவம் திருக்குறளுக்கும் திருவள்ளுவருக்கும் நல்கிய பங்களிப்பு எனலாம்.

பின்னிணைப்பு

கிறித்தவர்களின் திருக்குறள் மொழிபெயர்ப்புப் பட்டியல்

TRANSLATIONS

ENGLISH - Foreigners

Drew. W.H.ed. Thiruvalluvar Ceyta Kuralin Arāppaḷin Turavarānam Poruṭpālil Araciyalum Avarriṟku Parimēlalakar Ceyta Ilakkaṇa Uraiyum Irāmāṇucakkavirāyar Ceyta Veḷḷuraiyum Putturaiyum Turu Aiyar Ceyta Molipeyarppum. Cennai : Vēppēri Mission press, 1873.

——— The Kural of Tiruvalluvar, Maturai : American Mission Press, 1840

——— Parimēlalakar Urai - Putturai. Maturai : American Mission Press, 1840

- _____ The Kuraḷ of Tiruvaḷḷuvar with the commentary of Parimēlaḷakar, Chennai : The Christian Knowledge Society Press.
- _____ and John Lazarus. Tirukkuraḷ Mūlam Āṅkila Moliḷeyarppuṭan - Chennai : Teacher's Publishing Co., 1949, 1956.
- Ellis, F.W., Tirukkuraḷ on Virtue, Chennai, 1812, 1819, Rpt., Chennai : University of Madras, 1955, 1958.
- _____ ed. Tirukkuraḷ 1-13 Atikāraṅkaḷ. Chennai, 1906.
- Gover, Charles E., "Odes from the Cural". The Folk Songs of Southern India. Chennai : Higginbothams, 1872.
- Kindersley, N.H., Teroovalluvar Kuddal or Ocean of Wisdom, London : N. Bulmer & Co, 1794, 1812; Rpt., J.M.N. Schwatz, Kuraḷ Part I. Mission, 1877.
- Lazarus, J. Tirukkuraḷ Mūlamum Parimēlaḷakar Ceyta Uraiḷum. Chennai : Kalāratṇakaram Press, 1885.
- _____ . and W.H. Drew., Kuraḷ of Tiruvaḷḷuvar with English Translation. Chennai : Kalakam, 1886. 1972. Chennai : Āciriyaṅ Nūṛpatippuk Kalakam, 1956, 1967. New Delhi : Asian Education Service, 1988, 1991.
- Pope. G.U., The Sacred Kurral of Tiruvaḷḷuvānayaṅār, with introduction, grammar, translation of notes, lexicon and concordance. London : Henry Frowde, 1886. Chennai : Oxford University Press, 1972.

Chennai : Kalakam 1958. New Delhi : Asian Education Service, 1980.

——— The Tirukkural., Manipay : The Ceylon Patriot Press, 1931, 1935

——— Tirukkural. Pocket edition, Tanjavūr. Tamil Palkalaikkalam, 1988

Popley, H.A. "The Sacred Kural or the Tamil Veda of Tiruvaḷḷuvar" Social Ethics in Tirukkural, The Heritage of India Series, Tamil Culture II. Calcutta : Association Press, 1932, 1951.

Robinson, Edward Jewitt. "Cural". A Chapter in Tamil Wisdom, London : 1873, 1878 and 1885. Chennai : Kalakam, 1956.

——— "Tirukkural Tiruvaḷḷuvar". Tales and Poems of Sacred India. London, 1886.

——— "Tales and Poems of South India", Tamil Wisdom. Chennai, 1885, 1886, 1956.

——— and Yōki Cuttānanta Pārati. Tirukkural Couplets Chennai : Kalakam, 1966.

Scott, T.M., Kural Mūlamum Cukāttiyar Iyarriyakarrutturai Patavuraiyum Chennai : Lawrence Mylearn Press, 1889.

Tirukkural with translation in English by Rev.G.U. Pope, W.H. Drew, John Lazarus and F.W.Ellis. Chennai : Kalakam, 1958, 1962, 1962. 1970, 1973,

1976, 1979, 1981, 1982, 1991.

White, E. Emmons., "Tirukkuraḷ Couplets", The Wisdom of India, New York : The Peter Pauper Press, 1968, 1976.

_____The Wisdom of the Tamil People. New York : The Peter Pauper Press, 1976.

ENGLISH - Indians

Taṅkaiyā, Issac T. Tirukkuraḷ in English with Parimēlalakar's Commentary, Chennai - 1955.

Michael, S.M. The Sacred Aphorisms of Tiruvaḷḷuvar, Nākarkōyil 1928.

Diaz, S.M. Aphorisms of Vaḷḷuvar Translation, commentary and Comparative study part I - Arattuppāl. Chennai : International Society for the Investigation of Ancient Civilizations, 1982.

OTHERS LANGUAGES

Fijjian

Samuel Berwick, L.. Na Tirukkuraḷa, Nadi-Fijji Island : Sri Ramakrishna Mission Nadi. 1964.

Singalese

Charles de Silva. Tirukkuraḷ in Singalese. Colombo : Sri Lankan Sahitya Mandalaya, 1964.

Czech

Zvelebil, Kamil, V. Tirukkural Selections (in verses).
Prague : Novy Orient, 1952, 1954.

Dutch

Kat, D. Tiruvalluvar's Tirukkural Selections (in verse).
The Netherlands, 1964

Finnish

Pentti Aalto. Kural : The Ancient Tamil Classic.
Helsinki : 1972.

French

Ariel, E. Kural de Tiruvalluvar (Fragment). Traduits
du Tamoul. Paris : Journal Asiatique, 1848,
1852, 1857, 1862.

_____ Fragment Traduits dir Tamoul. Paris, 1852.

Barrigue de, Fontaineu de. La Livre de l' Amour de
Tiruvalluva part 3 only (love). Paris, 1889.

Diagou, Giamou, Koural, Tradent Du Tamoul
Tiruvalluvar Kural. Putucceri : 1942, 1945.

Dumast, de P.G. Maxims Traduits des Curalas de
Tiruvalluvar on La Morale des Pariah. Paris, 1854.

_____ India. Fluero de'Inde Component Plerisisurs
Poesies Indonees. Paris, 1857.

Kuraḷ de Tiruvaḷḷuvar. Bibliotheca. Paris, 1767

Lamaraisse, M. Tirukkuraḷ in French. Putuccēri, 1867, 1985.

Louis, Jacolliot. Le Pariah deus l' humanite, A Lecroia etc. Paris, 1967.

——— La livre des devoirs de Tiruvaḷḷuva le divine Pariah. Paris. 1867. 1876.

German

Albert Frenz & K. Lalithambal, Tirukkuraḷ Von Tiruvaḷḷuvar Aus dem Tamil Übersetzt, Maturai : Galaxy Press, 1977.

Cammers, A.F. Tirukkuraḷ with German Translation. Leipzig : 1803 with notes and glossary.

Graul, Karl. Der Kuraḷ des Tiruvaḷḷuvar. London : 1854, Leipzig : 1956.

——— Der tamu lische gnomes Dichtar Tiruvaḷḷuvar, alaspiegel, des tamu lischen, Tolkagistes. Leipzig, 1865.

Ruckert, Friedrich. Tirukkuraḷ (Selections). Berlin, 1847.

William and Norgate. De Kuraḷ des Tiruvaḷḷuvar. London : 1886, Leipzig, 1954.

Italian

Antonio, sorrentino, Tirukkuraḷ in verse. 3 parts. Napoli : Institution to Universitario Orientale, 1985.

Latin

Charles Graul., Kural of Tiruvalluvar, High Tamil text with translation into common Tamil and Latin. Tranquebar : Tranquebar Mission Press, 1865.

Constantinus Beschi. Tirukkural Books 1 and 2, London : 1730

Graul, E.V.K. Tiruvalluvar Kural versione Lationa, 1856, 1865.

Polish

Umadevi & Wandy, Dynowskiey. Tiruvalluvar-Kural. Polsko, Indyjaska. Chennai : Adyar, Theosophical Society, 1958.

Russian

Glasov, Y. Yuri. and A. Krishnamurti. Tirukkural : A book on virtue, on politics and on love. Moscow, 1963.

Ibrahimov, Thyphkypaji Alif. Tirukkural couplets with illustrations. Moscow. Progressive Publishers, 1964, 1974.

Spanish

Arul. G. Tirukkural. 25 Chapters Part 3 love only, 1968.

Swedish

Ingva Frykholm, Tirukkural. Uddavalla : Svensk
Tolkning, 1971.

சொல்லடைவு

(எண் - பக்க எண்)

அகத்தியர் - 133
அகத்தெழுச்சி - 51
அகப்பாடல் - 24
அகவல் - 73
அகஞ்சார் அருளியல் மரபு-115, 116
அங்கதப் போக்கு - 57
அகவெளியீட்டுக்கொள்கை - 49
அகஸ்டஸ் சீசர் - 1
அசோகவனம் - 144
அடானா - 114
அடைக்கல மாலை - 33, 38
அடையாறு தியோசாபிகல்
சங்கம் - 253
அந்தாதி - 59, 106, 135, 158, 207
அந்தாதித் தொடை - 59
அந்தாதி வகை - 38
அந்தோணிக்குட்டி
அண்ணாவினார் - 86, 95
அந்தோணிமுத்து - 97
அந்தோணி நாடார் - 93
அந்தோணி சூசை - 93
அப்பர் - 24, 138
அப்பாவுப்பிள்ளை - 32, 92
அப்பாசாமி - 82, 86
அப்போஸ்தலர்களின்
நடவடிக்கைகள் - 13

அம்புரோஸ் - 5
அம்மாளை - 114
அமோரைட் - 69
அயோத்தி - 212, 229
அர்ச் அந்தோணியார்
அம்மாளை - 95
அர்ச் அந்தோணியார்
சத்குரு சங்காரமாலை - 96
அர்ச் இஸ்தாக்கியார் நாடகம் - 93
அர்ப்பணிப்புப் பிரகடனம் - 152
அர்னால்டு ஏ. ஆர் - 90
அரங்கேற்றம் - 155
அரமி - 197
அரமைக் - 14
அரராத் - 55
அரிஜின் - 140
அரிஸ்டாட்டில் - 177, 186, 193,
218, 226
அரிஸ்டாட்டிலின் கவிதை
இயல் - 177
அருணகிரிநாதர் - 38
அருணகிரியரின் திருப்புகழ்ச்
சந்தங்கள் - 113
அருணாசலக்கவிராயர் - 113, 151,
135
அருட்தொண்டரின்
ஆன்மீகப் பயணம் - 80, 82

அருட்பாசுரங்கள் - 149
 அருளப்ப முதலியார் - 94, 191
 அருள் - 253
 அரேபியா - 230
 அறுவடைத்திருநாள் கும்மி - 94
 அலெக்ஸாண்டிரியா - 6
 அலெக்ஸாண்டர்
 டுபியான்ஸ்கி - 245, 253
 அவயவிக் கொள்கை - 107, 181,
 226
 அவயவிக் கோட்பாடு - 49
 அறத்துப்பால் - 250
 அறநெறிக் கவிதை - 58
 அறநெறிகாப்பியங்கள் - 215
 அறநெறிக்காப்பியக் கூறுகள் - 192
 அறநெறி மரபு - 256
 அறநெறிக்காலம் - 175
 அறிவர் - 257
 அறிவானந்தம் - 109
 அறிவியல் கோட்பாடுகள் - 153
 அறவோர் - 257
 அன்பின் ஐந்திணை - 139
 அன்பு தத்துவம் - 21
 அன்றில் பறவை - 232
 அன்னை அழுங்கல் அந்தாதி-33,38
 அன்னை மரி - 94, 165, 189, 207,
 220, 221
 அனுமன் - 223
 அஃறிணைப்பாற் புகழ்ச்சி - 121
 ஆக்ஷயம் - 1
 ஆகிலஸ் - 176

ஆகிர்தாள் - 188
 ஆங்கிலம் - 88, 110, 198, 244, 245
 ஆங்கில வீறுணர்ச்சிக்
 கவிஞர் - 49, 103
 ஆசியக்கல்வி சங்கம் - 240, 249, 251
 ஆசியக் கிறித்தவம் - 14
 ஆசியச் சிந்தனை - 14
 ஆசியத் திருச்சபை - 162
 ஆசிய நாடு - 240
 ஆஞ்சலா ரிச்சட்ஸ் - 166
 ஆண்டாள் - 24, 60
 ஆண்டாளின் பாவைப்பாடல்கள் - 138
 ஆத்மார்த்த மாலை - 95
 ஆதாம் - 52, 65, 67
 ஆதாமும் ஏவாளும் - 57, 120
 ஆதி காப்பியம் - 178
 ஆதிக்கிறித்தவம் - 10, 25, 26, 130
 ஆதிக்கிறித்தவர் - 151
 ஆதிக்கிறித்தவச் சிந்தனைகள் - 129
 ஆதித்திருச்சபைகள் - 26
 ஆதி நந்தவனப் பிரளயம் - 91
 ஆதியாகமம் - 53, 54
 ஆபிரகாம் பண்டிதர் - 244
 ஆபேரி - 114
 ஆபேல் - 64
 ஆயக்காரர்கள் - 120
 ஆரணாதிந்தம் - 70, 108, 113, 116,
 120, 137, 143, 145, 163
 ஆர்மிகார்மிகேல் - 84
 ஆரியப்பண்பாடு - 242
 ஆரோக்கிய மாதாவின்
 பெயரில் தசமணிமாலை - 96

ஆரோக்கியமாதாவின்
 தோத்திரப் பாடல் - 96
 ஆல்பர்ட் சுவைசர் - 254
 ஆலிவ் மரம் - 56
 ஆலோசனை மண்டபக்காட்சி-193,
 223
 ஆழ்வார்கள் - 24, 41, 60, 131, 137,
 138, 143, 149
 ஆற்றுவளம் - 34
 ஆறுமுகம் பிள்ளை. பி - 92
 ஆறுமுகநாவலர் - 78
 ஆன்மபிரலாபம் - 116, 144
 ஆன்மீகக் காதலி - 143
 ஆன்மீகப் பயணம் - 81, 215
 ஆனந்த பைரவி - 114
 ஆன்மபிரலாபம் - 141
 ஆன்மப் பெண் - 143
 ஆனந்தக்களிப்பு - 58
 ஆன்டர்னோ - 245
 ஆஸ்கோ பர்பலா - 246
 ஆஸ்தானக் கவிஞர் - 46
 ஆஸ்போர் - 9
 ஆஷர் - 246
 இங்கிலாந்து நாடு - 161
 இசைபியஸ் - 5, 6
 இசைப்பாடல்கள் - 111
 இசைப்பாடல் வடிவங்கள் - 107
 இசைக்கியல் - 69
 இசையா - 68, 116
 இசையா தீர்க்கதரிசி-137, 146, 163
 இசை நாடகப் பாடல்கள் - 101
 இத்தாலியக் காப்பிய மரபு - 192

இத்தாலிய சமயக்காப்பியக்
 கவிஞர்கள் - 193
 இத்தாலிய நாடு - 33, 172, 186,
 205, 239, 244
 இத்தாலிநாட்டு
 அருட்தொண்டர் - 130, 154, 233
 இத்தாலியப் பாதிரியார் - 244
 இத்தாலிய மொழி - 37, 180, 252,
 254, 255
 இத்தாலி நகர் - 37
 இத்தாலிய இறைநெறிப்
 பாடல் மரபு - 206
 இந்திய இலக்கியம் - 244
 இந்தியக் காப்பிய நெறிகள் - 33
 இந்தியக் காப்பிய மரபு - 34
 இந்தியக் கிறித்தவம் - 14
 இந்தியக் கிறித்தவர்கள் - 8
 இந்தியநாட்டுக் காப்பியங்கள் - 199
 இந்திய நாட்டு வீரகாப்பியங்கள்-199
 இந்தியப் பண்பாடு - 240
 இந்துப் புராணங்கள் - 59
 இந்திய மொழிகள் - 248
 இந்திரன் - 16
 இந்தியவியல் - 241, 249
 இந்து சமயக் கோட்பாடு - 205
 இந்து சமயப்புராணம் - 99
 இந்துஸ்தானி - 114
 இந்தோ-ஆரிய மொழி - 241, 249
 இந்தோ-ஆரிய மொழிக்குடும்பம்-250
 இம்மானுவேல் கலம்பகம் - 92
 இம்மானுவேல் பிள்ளைத் தமிழ் - 92
 இம்மானுவேல் மாலையும்
 ஜெபவிருத்தப்பாவும்-95

இயாகப்பிள்ளை - 97
 இயேசு சபை - 239, 243
 இயேசுவின் திருநாமம் - 134
 இரத்தின நாதர் - 97
 இரட்சணியக் கடல் - 95
 இரட்சணியக் குறள் - 85
 இரட்சண்யப் பயணம் - 216
 இரட்சணிய மனோகரம் - 85, 86,
 இரட்சணிய யாத்திரிகம் - 82, 83,
 84, 85, 144, 154
 இரணவாகடம் - 39
 இரணியன் கதை - 225
 இராம இலக்குவர் - 194, 217
 இராமாயணம் - 192, 214, 216, 228
 இராமாயணக் கதைப்பின்னல் - 194
 இராமாயணக் காப்பியம் - 196, 224
 இராமாயணக் காப்பிய மரபு - 229
 இராமகாதை - 154
 இராபர்ட் கால்டுவெல் - 47
 இராபர்ட் டி. நொபிலி - 30, 130
 இராபின்சன் ஸ்காட் - 243
 இராஜரீகம் - 44
 இராமன் - 144, 176
 இராமலிங்கசுவாமிகள் - 78
 இராமநாத பிள்ளை - 89
 இராவணன் - 197, 223, 224
 இருசுடர்த் தோற்றம் - 179
 இலங்கை - 88, 212, 223
 இலஞ்சி - 160
 இலத்தீன் - 37, 180, 198, 206,
 243, 244, 249, 252
 இலத்தீன் மொழிக்காப்பியம் - 192

இலம்பகம் - 179
 இலியட் - 198
 இலியட் டி. எஸ் - 118, 119
 இறைக்காதல் - 137, 163
 இறைக்காதல் பாடல் - 140
 இறைக்காட்சி - 215
 இறைத்தொண்டனின்
 வழிப்பயணம் - 40
 இறைநெறி இலக்கிய மரபு - 142
 இறைநீதி - 108
 இறைநெறிக்காப்பியங்கள் - 214
 இறைநெறிக்காதல் பாடல்கள் - 141
 இறைநெறிப்பாடல்கள் - 29
 இறையருட் கவிஞர் - 103
 இஸ்ரேல் நாடு - 139, 246
 இஸ்ரேலியப் பகுதி - 140
 இஸ்லாமிய இலக்கியம் - 64
 இஸ்லாமியர்கள் - 172
 இஸ்ரவேல் மக்கள் - 56, 120
 இஸ்ரேல் மண் - 150
 இன்ப கவிராயர் - 88
 ஈனயானப் பௌத்தம் - 18
 ஈஸ்டர் திருநாள் - 85, 86
 ஈஸ்வரமூர்த்தி பிள்ளை. எஸ் - 94
 உக்கிரேன் - 253
 உத்தரிக மாதாவின் பதிகம் - 93
 உமறுப்புலவர் - 154, 230
 உமாதேவி - 252
 உமையம்மை - 22
 உயிர்த்தெழுந்த பண்டிகை - 113
 உருசிய மொழி - 253
 உருவகப் படைப்பு - 64, 72

உரோம அரசு - 2
 உரோமன் கத்தோலிக்கக்
 குருக்கள் - 166
 உரோமத்திருச்சபை - 130
 உரோமநாடு - 186, 215
 உரோமநாட்டுத் திருச்சபை-15,185
 உரோமநாட்டு நாணயங்கள் - 1
 உரோம் நகர் - 206
 உரோமப் பேரரசு - 1, 12, 161
 உலா இலக்கியம் - 38
 உலா இலக்கிய மரபுகள் - 107
 உலக இலக்கியம் - 248
 உலகக் காப்பிய மரபு - 215
 உலகச்சமய வரலாறு - 16
 உலகச் செம்மொழி - 240,247,258
 உலகத் தச்சன் - 53
 உலகத் தச்சன் கிருத்தயம் - 122
 உலக மொழிக்குடும்பம் - 248
 உலா - 49, 135, 157, 158
 உவமான சங்கற்பம் - 121
 உள்ளக்காட்சிகள் - 184
 உன்னதப்பாட்டு - 22, 23,60,68,
 74, 116, 118, 137, 138,139,
 144, 146, 147, 163
 ஊசல் - 114
 எகிப்து - 34, 190
 எசித்து - 197, 205, 217
 எசேக்கியல் தீர்க்கதரிசி - 137
 எட்சர்ட் - 256
 எட்சர்ட் ராபின்சன் - 251
 எட்டு குணங்கள் - 231
 எட்டுத்தொகை - 246

எடிசா - 5
 எத்தியோப்பியா - 6
 எதிர்த்தலைவன் - 195, 197, 201, 224
 எப்ரேம் - 5
 எபிரேயம் - 149
 எபிரேயக்காதல் கவிதை மரபுகள் - 143
 எபிரேயச் சமுதாயம் - 23
 எபிரேயத் திருமணச் சடங்கு - 140
 எபிரேய நாடு - 73, 140
 எபிரேயப்பண்டிகை - 139
 எபிரேயப்பண்பாடு - 147
 எபிரேய மரபு - 150
 எபிரேய மொழி - 6, 14, 118, 139, 140
 எபிரேய நூல் - 22
 எம்மானிஸ் ஒயிட் - 251
 எமனோ - 242
 எருசலேம் - 69, 213
 எருசலேம் ஆலயம் - 210, 220
 எருசலேமின் குமாரத்தி - 140
 எருசலேம் நகரம் - 69
 எருசலேம் விடுதலை - 164
 எல்லிஸ் - 30, 32, 191, 239, 241,
 243, 249, 250
 எலிசா - 225
 எலியட் - 216
 எவஞ்சலிக்கல் லுத்தரன்
 திருச்சபை - 96, 97
 எள்ளற் காப்பிய உணர்வு - 197
 எஸ்தர் அரசாணி மாலை - 94
 ஏசுவின் பேரில் பதங்கள் - 91
 ஏசுநாயகர் திருச்சதகம் - 90
 ஏசுநாதர் பிள்ளைத்தமிழ் - 94

ஏசையா - 23
 ஏதேன் - 54, 65
 ஏதேன் தோட்டம் - 52, 68, 142, 161
 ஏமாங்கத நாடு - 230
 ஏரியல் - 254
 ஏரோதன் - 190, 197, 217, 224, 225
 ஏரோது மன்னன் - 34
 ஏனியட் - 192, 193, 198
 ஏலியன் - 225
 ஏவாள் - 52, 54, 67, 206
 ஏழு பருவப் பெண்கள் - 50, 160
 ஐங்காயத்து அண்ணல் - 98, 130, 248
 ஐசக் தங்கையா - 251
 ஐந்தருவி - 161
 ஐயம்தோற்றுப் படலம் - 220
 ஐரோப்பிய அருட்
 தொண்டர்கள்-130, 151, 248
 ஐரோப்பிய இறைத்
 தொண்டர்கள் - 130
 ஐரோப்பா - 14, 200, 240, 249
 ஐரோப்பியக் கலாச்சாரம் - 13
 ஐரோப்பியக் கிறித்தவம் - 15, 27
 ஐரோப்பியக் கிறித்தவத்
 தொண்டர் - 29, 30
 ஐரோப்பிய சமயம் - 13
 ஐரோப்பிய இசை - 149
 ஐரோப்பியத் தமிழறிஞர் - 29
 ஐரோப்பியத் திருச்சபை - 9, 98
 ஐரோப்பியப் பண்பாடு - 12, 14, 31, 42, 98, 130, 150, 172, 231

ஐரோப்பிய மொழிகள் - 131, 251, 254
 ஐரோப்பிய வீறுணர்ச்சிக் கவிதை - 49
 ஒடிகி - 216
 ஒப்பிலக்கிய ஆய்வுகள் - 257
 ஒருதலைக்காதல் - 143
 ஒரே சாதி - 115
 ஒழுக்கக் கோட்பாடு - 175
 ஒழுக்க நெறியாளர் - 188
 ஓடப்பாட்டு - 54, 89
 ஒபீர் - 69
 ஒரிஜன் - 5
 ஃபிஜி மொழி - 252
 ஃபேப்ரீசியஸ் - 110
 கடவுள் வாழ்த்துப்பகுதி - 177
 கட்டியங்காரன் - 73, 163, 117
 கண்ணகி - 217
 கண்ணன்பாட்டு - 25, 145, 146
 கணபதி - 20
 கணியர் - 257
 கணிச்சிப்படை - 20
 கதாக்காலட்சேபம் - 152
 கத்தோலிக்க இறைத்
 தொண்டர்கள் - 130
 கத்தோலிக்கக் கவிஞர் - 78
 கத்தோலிக்கக் காப்பியம் - 193
 கத்தோலிக்கக் கிறித்தவர் - 245
 கத்தோலிக்கச் சமயம் - 78, 219
 கத்தோலிக்கச் சமயக் கோட்பாடு - 33, 206, 233
 கத்தோலிக்கச் சமயப் பின்னணி-203

கத்தோலிக்கத் திருச்சபை - 167,
 200, 201, 206
 கத்தோலிக்க நாடகக் கவிதை - 43
 கத்தோலிக்கப் பாதிரியார் - 239
 கத்தோலிக்கப் பிரிவு - 166
 கதைபொதிபாடல்கள் - 174
 கதைப்பின்னல் - 194, 223
 கப்பற்றமிழ் - 54, 107, 119, 119
 கப்பற்பாட்டு - 89
 கம்பன் - 154, 181, 184, 192,
 193, 197, 225, 227, 229, 230,
 231, 232
 கம்பராமாயணம் - 36, 181, 189,
 212, 223
 கம்பராமாயணக்
 கதைப்பின்னல் - 196
 கமில் சுவலபில் - 245, 252
 கருணையான் - 210, 217, 232
 கரையிறுப்பு - 79
 கலம்பகம் - 39, 207
 கலம்பகம் வடிவம் - 92
 கலவியில் களித்தல் - 179
 கலி வெண்பா - 38
 கல்கத்தா - 239, 240, 249, 251
 கல்யாணி - 114
 கல்ட்ஸ் - 31
 கல்லூரி முத்துசாமிப்பிள்ளை - 87
 கலைக்காப்பியம் - 197
 கலித்துறை - 73
 கலித்துறைப்பாடல்கள் - 143
 கலிலேயா நாடு - 2, 69, 74
 கலிங்கத்துப்பரணி - 159, 232

கலிவெண்பா - 50
 கவிச்சக்கரவர்த்தி - 46
 கவிஞனின் குரல் - 219
 கவிதை நீதி - 196
 கவுந்தி அடிகள் - 217
 கற்பனைப்பின்னணி - 161
 கற்பனை நாடு - 230
 கன்னடம் - 250
 காஞ்சிய நாடு - 215
 காட்சிப் படிவங்கள் - 61
 காந்தாரி - 227, 228
 காம்போதி - 114
 காப்பு - 51
 காப்பிய உத்திகள் - 107
 காப்பிய உள்ளீடு - 181
 காப்பிய உறுப்புக்கள் - 178
 காப்பியக் கட்டமைவு - 177, 226
 காப்பியக்கதை - 173, 185
 காப்பியக் கதைப்பின்னல் - 185, 193,
 200, 230
 காப்பியக் கோட்பாடு - 176, 181, 223
 காப்பியக் கோட்பாட்டாளர்கள் - 177
 காப்பியத்துணுக்கு - 144
 காப்பிய நீதி - 213, 214
 காப்பியப் பயணம் - 193, 216, 217
 காப்பியப் போராட்டம் - 34, 195, 200
 காப்பியப்பட்டியல் - 107, 177, 193,
 214, 215
 காப்பிய மரபுகள் - 181
 காப்பிய வடிவு - 153, 174, 227
 காமத்துப்பால் - 22, 23, 139, 253
 காயின் - 65, 66

கால்டுவெல் - 30, 32, 36, 232,
241, 250
கார்ல் கிரால் - 252, 254
காலியன் - 225
காலரிட்ஜ் - 154
காவிரிப் பூம் பட்டணம் - 3
கானான் தேசம் - 120, 150, 161
கான்ஸ்டன்டியஸ் ஜோசப்பெஸ்கி-172

கிங்ஸ்பரி - 140
கிசலன் - 225
கிண்டர்ஸ்லி - 250, 254
கித்தேரி அம்மாள் அம்மாளை - 33,
38, 39
கிப்ட்சிரோன்மணி - 253
கிரேக்கநாடு - 186
கிரஹாரி - 5
கிரால் - 252
கீர்த்தனைகள் - 143
கிருபைப் பிரவாகம் - 52
கிருஸ்துயானம் - 92
கிருஷ்ணபிள்ளை - 80, 82, 83, 84,
85, 86, 116, 141, 144, 154
கிருஷ்ணமூர்த்தி ஏ. - 253
கிரேக்கம் - 13, 249
கிரேக்கர்கள் - 3
கிரேக்கக்கடவுள் - 16
கிரேக்கச் சிந்தனைகள் - 14
கிரேக்க நாடகம் - 140
கிரேக்க மொழி - 14
கிரேக்கச் செந்நெறித்
திறனாய்வாளர் - 105

கிழக்கு சிரியா - 4, 8, 9
கிறித்தவ அருட்கவிஞர் - 40
கிறித்தவ அருட்தொண்டர்கள் - 90,
239, 241, 249, 250
கிறித்தவ அதிகாரி - 241
கிருஸ்தியானி ஆலயம் - 44
கிறித்தவ இசைப்பாடல் துறை - 152
கிறித்தவ இறைநெறிக்கவிஞர் - 30
கிறித்தவ இறையியல்
கோட்பாடு - 51, 72
கிறித்தவக் கம்பன் - 84
கிறித்தவக் கருத்துக்கள் - 4
கிறித்தவக் காப்பியம் - 199
கிறித்தவக் கீர்த்தனைகள் - 136, 137
கிறித்தவத் தமிழ் நடை - 104
கிறித்தவத் தமிழ்க் கீர்த்தனைகள்-41
கிறித்தவக் கோட்பாடு - 39, 76, 198
கிறித்தவத் தூய்மைவாதிகள் - 203
கிறித்தவ வெர்னாகுலர்
கல்விச் சங்கம் - 31
கிறிஸ்து சபைப் பாமாலை - 110
கிறிஸ்டியாட் - 193
கிறிஸ்டியன்போல் - 46
கிறிஸ்துநாதர்பிள்ளைத் தமிழ் - 94
கிறித்தவச் சமயக்காப்பியம் - 193
கிறித்தவச் சிந்தனை - 12
கிறித்தவத் தமிழ் - 105
கிறித்தவத் தமிழறிஞர் - 239
கிறித்தவத் தமிழ் உலகம் - 48
கிறித்தவத் தமிழ்க்கீர்த்தனை - 97
கிறித்தவத் திருச்சபை - 150

கிறித்தவத் திருமறை - 2, 14, 33,37,
46, 39, 51, 56, 57, 65, 68, 72,
79, 92, 90, 73, 82, 134, 135,137,
139, 142, 150, 157, 185,199, 216,
255, 256, 257, 115

கிறித்தவத் திருவாசகம் - 94

கிறித்தவத் தொண்டர்கள் - 172, 243

கிறித்தவத் தேவியல் மரபு - 23, 149,
153

கிறித்தவத் தேவியல்

தத்துவ மரபுகள் - 135

கிறித்தவ நற்செய்தி

வரலாற்று நூல் - 195

கிறித்தவப் பக்திப்பாடல்கள் - 220

கிறித்தவப் பாதிரியார் - 242

கிறிஸ்துப் பிறப்புப் பாடல்கள் - 112

கிறிஸ்துபெருமானின்

மலைப்பொழிவு - 27

கிறித்தவப் பேராயர் - 241

கிறித்தவப் போதனைகள் - 17

கிறிஸ்து பெருமான் - 1, 12, 14,17,
18, 19, 21, 23, 50, 52, 62, 66, 68,
71, 83, 84, 86, 95, 107, 116

கிறித்தவ மெய்யுணர்வுவாதிகள் - 48

கிறித்தவ மொழிபெயர்ப்பாளர்கள்-256

கிறித்தவ வாழ்க்கை - 202, 216

கிறித்தவ வீரம் - 35, 113, 176, 197,
201

கிறித்தவப் பொருண்மை - 168

கிறித்தவ நற்செய்தி நூல்கள் - 37

கிஷ்கிந்தை - 212

கீட்ஸ் - 154

கீர்த்தனை - 114, 135, 151, 156,
169, 191

கீழைத்தேசக் கிறித்தவம் - 14

கீழைநாட்டு இலக்கிய வடிவம் - 172

கீழைநாட்டு பக்தி இலக்கியம் - 60

குணங்கு மந்திரப்படலம் - 224

குப்ளாகான் - 154

கும்மி - 114

கும்மிப்பாடல்கள் - 115

குமரக்கடவுள் - 22

குமாரப்பருவம் - 83

குழுப்பாடல் - 54, 140, 219

குளவிவதைப்படலம் - 225

குற்றாலக்குறவஞ்சி - 72, 155, 156,
159, 160, 163, 158, 168

குற்றால மலை - 161

குறத்தி - 74

குறத்திப்பாட்டு - 157

குறம் - 157

குறவஞ்சிமேடு - 158

குறவஞ்சி - 106, 135, 155, 156,
160,165, 157, 162, 167

குறவஞ்சி இலக்கியம் - 74

குறிஞ்சி - 162

குறும்பலா ஈசர் - 161

கூழங்கைத் தம்பிரான் - 201

கூழங்கையார் வண்ணம் - 87

கூற்றுவன் - 20

கெட்ட குமாரன் - 92

கெய்த் - 140

கேசாதிபாதம் - 121

கேதார கௌளம் - 114

கொக்கமங்கலம் - 7, 26

- கொச்சகக் கலிப்பா - 32
 கொடுந்தமிழ் - 239
 கொண்டபோரஸ் - 3, 4
 கொரிந்தியர் - 20
 கோசலம் - 230
 கோபால கிருஷ்ணபாரதி - 151
 கோல்புருக் - 240, 249
 கோவலன் - 217
 கோவர் - 30
 கைக்கிளை - 139, 188
 கையறு நிலைப்பாடல் - 47
 கௌதம புத்தர் - 16
 சகானா - 114
 சங்கம் - 16
 சங்கீதம் - 150
 சங்க அகப்பாடல் - 22, 23, 139
 சங்க அகப்பாடல் மரபுகள் - 146
 சங்க இலக்கியம் - 245
 சங்கப்பாடல் - 20
 சந்தப்பாடல்கள் - 135
 சச்சிதானந்தன் - 135
 சஞ்ஜையோன் கதை - 231, 194
 சஞ்சையோன் - 197, 203
 சடக்கவி - 224
 சண்பகாடவி - 161
 சண்டியோகு மேயர் அம்மானை-43
 சத்தன் - 224
 சத்தனாக - 224
 சத்தியசாட்சி - 116, 144, 146, 169
 சத்தியவதி தாலாட்டு - 89
 சத்திய வேதாகமக் கீர்த்தனை - 91
 சத்திய வேதாதன சஞ்சீபம் - 44
 சதுசேயர் - 2
 சதுரகராதி - 244
 சதுர்பிரசங்கம் - 152, 157
 சகோதரக் கோவை - 65
 சந்தப்பாடல்கள் - 106
 சமாரியா - 2
 சமணம் - 25
 சமணர்கள் - 172
 சமயக்குரவர்கள் - 25
 சமஸ்கிருதம் - 52, 88, 239, 241, 249
 சமஸ்கிருத இலக்கியம் - 249
 சமஸ்கிருதவியல் - 241, 249
 சரஸ்வதி - 16
 சரபோஜி - 46
 சரண்பா மாலை - 93
 சரபோஜி மன்னர் - 45, 47, 132, 158
 சர்வசமய சமரசக் கீர்த்தனை - 79
 சர்விலியம் ஜோன்ஸ் - 249
 சருக்கம் - 179
 சவரிமுத்து உபாத்தியாயர் - 94
 சவுல் - 13
 சவுந்தரநாயகம்பிள்ளை ஜி. பி. - 91
 சற்புத்திரமார்க்கம் - 27
 சன்மார்க்கம் - 136
 சாக்ரடீஸ் - 5
 சாத்தான் - 59, 67, 197, 205, 223
 சாத்வீகக் காப்பியம் - 202
 சாம்சன் - 52, 65, 66
 சாமிநாதப்பிள்ளை. இ - 94, 96
 சாமியல் ஜான்சன் - 77
 சாமுவேல்பால் - 80, 82
 சாமுவேல் பெர்விக் - 252

சார்லஸ்கிரால் - 252
 சார்லஸ் கோவர் - 250
 சார்லஸ் சில்வா - 252
 சரபேந்திர பூபாலக் குறவஞ்சி - 158
 சாலமோன் - 22, 60, 68, 69, 74,
 116, 138
 சாழல் - 114
 சான்றோர் - 257
 சாஸ்திரியார் - 48, 49, 50, 52, 57,
 58, 60, 61, 62, 63, 66, 68, 70,
 71, 72, 73, 75, 103, 134, 139,
 141, 142, 145, 146, 149, 150, 155
 சாஸ்திரர்க்கும்மி - 46, 115, 132, 136,
 168
 சிங்கன் - 73, 74, 117, 75, 164, 143
 சிங்களம் - 252
 சிங்கி - 73, 75, 143, 163
 சிங்கிநடனச்சிந்து - 113
 சிசிலி - 38
 சிடாவியன் - 224
 சித்திர ஞானக்கும்மி - 115
 சித்திரசபை - 161
 சித்திராநதி - 161
 சித்திவிநாயகர் இரட்டை
 மணி மாலை - 87
 சிந்தாரியப்ப முதலியார் - 96
 சிந்து - 63, 73, 113
 சிந்தாமணி - 190, 192, 216
 சிந்துகவி மாலை - 93
 சியோன் - 116
 சிமியோன் - 41, 190
 சிரியா நாடு - 26
 சிரியா மொழி - 5

சிரியன் கிறித்தவர் - 25
 சிரியன் கிறித்தவத் திருச்சபை - 9
 சிருஷ்டிப்பு - 3
 சிலம்பு - 198, 212, 216
 சிலப்பதிகாரம் - 36, 192, 232
 சிலுவைப்பாடு - 110, 112
 சிலுவை மரம் - 214
 சிவா சிவன் - 205
 சிவபெருமான் - 19, 20, 22, 24, 59
 சிவவழிபாடு - 21
 சிற்றிலக்கிய வகைகள் - 39, 49, 59,
 63, 155, 158, 159, 165, 173
 சிற்றிலக்கிய வடிவம் - 88, 106, 115,
 120, 167
 சிறுவரைப் பொறுத்தல் - 179
 சிறுவன் மழலை விலாசம் - 92
 சிறையிருந்த சீதை - 144
 சின்னமலை - 7
 சீகன்பால்க் - 30, 31, 40, 110, 131,
 149
 சீதக்காதி நொண்டிநாடகம் - 64
 சீயோன் - 66, 68, 73, 108, 163
 சீயோன் அங்கலாய்ப்பின்
 பாட்டுகள் - 145
 சீயோனின் குமாரத்திகள் - 23, 143,
 146
 சீயோனின் பெண்கள் - 73
 சீயோன் மகள் - 144
 சீர்த்திருத்தத் தமிழ்த்திருச்சபை - 134,
 149, 165, 166, 167
 சீர்த்திருத்தத் திருச்சபை - 131, 149,
 165, 166, 167
 சீவக சிந்தாமணி - 36, 189

சீறாப்புராணம் - 154

சீனம் - 14

சீனதேசக் கிறித்தவம் - 10

சீனாய் - 56, 65, 66

சுகாத்தியார் - 251

சுகிர்த்த தர்ப்பணம் - 44

சுகுண சுந்தரி - 77

சுத்த பங்களா - 114

சுப்பிரமணியதேசிகர் - 78

சுப்பிரமணிய பாரதியார்-152,254

சுலாமைட் - 140

சுவார்ஸ் பாதிரியார் - 48, 150

சுவாமிக்கண்ணு புலவர் - 96

சுவாமியடியான் - 95

சுவிடிஷ் மொழி - 253

சுவிசேடகக் கவிராயர் - 46, 166

சுவிசேடகச் செய்தி - 157

சுவிசேசக விரித்துரை - 44

சுவீடன் - 3

சூதேயாநாடு - 190, 199, 230

சூர்ப்பனகை - 227

செக் - 245, 252

செங்கல்வராய முதலியார் - 95

செஞ்சுருட்டி - 114

செந்நெறியாளர்கள் - 102, 188

செந்நெறி இலக்கியங்கள் - 76,
114, 122

செந்தமிழ் - 239

செந்நெறிப்படைப்பு - 82

செந்நெறி மரபு - 197

செந்நெறிக்காப்பியம் - 35, 201,
203, 211, 213, 223

செந்நெறிக்கோட்பாடு - 187

செந்நெறிக்காப்பியக்

கொள்கையாளர்கள் - 185

செந்நெறிக் காப்பியக் கோட்பாடு-199

செந்நெறிக் காப்பிய மரபு - 4, 203

செம்மொழி - 239, 245

செல்வராசு செட்டியார் - 93

செவ்வியல் இலக்கியம் - 243

செவ்வியல் கவிஞன் - 148

சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி-253

சென்னைப்பட்டினப் பிரவேசம் - 46,
109

சேவியர் - 88

சேவியர் தனிநாயகம் - 36, 180, 245

சேர்வை வேதநாயகம் - 144

சைவம் - 10, 19, 21, 22, 25, 130,
131, 149

சைவர்கள் - 205, 231

சைவ வேளாளர் மரபு - 151, 166

சைவத்திரு முறைகள் - 131

சைவ வழிபாட்டு மரபு - 27

சைவ வைணவ இறைநெறிப்
பாடல்கள் - 149

சைவ வைணவ மெய்யுணர்வு
நாட்டக்கவிதைகள் - 51

சொற்றொடர் நிலை - 178

சோழமண்டலப்பகுதி - 4, 7

சோமஸ்கந்த வடிவ சிற்பங்கள் - 22

ஞாபகப் படலம் - 231

ஞானப்பாட்டு மாலை - 95

ஞானப் பிரகாசநாதர் - 97
 ஞானானந்த புராணம் - 94
 ஞானமார்க்கம் - 136
 ஞான அந்தாதி - 59, 60, 109, 116, 117, 118, 137, 143, 144, 145, 146, 163
 ஞான செளந்தரியம்மாள்
 நாடக அலங்காரம் - 97
 ஞான உலா - 50, 107, 121, 137, 143, 159
 ஞான ஏத்தப்பாட்டு - 109, 115
 ஞானக்கும்மி - 115
 ஞானசம்பந்தர்-24, 25, 133, 136
 ஞான சமுத்திரம் - 97
 ஞான சிகாமணி . வி. - 253
 ஞானத்தாலாட்டு - 115
 ஞானத்திருப்புகழ் - 97
 ஞானத்தச்சன் நாடகம் - 53, 101, 107, 122, 159
 ஞானப்பள்ளு - 43
 ஞானப்பூ - 44
 ஞானச்சிங்கி - 163
 ஞானபதக்கீர்த்தனைகள் - 113
 ஞானப்பெண் - 152
 ஞானப்பிரகாசம் ஏ. - 93
 ஞானப்பிரகாசம்பிள்ளை. மா.ஜெ-93
 ஞானமாலை - 97
 ஞான மணவாளன் - 60, 145
 ஞானநொண்டி நாடகம் - 46, 63, 64, 109, 101, 117, 119, 120, 157
 ஞான முதல்வி - 60, 61, 62
 ஞானவழி - 109
 ஞானியர் இலக்கியம் - 257

ஞானியர் மரபு - 257
 டச்சு - 87
 டாக்டர் ஜான் - 48, 132
 டாஸ்ஸோ - 37, 164, 180, 193
 டிடஸ்காலியா - 5
 டியனோஸ்கி வாண்டி - 252
 டென்னிஸ் ஹட்சன் - 246
 டெமட்ரியஸ் - 6
 டேவிட்பக் - 246
 டோனாவூர் தமிழ்க்
 கீர்த்தனைகள் - 32
 தசாங்கம் - 51
 தசரதன் - 230
 தஞ்சை - 150, 151, 158
 தஞ்சாவூர்த் திருச்சபை - 45
 தத்துவக் கலைச் சொற்கள் - 52
 தத்துவப் போதகர் - 130
 தண்டியலங்காரம் - 176
 தமிழ் வேதம் - 251
 தமிழ் அகராதி - 244
 தமிழ்க்கிறித்தவம் - 150, 172
 தமிழ் ஞானம் - 256
 தமிழ்க்கீர்த்தனை - 110, 113, 132
 தமிழ்க் கீர்த்தனை வடிவங்கள் - 106
 தமிழ்நாட்டுக் காப்பிய மரபுகள் - 175
 தமிழ்ப் புதுக்கவிதை - 147
 தமிழ்ப்புராணம் - 246
 தமிழ்நாட்டுக் காப்பியக்
 கொள்கை-233
 தமிழ்மெட்டு - 132
 தமிழ் யாப்பு நெறி - 231

தமிழர் ஞானம் - 251

தமிழ்ச்சீர்திருத்தத்

திருச்சபை - 150, 151

தமிழ்த்திருச்சபை - 133, 134, 135,
149, 150, 152

தமிழ்மாலை - 88

தமிழ் மறை - 252, 253

தம்புசாமி நாயக்கர் - 95, 96

தயாசு - 252

தயானந்தன் பிரான்சிஸ் - 144

தரங்கம்பாடித்திருச்சபை - 46, 149

தரங்கம்பாடி - 48, 95, 96, 130,
132, 149, 150, 151

தருக்கக்கும்மி - 93

தற்சார்புக்கவிதைகள் - 111, 112

தற்சாராக் கவிதைகள் - 112

தற்சாராக் கலையுள்ளம் - 120

தற்சாரா இலக்கியங்கள் - 119

தற்சாராப்படைப்பு - 221

தற்சார்பற்றப் படைப்பு - 218

தற்சாராப்படைப்புத்திறன் - 119, 218

தற்சார்பற்றத் தன்மை - 219

தற்சுட்டுணர்வு - 112

தனக்கோடி - 62

தன்னுணர்ச்சி உள்ளம் - 120

தன்னுணர்ச்சிக் கவிதை - 61, 119

தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள் - 49,
106, 218

தன்னிகரில்லாத் தலைவர்கள் - 197,
199, 203

தனிமனிதம் - 103

தனிமனித உள்ளப்போராட்டம்-175

தாந்தே - 36, 37, 164, 180, 193,
212, 216

தாமோதரம்பிள்ளை சி. வை. - 78

தாய்த்தெய்வ வழிபாடு - 21

தாலாட்டுப்பாடல்கள் - 115

தாவீது - 60, 63

தாவீது அரசன் - 150, 190

தாவீதின் கதை - 194

தாவீதுபிள்ளை - 96

தாவீதின் மைந்தன் - 69

தாவீதரசன் அம்மானை - 150

தாமஸ்கானா - 9

தாமஸ்பரோ - 242

தாமஸ்பிள்ளை - 93

தாலோ - 36

தியாகையர் - 113, 135, 151, 160

தியாகப்பிள்ளை - 78

திராவிடச் சிந்தனை - 254

திராவிடப் பண்பாடு - 241, 242, 250

திராவிட மொழிகள் - 250

திராவிடவியல் - 241

திராவிட மொழிக் குடும்பம் - 47, 242

திரித்துவக் கடவுள் - 62

திரித்துவக் கோட்பாடு - 21, 22

திரிசூட ராசப்பக்கவிராயர் - 161, 164

திரிசங்கராபரணம் - 114

திருக்குறள் - 10, 22, 23, 27, 36,
139, 243, 250, 251, 252, 253,
255, 258

திருக்குற்றால நாதர் - 162

திருக்கோவையார் - 138

திருஞானக்கும்மி - 96

திருச்சபைகள் - 26, 60, 86, 99,
 101, 116, 129, 140, 141, 143,
 155, 163
 திருச்சபைத் தாலாட்டு - 115
 திருச்சபைப் பாடல்கள் - 136
 திருச்சபைக் கீர்த்தனைகள் - 31
 திருச்சபையுஞ்சல் - 109, 115
 திருப்பாவை - 24, 208
 திருவாசகம் - 99, 131
 திருமண உருவகம் - 143, 146, 163
 திருநெல்வேலி - 88, 89, 151, 166
 திருநெல்வேலி ராச்சியம் - 155
 திருமால் - 19, 22
 திருமறை - 3, 52, 54, 74, 92, 108,
 112, 116, 118, 135, 151, 162, 165,
 188, 190, 196, 205, 207, 245
 திருமறைப்புலவர்கள் - 99
 திருமுழுக்குயோவான் - 73
 திருவள்ளுவர் - 21, 248, 254, 257
 திருவாவடுதுறை மடம் - 78
 திருமறை அறிஞர்கள் - 104, 142
 திருமறை இலக்கியங்கள் - 104, 200
 திருமறைக் கதைகள் - 231
 திருமறைக் கருத்துக்கள் - 157
 திருமறைக் களஞ்சியம் - 165
 திருமறைக் கவிஞர்கள் - 99
 திருமறைக் குறிப்புக்கள் - 200
 திருமறைக் கோட்பாடு - 216
 திருமறைச் சிந்தனைகள் - 169
 திருமறைச் செய்திகள் - 63, 76, 92,
 99, 100, 110, 115, 116, 117, 120,
 132, 157
 திருமறைத் தொடர்கள் - 121

திருமறைத் திறனாய்வாளர்கள் - 23
 திருமறையின் நற்செய்தி - 85
 திருமறை மரபுகள் - 211
 திருமறைப் பொருண்மை - 167
 திருமறையின் வசனங்கள் - 73
 திருமுழுக்கு யோவான் - 2, 163, 117
 திருமூலர் - 21
 திருக்குமாரன் - 27, 52, 65, 67, 215
 திருக்குற்றாலம் - 160
 திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி - 161
 திருக்குற்றாலத் தலபுராணம் - 161
 திருக்குற்றால நாதர் - 160, 161
 திருக்குற்றால நாதர் உலா - 101
 திருக்காவலூர்க் கலம்பகம் - 33, 39
 திருட்டாந்த மாலை - 92
 திருத்துவ ஆலோசனை - 108
 திருநவசதகம் - 88
 திருப்புகழ்திருப்பத்து - 94
 திருப்போர் - 95
 திருவெம்பாவை - 24
 திருவருள் அந்தாதி - 79
 திருவருள்மாலை - 79
 திருவனந்தபுரம் - 80, 93
 திருவிளையாடல் புராணம் - 246
 திருவாசகம் - 115, 243
 திருவாக்குப்புராணம் - 91, 92
 திருவெம்பாவை - 208
 திவ்வியப்பாசுரங்கள் - 151
 திவ்விய மான்மியம் - 88
 திறவோர் - 257
 திறங்கரன் - 224
 தினவர்த்தமானி - 80

தீர்க்கத்தரிசிகள் - 65, 73, 163, 164
 தீர்க்கத்தரிசனம் - 168
 துரோதரன் - 224
 துறக்க மீட்சி - 154
 துன்பப்படும் அன்பு - 142
 துன்பியல் - 178
 தூது - 179
 தூதுவன் - 163, 164
 தூத்துக்குடி - 87
 தூய ஆவி - 21, 22, 60, 62
 தூய இரத்தம் - 112
 தூய சவேரியார் - 130
 தூயசவேரியார் கல்லூரி - 89
 தூய தோமா - 3, 7, 8, 10, 13, 15,
 26, 129, 130, 248, 255
 தூய பர்தலேமேயு - 3, 5, 6, 13, 14,
 15
 தூய பவுலடியார் - 7, 12, 13, 14, 20
 தூய மத்தேயு - 58
 தூய யுத்தம் - 40
 தூய ஜெரோம் - 6
 தூய ஜேம்ஸ் - 43
 தெய்வக்குறள் - 256
 தெய்வசகாய சிகாமணியார்
 மாலை - 96
 தெய்வநாயகம் மு - 22
 தெய்வீக அருட்சி - 102, 187
 தெய்வீக இன்பியல் - 164, 193, 216
 தெய்வீகக்காட்சி - 214, 217
 தெய்வீகக்காதல் - 60, 68, 73
 தெய்வீகக் கருணை - 52
 தெய்வீக நீதி - 52

தெலுங்கு - 88, 241, 250
 தென்காசி - 160
 தென்னிந்தியப் பின்புலன் - 73
 தேசியச் செம்மொழி - 247
 தேசிய உணர்வுகள் - 178
 தேசிய ஐயங்கார் - 96
 தேம்பாவணி - 33, 34, 35, 36, 37,
 38, 88, 154, 167, 173, 175, 176,
 180, 182, 184, 186, 188, 189, 190,
 191, 192, 193, 194, 196, 203, 204,
 205, 207, 210, 211, 212, 213, 214,
 217, 220, 221, 226, 227, 228, 229,
 230, 232
 தேம்பாவணிக்கதை - 189
 தேம்பாவணிக்காப்பியம் - 181
 தேம்பாவணிக்கீர்த்தனை - 94
 தேவ அன்னையின் மீது பேரின்ப
 சதகம் - 88
 தேவ ஆராதனை மாலை - 96
 தேவகலா - 22
 தேவமோகினி - 141
 தேவர் அருள் வேத புராணம் - 44
 தேவ தோத்திரப்பாடல்கள் - 110
 தேவதோத்திர சங்கீதக் கீர்த்தனம் - 88
 தேவாரத்திருப்பாடல்கள் - 85
 தேவதோத்திரப் பாடல்கள் - 146
 தேவநேயப்பாவாணர் - 244
 தேவமாதா அந்தாதி - 79
 தேவமோகினி - 73, 74, 117, 143,
 163, 165, 168
 தேவாரம் - 99, 115
 தேவியல் இசைப்பாடல் - 110
 தேரவாதத்துறவி - 19

- தேரவாதப் பெளத்தம் - 18
 தேவேந்திரக் குறவஞ்சி - 158
 தேனருவி - 161
 தொடக்கக் காப்பியம் - 174
 தொடர்நிலைச் செய்யுள் - 178
 தொன்னூல் விளக்கம் - 176, 180, 181
 தோத்திரப்பாடல்கள் - 102
 தோத்திரப் பாமாலை - 97
 தோடி - 114
 தோமா கிறித்தவர்கள் - 9
 தோமாவின் செயல்பாடுகள் - 3
 தோமாவின் நற்செய்தி - 3
 தோம் பிலிப்பு நாவலர் - 94
 நாகர்வளம் - 34
 நந்திக்கலம்பகம் - 159
 நமது கடவுளின் துயரங்கள் - 30
 நவநீதப் பாட்டியல் - 59
 நவரோஜ் - 114
 நற்கருணைத் தியானமாலை - 32
 நற்செய்தி நூல் - 39, 58, 145, 166
 நற்செய்திப் புத்தகம் - 70
 நன்மரண அம்மாளை - 93
 நாகர்கோயில் - 91, 92
 நாகுலன் கதை - 194
 நாசரேத் - 174, 207, 213
 நாச்சியார் திருமொழி - 24, 138
 நாடகம் - 218
 நாடகத்தனிமொழி - 139, 144
 நாட்டுப்புற இலக்கியம் - 114
 நாட்டுப்புறப்பாடல் வடிவங்கள்-107, 115
 நாட்டுப்புற மெட்டு - 90
 நாட்டுவளம் - 34
 நாயன்மார்கள் - 24, 41, 60, 137, 138, 143
 நாயகன் நாயகி பாவம் - 24, 60, 68, 138, 139, 141, 142
 நாயகன் நாயகி பாவ மரபு - 136, 146
 நாலடியார் - 10, 27, 36, 255
 நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் - 115
 நாவகன் - 197
 நாவன் - 225
 நாவல் இலக்கியம் - 77
 நிசியானஸ் - 5
 நித்திய வாழ்வு - 30
 நித்தியானந்தக் காதல் - 144
 நிலவுடைமைச் சமுதாய அமைப்பு-171
 நின்றசீர்நெடுமாறன் - 25
 நீதிநூல் - 79
 நீதிமொழிகள் - 257
 நீபன்கதை - 194
 நீராணம் - 7
 நீரோட்டகப் பத்து - 93
 நெய்தல் - 162
 நெய்தல் நிலப்பின்னணி - 54, 107
 நெய்யூர் - 92, 93
 நெல்லை - 132, 145, 147, 149
 நெல்லைக்கலை வெண்பா - 87
 நெஸ்டோரியன் - 9
 நெஸ்டோரியன் திருச்சபைகள் - 15
 நோவா - 52, 55, 56, 57, 107, 118

நோவாவின் கப்பல் - 53, 54

நோவாவின் பேழை - 56

நொண்டி நாடகம் - 58, 64, 106,
135, 157, 169

பகவத் கீதை - 251, 254

பக்தி இலக்கியம் - 24, 27

பக்திப்பாடல்கள் - 40, 41, 50, 52

பக்திப்பாமாலைகள் - 220

பசுபதி - 20

பஞ்சகாய திருமணிமாலை - 95, 96

பட்சிசாஸ்திரம் - 168

பட்டின நொண்டி - 46

பண்டித சுவராயர் - 89

பத்துக் கன்னியர் - 70

பக்திக்காவியம் - 223

பயன்முதற்கொள்கை - 182, 188

பயன்முதற் கோட்பாடு - 77

பயிர்த்தொழில் சடங்குமுறை - 17

பரதேசிக்குகை - 161

பரம ஓளஷதம் - 91

பரிச்சேதம் - 179

பரிசேயர் - 2

பரிதிமாற் கலைஞர் - 240

பரிமேலழகர் - 250

பல்லி சாஸ்திரம் - 168

பவனிச்சிந்து - 113

பழிவிரங்காக் காதல் - 138

பழைய ஆதாம் - 73, 117

பழைய ஏற்பாடு - 14, 15, 17, 22,
23, 51, 56, 57, 65, 68, 91, 92,
108, 139, 143, 163, 210, 216,
217, 233, 245

பழைய சமஸ்கிருதம் - 242

பழையூர் - 7, 26

பள்ளு - 114

பள்ளியெழுச்சி - 114

பறவை மேயுஞ்சிந்து - 113

பன்மணித்திரட்டு - 89

பாசுரங்கள் - 131

பாடாண்திணை - 50

பாட்டியல் நூல்கள் - 52

பாட்டுடைத்தலைவன் - 50

பாண்டிய மன்னர்கள் - 1

பாண்டேனியஸ் - 6, 14

பாப்லி - 243, 251, 256

பாபிங்டன் - 87

பாம்பாட்டிச்சித்தர் - 58, 118, 135

பாயிரம் - 51, 73

பாரசீகம் - 8, 9, 14, 26

பாரத வம்ச விளக்கம் - 89

பாரதியார் - 25, 73, 103, 105, 114,
135, 146

பார்பரா - 38

பாருர் - 7

பாலஸ்தீனம் - 1, 12

பாலஸ்தீனப் பின்னணி - 118

பால் ஐயர் எஸ். - 94

பாலுர் நாராயணசாமி நாடார் - 39

பாலைவனப்பின்னணி - 162

பாவைப்பாடல்கள் - 114

பாளையக்காரர் - 63

பாற்கடல் - 20

பிரண்டாபெக் - 246

பிரபந்தங்கள் - 220

பிரம்மாபுரப் பதிகம் - 24
 பிரமீத்தியஸ் - 16
 பிரபந்தவகைகள் - 33
 பிரபந்தப் புலவர்கள் - 120
 பிரபந்த மரபுகள் - 103
 பிரபந்த வடிவங்கள் - 42
 பிரலாப ஒப்பாரி - 115
 பிரான்ஸிஸ் பிள்ளை - 94
 பிரலுட - 109
 பிரிக்ஸ் - 94
 பிரெஞ்சு - 88, 252, 254, 255
 பிரெஞ்சுப் புரட்சி - 104
 பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் - 77
 பிரஸியர் - 31
 பிள்ளைத்தமிழ் - 92
 புகார் - 212
 புகழ்மாலை - 32
 புகழேந்தி - 133
 புகழ்ச்சிப் பாடல் - 50
 புதிய ஏற்பாடு - 13, 14, 23, 51, 60, 68, 91, 96, 108, 116, 163, 206
 புதுச் செந்நெறி இலக்கிய வடிவங்கள் - 42, 88
 புதுக்கிறித்தவர் - 100, 151
 புதுச் செந்நெறியாளர்கள் - 103
 புதுச் செந்நெறி மரபுகள் - 75
 புதுவை மாநிலம் - 88
 புராணம் - 179
 புராண காலம் - 90
 புராண மனிதர்கள் - 133
 புரோகிதப்படலம் - 204
 புலவியில் புலத்தல் - 179

புறநானூறு - 243, 245
 புறப்போராட்டங்கள் - 175, 197
 புனல் விளையாடல் - 179
 புனித சுவரியாரின் காவியம் - 95
 புனிதப்பாமாலை - 97
 பெத்தலகேம் குறவஞ்சி - 45, 72, 109, 113, 116, 117, 120, 137, 143, 154, 155, 156, 160, 162, 164, 165, 166, 167, 168, 169
 பெப்ரிஸியஸ் - 33
 பெர்கிவெல் - 80, 149
 பெர்சிய திருச்சபை - 4
 பெரியநாயகி அம்மன் பதிகம் - 79
 பெண்மதிமாலை - 79
 பெருங்கதை - 3
 பெருங்காப்பிய இலக்கணம் - 180
 பெருங்காப்பியம் - 179, 192
 பெருநெறி - 17
 பெருமாலில் ஏ. சி. - 6, 7
 பென்ஜமின் - 44
 பெஸ்கி - 30, 36, 130, 154, 239, 244
 பேப்ரிசியஸ் - 40
 பேதுரு - 2
 பேரரசன் சாலமோன்-138, 139, 140
 பேராசிரியர் இராமகிருஷ்ணன்-224
 பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை - 80
 பேரிலக்கியம் - 165
 பேரிலக்கிய வடிவம் - 155
 பேரின்ப அந்தாதி - 88
 பேரின்பக் காதல் - 46, 91, 95, 111, 137, 141, 142, 144, 163
 பைரவி - 114

பொங்குமாக்கடல் - 161
 பொதிகை மலை - 170
 பொதுதிணைப்பாற் புகழ்ச்சி - 121
 பொருற்றொடர் நிலை - 178, 179
 பொற்சுண்ணம் - 114
 பொழில் நுகர்தல் - 179
 பொன்னழகி - 65
 போட்டோ - 9
 போத்துகீஸ் - 37, 87, 198
 போதிசத்துவர் - 10, 18, 19
 போப் ஜி. யு. - 30, 37, 38, 47, 195, 243, 250, 251, 254
 போப்பாண்டவர் - 166
 போர்த்துக்கீசிய மொழி - 9
 போர்த்துக்கீசியர்கள் - 6, 43
 போலி உணர்ச்சி - 229
 போலிஷ் - 252, 255
 போற்றிப்பாடல்கள் - 221
 பௌத்தம்-16, 17, 25, 129, 168, 172
 மகாபாரதம் - 216
 மகாயான பௌத்தம் - 10, 17, 19
 மகாராட்டிரப் பகுதிகள் - 26
 மகாராஜா கல்லூரி - 80
 மகேந்திரவர்ம பல்லவன் - 25
 மகாவித்துவான் மீனாட்சி
 சுந்தரம் பிள்ளை - 78, 79, 88
 மணப்பாடு - 88
 மணம் புணர்தல் - 179
 மணிமேகலை - 192, 203
 மணிமேகலைக்காப்பியம் - 17, 168
 மணிவாசகர் - 131
 மத்தலேனா மரியாள் - 38, 62

மத்தியதரைக் கடற் பகுதி - 242
 மத்தேயு - 96
 மத்தேயு சுவிஷேட வெண்பா-96
 மதுரை - 158, 212
 மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கம் - 191
 மதுகுதனன் - 143
 மந்திரம் - 174
 மந்திர ஆலோசனை - 224
 மயிலாப்பூர் - 7, 26, 27, 79
 மயிலை மாநகர் - 255
 மராட்டிய மன்னர்கள் - 158
 மராட்டிய மொழி - 158
 மலபார் கடற்கரை - 4
 மரி சரண்பத்து - 93
 மரி - 190, 194, 224, 230, 232
 மரியாள் - 209, 210, 222
 மலக்கன் - 225
 மலபார் - 7, 8, 129
 மலைப்பொழிவு - 18
 மலையாளம் - 241, 251
 மறைத்திரு ட்ருஉ - 250
 மறைத்திரு ஆர்போ - 46
 மறைத்திரு பிலோல்டு - 46
 மறைத்திரு வாக்கர் - 82
 மறைத்திரு எஸ் வில்பிரட் - 92
 மன்னன் சாலமோன் - 140
 மன்மதன் - 73
 மன்றாட்டுப் பாடல்கள் - 91
 மனுசுமிருதி - 251, 254
 மனோன்மணியம் - 80
 மாஸ்கோ - 253
 மாக்ஸ்முல்லர் - 240

- மாக்ஸிம் கார்க்கி - 211
 மாணிக்கவாசகர் - 24, 60, 136
 மாதாமான்மியம் - 88
 மாதியான் - 225
 மாநிலக்கல்லூரி - 80
 மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை - 76, 244
 மார்க் - 58
 மார்கஸ் ஆண்டனி - 1
 மார்க்கோபோலோ - 8, 26
 மாலை - 207
 மிகை உணர்ச்சி - 229, 230
 மித்திரா - 16
 மித்திரா வழிபாடு - 16
 மிதிலை - 217
 மில்டன் - 35, 48, 58, 67, 81, 153, 164, 193, 197, 205, 201, 206, 212, 213, 214, 223, 225, 227, 228
 மீனாட்சி சுந்தரம் கா. - 231
 முதலாளித்துவ அமைப்பு - 75
 முத்திர கவி - 133
 முத்துச்சாமிப்பிள்ளை - 32, 87
 முத்துத்தாண்டவர் - 113, 135, 151, 169
 முப்புரங்கள் - 20
 மும்பை - 6
 முருகன் - 22, 144
 முருகப்பெருமான் - 22
 முல்லை - 162
 முன்விளக்க உத்தி - 65, 198, 199
 மூவருலா - 159
 மெக்கன்சி - 239
 மெசையா - 23, 67
 மெய்ஞானச் செய்யுள் - 91
 மெய்யுணர்வு நாட்டக் கவிஞன் - 62
 மெய்வேதசாரம் - 90
 மேகலை - 198, 216
 மேக்மில்லன் - 87
 மேரி அகிர்தாள் - 201
 மேலகரம் - 160
 மேலகரம் திரிகூடராசப்பக் கவிராயர் - 155, 160
 மேல்நாட்டு இலக்கிய உள்ளீடு - 48
 மேல்நாட்டுக்காப்பியங்கள் - 198
 மேல்நாட்டுக்காப்பியக் கோட்பாடுகள் - 178
 மேல்நாட்டு காப்பியக் கலைஞர்கள் - 212
 மேல்நாட்டுக் காப்பிய மரபு - 34, 177
 மேல்நாட்டுக் கிறித்தவ இசைப்பாடல் - 112
 மேல்நாட்டுச் சமய மரபுகள் - 115
 மேல்நாட்டுப் பக்திப்பாடல்கள் - 208
 மேல்நாட்டுப் பாதிரிமார் - 104
 மைக்கேல் எஸ். எம் - 251
 மைக்கேல் ராபே - 246
 மைத்ரேய புத்தர் - 10, 19
 மொரேஸ் - 6
 மோசே - 57, 58
 மோட்சப்பயணம் - 164
 மோட்சப்பிரயாணம் - 80
 மோரியா மலை - 211
 யவனர்கள் - 3, 10
 யாழ்ப்பாணம் - 87, 90, 92

யாப்பு வகை - 59
 யுலீசஸ் - 176
 யுனிடேரியன் - 62
 யூதர்கள் - 3
 யூதநாடு - 140
 யூதநாட்டுத் தத்துவம் - 13
 யூதாஸ் - 2
 யூதேயா - 2, 27
 யூதச் சமுதாயம் - 21
 யூதேயா நாடு - 22, 26, 216
 யேசுநாதர் அம்மாணை - 93
 யோசுவா - 231
 யோசுவான் கதை - 194
 யோசுவான் - 197
 யோசேப்புப்புராணம் - 87
 யோபு - 257
 யோர்தான் நதி - 74
 யோவான் - 73, 203
 யோனா - 17
 ராபர்ட்.டி. நொபிலி - 172
 ரிபிபுஸ் - 5
 ருடின் - 245
 ருத்திரன் - 19
 ருத்திரமூர்த்தி - 21
 ருத் அம்மாணை - 94
 ரேனியஸ் - 30, 32
 ரோமன் கத்தோலிக்கத்
 திருச்சபை-38
 ரோஸி - 201
 லாசரஸ் - 243
 லிண்டான் - 224

லுத்தரன் சபை - 45
 லுத்தரன் திருச்சபை - 131
 லூக்கா - 58
 லூசியட் - 216
 லெபிடஸ் - 1
 லேக்மாவட்டம் - 161
 வசந்த வல்லி - 162, 163, 165
 வஞ்சி - 212
 வடஅருவி - 161
 வடக்கன்குளம் - 89
 வடமொழி ஆய்வு - 239
 வண்ணப் பாடல்கள் - 38
 வர்ஜில் - 36, 37, 180, 193, 214
 வளன் - 34, 35, 36, 37, 190, 191,
 194, 199, 200, 201, 202, 204,
 205, 208, 209, 210, 211, 214,
 217, 224, 229, 230, 232
 வள்ளி - 144
 வள்ளுவர் - 257
 வளர்ச்சிக்காப்பியம் - 178, 185, 186
 வாக்கர் - 31
 வாமன் - 46
 வார்ட்ஸ்வர்த் - 109, 104, 105, 161
 வாழ்த்துப்பாடல்கள் - 221
 வாழ்க்கை வரலாற்றுக் காப்பியம் - 204
 விக்டோரியா மகாராணி - 77
 விசுவாசச்சிங்கி - 163
 விசுவாமித்திரர் - 217
 விடா - 193, 213
 விடுதலைபெற்ற எருசலேம் - 193
 வியாகுலப் பிரசங்கம் - 44

வியாகுல மாதா பதிகம் - 94
 வியாகுல மாதாவின் பெயரில்
 தேவாரம் - 95
 வியாகுல மாதாவின்மீது சந்தகுல
 பக்திமாலை - 96
 விரகபக்தி - 142
 விருதப்பா - 231
 வில்லியம் கேம்பல் - 241
 வில்லியம் ஜோன்ஸ் - 240, 250
 வில்லியம் ஹார்மன் - 246
 விவேகானந்தர் - 78
 விழியழகி - 65
 வின்ஸ்லோ - 244
 விஷ்ணு - 19
 விஷ்ணு புராணம் - 251
 வீடணன் - 225, 225
 வீரகாப்பியங்கள் - 174, 175, 179,
 189, 214, 215
 வீரகாப்பிய மரபு - 227
 வீரகாப்பிய வடிவம்-167, 194, 204
 வீரகாப்பியங்களின் கதைத்
 தலைவன் - 202
 வீரயுகம் - 257
 வீரயுகப்பாடல் - 113
 வீரயுக வாய்மொழி
 இலக்கியங்கள் - 214
 வீரமாமுனிவர் - 32, 34, 35, 36,
 37, 38, 130, 154, 173, 175,
 179, 180, 181, 182, 185, 189,
 192, 298, 216, 224, 239, 243,
 252, 254, 267
 வீறுணர்ச்சிக்
 கவிதைகள் - 48, 62, 73

வீறுணர்ச்சிக் கவிதை
 இயக்கம் - 102
 வீறுணர்ச்சிக்கவிஞர்கள் - 40, 103,
 105, 106, 121
 வீறுணர்ச்சிக் கொள்கை - 104
 வெங்கடாச்சலம்பிள்ளை - 39
 வெங்கலச் சற்பம் - 53, 58, 115
 வெண்பா - 51
 வெண்பாப் பாட்டியல் - 59
 வெண்பா யாப்பியல் - 96
 வெப், இ. - 31, 32, 149
 வெளிப்படுத்தின
 நற்செய்தி நூல்-142
 வெளிப்படுத்தின நூல் - 68, 165
 வெனீசிய நாடு - 26
 வெஸ்லி மிஷன் - 47
 வேண்டுதல் பாடல் - 51
 வேதகாலம் - 21
 வேதகாலக் கடவுள் - 16, 19
 வேதக்கண் ஏ. - 91
 வேதநாயகம்பிள்ளை - 77, 78
 வேதநாயகர் - 100, 101, 102, 103,
 104, 105, 107, 109, 111, 113,
 114, 115, 117, 118, 119, 121,
 122, 133, 134, 135, 136, 137,
 142, 150, 151, 152, 154, 157,
 159, 161, 163, 168, 169
 வேதநாயக சாஸ்திரியார்-32, 43, 45,
 46, 47, 48, 49, 59, 64, 66, 67,
 68, 75, 76, 91, 132, 137, 138,
 140, 148, 149, 154, 214
 வேதநாயகரின் குறுகிய இசைப்
 பாடல்கள் - 110
 வேதநாயகரின் கீர்த்தனைகள் - 169

வேத்நாயகன் சமர்த்து - 109
 வேதமாணிக்கச் சிந்து - 94
 வேதவிகர்ப்பதிக்காரம் - 88
 வேதவிதிக்குரல் - 93
 வேப்பேரித் திருச்சபை - 46, 166
 வேலுப்பிள்ளை - 96
 வேளாங்கண்ணி அர்ச்
 ஆரோக்கிய மாதாவின்
 பெயரில் பாவினங்கள் - 95
 வேதனைமிக்க அன்பு - 142
 வைணவம் - 10, 19, 25, 130, 131,
 149
 வைணவர்கள் - 172
 வைத்திய நாசகாண்டம் - 39
 ஸ்பானிஷ் - 253, 255
 ஸ்பெயின்நாடு - 186, 188, 233
 ஸ்வார்ச் - 45
 ஷெல்லி - 104, 154
 ஷீனம் - 140
 ஷேக்ஸ்பியர் - 40, 77
 ஹைப்பீரியன் - 228
 ஹார்ட் ஜி. எல் - 245
 ஹாரஸ் - 186, 246
 ஹென்றி ஆல்பிரட் - 80
 ஹென்றி ஆல்பிரட்
 கிருஷ்ணபிள்ளை - 79
 ஹிட்டைட் - 69
 ஹோமர் - 47, 214
 ஜான் - 9, 45, 232
 ஜான் ஏ. லவுட் - 246
 ஜான் கீட்ஸ் - 68
 ஜான் பால்மர் - 92

ஜான் பனியன் - 40, 41, 48, 80, 81,
 83, 84, 85, 95, 98, 154, 164
 ஜான்மார் - 246
 ஜான் மர்டோக் - 70, 83, 89
 ஜான் லாசரசு - 250
 ஜான் திக்குருஸ் அண்ணாவியார்-94
 ஜூலியஸ் சீசர் - 1
 ஜெக்ராவ் முதலி - 95
 ஜெபமாலை - 45, 88, 113
 ஜெர்மன் மொழி - 255, 252, 254
 ஜெர்மானிய இசைப்பாடல்கள் - 149
 ஜெர்மன்நாட்டு
 இறைத்தொண்டர் - 130
 ஜெர்மானியக் கிறித்தவக்
 கவிதைகள் - 30
 ஜெர்மானியத் திருச்சபை - 40
 ஜெர்மானியப் பாடல் - 149
 ஜெர்மானியப் பாதிரியார் - 132
 ஜெலசியரின் வரலாறு - 8
 ஜெரோம் - 5
 ஜெரோன் கொன்சல்வேஸ் - 43
 ஜே. ஈவார்ட்ஸ் - 91, 92
 ஜேக்கப் - 66
 ஜேக்கப் பீட்டர் மனுவேல் - 92
 ஜேம்ஸ் ரயன்ஸ் - 246
 ஜோகன் - 44
 ஜோசப் - 65, 232
 ஜோசப் பெஸ்கி - 32
 ஸ்ரீ பதார்த்த விலாசம் - 89

ஆசிரியரின் நூல்கள்

1. திராவிட மொழிகளின் ஒப்பாய்வு - ஓர் அறிமுகம்
2. இலக்கியத் திறனாய்வு - முதற்பகுதி
3. ஷெல்லியின் கவிதைக்கலை
4. திறனாய்வுச் சிந்தனைகள்
5. ஷெல்லியும் பாரதியும் - ஒரு புதிய பார்வை
6. இலக்கியத்தில் சமுதாயப் பார்வை
7. இலக்கிய ஒப்பாய்வுக் களங்கள்
8. கலையும் கலைக் கோட்பாடுகளும்
9. பண்பாட்டுக் கலப்பும் இலக்கிய ஒருமையும்
10. பண்பாட்டுப் பயணங்கள்
11. தமிழும் நானும் - முதற் பகுதி
12. தமிழும் நானும் - இரண்டாம் பகுதி
13. தமிழும் நானும் - மூன்றாம் பகுதி
14. தமிழும் நானும் - நான்காம் பகுதி
15. குமரி முதல் வார்சா வரை
16. உதிரும் தமிழ் மலர்கள்
17. செம்மொழிகளின் வரிசையில் தமிழ்
18. செவ்வேளும் செந்தமிழும்
19. தமிழும் தமிழ்மறையும்
20. Studies in Comparative Literature
21. Comparative Literature - Vol. 1
22. Studies in Tamil Poetry
23. Collected Papers on Tamil Literature
24. The Harp and the Veena
25. Tamil Identity and Resistance to Sanskrit
26. தமிழகம் வந்த தூய தோமா
27. கிறித்தவத் தமிழிலக்கியம் - சில பார்வைகள்